Frederic W. Farrar

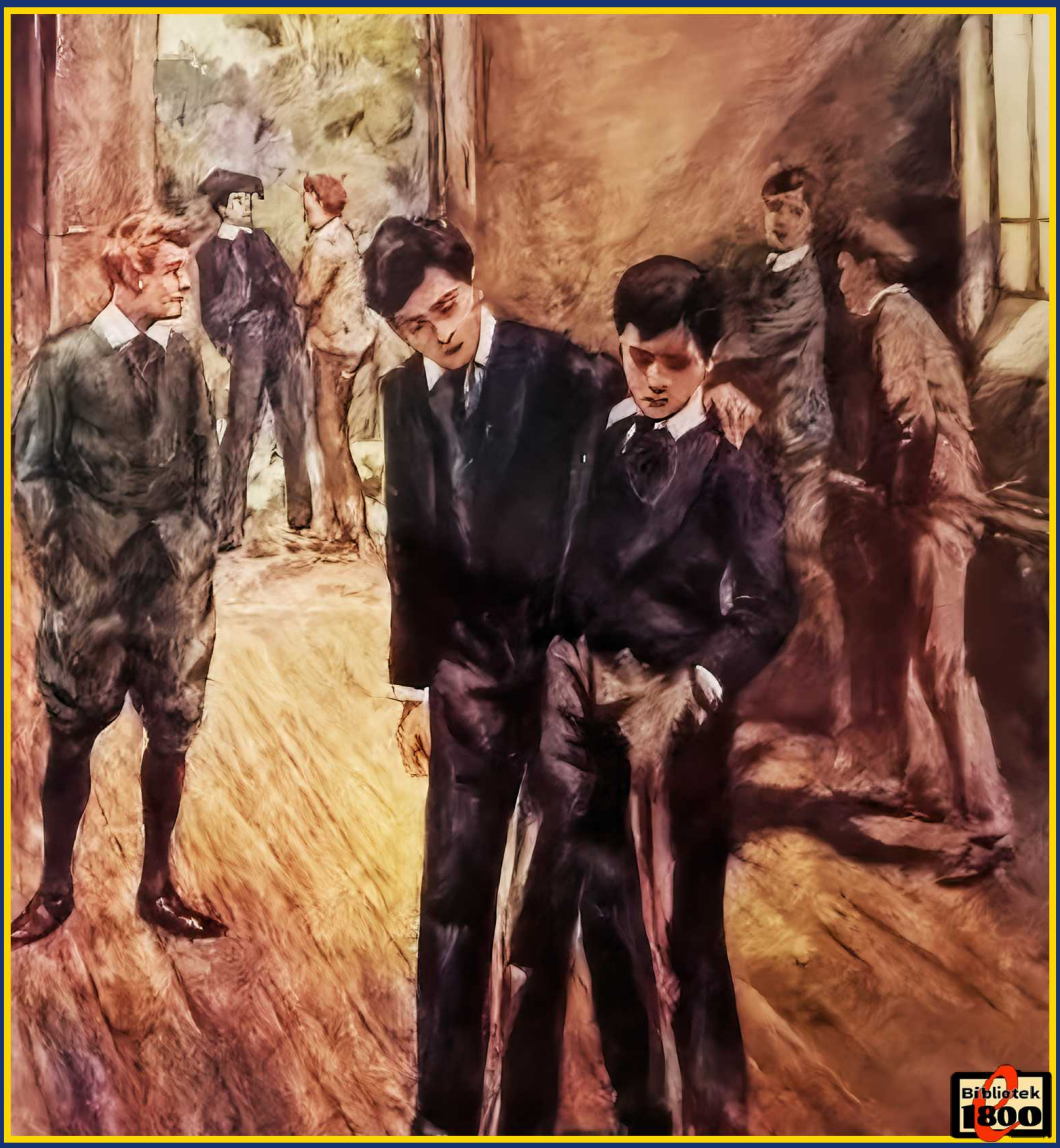

St. Winifred

Frederic W. Farrar

St. Winifred

Livet i en engelsk kostskole

eBibliotek 1800

2023

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Frederick W. Farrar: *St. Winifred* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Frederick W. Farrar: *St. Winifred* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal*

context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.

Første del

1. Walters hjem

"Farvel, Walter! Farvel, kære Walter, farvel!" og som et ekko af dette kor lød "Arvel!" fra en lille blåøjet, lyshåret, to års pige, da Walter for sidste gang rev sig løs fra sin moders arme og sprang ned i vognen, der ventede for at bringe ham og hans bagage til stationen. – Det er en gammel historie, som altid gentager sig: – Hr. Evson var i færd med at sætte sin søn i en stor, offentlig skole, og det var første gang, Walter forlod hjemmet. Næsten enhver fader, som ikke forsmår at læse denne lille bog, har selv gennemgået det samme; – han og hans sønner kender af egen erfaring de tanker, følelser og erindringer, som opfyldte Walter Evson og hans fader, da vognen drejede ud af porten og ned gennem landsbyen og førte denne unge families ældste søn fra et kærligt hjems fredelige ly til et uroligt, støjende, uafhængigt liv imellem en mængde fremmede drenge.

Hvis du nogen sinde har stået på den høj, hvorfra Walter opfangede endnu et glimt af det hjem, han forlod, og hvorfra han tilvinkede sin moder et sidste farvel, vil du sikkert mindes det landskab, der udbredte sig for dig. På højre hånd hæver sig de lave huse, dækket med fyrretræer i bløde skråninger, den ene over den anden, indtil de når den vældige, grønne bjergås omkring hvis tinder skyerne som regel snor deres højtidsfulde, altid omskiftende diadem. – Til venstre, imellem vejen og en lavere række skovklædte bakker, skjuler sig en dyb kløft, gennem hvilken en bjergstrøm fortsætter sit rivende løb, snart styrtende ned som et brusende vandfald og vildt strømmende gennem de forskellig formede rullesten, som den har revet ned med sig fra højderne, snart samlende sig i en dyb, stille dam,

klar og gennemsigtig som glas, over hvis bredder de store, mørke purpurfredløs og de langagtige bregneblade bøjer sig, som for at se deres egen skønhed afspejlet. – Foran dig, dybt nede, åbner sig en frugtbar dal, som næsten til foden af bjergene er udfyldt af en smilende sø. Bag denne samler de hvide huse i en lille landsby sig omkring den højde, hvor kirken med kirkegården ligger; på hver bred findes spredt nogle få villaer imellem de fyrretræslunde, som overskygger de første skråninger; de har den skønneste udsigt og giver det omkringliggende landskab forhøjet interesse.

I et af disse huse, – just det med de sammentrængte gavle ikke hundrede fod over søen, lige over for hvilket du ser svanerne sprede deres vinger i solen, og den grønne båd i det lille bådehus – levede helten i denne fortælling, og ingen dreng kunne have et smukkere og kærligere hjem. Hans fader, hr. Evson, var en formuende, ja næsten rig mand, som, da han var uden fast beskæftigelse, havde valgt dette rolige opholdssted for at hellige al sin tid og sit arbejde til sine børns opdragelse og til opfyldelsen af en herremands sædvanlige pligter.

Walter var det ældste barn, en indtagende, kraftig dreng med et frejdigt blik. Indtil dette tidspunkt – han var nu 14 år – havde han kun haft undervisning af sin fader og en huslærer. Hans opdragelse var derfor temmelig forskellig fra mange drenges i hans alder, og det kvantum boglig lærdom, han havde inde, var ikke betydeligt; men drengen havde åben sans for enhver god interesse, hvilket er den første og bedste betingelse for al fremgang.

Lad mig her standse lidt for at sige, hvorledes en jævn, men dannet mand hidtil havde opdraget sine unge sønner. Jeg vil

ikke bedømme, om måden var god eller ikke; jeg beskriver den, som den var, og dens mere eller mindre heldige udfald må udledes af de følgende sider. De unge Evsons havde ikke tidligt haft nogen egentlig undervisning. Til deres 10. eller 12. år havde de lært næsten alt, hvad de kunne, ganske umærkeligt eller uden noget bevidst arbejde. De tilbragte størstedelen af deres dag i det fri, og naturen var deres kyndige og omhyggelige læremester. Sædvanligvis valgte man et eller andet mål for deres ture. Undertiden gjaldt det at opsøge de skjulte steder i skoven, hvor vilde jordbær voksede tættest, eller hvor hvide violer og de sjældneste orkideer skjulte sig; til andre tider at klatre op ad kløfternes stejle skrænter for at finde den bedste plads til at indtage et landligt måltid og oplede mosgroede stene samt græsbænke til sæder og borde nær ved et eller andet vandfald.

Da de blev ældre, opmuntrede deres fader dem til at arbejde sig lige op til toppen af alle de nærliggende højder, og der lod de sig gennemblæse af den friske kuling fra søen, eller betragtede ved sommertid med forbavselse lynene, som i zigzag slog ned bag højene, eller iagttog solnedgangens mægtige flammehav, idet de dannede sig mange fantastiske figurer af skyerne. På slige udflugter lærte forældrene dem, uden at det syntes så, alle de almindeligste planters navne og egenskaber, indtil børnene ivrigt ønskede at sikre sig alle de forskellige arter af vilde blomster, som fandtes omkring deres hjem, enten til deres små samlinger, eller til at plante ind i deres haver. Til andre tider, når de sad ude i haven eller i efterårs-skumringen vendte hjem fra en lille picnic, lærte de at kende stjerner og planeter, så at til sidst Mars og Jupiter, Orion, Cassiopeia, Plejaderne og den

nordlige krone syntes at se ned på dem som gamle, kære venner.

Det faldt let, og var tillige en fornøjelse, at lære dem at elske og fare varligt med enhver levende skabning – at iagttage det lille, sortøjede egern uden at forstyrre det i at knække nødder, at kigge ned i droslens rede, til den sky fugl havde lært at blive der uden frygt og uden at svirre bort, når de nærmede sig, at besøge hedefuglens opholdssteder uden at forskrække den og dens lille, sorte fløjls-afkom. Folk, som besøgte dette hjem, glædede sig altid ved at se, hvorledes alle dyr syntes at have tillid til børnene; hvorledes kanariefuglen kunne synge op, når de kom ind i stuen; hvorledes de små heste kom travende over marken hen til drengene, og svanerne flød dem i møde med udfoldede vinger i forventning om føde og kærtegn.

Søen var en kilde til uendelig glæde for dem; sommer og vinter kunne man se dem bade der, indtil de blev dristige svømmere. Ofte lå de og læste i båden under skyggen af træerne eller roede omkring; slev den lille seksårs dreng havde lov til at stage over til den anden bred, og selv når bølgerne var høje, og det blæste stærkt, frygtede de ældre ikke for at vove sig ud. Kort sagt, de var sunde og kraftige bjergboer, drenge, hvis legemlige kræfter var herligt udviklet, og hvis iagttagelsesevne var så øvet, at de undertiden forbavsede deres londonerfætre ved at udpege en falk, som kredsede højt oppe over sit bytte og kun sås som en lille prik for mindre øvede øjne; eller de henledte opmærksomheden på en eller anden skovfugls smukke toner, umærkelige for mindre skarpe øren.

Selv i sådanne kundskaber ville de ikke være nået vidt, hvis de ikke fra ammestuen af var blevet vænnet til hårdførhed,

bestemthed, sandhedskærlighed, godhed og lydighed, for en slig grund kan kun lægges i den tidligste barndom, mens det bløde, bøjelige sind er modtageligt for vanens mægtige hjælp i alt, hvad der er ret og godt, førend viljen og lidenskaberne er sig deres farlige og hæmmende indflydelse fuldt bevidst.

Lad ingen finde beskrivelsen af disse børn overdreven. Der gives tusinde sådanne, de findes i ethvert lykkeligt, vel ordnet engelsk hjem; der kunne findes tusinder til, hvis forældrene med større omhu vågede over deres børns udvikling; der vil blive langt, langt flere, når verden i en rigere dags fulde gry, ved moralske og sociale fremskridt, bliver renere og bedre, mere lig Ham, som er blevet forbilledet for det højeste, og dog ringeste, det mest klartseende og dog kærligste, det lykkeligste og dog det mest ydmyge menneskevæsen.

2. St. Winifred skole

Walters bestemmelsessted var St. Winifred skole. Lad mig straks sige, at hvis læseren vil forsøge på at opdage, hvad og hvor St. Winifred skole er, vil det ikke lykkes ham. Jeg tror, det er umuligt at beskrive *nogen* skole uden at anføre omstændigheder tilsyneladende så specielle, at en og anden læser vil tro at kunne genkende stedet; imidlertid erklærer jeg en gang for alle tydeligt og højtideligt ikke at ville skildre nogen bestemt anstalt; jeg ved vel, at denne erklæring vil være utilstrækkelig overfor mange; men enhver retsindig læser og kritiker vil tro mig på mit ord.

St. Winifred skole ligger ved søen, ved bredden af en lille bugt, omgivet og indesluttet af en række høje, hvis bølgeformige halvcirkel på begge sider ender i høje klipper, som på nogle steder har en strandbred af grus og sand, men på andre går brat ned i den evigt sydende bølge. På grund af egnens bjergnatur stopper jernbanen en dansk mil derfra, og for at nå dertil må man køre igennem den skyggefulde lund, som dækker en af de omgivende høje; på toppen af denne har man St. Winifred-bugten for sig; den række hvide huse, som ses 500 meter fra stranden, er landsbyen, og den store, maleriske, gamle, grå stenbygning, som ligger der, hvor en lille flod løber ud i søen, er St. Winifred skole.

Vognen standsede foran den store hvælvede port. Skolens portner – "*famulus*" var hans klassiske navn – en mand med et behageligt ydre, hvis ansigt udtrykte en tænksomhed og dannelse, som lå over hans stilling – åbnede porten, og, efter at have overladt Walters vadsæk og øvrige sager til en af skolens

tjenere, anviste han selv hr. Evson vejen tværs over gården og langs en søjlegang til rektorens, dr. Lanes, bolig. Walters navn var snart indført i skolens protokol, og han selv henvist til sin private lærer, hr. Robertson. Dr. Lane talte nogle opmuntrende ord til den unge mand, som derefter fulgte sin fader over gården, til porten, hvor vognen ventede for at køre hr. Evson til stationen.

"Skal vi gå sammen op på toppen af bakken, fader?" sagde Walter; "når jeg er tilbage til tetid, er det tidsnok, så jeg behøver ikke at sige dig farvel her."

Hr. Evson ønskede lige så lidt som Walter at fremskynde afskeden. De havde aldrig før været adskilt. Hr. Evson så tilbage på 15 lykkelige år, næsten uforstyrrede af nogen sorg. Han var blevet ung igen med sine børn, han kunne gå ind på deres ideer og bære over med deres fejl, og ved at opdrage dem fornuftigt og bestemt, havde han sparet sig selv mange af de bekymringer og skuffelser, som vi i reglen har vore egne fejlgreb at takke for. Han elskede inderligt sin ældste søn og var stolt af ham. Det er næppe en overdrivelse at sige, at Walter havde alle de egenskaber, som en fader kunne ønske hos sin søn. Der var noget såre fængslende ved hans ydre, noget vindende ved hans beskedne, venlige væsen. Det var umuligt at se ham uden at blive slået af det åbne, frejdige og uskyldige blik i hans mørkeblå øjne.

Nu var der ikke tid til moralske prædikener eller faderlige råd. Mange tror, at nogle Polonius-agtige tankesprog udtalt i et kritisk øjeblik er af stor nytte; måske; men de må være bygget på mange års tavse, opofrende eksempel, ellers bliver de kun sæd, sået på en klippe, tidselfnug, henvejret over søen.

Hr. Evson talte mest til Walter om hjemmet, om rejsen, om hans lommepenge, hans fornøjelser, og hans studeringer, og Walter vidste så godt, uden at det blev sagt med ord *nu*, alt, hvad hans fader ønskede, han skulle blive, og kendte de anskuelser, ifølge hvilke hans fader havde stræbt at danne hans tanker og handlinger – tiden gik kun alt for hurtigt for dem begge, snart var de på toppen af bakken, hvor vognen ventede.

"Farvel, Walter, Gud velsigne dig!" sagde hr. Evson og trykkede for sidste gang hans hånd, idet han lagde en stærk vægt på hvert af disse simple ord.

"Farvel, fader, hils alle, alle hjemme!" sagde Walter, der forsøgte at give sin stemme et muntert udtryk og mandigt bestræbte sig for at holde de frembrydende tårer tilbage.

Vognen kørte, Walter så efter den, til den forsvandt, og da han vendte hjem, følte han, at et nyt afsnit af hans liv nu lå for ham, og at han var fortvivlet ene. Var det ikke naturligt, at han græd ved tanken om de kære i hjemmet, som han forlod, og de 400 ny drenge, som han skulle færdes iblandt? Dog, han var modig og uskyldig og frygtede intet, og uden nogen udpræget religiøs sans, følte han dog klart og levende, at én ven aldrig forlod ham.

En drengs følelser er lige så forbigående, som de er heftige, og Walters tårer var snart tørret. Da han så omkring sig, blev han glad ved at opdage bjerge, der mindede ham om hjemmet; han kastede henrykte blikke til deres toppe, og lovede sig selv mangen en munter klavren op ad deres stejle sider. Først nu nåede havets ensformige og højtidelige røst hans øre; den var ham ganske ny, og som han stirrede på bølgerne, der glødede og glimtede med efterårsstrålernes gyldne net over sig, var det,

som om en ny følelse vågnede i ham. Lokket af havet, besluttede han at gå derned, før han gik tilbage til skolen. Han nød alt omkring sig, som en dreng kan nyde, hvis øje tidligt er opladt for naturens skønhed; hvor ønskede han blot, han havde sin broder hos sig! Han samlede håndfulde af grus og sand, han slog smut og så stenene kløve bølgernes toppe, han samlede gule og grønne muslinger og fandt på tusinde adspredelser – da slog St. Winifreds store klokke 3 og mindede ham om at gå hjem og lære sit fremtidige liv at kende.

3. Nye drenge

"Famulus" – troldmanden (*familiaris*) som drengene sædvanlig kaldte ham – fulgte Walter over gården til husbestyrerindens værelser, og denne anviste ham gemmesteder til hans klæder og boldspilrekvisitter, samt hans soveværelse. Hun gav ham også nøglen til pulten i den store skolestue, hvori han havde lov at gemme sine rørlige ejendele. Med et vist eftertryk underrettede hun ham endvidere om, at hun med glæde ville gøre for ham, hvad hun efter ringe evne formåede, samt at hun i overmorgen fejrede sin fødselsdag. Walter var noget forlegen med hensyn til vigtigheden af den sidste meddelelse. Han blev fortrolig med den i en senere periode, da han udfandt, at fru Higgins gjorde sig fordel af at holde periodiske fødselsdage, som mindst gentog sig to eller tre gange om halvåret. Det antal år, som var gået over den gode dames hoved under Walters ophold i St. Winifred, – den utidige hurtighed, hvormed alderen må have overrumplet hende, og den kraft, hun udfoldede på et så fremrykket livsstadium, – var noget usædvanligt i sin slags.

Walter rettede altså sin gang hen imod den store skolestue. Nøglen viste sig at være temmelig overflødig, da haspen i låsen var brækket af Walters forgænger, som også havde efterladt sit navnetræk, sit kontrafej og mange interessante, skønt uforklarlige afrids og hieroglyffer, indbrændt i låget med en glødende ildrager. Samme herre måtte, som det lod, have haft en særegen entomologisk samling af edderkopper og ørentviste under sin beskyttelse, og testamenteret Walter en højst forskelligartet samling af skrammel. – Lidt ulykkelig betragtede Walter sin arvepart, men begyndte derefter ivrigt at støve

pulten af indvendig for at gøre den så skikket som muligt til gemmested for hans skriveredskaber og andre personlige ejendele.

Under dette arbejde kunne han ikke lade være hemmeligt at iagttage en gruppe drenge, som stod omkring den store, kolde kakkelovn og på en temmelig uskyldig måde morede sig over flere nyankomnes uerfarenhed og egenheder. Efter at have fået nok af en halvvild irsk dreng, som under det krydsforhør, han blev underkastet, ganske slog ind på deres tone ved at gøre til den grad løjer, at det var umuligt at blive vred på ham, lod de det nu gå ud over en meget enfoldig, klodset, åbenmundet og tykhovedet fyr, som hed Plumber; – selv de mest forbavsende meddelelser bragte ham ikke ud af ligevægt, men bevirkede kun et yderligere stirrende udtryk og det regelmæssige udbrud: "Nej, virkelig?"

En af gruppen ved navn Henderson, en munter dreng med et par skælmske øjne, havde til det yderste øvet sin opfindelsesevne uden i mindste måde at gøre indtryk på Plumber.

"Så du den fyr, der åbnede skoleporten for dig, Plumber?" spurgte Henderson.

"Ja, jeg så nok sådan en."

"Men lagde du mærke til ham?"

"Nej, jeg gjorde ikke!"

"Det skulle du rigtignok have gjort. Den mand kaldes 'troldmanden'. Du kan spørge, hvem du vil. Men ved du, hvorfor?"

"Nej," sagde Plumber.

"Det er, fordi han har en tjenende ånd, som gør, hvad han siger," sagde Henderson hemmelighedsfuldt.

"Nej, virkelig?" sagde Plumber, og han så nu så forfærdet ud, at de andre drenge brast i en ustandselig latter, mens Plumber, der begyndte at forstå, man havde ham til bedste, temmelig flov trak sig tilbage.

"I tosseho'der", sagde Henderson; "havde I blot givet mig tid, kunne jeg indbildt ham, at Lane har en hale og går med kjole for at skjule den, undtagen når han bruger den til at banke med; og at han skulle stå på hovedet og synge en sang for at blive lukket ind. Nu har I helt fordærvet spillet ved jeres latter."

"Der er en anden ny," udbryder Kenrick, en af gruppen. "Kom her, kammerater," råbte 2-3 på en gang.

Walter så op og troede det var ham, man mente, men råbet gjaldt en dreng, som var ret køn, men meget spinkel; hans selvbevidste holdning og overmodige udtryk røbede en del forfængelighed; til de øvriges synlige forbavselse mønstrede han værelset og dets tilbehør med en affekteret og ringeagtende mine.

"Det lader ikke til, at du synes om lejligheden i St. Winifred," sagde Kenrick til ham, da drengen med det fine væsen kom hen imod dem.

"Ikke synderligt," læspede den ny dreng, "alt ser så simpelt ud her!"

"Simpelt og smudsigt til det yderste," sagde Henderson, idet han efterabede hans måde at tale på.

"Og har I ingen andre steder at opholde jer på end her?"

"Jo, det har vi rigtignok," sagde Henderson, "hver af os har sit eget værelse, udstyret med karmoisinrødt og guld,

overensstemmende med ejermandens smag for fordringsløs elegance. Vore måltider bliver beredt os af knælende tjenere på små sølvfade."

"Det skal formodentlig være vittigt," sagde den ny dreng mut.

"Ja, for at vænne dig til det," svarede Henderson; "men alvorlig talt ville det passe bedre til dine vaner – ville det ikke, min ven?"

"Langt bedre!" var drengens svar.

"Måske," sagde Henderson med udsøgt høflighed, "vil du gøre denne forsamling den ære at sige os dit navn?"

"Jeg hedder Howard Tracy!"

"Gør du virkelig?" sagde Henderson, med en påtagen mine af glad forundring, idet han gjorde et dybt buk.

"Jeg hedder Howard Tracy, fordi jeg i lige linje nedstammer fra begge disse adelige familier."

"Hvilken lykke!" udråbte Henderson og slog hænderne sammen i forstilt henrykkelse. "Min sandten, du gør din slægt og dit land ære! Du gør denne skole ære. Ved Jupiter! Vi er stolte af at have dig i vor midte!"

"Måske ved du ikke, at vicomte St. George er min onkel?" sagde Tracy overlegent.

"Nej, ved St. George, er han?" sagde Henderson gabende. "Er det den samme St. George, som slog dragen, og stadig derefter holder til hest uden for min værtindes dør?"

Men da han fandt, at drengens forfængelighed var for indgroet til længere at afgive morskab, besluttede han sig til at lade ham fare, da pludselig en anden dreng af gruppen, som hed Jones, fik øje på Walter og råbte:

"Hallo, der er endnu en, der står og griner af menneskenes dumheder. Kom hid, du der, med det mørke hår. Hvad hedder du?"

"Evson," sagde Walter, som stille nærmede sig.

Før de gjorde ham til skive for deres vittigheder, måtte det undersøges, hvad slags dreng han var; men da Jones ikke ret vidste, hvorledes han skulle gribe tingen fat, begyndte han det plumpeste og mest stødende forhør angående Walters familieforhold.

"Hvad er din fader?"

"Min fader er en gentleman," sagde Walter, ganske forundret over dette ubehøvlede spørgsmål.

"Hvor bor du?" – "I Semlyn."

"Hvor gammel er du?" – "Lige fyldt 14 år!" – "Og hvor mange søstre har du?" Walter ville lige til at spørge: "Hvad kommer det dig ved?" men da han intet ondt fandt i at svare på det og nødig ville lade tvær, sagde han – "Tre". – "Er de smukke?" – "Det ved jeg ikke, for det har jeg aldrig spurgt dem om. Er dine?"

Dette spørgsmål kom så naturligt og uventet, at Jones øjensynlig blev flov, og de øvrige brast ud i en skoggerlatter, mens Henderson sagde: "Du er kommet til den rette, Jones. Den fugl fanger du ikke. Du gør bedre i at tage fat igen på Plumber eller på St. George med dragen."

"Se se, min ædle vicomte, hvad mener du om denne samtidige, er han lige så simpel, som vi andre?"

"Jeg har slet ingen mening om ham, hvis du mener mig med *vicomte*," sagde Tracy tvært, da det omsider gik op for ham, at han var til nar.

"Fuldkommen i sin orden, St. George; han står for langt under dig."

Tracy strøg sig i sit parfumerede hår på en måde, som om han indrømmede, at det var så; dog følte han sig ydmyget ved at bemærke forskellen på sin egen dumme forfængelighed og Walters mandige ligefremhed, og opsat på muligvis at genvinde terræn, sagde han vredt til Walter – "Hvad ser du på mig for?" Walter, som nødig ville være uhøflig, vendte sig hurtigt bort, mens en anden bemærkede: "En kat må se på sin konge." "Ja vist må en kat se på sin konge," indrømmede Henderson; "men ingen blot og bar Eva-søn på en Howard Tracy."

"Du ler ad mig," sagde Tracy i en endnu mere ophidset tone til Walter, da han så denne smile ved Hendersons bemærkning.

"Det kan ikke falde mig ind at le af dig," svarede Walter.

"Jo det kan, kast det efter ham," sagde Jones og gav Tracy et stort stykke appelsinskal i hånden. Tracy kastede det hen på Walter, som uden videre tog det op og slyngede Tracy det lige i ansigtet.

"En kamp, en kamp!" jublede urostifterne, da Tracy i blinde rettede et slag mod Walter, hvilket hans modstander med lethed afparerede.

"Få ham til at slås senere med dig. Giv ham en udfordring," sagde Jones. "Lad ham møde dig ved møllen bag kapellet efter formiddagstimerne i morgen." "Pistoler til to, kaffe til fire kl. otte i morgen," udbrød Henderson. "En må træde på dragens hale og vække ham til dåd. Hvad! Kniber han ud? Ak!"

"Alle Tracy'ers, dragers og Howarders blod kan ej give ham og krystere mod," vedblev han ondskabsfuldt, da han så, at Tracy

ved at måle Walters kraftige skikkelse viste tilbøjelighed til at trække sig ud af kampen.

"Tys, Henderson," sagde Kenrick, en anden af gruppen, som hidtil havde forholdt sig tavs; "det er en skam første aften at hidse to ny drenge mod hinanden!"

Men Hendersons sidste bemærkning havde været Tracy for drøj. Ildrød i hovedet gik han hen til Walter og sagde: "Vil du slås?" Tracy havde nemlig før været i skole og kendte til skik og brug mellem drenge. – Til alles store forundring svarede Walter roligt: "Nej, vist ikke." "Hvad for noget," sagde Jones, "han er ikke et hår bedre; alle de ny drenge lader denne gang til al være krystere. Det går ikke an, stik til ham, Tracy!"

"Tys," sagde Kenrick, "lad os først høre, hvorfor han ikke vil slås?"

"Fordi jeg ingen grund har til det," sagde Walter; "dernæst fordi jeg aldrig kan lide at slås med koldt blod; og for det tredje … … …"

"Nuvel, og for det tredje," sagde Kenrick, som med interesse fulgte Walters vaklen.

"For det tredje," sagde Walter, "det er ikke af indbildskhed; men den dreng kan ikke måle sig med mig." For enhver, som så de to drenge var dette aldeles indlysende, skønt Walter var et år yngre end den anden. De andre begyndte nu at få respekt for Walters sunde sans; men Tracy blev højligt fornærmet over den sidste udtalelse, og Jones, som var en trættebroder og desuden var ilde stemt mod Walter, fordi denne havde gjort ham til skamme, udbrød: "Vær ikke bange Tracy. Jeg skal hjælpe dig. Giv ham lidt, som kan varme hans kolde blod!"

Ophidset både af drillerierne og tilskyndelserne, fulgte Tracy denne opfordring og slog Walter i ansigtet. Drengen fo'r heftigt op og lod først, som han med fuld styrke ville gengælde slaget; men pludselig skiftede han taktik, greb Tracy om livet, og til trods for al modstand bar han Howard'ernes og Tracy'ernes ydmyge efterkommer hen i en fjern krog af stuen, hvor han under en storm af latter satte ham ned med den korte bemærkning: "Du skulle ikke gøre dig til nar." – Walters blod var nu kommet i kog, og han fandt det klogest straks at vise, at han ikke ustraffet ville finde sig i at drilles og plages. Han gik derfor lige hen til kakkelovnen, og idet han stift så på Jones, (som han allerede havde fået stærkt imod) sagde han: "Du kaldte mig nylig en kryster; det er jeg ikke, fordi jeg ikke kan lide at slås uden grund. Jeg er ikke i mindste måde bange for *dig*, skønt du tvang den dreng til at angribe mig."

"Er du ikke? Uforskammede knægt! *Tag den,*" sagde Jones, idet han ledsagede sin bemærkning med en ordentlig ørefigen.

"Og tag du den," sagde Walter og gjorde gengæld lige så fyldigt, som om han havde leget "Lad gå videre."

Bestyrtet sprang Jones frem, knyttede sine hænder, satte sig i stilling og buldrede løs. Han var langt ældre end Walter og var helt overvældet af dennes dristighed, og dog tøvede han med at hævne sig.

"Nå," sagde Walter harmfuldt, "hvorfor slår du ikke igen?"

Jones betragtede med en vis uro sin kække og standhaftige lille modstander, smøgede langsomt sine trøjeærmer op, blev først rød, så hvid – og gengældte ikke slaget. I det samme ringedes der til te, hvilket Jones tog som en passende undskyldning for at afbryde trætten. Han fortalte sine venner,

at han havde været på nippet til at afbanke Walter, da det ringede, men at han egentlig fandt, det var en skam at slås med en ny kammerat; – "og endda med koldt blod," tilføjede han, idet han optog Walters ord uden at efterligne ham i ærlighed. – "Kald mig så ikke mere en kryster," sagde Walter og vendte sig bort.

"Det må jeg sige, Evson, du er en rigtig knop," udbrød den unge Kenrick henrykt, mens han viste Walter vej til den stue, hvor drengene drak te.

"Der er ingen ende på Jones' trættekærhed; men for fremtiden bliver han nok mere spagfærdig. Du har stemt ham en del ned."

"Kenrick," råbte Henderson efter dem, "jeg tør vædde fem mod en på at jeg ved, hvad du taler om med den ny dreng."

"Jeg tør vædde på, at du ikke ved det," sagde Kenrick leende.

"Du sagde til ham – det er et citat, du kender, dog det gør intet til sagen – du sagde til ham: 'Der falder mig noget ind, lad os sværge hinanden evigt venskab!'"

"Der er du helt på vildspor," svarede Kenrick. "Jeg sagde blot: 'Kom og lad os sidde sammen til te.'"

"Og dele den syltede pomerans med hinanden," tilføjede Henderson; "akkurat mine ord i en anden form!"

4. Venner og fjender

Walter havde nu allerede en at tale til, at holde sig til, for skønt Kenrick havde vist Hendersons spøg tilbage, så følte Walter dog, at han snart ville blive ven med denne dreng. Det er ikke så let at sige, hvad der gav ham denne tro. Måske sagde hans instinkt ham det; måske læste han det i Kenricks blik, i hans glade sind, i den blanding af ild og renhed i hans øje, der røbede en heftig og stivsindet, men også en ædelmodig og varm natur; hvorom alting var, så følte han sig tryg i den vished, at Kenrick – der øjensynlig ikke var noget nul iblandt sine kammerater – var venlig stemt imod ham og ville vise ham til rette i skolen. De trådte ind i den store sal, hvor 400 drenge holdt deres måltid. En række borde stod på tværs i salen; ved hvert bord sad 20 à 30 drenge med deres lærer eller "monitor [Note 1]".

"Nå, pas nu på, du ikke begynder at ryge," sagde Henderson, da Walter trådte ind og så de fleste drenge på plads.

"Ryge," gentog Walter, som tog det bogstaveligt; "må drenge ryge her i salen? Jeg har aldrig røget."

"Nu ryger du jo," sagde Henderson, da Walter begyndte at rødme ved at se så mange fremmede ansigter og øjne rettede imod sig.

"Nå, dril ham ikke, Flip," sagde Kenrick, "*ryge* kalder drengene at blive rød i hovedet, Evson, og mærker de, at du har tilbøjelighed i den retning, så vil de stirre på dig, til de får blodet op i dine kinder."

Da han satte sig ned, så han ganske rigtig en mængde øjne rettet imod sig og Tracy, som sad ved samme bord. Tracy, som var uvant med så nøje en undersøgelse, blev ildrød; det hjalp

ikke, at han så opad og nedad, til den ene og den anden side, hans kinder blev bestandig rødere, og han selv flyttede sig meget utilpas omkring på sin stol til drengenes store morskab; til sidst havnede hans blik på bunden af hans tekop, hvorfra han ikke dristede sig til at hæve det, før teen var endt. Takket være Henderson og Kenrick var Walter på sin post; han ventede, til han så en halv snes kammerater stirre på sig, så så han ganske roligt på dem igen og stirrede den ene efter den anden ud af fatning med et roligt smil; dette vendte latteren imod dem, og han hørte den bemærkning, at "han var ikke tabt bag af en vogn, det var klart!" Der var ingen, der prøvede på at få Walter til at "ryge" igen, hvorimod "lad os få Tracy til at ryge" blev en stående spøg, som gik rundt ved tebordet; og da Tracy virkelig røg, indtil han blev vant til spøgen, var han i reglen glad, når teen var endt. Skønt Henderson gjorde Walter og Kenrick til skive for sine vittigheder under hele temåltidet – indtil han fik dem flove, så holdt han dog inde – så vedblev de dog at sidde ved siden af hinanden, og Kenrick tog Walter mere eller mindre under sin beskyttelse; for en gammel dreng kan beskytte en "nyankommen", selv om de er på samme alder. Af Kenrick hørte Walter til sin sorg, at han kun fik den store skolestue at læse sine lektier i sammen med 50 andre, og at han skulle sove sammen med 5 eller 6 drenge.

"Er du prøvet?" spurgte Kenrick.

"Nej, men dr. Lane spurgte mig, hvilke bøger jeg havde læst, og så sagde han mig, at jeg skulle i hr. Patons klasse; hvordan er den?"

"Vi kalder den Virgil-klassen, har du læst Virgil?"

"Nej, kun nogle enkelte lette stykker."

"Nå, så god fornøjelse!"

"Hvorfor? Hvad slags mand er hr. Paton?"

"Hr. Paton, han er slet ingen mand, han er en maskine, et møllehjul, han er en jern-automat, han er – – –"

"Ødelæggelsens vederstyggelighed forkyndt af profeten Daniel," bemærkede Henderson, der havde opsnappet det sidste af samtalen, "jeg er desværre også i hans klasse!"

"Hys, ti stille, Henderson, hold Biblen udenfor!" sagde Kenrick. "Nå Evson, du vil snart finde ud af, hvad hr. Paton ligner, det er alt andet end 'a pattern' [Note 2)] på ægte guld!"

"Ho, ho, smid ham ud for hans dårlige vittighed," sagde Henderson, idet han kastede en brødkugle på ham. Læreren for bordenden straffede denne frihed med at give ham 50 linjer at skrive.

"Nu skal I lade hr. Paton i fred," sagde en dreng ved navn Daubeny, hvad Henderson for længst havde forkortet til Dubbs; "han er en fortræffelig, mild lærer at være under."

"Ja – det siger du," svarede Kenrick, "hvis vi alle kunne sidde stille som mus i timerne som du, min kære, gamle Dubbs."

"Og hvis vi havde din jernflid, min kære, gamle Dubbs," tilføjede Henderson.

"Og din strudsmave til at fordøje uforståelige regler, min kære, gamle Dubbs, *så* – –" sagde Kenrick, "ja så var vi alle efter hr. Patons hoved." – "Eller Patons mønster," tilføjede Henderson. Nu var det Kenricks tur at give ondt af sig for dette mislykkede ordspil og sende Henderson kuglen tilbage, som skaffede ham 200 linjer at skrive, en straf, som gjorde ham temmelig lang i ansigtet. "Nå, Evson," spurgte han videre efter

denne afbrydelse, "hvilken lærer er du under uden for skoletiden?"

"Skal *han* nu stødes til atomer," spurgte Daubeny smilende. "Evson, du skal ikke tro halvdelen af, hvad de siger om ham."

"Ja, som atomer vil han ende, oh, du dydsirede Dubbs!" sagde Henderson.

"Hr. Robertson skal være min lærer," sagde Walter.

"Han," – lød det fra Kenrick.

"Hvorledes er han?"

"Nogle af eleverne hader ham, andre tilbeder ham."

"Hvorfor?"

"Hvis du er flink, høflig, munter, kort sagt, som du skal være, så vil han holde af dig og være venlig imod dig; men er du doven, dum, drillevorn eller en spilopmager, så vil han overse dig, ikke tale til dig, eller bide dig af; gid vi skulle have læst sammen!"

"Hvem er din lærer?"

"Hr. Percival, det er ham, som står og ler og passiarer med monitorerne; han er en kærnekarl," sagde Kenrick. "Se så, nu er vi færdige med teen."

"Og du har snakket, så den ny kammerat ingenting har fået," sagde Henderson, da der blev ringet med en klokke, og en af monitorerne bad en kort, latinsk bøn.

Drengene strømmede ud, og Kenrick hjalp sin ny ven at pakke hans bøger og andre sager ud og lægge dem i hans pult. Den øvrige del af aftenen blev tilbragt med læsning. I disse timer sad alle drengene af de lavere klasser i skolestuen, hvor de læste deres lektier til den næste dag under en lærers opsigt. Da flere af hans klassekammerater intet bestilte, troede Walter

heller ikke, der ville blive forlangt, at han skulle kunne noget den næste morgen, og han benyttede derfor tiden til at skrive et langt brev hjem. Da det var endt, begyndte han at passiare med Henderson, hvem han havde tusinde spørgsmål at gøre; dennes væsentligste morskab syntes at bestå i at narre og drille enhver, men han havde dog på grund af sin godmodighed alle til ven. Kl. 9 lød klokken atter, og hele skolen samledes i kapellet, hvor der blev holdt en kort gudstjeneste, før drengene gik til sengs; kun de højere klasser var det tilladt at blive oppe.

Da Walter lagde sig til ro, følte han sig mindst hundrede år ældre end om morgenen; alt var så mærkværdig nyt for ham, men i det hele taget syntes han godt om det ny liv, især var der to ting, som opfyldte ham med glæde: synet af havet og den første spire til et varmt drengevenskab med Kenrick og Henderson. Aldrig så snart var gassen slukket, før han sov; han var træt af rejsen og af sindsbevægelse; og aldrig så snart var han faldet i søvn, før han var midt i drømmenes land. Han var ude på søen i en robåd med Henderson og Kenrick; de fiskede. Først fik Henderson bid; da han trak op, var det ingen fisk, men Jones, som efter lidt sprællen kom ned i fiskekurven; dette forbavsede ingen af dem og gav ikke anledning til nogen bemærkning, så tog de fat igen, og nu havde Kenrick bid; det viste sig at være Tracy, som Jones hjalp dem at få lagt i bunden af båden; den tredje gang havde Walter selv bid og skulle lige til at trække Dubbs op, da han mærkede, at båden gyngede voldsomt; han undrede sig over, at han ikke blev søsyg. Dette syntes at give hans drøm en ny retning, for nu var han pludselig ude at ride, og hans hest gav sig til at stejle ret op på bagbenene, hvilket var alt andet end behageligt, men han holdt sig dog i

sædet som en mand – men nej – den sidste stejlen var for meget, han vågnede pludselig og mærkede, at hans seng blev hævet op og ned med voldsomme stød og bums, så at han næppe kunne holde sig i den. Han gættede straks grunden; Kenrick havde givet ham et vink om en sådan mulighed; han vidste, der var en under sengen, som hævede den op og ned på sin ryg for at gøre ham bange. Da han klædte sig af, havde han lagt mærke til, at der var flere store drenge i værelset, og han vidste, at denne stue havde et dårligt ry på sig for uorden og slagsmål. Han var en lille, stærk og snarrådig krabat og dertil tapper som en løve, så han frygtede ingen og intet; da derfor de hemmelighedsfulde stød et øjeblik ophørte, fo'r han som et lyn ned under sengen og fik fat i et ben. Benet sparkede voldsomt, og da et ben er et meget stærkt lem, var det så heldigt at frigøre sig for Walters greb, dog ikke uden at efterlade sin tøffel som trofæ. Med denne tøffel forfulgte Walter en utydelig hvid skikkelse til den anden ende af stuen og indhentede den i tide for at give den nogle gode klask med sålen, som gav genlyd i salen. Skikkelsen fik fat i et sengetæppe fra den nærmeste seng, kastede det over Walter og undslap; som Agamemnon blev han indviklet i dets "rige folder"; men tøflen havde han i hvert fald, og han var bestemt på at ville opdage ejeren næste morgen. Han vidste, at det sandsynligvis var en af de større drenge, som havde spillet ham dette puds, og hans fornuft sagde ham, at det var klogest at tage det hele som en spøg, på samme tid som han dog ville sørge for, at den blev så ubehagelig som muligt for gerningsmanden, om det så skulle koste ham selv en dragt prygl. En slagsbroder eller spilopmager opgiver i reglen helst den slags spilopper, der skaffer ham selv ubehageligheder, selv

om det lykkes ham at lade en anden lide endnu mere under dem.

Walter tog sig dette lille eventyr temmelig let; det kedede ham kun for så vidt, som det viste ham, at flere af drengene på hans stue måtte være rå, siden de kunne finde fornøjelse i at skræmme en ny dreng op af hans søvn på denne måde den første aften. For resten ofrede han det ikke mange tanker, men trøstede sig med, at han skulle vide at forhindre en gentagelse af spøgen.

Ganske anderledes forholdt det sig med den lille Arthur Eden, en anden ny dreng, hvis seng stod ved siden af Walters; også han var blevet skræmt op af sin søvn på samme tid som Walter, men ingen havde forberedt ham, og da han var et frygtsomt barn, fyldte det ham med rædsel; han var så forfærdet, at han slet ikke kunne gætte sig til sammenhængen. Han lå ganske rolig, rørte sig ikke og knyede ikke, men klamrede sig fast til sin madras i dødsangst. Dagens begivenheder havde allerede udtrættet og forvirret ham. Han var faldet iblandt filistre, stakkels dreng! han kom straks i dårlige hænder imellem drenge, der holdt sig op over hans svaghed, kuede hans følelser og sårede hans hjerte. Han var meget ung – kun 12 år – og i sit hjertes uskyldighed havde han svaret dem på alle deres spørgsmål, talt uforbeholdent til dem om sit hjem, sin tvillingsøster og alle sine bedste hemmeligheder. På en dag havde han allerede givet de rå, ubarmhjertige drenge stof for lang tid til deres spot og vittigheder, som de allerede havde ladet ham begynde at føle, og han kunne ikke engang græde, han vidste, at de så ville kalde ham ærtekælling, pigedreng og alle slags forfærdelige

øgenavne, og han bestræbte sig mandigt for at tåle deres forfølgelse. Det var først efter at mangen en brændende og stille tåre havde lettet hans overanstrengte hjerne, at han var faldet i søvn – og så blev den således afbrudt!

O forældre og værger! I omsorgsfulde og dog kortsynede væsener! I med eders erfaring! Sig mig, hvorfor sætter I et barn som Eden i skole? Rigtignok havde Edens moder sat sig imod dette skridt, men hans formynder, – for drengens fader var død – som så, at han blev forkælet i sit hjem, og at han af naturen var sky og indesluttet, holdt bestemt på, at han skulle sendes til St. Winifred i det håb, at han der kunne gøres til en mand. Han kunne lige så godt have kastet et stykke brysselerknipling i ilden med den tanke at hærde det til jerntråd. Den rette plads for lille Eden ville have været i en præstegård på landet, hvor han kunne have vokset op under omhu og venlighed; der havde han måske efterhånden tilegnet sig de evner, som han ikke havde af naturen, hvorimod en stor offentlig skole, for en tid i det mindste, svækkede de smukke, men svage egenskaber, der boede i hans lille, sarte legeme.

Det var Cradock – en stor klodset dreng, der altid var på spil, – som halvkvalt af latter lod Edens seng gå op og ned, med små spændende mellemrum for at forhøje det rædselsfulde. Cradock var så rå og uopdragen en lømmel, som man ville se, men ligefrem ond var han ikke. Hvis man havde behandlet ham på samme måde, ville han have brudt ud i en skoggerlatter og tømt sin vandkande over den pågældende; men hvis han kunne have set den ny dreng i dette øjeblik, ville han have set det smukke lille ansigt – hvor kun barnesmilet hørte hjemme – blegt af lammende rædsel; han ville have mødt et stirrende og

udtryksløst blik i de glasagtige øjne, der ellers lyste af mildhed og glæde. Men som sagt, han var en opløben, ubetænksom krabat og anede ikke den fortræd, han gjorde, eller den skræk, han indjog ved sin spøg.

Da han mærkede, at den ikke frembragte nogen synlig virkning, tilskrev han det den omstændighed, at Eden måske sov fra det hele, på grund af en døsighed særegen for ny drenge; han hævede derfor sengen endnu højere – da lød et gennemtrængende skrig igennem salen, og madras, puder, alt styrtede ud over fodstykket og slyngede barnet med voldsomhed ned på gulvet; heldigvis faldt han på sengeklæderne og stødte sig ikke. Cradock havde netop tid til at kaste ham og sengeklæderne tilbage i sengen og selv springe op i sin, da en lærer, som havde hørt Edens skrig, viste sig i døren med en lampe. Hans værelse lå langt borte, og da han så, alt var roligt, troede han, at han havde hørt fejl, eller at lyden var kommet udefra. Han gjorde en runde i stuen og da han så, at Edens sengeklæder lå hulter til bulter, lagde han dem omhyggeligt til rette om den lille skælvende dreng og gik sin vej.

"Se så, nu har vi nok for i aften" sagde en af drengene, da læreren var gået, "nu kan I ny drenge få lov at sove, der er ingen som skal forstyrre jer mere i aften." Det var Franklin, som talte, en lystig fætter og ganske godmodig; lyset og støjen havde forklaret Walter, hvad der var foregået. For sin egen skyld brød han sig meget lidt om den forsikring, at han ikke ville blive forstyrret mere i aften, da han var vis på at kunne stå sig imod hvem som helst, og at hans fjende i ethvert tilfælde ikke ville angribe ham igen, men han var meget, meget glad for lille Edens skyld efter at have opfanget hans opskræmte og ynkelige

blik. Walter lå længe vågen; han hørte på de andre drenges regelmæssige åndedræt, at de sov; men fra Edens seng kom en lyd, som rørte hans hjerte; det blødte for den lille kammerat, der var kommet så ung og så frisk fra hjemmet, en nyankommen, der øjensynlig kun var lidet vant til råhed og lidet skikket til at forsvare sig selv. Langt ud på natten hørte han det stakkels barn græde og hulke, trods dets bestræbelse for at kvæle lyden; til sidst kunne Walter ikke holde det ud længere, og da han var vis på, at de øvrige drenge sov, hviskede han med sin venligste stemme:

"Hør, du lille ny kammerat!" Han kendte nemlig ikke sin nabos navn. Den hulkende lyd ophørte, men drengen syntes ikke at turde svare, så Walter vedblev:

"Er du vågen?"

"Ja," svarede en svag barnestemme.

"Du skal ikke være bange, jeg er også en ny dreng, sig mig dit navn!"

"Eden," hviskede han skælvende, skønt den venlige tone beroligede ham. "Hys, du kan let vække nogen!"

"Nej, jeg kan ikke," svarede Walter, "nu skal jeg komme hen til dig." Han listede sig ud af sin seng og hviskede til Eden: "Du skal ikke være bange, din lille stakkel! Den dreng ville ikke gøre dig fortræd, det var kun for spøg, at han vippede din seng op og ned. Der var også en, som gjorde det ved mig, men jeg sprang ud og smækkede ham med en tøffel."

"Men jeg blev så bange; tror du ikke, at de vil gøre det mere i aften?"

"Nej, det kan du stole på, de sover alle sammen, og hvis nogen gør det en anden aften, så skal du blot lade dig glide ud

af sengen, det gør ikke ondt."

"Tak," sagde Eden, "du er så venlig imod mig, det er du den første, som har været her; hvad hedder du?"

"Walter Evson. Din stemme ligner min lillebroders. Se så," sagde han idet han stoppede ned omkring ham, "sov nu, god nat."

Den lille dreng trykkede Walters hånd og sov snart udmattet bort fra sin sorg. Han var måske slet ikke faldet i søvn, hvis han ikke havde fået den betryggende følelse nu at have en stærkere natur end sin egen at støtte sig til. Walter hørte ham trække vejret fredeligt; så faldt også han i søvn og hverken vågnede eller drømte, så vidt han vidste, før kl. 7 næste morgen, da en tjener vækkede drengene ved at ringe med en stor klokke lige for deres øren.

Note 1: **Monitor:** Betegnelsen for de 16 øverste drenge i skolen

Note 2: **A pattern:** Et mønster.

5. Skolebryderier

Walter sprang rask op og begyndte at klæde sig på; Eden, som endnu var ganske bleg og opskræmmet, fulgte hans eksempel og hilste Walter med et taknemmeligt smil. Ingen af de andre fem drenge, der lå i samme værelse, tænkte på at røre sig, før klokken i kapellet begyndte at ringe; de havde da et rigeligt kvarter til deres bøn, vaskning og øvrige forberedelser.

Walter var allerede halvt påklædt og iagttog dem nøje, efterhånden som de stod op, for at opdage ejermanden til tøflen, som han vel forvarede. Han passede på den ubeskoede fjende lige så ivrigt, som vi antager Pelias gjorde. Først styrtede Jones ud af sengen, uden at værdige Walter den fjerneste genkendelse; men Jones havde sit rette tal på tøfler. Så kom to andre, som hed Antony og Franklin, ikke fuldt så store som Jones; deres sko var også i orden. Dernæst fulgte Cradock, som lidt forlegen skottede til Eden og noget efter sagde, at han kun havde villet spøge forrige aften, og at det gjorde ham ondt at have forskrækket ham: til slut Harpour, den største af hele sættet. Harpour var en af disse drenge, som findes i enhver skole, og som altid er farlige elementer: en klodset dreng, langt nede i klassen; meget stærk, ret høj, i reglen skyet af de bedre drenge. Hans indflydelse strakte sig kun til de små (som han skiftevis plagede og forkælede). Hans slægtninge holdt ham kun i skole for at være af med ham, da de havde en vis skræk for ham. De udtrykte sig, "at han måtte gøres uskadelig"; men den fortræd han gjorde i skolen var tusindfold større, end han ellers ville have formået, da livet der afgav utallige flere fristelser.

Efter nøje overvejelse var Walter kommet til det resultat, at Harpour var hans natlige plageånd; da denne havde stukket foden i den ene tøffel, begyndte han at råbe:

"Halløj, hvor er min anden tøffel? For pokker, jeg kommer for sent, jeg kan ikke blive klædt på, hvor er min anden tøffel?"

Da Walter var bestemt på ikke at lade Harpour slippe, før han havde tilstået at være ophavsmand til forrige aftens komplot, forholdt han sig rolig, indtil den anden, som ingen tid havde at bortgive, sagde til ham: "Hej kammerat! Har du min tøffel?"

"Jeg har nok én," svarede Walter.

"Nå det har du? Ja, så giv mig den straks!"

"Jeg trak den af en, som lå under min seng i aftes," sagde Walter, og gav Harpour tøflen.

"Nå, så det gjorde du!"

"Ja, og jeg slog fyren med den, hvilket jeg har i sinde atter at gøre, om det bliver nødvendigt. "

"Nå, så det vil du, ja så tag den for din uforskammethed," råbte Harpour med den hensigt at slå Walter over ryggen med tøflen; men han dukkede ned og afværgede slaget med sin arm, greb tøflen og kastede den i en vel beskreven kreds over vaskebordet ned i Jones vandfad.

"Se se," sagde Harpour, "du er ikke forknyt, du. Nu kan jeg ikke opgøre mit regnskab med dig, så ville jeg komme for sent til kapellet. Men –"

En betegnende bevægelse forklarede den afbrudte sætning; derpå fuldendte Harpour, stående i den ene tøffel, hurtigt sin påklædning. Da Walter var færdig i god tid, knælede han ned og bad inderligt til Gud, hjalp så stakkels Eden, som stod helt fortabt, (og som man skulle tro hidtil var blevet klædt på af en

barnepige), løb derefter over gården ind i kapellet, just som ringningen ophørte. Det varede endnu to minutter, før døren lukkedes, og Walter benyttede dem til at betragte drengene, efterhånden som de strømmede ind; mange af dem havde deres veste halvt knappede, andre havde vanddråber trillende ned fra deres hastigt redte hår. Han så Tracy slentre ind meget sirlig, men med et misfornøjet og blaseret udtryk, skønt han blev rød, da han fik øje på de andre; Eden, som forskrækket så sig om til han opdagede Walter og satte sig hos ham; Kenrick, der var strålende som altid og i forbigående nikkede til ham; – Henderson, som trods tid og sted fik hvisket, at han håbede, at Walter havde vasket sin kære person i rent vand; – Plumber, der så ud som hans enfoldighed var blevet prøvet til det yderste; – Daubeny med en mine, som udtrykte, at han den dag var fuldt bestemt på at kunne sine lektier; og til sidst Harpour, som hed, forpustet og meget sjusket nåede at styrte ind, lige som bønnen begyndte. "Hvor skal jeg nu gå hen?" spurgte Eden, da gudstjenesten var endt. "Ja, det ved jeg lige så lidt som du; det er bedst at spørge din lærer om det. Hør Kenrick," sagde Walter, "hvilken af disse sortkjoler er hr. Robertson, Edens og min lærer?"

Kenrick pegede på en, som Eden henvendte sig til. Da Walter derpå spurgte, hvor hr. Patons klasse var, sagde Henderson: "Kom, lad mig føre offeret til retterstedet, for at tildeles en krans af cypres – eller grædepil, eller –" "Brændenælder?" faldt Kenrick ind. "Klar, kammerat," sagde Henderson, "din tro ven stoler på, at du er et æsel. Kom, og lad mig bringe dig til pinebænken." Hendersons overstadige humør ytrede sig i hans

tale ved brugen af alle slags kraftudtryk, dårlige vittigheder og ret godmodigt vrøvl.

"Er du ikke i den klasse, Kenrick?" spurgte Walter, da han så denne dreje af til højre.

"Visselig ikke!" udbrød Henderson, "jeg er der; men din tro ven er mindst to klasser højere; jeg må sige dig, at han er et stort lys; han er i Thicksides – hvilket vil sige Thucydides' klasse. – Du må stræbe meget højt, før du når ham. Og nu 'offerlam'," sagde han, "sku ypperstepræsten!" Med disse ord, anbragte han Walter ved enden af et bord mellem nogle og tredive drenge, som sad lige over for en lærers kateder i den store skolestue, hvor på forskellige steder andre klasser ligeledes begyndte at arbejde under lignende opsyn. Da alle klasser på en gang blev overhørt, kan man tænke, der ikke var megen ro, og at de lærere, som i flere timer skulle undervise og tale der, måtte have gode lunger.

Hr. Patons klasse bidrog slet ikke særligt til den almindelige larm. Skønt Henderson havde skoset Daubeny for hans dydige stillesidden, sad næsten alle drengene lige så rolige som selve Dubbs i timerne.

Endog Henderson og slige urolige gemytter følte sig imponerede til tavshed og orden. Man skulle næppe tro, at der i det hjørne af stuen overhovedet var en klasse.

Selv kviksølv ville have mistet sin bevægelighed under hr. Patons behandling. Det var vanskeligt straks at finde grunden hertil. Vistnok udstedte hr. Paton mange straffearbejder; men det gjorde de andre lærere også uden at opnå samme resultat. Sagen var, at hr. Paton var lidt af en "routinier," og det var just

udtrykket Kenrick ville have brugt om ham, hvis han havde kendt det.

Fastsatte hr. Paton et ekstraarbejde, måtte det udføres og inden en bestemt tid, uden nåde og "*causa indicta*" [Note 3)]. Hr. Paton var lige så død som Pluto for alle undskyldninger, og lige så ubønhørlig som Rhadamanthus i sin retfærdige gengældelse. Hverken Orfeus eller Amfion kunne have rørt ham. Orfeus ville ved sin sang have fået alle pultene og klasserne til at danse, men ingensinde formået hr. Paton til at eftergive 50 linjer, og det ville ikke gå Amfion bedre, om end hans toner havde bevæget sten til at anråbe om bønhørelse. Hr. Paton ville ikke slå en lektie af, selv om St. Cecilia ville give ham den krans af hvide og røde roser, som de beundrende engle vandt om hendes gyldne lokker.

Hr. Patons scepter var ikke som Lesbos' blyscepter; det kunne ikke rettes efter de forskellige individualiteter, men var et fast jernscepter, som alle uden forskel måtte bøje sig under. Hans målestok var lig Prokrustes'; de mest opvakte drenge kunne ikke strække sig udover den; de tungeste blev mekanisk presset ind under den. Man kan tænke, at adskillige følte sig trykkede ved det; men gennemsnitsvis var hr. Patons fremgangsmåde heldig for drengene. Han holdt på en streng disciplin, og skønt mange krympede sig under den, var den uvurderlig for dem alle, og navnlig for de dovne og efterladende. Da han øvede strenghed med fuld retfærd, havde drengene egentlig stor agtelse for ham. – Klassen rejste sig nu for at overhøres, og hver af drengene kom op efter en vis orden. Da turen kom til Walter, spurgte hr. Paton først om hans navn, som med stor nøjagtighed blev indført i protokollen, i hvilken der fra først til

sidst ikke fandtes en eneste klat. Derefter tog han fat på Walter, som på de øvrige.

"Jeg har ingen bøger og vidste ikke, hvad vi havde for," sagde denne.

"Ingen undskyldninger," svarede hr. Paton alvorligt, "du mener, at du ikke har lært dine lektier?"

"Ja."

"En dårlig begyndelse, Evson; kom ikke for fremtiden med undskyldninger. Du må til straf skrive lektien af." Dette ildevarslende faktum blev straks ført til bogs ved Walters nylig indskrevne navn. Flertallet af lærere ville have undladt denne øjeblikkelige straf og ladet det blive ved en advarsel; men det var ikke hr. Patons sag. Han var enig med Escalus, som siger: "En for vidtdreven skånsel afføder ofte større ulykker." – Da Walter afskyede undskyldninger og altid havde betragtet dem som nær beslægtet med usandhed, besluttede han aldrig oftere til hr. Paton at anføre noget, der kunne udlægges som en undskyldning.

En følge deraf blev, at han underkastede sig en hel del straffe, hvilket han anså for aldeles uundgåeligt. – Ved samme lejlighed kom Henderson også på den sorte tavle tillige med en dreng, som hed Bliss. Henderson kunne ikke lade øjeblikket ubenyttet til et eller andet påfund, og uden at tænke over, at han delte skæbne med Bliss, åbnede han en digtsamling, og med Lycides som mønster, begyndte han at forfatte "en klagesang over Blissidas," helt rørende.

"Jeg skal banke dig efter skoletiden, Flip," sagde Bliss opbragt, da Henderson begyndte at tilhviske ham sin sørgesang.

"Hvorfor kalder de dig Flip?" spurgte Walter og lo.

"En forkortelse af Flibbertygibbet [Note 4)]", sagde Bliss.

"Bliss, Henderson og Evson skal hver afskrive hundrede linjer," faldt hr. Paton ind, og således skete det, at Walter på sin første skoledag for anden gang blev idømt straf.

"Uf ... hvor afskyeligt ... opdaget ..., tys!" hviskede Henderson. "Det kalder jeg drøje linjer." Ikke des mindre vedblev han at arbejde på sin "klagesang over Blissidas," hvor han indførte St. Winifred og andre, sørgende over Bliss' skæbne.

Da Walter senere anmodede hr. Robertson om papir for at afskrive sin straf, udbrød denne med stærkt mishag: "Allerede, Evson," en sarkasme, der ikke stod tilbage for Talleyrands berømte "Déja". "*Allerede* to hundrede linjer og en lektie at afskrive!" Intet under, at Walter ikke følte sig tiltrukket af hr. Robertson, som ikke viste ham skygge af interesse, som lod ham gå uden forespørgsel, uden en opmuntring for fremtiden eller formaning i anledning af hans forseelse – som ikke havde et råd at give ham eller bevis på nogen som helst deltagelse.

Den tid, som nu lå for Walter, var trang og fuld af skuffelser. Han manglede slet ikke evner, men var ikke særlig blevet forberedt til St. Winifred-skolen, så at meget af, hvad de andre drenge før havde lært, var nyt for ham. Måden, hvorpå de lærte grammatik efter latinske regler, faldt ham især vanskelig. Han kunne let have tilegnet sig de fakta, som reglerne skulle indprente; men de forklaringer, som fordredes for at nå de afgørende spørgsmål, havde han ondt ved at lære, selv om han ville være i stand til at tyde det knudrede latin, de var skrevet på. Hans fader havde aldrig lagt stor vægt på at udvikle hans

hukommelse, hvorfor de lange udenadslektier også voldte ham meget hovedbrud.

Hr. Paton fulgte ufravigeligt følgende princip: Når en dreng ved nogen som helst egen skyld tog fejl i en lektie, måtte han afskrive den; – var det ikke udført i rette tid, måtte han afskrive den to gange; kunne han ikke den næste lektie, måtte han sidde over, det vil sige, han måtte ikke være med i legetimerne. Gentog dette sig oftere, blev han meldt til rektor og var da udsat for at blive tugtet som en uforbederlig, doven dreng. Hr. Paton, som holdt fast ved sine principper, tog intet hensyn til de forskellige evner eller legems- og sjæls-egenheder. Han var en rigtig god mand, havde egentlig et venligt sind og var en oprigtig kristen; men hans principper var hans et og alt, og, som før sagt, han kendte ikke blyscepteret.

På Walter havde metoden ingen heldig indflydelse: – Han havde ondt ved at lære sine lektier, fordi alt var ham fremmed; han var desuden ikke vænnet til at arbejde under så megen larm som i den store skolestue, og den tidlige sengetid forbød længere aftenarbejde. Når det så gik galt, optog ekstraarbejde eller oversidden den tid, som han skulle anvende på sin daglige gerning, hvoraf fulgte ny forseelser; straffene hobede sig efterhånden op, og inden 6 ugers forløb måtte Walter, oh ve! møde for rektor, hvilket han følte var en stor skam. Han blev også plaget på mange andre måder. I bevidstheden af, at al denne nød var kommet over ham uden egen virkelig skyld, følte han sig uretfærdigt behandlet og forfulgt. Det tilsyneladende unyttige ved ethvert forsøg på at frigøre sig fra dette pinefulde reglement gjorde ham fortvivlet, og den store forkortelse af fritimerne og mangel på bevægelse gjorde ham modfalden og

pirrelig. Han blev betaget af en ubetvingelig hjemve, tænkte ind imellem på at skrive og bønfalde om at blive taget ud af skolen, eller endog på at befri sig på egen hånd ved at løbe bort. Men han vidste, at hans forældre allerede var overmåde bekymrede, fordi det hidtil var gået ham så dårligt, hvilket han ingenlunde havde skjult for dem; så for deres skyld besluttede han at holde ud en stund endnu.

Walter havde allerede fået ord for at være en drivert og stod i fare for at miste agtelsen for sig selv, og når dette nødanker en gang er tabt, kan alle ulykker overgå skibet; med nok så stive master, nok så faste bord, med en nok så let og skønt bøjet bov kan det drives for alle vinde og ynkelig sønderslås mod skærene eller håbløst strande ganske nær havnen. En smule mere disciplin af den slags og en dreng med gode naturlige anlæg kunne godt blive til en ren dumrian som stakkels Plumber eller til en ond og hårdhjertet trættebroder som Harpour eller Jones.

Heldigvis blev Walter reddet fra dette igennem andre indflydelser, som bestod i to virkelige venskabsforhold, til held på andre områder, og navnlig i den lykkelige følelse, at hans nærværelse i St. Winifred var en trøst og støtte for flere, som højligt trængte til det.

En eftermiddag sad han mistrøstig uden at foretage sig noget på en bænk, der stod op til en bar mur på den ene side af gården. Han følte så stor livslede, at ikke engang morskabslæsning fristede ham. Klokken var 3, og alle havde forladt gården og begivet sig hen på legepladsen, hvor der om eftermiddagen skulle finde en bold-væddedyst sted mellem sjette klasse og den øvrige skole, som de fleste enten skulle tage del i eller se på. At sidde med sænket hoved på en bænk i en tom

gård, mens de andre drenge havde sligt for, lignede såre lidet den Walter Evson, vi for nogle måneder siden kendte. Men i det øjeblik var Walter så træt og trykket af genvordigheder, han var halvt syg af mangel på bevægelse og for modløs til at begynde på noget som helst.

Kenrick og Henderson havde lagt mærke til og beklaget den forandring, der var foregået med ham. Ikke fuldt på det rene med årsagen til, at det gik ham så ilde, forstod de ikke, at en så opvakt dreng ikke kunne hævde sin plads. Herom bekymrede de sig mindre end om den afgjorte tungsindighed, der havde bemægtiget sig ham, og som gjorde ham uskikket til enhver spøg.

I forudfølelsen af, hvorledes det ville gå, havde Kenrick den dag besluttet ikke at tage del i spillet, før Walters straffetid var udløbet for at få ham til at spille med; Henderson ville også vente og føje sine overtalelser til vennens.

Da de fuldt rustede til boldkampen trådte ud, fik de øje på Walter. "Er du der, gamle ven; du har da i sinde at kæmpe for skolen mod 6.?" sagde Kenrick.

"Er det ikke for sent?"

"Nej, der er tilstået alle et kvarters frist."

"Første undskyldning slået af marken," sagde Henderson.

"Men jeg er ikke påklædt og får ikke tid til at tage min bolddragt på!"

"Det behøves ikke, tag din hue og dit bælte, så kan du spille i skjorteærmer."

"Der faldt undskyldning nr. 2," sagde Henderson, "skynd dig blot og tag dit bælte. Vi skal vente på dig her. Ser du ikke, den

kære ven hentæres af sorg, lig Babylons datter," sagde Henderson, idet Walter løb af sted.

"Ja," udbrød Kenrick, "det gør mig ondt at se det tungsindige udtryk i stedet for det glade ansigt, han kom her med. Men du kan tro, spillet vil gøre ham godt; han er dreven i det og ligner ganske den britiske løve, når han midt i striden styrter sig over alt og ryster sin manke."

"Der er han, kom nu!"

De skyndte sig hen til skuepladsen og fandt spillet i fuld gang; kampen var varm for at nå målet. Walter, som var meget ivrig og en udmærket løber, var snart midt inde i det. Alt efter som væddestriden blev ligeligere, blev spillerne mere ophidsede. Man havde spillet flere spil uden at vinde nogen fordel på nogen af siderne, da et heftigt vindstød gav det ene parti en chance. – Der udfoldedes nu den største iver, da såvel skolen som 6. klasse holdt det for en lige stor æressag at vinde, og bifaldsråb hilste hver heldig griben, hvert godt slag med boldtræet. Når bolden blev drevet ud over grænsen, blev den straks sparket tilbage og gerne på kort afstand, så at spillerne på hvert parti kæmpede for at få den, når den faldt ned. Under en af disse korte pauser hviskede Kenrick til Walter: "Hør Evson, næste gang bolden bliver drevet udenfor, vil jeg se at få den; hvis du så vil stille dig lige bag klyngen, skal jeg sparke den over til dig, så kan du få et løb."

"Tak," sagde Walter ivrigt, "jeg skal gøre mit bedste."

Lejligheden tilbød sig snart. Kenrick erobrede bolden, sigtede hen mod det sted, hvor Walter stod, drev den med akkuratesse og ikke for højt, så det undgik de øvrige, hvor bolden faldt. Walter greb den, og før de andre var kommet sig

af deres forbavselse, fløj han af sted som en pil. – I et nu var naturligvis hele modpartiet efter ham, og han måtte løbe så rask som en hjort og så behændigt som en kat. Nu kom hans sjældne løbeevne ham til gode, og han var desuden mindre anstrengt end resten. Han dukkede ned, han gjorde store omveje, han kastede nogle omkuld, og sprang over andre, han smuttede under arme og sprang gennem ben; han frigjorde sig fra ethvert håndtag, vred sig løs fra en, der havde fat i ham ved at efterlade ham det øverste af sit skjorteærme, og kom målet nærmere og nærmere.

Til sidst opdagede han et sted, som var mindre vel forsvaret; i den retning for han som lynilden, greb og kastede med voldsomhed to drenge over ende, som stod med udstrakte arme for at standse ham – benyttede det gunstige øjeblik, og sendte med et hurtigt og kraftigt spark bolden højt over skranken under en endeløs jubel, og just som modpartiet kastede ham til jorden og styrtede sig over ham.

Løbet var så glimrende og så modigt, og det sidste spark så udmærket, at selv den slagne part måtte anerkende ham. Sejrherrernes henrykkelse kendte ingen grænser; de rystede Walters hånd, klappede ham på ryggen, og løftede ham til slutning op på skuldrene til almindelig beundring. Da han endnu var temmelig ubekendt, hørte man fra alle sider spørge: "Hvem er den kønne lille fyr, som har vundet for skolen?"

"Det er Evson, Evson, Evson, en af de ny drenge!" råbte Kenrick, Henderson og de andre, som kendte ham, så hurtigt, de formåede. De var stolte over at have ham til ven, og denne triumf kom i rette tid og hjalp til at hæve stakkels Walter i sit eget omdømme.

"Tak Kenrick, hjertens tak," udbrød han og greb med varme sin vens hånd, da de forlod kamppladsen. "De skulle have råbt hurra for *dig* og ikke for *mig*; det var din skyld, jeg vandt."

"Bah!" var svaret, "jeg kunne under ingen omstændigheder have nået målet, og selv om det havde været muligt, er det mig en langt større glæde, at *du* vandt prisen."

Man finder næppe noget skønnere eller mere rørende forhold end et fuldt venskab mellem to drenge, uberørt af egenkærlighed, fint følende i naturlig tilbageholdenhed og som i sand begejstring ikke tænker på at opstille sammenligninger. Det er ikke altid fordi mænd er forstandigere, renere eller bedre af hjertet end drenge, at *summæ puerorum amicitiæ sæpe cum toga deponuntur* [Note 5)].

Note 3: **Causa indicta:** Uden indvending.

Note 4: **Flibbertygibbet:** En ond ånd iflg. gammel engelsk folke-overtro.

Note 5: **Summæ puerorum amicitiæ sæpe cum toga deponuntur:** Børns inderligste venskab aflægges med trøjen.

6. Et udbrud af trods

Skønt Walters triumfer i fodbold forhindrede ham fra at tabe sin selvagtelse og henfalde til fortvivlelse, så fritog de ham dog ikke for hans straffe og hans ekstraarbejde. Det kedede ham, at han altid var fuks eller så godt som fuks i sin klasse, trods alle sine anstrengelser; han vidste, at dette bedrøvede hans forældre næsten lige så meget som ham selv, og han frygtede, at de ikke ville tage den grund for god, som virkelig tjente til hans undskyldning. Sagen var nemlig den, at hans kammerater, der var øvede i rutinearbejde, som var fremmed for ham, derved havde et forspring for ham, som han under sine nuværende vanskeligheder ikke kunne indvinde. Det var hårdt at sidde under drenge, som han følte sig overlegen i enhver åndelig retning. Det var hårdt for en dreng, der af naturen var flink og livlig, at blive stemplet som doven og dum – dette gjorde også Walter ulykkelig. Hr. Paton havde opfattet hans karakter på en fejl måde. Da Walter undertiden gav gode svar, forklarede heldigt og viste glimt af forstand og interesse i enkelte fag, så fældede hr. Paton den fejlagtige dom over ham – idet han intet indrømmede den ny metode og den uøvede hukommelse – at Walter var dygtig, men trodsig, at han *kunne* arbejde fortræffeligt, men ikke *ville*. Disse karakterer opvakte altid hans harme, og for drengens egen skyld gik han ud på, så vidt muligt, at rette disse fejl. På begge sider var der således misforståelse og forbitrelse, som ikke virkede heldigt på deres daglige liv.

Walters sorg og bekymring nåede højdepunktet, da han fra sin fader modtog sit første skolevidnesbyrd, som denne sendte

ham til gennemlæsning, ledsaget af et brev, der var skrevet, om end ikke i en bebrejdende, så dog i en bekymret og utilfreds tone.

Selve vidnesbyrdet brød Walter sig ikke om; han vidste at det helt igennem var grundet på en misforståelse, men faderens brev gik ham til hjertet og gjorde ham bitter. Han fik det ved middagstid og læste det, da han gik over gården til den stue, hvor han nu jævnligt sad over. Det var en klar novemberdag, og han sukkede efter at deltage i kammeraternes leg, eller vandre omkring ved stranden eller imellem bakkerne; i stedet for var han dømt til to timers mekanisk skrivning, som endte med, at læreren rev det skrevne itu. I den sidste uge havde han ingen motion haft; al hans fritid gik til ekstraarbejde; hr. Robertson havde samme morgen skændt alvorligt på ham, og selv hr. Paton, som sjældent brugte et strengt sprog, havde kaldt ham "uforbederlig" og "utålelig," og havde truet med at melde ham til rektoren, fordi han ti gange i træk ikke havde kunnet sin græske grammatik. Dertil led han af hovedpine og træthed og nu kom – som det værste af det hele – faderens brev. Da rejste sig en oprørsånd i ham. Skulle han da bestandig, uden egen skyld, plages, forfølges, tvinges, misforstås og trampes på? Hvis det ikke hjalp ham til noget at være god og gøre sin pligt, hvad om han da gjorde et andet forsøg: kastede al pligt og alle gode forsætter over bord og svor til glædens og nydelsernes fane, hvilket hans lyst tilsagde ham, men hans moral forbød. Gik han denne vej, ville han unægtelig blive sparet for mangen en ubehagelighed. Han var ung, fuld af liv og kraft; han kunne let gøre sig mere afholdt af drengene, end han var, og hvad lærerne angik, da kunne han ikke blive dårligere anskrevet iblandt dem.

Lasten lokkede! Alt som han tænkte, fløj pennen hurtigere, han greb fastere om pultens kant med sin venstre hånd, og pulsen syntes at sende blodet hoppende igennem hans årer.

Hidindtil havde *det* stået som hans ideal, målet for hans skolegang, ved at gøre sin pligt at nå til gudsfrygt og lærdom, men i dag rejste han et andet ideal: skolens arbejde skulle være ham ligegyldigt, han ville stræbe efter at blive en munter, livlig dreng, og kun leve for sig selv, for nydelsen og glæden. Der var mange sådanne drenge omkring ham – helte iblandt deres kammerater, set op til og beundrede. Synden syntes kun at berøre dem let, ja endog klæde dem godt. Han følte, at han let ville kunne nå en sådan stilling ved sit vakre og vindende ydre. Ak! dette var desværre intet unaturligt ideal for den farlige alder, som kræver for manddomslaster den undskyldning, der ligger i en ung alder.

Ja! Loddet var kastet! Han ville følge mængden og gøre alt det onde, som han så blive gjort omkring sig. Det så lystigt ud! Han stirrede på syndens lyse billede, på glædens regnbuefarvede vand, og vidste ikke, at det, han så, var en luftspejling af den brændende ørken, forrådnelseshinden over den stillestående pøl!

Brevet fra hans fader var hans hovedanstødssten. Han hang ved sit hjem med hele sit hjerte, han elskede sine forældre lidenskabeligt, og havde virkelig gjort sit bedste for at glæde dem, hvad de ikke syntes at påskønne. Det gjorde ham vanvittig at se på dette kolde, bebrejdende brev!

Der var kun ét, som holdt ham tilbage. Det var en svag stemme, som i den sidste tid næsten var forstummet, fordi andre, mere højrøstede, havde overdøvet den; fra barn af var

Walter vant til at lytte til dens advarsler. Den sagde ham: "Denne er vejen, du skal gå," nu da han bøjede af til begge sider; men den ædle ro, hvormed den hviskede om tålmodighed, druknede i de andre opfordrende stemmers larmende støj.

De to timer var endt, og med dem hans kamp. Walter lod til slutning pennen fare kradsende hen over, hvad han havde skrevet og viste det til læreren med en skødesløs, næsten uforskammet mine; næppe var han ude af døren, før han udstødte et trodsigt, udfordrende brøl. Synden havde vundet sejr!

Han løb i største fart til legepladsen for at blive sin indre uro og ophidselse kvit. Langt borte så han to drenge sidde på en græsbænk; det var Henderson og Kenrick, som mod sædvane læste Shakespeare.

"Nu vil jeg sige dig, Henderson," sagde han, "jeg kan og jeg vil ikke holde dette længere ud; dråben har nu fået bægeret til at løbe over. Jeg hader St. Winifred, jeg hader dr. Lane, jeg hader Robertson og jeg hader, hader, hader Paton," sagde han og stampede vredt.

"Halløj! er der nu gået ild i den tålmodige Evson," sagde Henderson, "sig det ikke til Dubbs!"

"Hvad er der hændt dig, Walter?" spurgte Kenrick.

"Se, her har du mit liv, Kenrick," sagde Walter roligere: "Græsk grammatik, ekstraarbejde, oversidden, tamp, – tamp, oversidden, ekstraarbejde, græsk grammatik! Jeg er syg af det, jeg kan og jeg vil ikke holde det længere ud."

"Om det er," deklamerede Henderson ud af bogen på sit skød, "sjælen værdigst, at den tåler den vrede lykkes pileskud og

stenkast, eller den væbner sig mod sorgers hav og ved en modstand ender dem."

"Ja, ende dem *vil* jeg," sagde Walter; "han skal få det betalt, det kan du dø på."

"*Recte si possis, si non quocunque modo* [Note 6)]," sagde Somers, skolens duks, hvis "dreng [Note 7)]" Walter var, og som havde opsnappet den sidste sætning, idet han gik forbi. "Hvad bringer jer små drenge i et sådant røre?"

"Den gamle historie, klage over Paton," sagde Kenrick ligegyldigt, næsten med foragt; han var nemlig en protégé af Somers og ærgerlig over, at han skulle se Walter i et så uheldigt øjeblik, så meget mere, som Somers allerede havde spurgt ham, hvorfor han var så meget sammen med den dovne ny dreng, som altid var blandt de sidste i sin klasse.

"Klage over hvad?" spurgte Somers.

"Klage over, at han får ekstraarbejde, fordi han ikke kan sin grammatik, tror jeg."

Der var noget i tonen, som sårede Walter; det var, som om Kenrick skammede sig ved ham lige over for sin fine ven, skolens duks.

"Er *det* det hele? Midlet derimod er let, min lille ven, arbejd lidt mere," og Somers gik nynnende bort.

"Jeg gad vidst, hvad han kalder at arbejde mere," sagde Walter, og knyttede hånden, "i begyndelsen da jeg kom, var jeg oppe ved daggry og læste så længe, til jeg læste mig ganske dum, mon han nogensinde har gjort det?"

"Nej, men du må ikke skælde Paton ud," sagde Kenrick, "for når du ikke kan din lektie, må han naturligvis slutte, at du ikke har lært den!"

"Tak skal du have, Kenrick," svarede Walter kort, "kom, Flip, lad os gå!"

Det gjorde Kenrick ondt! Han var sig bevidst at have været kold og vist mangel på sympati, og han så bedrøvet efter Walter og Henderson, da de gik bort; pludselig tog han sig sammen og løb efter dem.

"Vær ikke vred, Walter, gamle dreng," sagde han og greb hans hånd. "Jeg ville nødig synes kold imod dig netop nu, men jeg indser virkelig ikke, hvorfor du er så vred på hr. Paton. Hvad skal en lærer gøre, når man ikke kan sin lektie to eller tre gange i træk? Jeg synes, han *må* straffe én."

"Jeg vil se hr. Paton hængt," svarede Walter og trak sin hånd vredt til sig, for nu havde hans onde lune magten.

"Nå, det er godt, Evson," udbrød Kenrick, hvis hovedfejl var en høj grad af stolthed, der blussede op ved den mindste anledning, og da lod ham se en fornærmelse i alt; "vent du, til jeg skal komme dig i møde igen! Henderson, du glemte din bog i græsset!" Med disse ord drejede han sig rundt på sin hæl og gik langsomt bort, tung om hjertet, for han holdt mere af Walter end nogen anden dreng i skolen og skammede sig ved at bryde med ham for så lidt.

Henderson var – bortset fra hans løse og vrøvlagtige spøgen – en retsindig kammerat. Det var hans hensigt, da han gik bort med Walter at drille ham for hans udbrud af ondt lune, ved spøg at få ham til at opgive sin hævn; men han så, at stakkels Walter ikke var oplagt til spøg, og han savnede moralsk mod til på en alvorlig og værdig måde at give ham gode råd og anbefale ham en vej, fordi den var den rette; så langt strakte Hendersons moral sig ikke, hvorfor han forlod Walter og gik tilbage til sin

bog. – Walter gik hurtigt ind i skolestuen, hvor han fandt flere drenge, som var ti gange slettere end han selv. Her fik han sin vrede til at blusse endnu højere ved at rive ned på, gøre nar af og håne hr. Paton, hvilket de andre drenge alt sammen istemmede, for de hilste med glæde ethvert tegn, som tydede på, at Walter snart ville blive en af deres. I stedet for at læse, anvendte Walter aftenen til barnagtige og støjende narrestreger, som med rette blev straffede af den vagthavende lærer.

Den næste morgen begyndte Walter sit ny liv; hans hjerte var fuldt af trods og selvrådighed. Han kunne naturligvis mindre end sædvanlig af sine lektier og fik som følge deraf en større straf. Da han kom tilbage til sin plads, slængte han sine bøger, den ene efter den anden, ned på pulten; for hver bog gav hr. Paton ham 100 linjer at skrive, og da han lo ad det, fik han atter 200 linjer. I fuld bevidsthed om, at drengene fulgte denne prøven kræfter med stor spænding, tog han nu et ark papir, skrev derpå med store bogstaver "200 linjer til hr. Paton" og bragte det op til denne under hele klassens fnisen.

Dette var den mest uforskammede, opsætsige handling, som i år og dag var blevet vist imod hr. Paton, og det var nu hans tur at blive vred; men med sjælden selvbeherskelse dæmpede han sin vrede og sagde kun – "Evson, du er ikke dig selv i dag! Det er i sandhed sjældent, at en ny dreng er kommet så vidt i ulydighed som du. Jeg tør dristigt påstå, at du er den frækkeste og mest uforskammede dreng, som jeg nogen sinde har haft at gøre med. Jeg må give dig tamp i mit eget værelse efter oversidden, som du naturligvis først går til."

"Tak, hr. Paton," svarede Walter med et koldt smil, og klassen fniste igen, mens han støjende gik tilbage til sin plads; men hr. Paton, som så hans tilstand, lod denne fornærmelse gå upåtalt hen.

Da Walter kom på plads, tog han igen et stykke papir og skrev med en spruttende fjerpen og en del kradsen følgende linjer:

Til hr. Paton
fra
Evson.

For ikke at kunne sin lektie: 100 linjer.
For at kaste bøger: 300 linjer.
For at le: 200 linjer.
For at skrive 200 linjer: Tamp.
Naturligvis: Oversidden.

Ærbødigst Tak!

Og på den anden side skrev han med store bogstaver et "G" og et "I" hvormed han mente "går ikke," hvilket blev forstået af klassen, da han lod det gå rundt for at "opmuntre dem".

"Evson," sagde hr. Paton roligt, "bring mig det papir."

Walter så lidt urolig ud, men bragte det op med bogstaverne "G.I." opad. "Hvad betyder det, Evson?"

"91," svarede Walter, og nu brød klassens længe undertrykte latter løs.

– Hr. Paton så et øjeblik grundende på Walter og sagde derpå: "Evson, Evson, jeg havde ikke tænkt mig, at du kunne være så barnagtig. Ja, du ved, enhver ny handling må have en ny

straf; vil du nu forlade stuen, og *foruden dine øvrige straffe* nødes jeg nu til at melde dig til rektor. Du vil selv kunne slutte dig til følgen af dét."

Dette var et sørgeligt fejlgreb af hr. Paton; men han handlede efter sin bedste overbevisning, og vi vil ikke dadle ham for det. Havde han været en fin iagttager af den menneskelige karakter, ville han straks have bemærket, at Walter i dette øjeblik var behersket af en vrede og en fortærende følelse af uretfærdighed og forfølgelse, som alverdens straffe ikke kunne dæmpe. I den sindsstemning, han nu befandt sig, ville han med lethed have kunnet begå en voldshandling, der måtte have en udstødelse af skolen til uundgåelig følge. Så let er det at forhærde viljen, at gøre en dreng slet til trods for ham selv, at ødelægge, med de kærligste hensigter, forhåbningerne til et ungt, smukt liv, for, når viljen en gang igennem egensindighed har fået lov til at stivne, hvad let sker, da kan ingen magt på jorden bøje den igen. Havde hr. Paton sendt Walter før ud af stuen eller havde han til sidst sagt: "Evson, du er ikke dig selv, og jeg tilgiver dig," så ville Walter straks være blevet føjelig og ydmyg som et barn. Nu forlod han derimod stuen med et roligt smil og smældede døren i efter sig; – dog, – det næste øjeblik, da han var alene i gården, da klassens opmuntrende ansigter ikke længere støttede ham i hans oprørskhed, satte han sig på en bænk, lod hovedet synke ned på brystet og brød ud i en strøm af tårer. Hvis en ven havde set ham i dette øjeblik og talt et ord i rette tid til den stakkels dreng, hvor megen sorg ville der da ikke være sparet ham. Kenrick gik tilfældigvis over gården; i det øjeblik, Walter så ham, hævede han sit hoved og foldede armene over kors; men Kenrick lod sig ikke narre, han havde straks set

Walter, set tårer i hans øjne og vidste, at han var bedrøvet. Han sagtnede sine skridt et øjeblik – men hans stolthed fik overhånd; han erindrede den uvenlige tilbagevisen dagen før på legepladsen – og gik videre. Lejligheden gik tabt, og Walters hjerte blev til sten i ham!

Note 6: **Recte si possis, si non quocunque modo:** Om muligt med ret, hvis ej, da på enhver måde.

Note 7: **Dreng:** Engelsk "fag". Hver monitor har sin "fag", som han vælger iblandt de yngre disciple. Det er denne drengs pligt at holde monitorens værelse i orden, gå hans ærinder etc.

7. Lad stå til

Samme eftermiddag kom hr. Paton ind i lærernes forsamlingsværelse og kastede sig ærgerlig i en stol.

"Hvad er der i vejen, Paton?" spurgte hr. Robertson; "er *Times* måske i dag for liberal?"

"Nej," sagde Paton, "men jeg måtte banke Evson; den drengs stædige stivsind og utrolige koldblodighed er utålelig."

"Desværre er han en af mine elever, og det er stadig gået ham dårligt. – Selv Deres Prokrustes-princip, Paton, kan ikke få bugt med ham. Hvorfor fik han bank?"

Da hr. Paton havde meddelt Walters påfund, svarede hans kollega: "En så uhørt opførsel kunne De ikke straffe på anden vis; men hvordan tog han det?"

"Ganske besynderligt. Han kom ind til mig med udsøgt høflighed, som øjensynlig var påtaget i sarkastisk øjemed. Da jeg greb stokken, lagde han armene over kors og stod ubevægelig. Jeg følte mig helt underlig til mode og kunne næsten ikke slå til, da De kender min afsky for at banke. – Efter et par slag holdt jeg inde, og han spurgte da: 'Tillader De mig at gå?' Det blev ham tilstået og han gik ud af stuen med et buk og et 'mange tak.' Egentlig gør det mig ondt for ham, for hos dr. Lane undgå han næppe endnu en tugtelse."

"Han må være en dårlig dreng," faldt hr. Robertson ind.

"Nej, ikke just dårlig, der er endog noget ved ham, jeg godt kan lide; men stiv og uforskammet kan han være."

"Tilgiv," udbrød hr. Percival, en af de andre lærere, der nøje havde fulgt samtalen; "jeg tør næsten sige, at De begge tager fejl af den dreng. Mit hjerte har han ganske vundet, og jeg tror, han

er lige så lovende en dreng som nogen anden i skolen; jeg har sjældent truffet en dreng, der opførte sig bedre!"

"Men hvorfra kender De ham?" spurgte Robertson forundret.

"Ganske tilfældigt! Da jeg nogle gange havde bemærket ham blandt oversidderne, og det gjorde mig ondt, at en begynder så jævnligt måtte straffes, spurgte jeg ham om grunden til det. Han svarede, at han ikke kunne sine lektier, og på mit spørgsmål, hvorfor han ikke lærte dem, sagde han ganske naturligt, men fuldkomment ærbødigt: 'Jeg har gjort mig at tænkelig umage, men alt er nyt for mig.' Hvis De vil lægge mærke til drengens åbne, ærlige ansigt, vil De ikke tvivle om, at det er sandt."

"Jeg frygter," fortsatte hr. Percival, "at De ikke vil tage denne udtalelse for gyldig; men da jeg syntes godt om Evson, foreslog jeg ham at gå en tur med mig nede ved stranden for at lære ham bedre at kende, og sjældent har jeg haft fornøjeligere selskab. Han var liv og lyst, og det var en glæde at se hans strålende ansigt, når jeg sagde ham navnene på de forskellige genstande ved strandbredden (han havde ikke før set havet), og hvis De havde været vidne til den glæde og iver, hvormed han opsamlede konkylier, muslingeskaller, søstjerner, krabber, plantedyr og små koraller, og De havde hørt ham udspørge mig om det alt sammen, ville De ikke have fundet ham doven og ringe!"

"De er en sand heksemester, Percival, De kan få noget godt ud af de mest håbløse og forstår i sandhed at sanke druer af torne og figner af tidsler. Selv af gamle Woods, den Caliban, fik De uddraget et glimt af menneskeforstand. "

"Han var slet ingen Caliban, tværtimod, en rigtig brav fyr; men hvad kan De vente af en dreng, som alle kaster sig over, fordi han er lidt kantet."

"De må besidde en talisman, De kan omdanne drenge med, når De finder gamle Woods var en brav fyr, Percival. Mig forekom han at være lutter legeme. Kan jeg ikke lære Dem kunsten af?"

"Hele min kunst består i at vise lidt venlighed og medfølelse."

"Er jeg ikke *for* venlig," sagde hr. Robertson stødt, "tror De ikke, man kan beskylde mig for det modsatte?"

"Jo, ganske vist, imod opvakte og begavede drenge; – men, undskyld mig, ikke imod vanskelige og mindre lønnende. De forsøger ikke at sætte Dem på deres standpunkt og derigennem forstå deres vanskeligheder. De kan ikke finde Dem i mangel på evner, hvilket vi lærere dog bør gøre. Men hør, Paton," sagde han, og drejede samtalen, som lod til at mishage hr. Robertson, i en anden retning: "forsøg at lægge åget lidt mindre tungt på Evson."

"Jeg tror ikke med min gode vilje at have været ham for hård, Percival, og kan ikke tage mere hensyn til ham end til de andre drenge."

"Tilgiv, kære Paton, at jeg ikke finder strengt fastholdte principper altid gavnlige; *summum jus, summa injuria* [Note 8)]. I vor dræt kommer fisk af meget forskellig art og størrelse, og en pighvar går ikke gennem samme åbning som en brisling."

"Nuvel, jeg skal tænke over sagen," gensvarede hr. Paton; "men først må jeg overlade ham til dr. Lane."

"Det er mit inderlige håb, at han ikke banker ham," sagde Percival.

"Hvorfor? Jeg indser ikke, at han kan gøre andet."

"Fordi det vil bringe drengen til fortvivlelse, og hvis jeg ret har opfattet hans karakter, gøre ubodelig skade."

"Det håber jeg ikke," indvendte Paton; hermed faldt samtalen hen, og hr. Percival fortsatte sin avis.

– Da Walter samme aften mødte hos dr. Lane, udspurgte denne ham venligt og omhyggeligt om beskaffenheden af hans forseelse. Desværre var den alt for åbenlys, og Walter var alt for ærlig til at forsøge på at udsmykke den. Havde han end ikke forsætligt været doven, var det efter hans eget udsagn klart, at han havde gjort sig skyldig i den stærkest mulige mangel på subordination og ærbødighed. Slige forseelser forekom sjældent i St. Winifred, og navnligt ikke med nyankomne drenge. Skønt dr. Lane slet ikke kunne fatte en opførsel, der stod så lidt i samklang med drengens øvrige optræden, og følte sig tiltalt af hans åbne, mandige væsen, kunne han i dette tilfælde ikke skåne ham for korporlig straf.

På ny ydmyget og fuld af bitterhed gik Walter tilbage til den store skolestue, hvor hans klassekammerater modtog ham venligt og med deltagelse. Det var i tusmørket før tetid, og drengene, som sad ledige omkring ilden, var oppe til alskens påfund og dårskaber. De begyndte med ivrigt at drøfte Patons fejl og gav ham de hårdeste øgenavne. Walter tog ikke synderlig del i dette; han følte sig for trykket til at finde trøst ved at udgyde sig i blotte skældsord; men et glimt i hans øjne og det skumle udtryk, som ret misklædte hans ansigt, tydede på, at en ond magt havde fået herredømmet over hans bedre Jeg.

"Kan vi ikke gøre noget for at hjælpe fyren?" sagde Anthony, en af Walters sovekammerater.

"Men *hvad* kan vi gøre?" råbte flere på en gang.

"Ja, sig mig det blot," faldt Henderson ironisk ind, og da han plejede at anføre, hvad han senest havde læst, begyndte han at fremsige noget af en tale i et af bladene, sålydende – "Aristokratiet, der sidder på magtens trone, er stærk i –"

"Du er en nar, Henderson," bemærkede Franklin; "nu skal *jeg* sige dig, hvad vi kan gøre; vi vil brænde den afskyelige sorte bog, hvori han indfører oversidden og straffe."

"Stakkels bog!" udbrød Henderson; "hvilke samvittighedens kvaler vil den ikke udstå i flammerne; lad den ej få *den* martyrkrone. Jeg håber ikke, Walter," fortsatte han hviskende, "at du vil have noget med det at gøre?"

"Jo jeg vil, Henderson; når de altid pisker og banker mig, er det bedst at give dem anledning til det."

"Pulten er låset," råbte Anthony; "vi kan ikke få fat i straffeprotokollen."

"Det skal jeg nok besørge," sagde Walter, "ræk mig blot ildrageren, Dubbs."

"Nej vist ikke," indvendte Daubeny roligt, hvilket blev imødegået med en hånlatter.

"Du er en ussel kryster, Dubbs," udbrød Franklin; "du udsætter dig såmænd ikke for straf ved at række ham ildrageren."

"Det er heller ikke faldet mig ind, Franklin; og hvad det angår at være en kryster, ville jeg netop være det, hvis jeg af frygt for at blive hånet og udlét, handlede dumt og urigtigt. Slå mig kun,"

sagde han, da Franklin greb ham fast i armen og slog til; "men du får mig ikke til at gøre, hvad jeg ikke vil."

"Det skal vi få at se," råbte Franklin, idet han knugede hans arm fastere og slog hårdere til.

"Det er spildt møje," svarede Daubeny, skønt tårerne stod ham i øjnene af smerte.

"Slip straks hans arm," brølede Henderson, der, skønt han altid drillede Daubeny, dog holdt meget af ham, "slip ham, eller du skal pokker ta' mig få at føle, at vi er to om det tag. Dubbs er i sin fulde ret, og I er nogle fæhoʻder, som mener at udrette noget ved at brænde straffebogen. Jeg tager ildrageren, og I får den ikke til at åbne pulten med; jeg mener, Paton kan overkomme at købe en ny bog og indføre en snes anmærkninger til de øvrige i den."

"Ja; men måske husker han ikke mine sekshundrede linjer og fire eller fem gange oversidden," sagde Walter; "giv mig nu ildrageren."

"Jo vist husker han dem, Evson; kom, jeg skal hjælpe dig med linjerne; jeg tager nogle hundrede, resten kan du så skrive med to penne på én gang; det tager kun en time. Jeg skal indvie dig i to-penne-knebet. – Men," vedblev han i en spøgefuld tone for ikke at ophidse Walter mere; "du kan bestemt ikke få den ildrager. Hvis nogen vil have den, må de tage den *vi et armis* [Note 9)]."*)

"Det er det samme; jeg kan lige så godt bruge denne," sagde Walter, idet han greb fat i en træstol, som han med et kraftigt tag stødte mod låget, så at låsen sprængtes.

"Hvad ser jeg," sagde Franklin, og spilede øjnene op, som for at illustrere denne bemærkning; "vi kommer nok i en pæn

knibe!"

"Gjort gerning står ikke til at ændre; lad os dele ansvaret," sagde Anthony, idet han stak hånden ned i pulten. "Her har I straffebogen, og der gik blad nr. 1 i ilden; har du lyst til at rive det andet ud, Franklin?"

"Ja, nok," sagde Franklin, "nu må vi la' stå til, der gik blad nr. 2."

"Og nr. 3, har man sagt A, må man sige B," råbte Burton.

"Skal jeg være lige så stort et fæ, som de øvrige," bemærkede Henderson foragteligt, "og gå i vandet fordi en er begyndt? Jeg bliver vel nødt til det, skønt det er meget dumt." Han holdt inde; skønt fornuftig nok til at misbillige et så urimeligt foretagende ville han dog nødigt anses for fej, da han lagde vægt på sine kammeraters dom.

"Gør, hvad ret er," sagde Daubeny, "og skam få den onde; ræk mig bogen! Hør en gang, kammerater, nu har I revet disse blade ud og gjort mere end nok fortræd. Lad mig lægge bogen tilbage og vær ikke som børn, der slår kamingitteret, de har stødt deres hoved imod."

"Eller som hunde, der bider stokken, man har banket dem med," sagde Henderson. "Du har ret, Dubbs, og jeg agter dig. Nu, gode venner, gør kun nar så meget jer lyster; men I ved, jeg fraråder jer det hele, og har ikke i sinde at bære mig ad som en idiot for at behage jer."

"Lige meget," læspede Howard Tracy, "jeg hader Paton, og vil gøre alt for at ærgre ham;" og hermed snappede han bogen fra Daubeny og kastede den hele ind i ilden. Stakkels Tracy havde haft endnu større vanskeligheder med hr. Paton end Walter; hans opblæste væsen var denne lærer særligt imod, og ved

enhver lejlighed lod han det gå ud over ham; men intet kunne trænge igennem Tracys tykhudede indbildskhed, og fuldt tilfreds med sig selv, sit kønne ydre og sit aristokratiske slægtskab, fremturede han i en velbehagelig uvidenhed, da han ringeagtede kundskab for dybt til i mindste måde at anfægtes af stadig at være den nederste i klassen.

"Hvad, der er intet til mig at brænde?" spurgte Walter, som stirrende sad på det høje jerngitter, utålmodigt svingende med benene. "Lad mig se, om der ikke er andet i pulten. Her er en pakke, formodentlig med gamle stilebøger; den kan blusse lystigt op. Men stop, er det nu også gamle stile? Nå lige meget; er det ikke, så meget desto bedre. Ind med dem!"

"Holdt, hvad gør du Walter?" råbte Henderson og greb ham i armen; "du ved, det kan ikke være gamle stile. Paton lægger dem altid i sin papirkurv, ikke i pulten. Hvad har du dog gjort, Walter?"

"Bindene lignede stilebøgernes," svarede Walter mørkt; "det nytter ikke at prøve på at redde dem," (Henderson gjorde nemlig et forsøg på at rage dem ud), "hvad det så end var, er det ude med dem;" han trykkede den kompakte masse af papir ned i den stærkeste ild og holdt den der, til der kun var en hob løs, glødende aske tilbage.

En dyb stilhed påfulgte, for drengene følte, at de nu stod til ansvar for, hvad der var sket.

Sammenringningen til te afholdt dem fra videre ulykker; da Henderson tog Walter under armen, udbrød han: "Hør, Evson, hvor jeg ville ønske, du ikke havde gjort det, havde jeg kun fået dig bort i tide. Du er meget ilter."

"Nu er ulykken sket," sagde Walter, som allerede begyndte at formildes og angre sin dårskab.

"Hvad skal vi dog gøre?" spurgte Henderson bekymret.

"Tage følgerne;" svarede Walter; "andet er der ikke at gøre."

"Var det ikke bedre, du straks gik og tilstod Paton det hele, før han selv opdager det?"

"Det har jeg ikke lyst til," sagde Walter; "han har altid behandlet mig hårdt og skånselsløst."

"Lad mig da," bad hans ven indtrængende, "jeg kender Paton og ved, han tilgiver dig, når jeg giver ham en fuld forklaring."

"Tak for din godhed, Flip! men gør dig ingen ulejlighed; nu er det for sent."

"Walter, tro kun ikke, at jeg af frygt holdt mig tilbage. Jeg var med i kompagniet og vil dele skæbne med dig. For din skyld vil jeg håbe, at det ikke bliver opdaget."

Havde Henderson set lidt dybere i tingene, ville han just have ønsket det modsatte; for intet er mere ødelæggende for karakteren end skjult synd. Det var en lykke for Walter, at hans fejlgreb *ikke* forblev uopdaget eller ustraffet.

Inden få minutter gik det som en løbeild gennem skolen, at Evson havde brudt Patons pult op, og brændt indholdet. "Hvilken knibe han vil komme i!" råbte man fra alle sider. Walter hørte Kenrick ivrigt udspørge om det, mens de drak te; men til ham selv sagde han ikke et ord, skønt han sad nær ved ham. I virkeligheden holdt Walter og Kenrick ikke mindre af hinanden end før, men siden deres sidste skærmydsel var de endnu ikke kommet på den fod med hinanden, at de talte sammen. Walter, som var mindre ømfindtlig end Kenrick, ville ikke have fundet sig i den urimelige fjernelse imellem dem,

havde han ikke været optaget af større genvordigheder. Som det nu var, ville ingen af dem først bryde isen, og i sin store vånde stod Walter derfor uden sin bedste vens råd og støtte.

Drengene lod til at mene, at Walter uden al tvivl blev udvist af skolen. Da den stakkels dreng lagde sig til ro, var hans hoved fuldt af forskellige, sørgelige tanker; han indså, hvor umådelig galt han havde båret sig ad, og tænkte på sit lykkelige, højtelskede hjem. Hvor fjernt forekom hans fordums uskyldige liv ham at ligge, og hvor usandsynligt ville han for tre måneder siden troet det ved egen skyld at have pådraget sig en så stor straf som udvisning af St. Winifred.

Vistnok havde han hurtigt ladet sig henrive af sin onde lidenskab og var derfor blevet langt værre stillet end andre drenge, der i enhver henseende var slettere end han. Men hvad han regnede for sit uheld, var just en god tilskikkelse, hvorigennem han snarligt og alvorligt blev straffet, så at hans onde tilbøjeligheder nådigt kvaltes i deres spire; undertrykt af en omhyggelig, skønt jernfast hånd, fik de ikke lejlighed til at sætte blomst eller skyde dybere rødder. Havde hans fejl ligget mere i karakteren, eller hans uret haft et dybere udspring, var straffen måske kommet mindre hurtigt.

Note 8: ***Summum jus, summa injuria*:** Højest ret er højest uret.

Note 9: ***vi et armis:*** Med magt og vold.

8. Det brændte manuskript

Læseren vil kunne sætte sig ind i Walters sinds uro og spænding under gudstjenesten den næste morgen, og denne spænding blev forlænget noget ind i første time, så at han til sidst næppe kunne sidde stille. Hr. Paton mærkede ikke straks, at hans pult var brudt op. Han lagde sine bøger ned og begyndte overhøringen som sædvanlig.

Til sidst kom Tracy op. Han rejste sig på sin sædvanlige, veltilfredse måde, og så beundrende på sine støvler, idet han lod sine fine, hvide fingre stryge hen ad det vellugtende hår. Hr. Paton betragtede ham med et udtryk, der grænsede til foragt, som om han tænkte, hvor beklageligt det var, at en dreng kunne blive til en sådan modejunker. Henderson havde allerede med sin hurtige opfattelse givet ham øgenavnet "den læspende tjørne-rosenknop".

"Det er femte gang i denne uge, du ikke kan din lektie, Tracy; du må tage din sædvanlige straf," sagde hr. Paton, idet han tog nøglen op for at åbne sin pult.

"Nu gælder det!" tænkte hele klassen og fulgte hans bevægelser med største spænding.

Nøglen løb rundt i låsen; hr. Paton blev opmærksom på det og åbnede låget. Han så straks, at pulten havde været brudt op.

"Hvem har brudt min pult op?"

Intet svar.

Han blev meget alvorlig, men sagde intet, ledte kun efter sin protokol.

"Hvor er min anmærkningsprotokol?"

Intet svar.

"Og hvor er mit –?"

Hr. Paton standsede og efterså hvert hjørne i pulten med største ivrighed.

"Hvor er mit manuskript, som lå ved siden af protokollen?" spurgte han med stigende ængstelse; "jeg håber og stoler på," vedblev han, idet han blev ganske bleg, "at ingen af jer har været slet nok til at ødelægge det?" Her rystede hans stemme. "Når jeg siger jer, at det er mig af yderste vigtighed, så er jeg vis på, at hvis nogen har skjult eller taget det, han da straks vil give mig det igen!"

Der var dødsstilhed.

"Endnu en gang," spurgte han, "hvor er min anmærkningsprotokol?"

"Brændt, brændt!" hviskede et par stemmer.

"Og mit manuskript?" spurgte han højere med stedse stigende bevægelse, "I kan sikkert ikke have været så ubetænksomme, så utilgiveligt tankeløse at –"

Walter rejste sig på sin plads, ligbleg og med hovedet bøjet. "Jeg brændte det," hviskede han næppe hørligt, skælvende af angst.

"Kom herop!" sagde hr. Paton heftigt, "jeg kan ikke høre hvad du siger; – nu da?" vedblev han, da Walter kom krybende op til ham.

"Jeg brændte det," gentog han halvhøjt.

"Du – brændte – det!" råbte hr. Paton, idet hans sindsbevægelse, som nu var steget til det højeste, gik over til vrede, og han gav Walter en så vældig ørefigen, at det rungede igennem salen og sendte drengen vaklende tilbage til hans plads. Vredesudbruddet var forbi med det samme, men hr.

Paton var ikke længere sikker på sig selv, og han rejste sig derfor fra sin pult og gik hurtigt ud for at genvinde sit sinds ligevægt, der var blevet forstyrret på så grusom en måde.

Hr. Percival, der læste med sin afdeling i samme stue, og som så hr. Paton slå Walter på øret i heftighed, hvilket var stik imod hans sædvaner, da han aldrig rørte nogen dreng i vrede, kom hen for at høre, hvad der var hændt, netop som hr. Paton nåede døren.

"Hvad er der i vejen med hr. Paton?" spurgte han.

Der gik en mumlen igennem klassen, hvoraf hr. Percival opfangede ordene: "Hr. Patons papirer" – "brændt".

Længselsfuld efter at se hr. Paton og af ham selv at høre, hvad der var sket, forlod hr. Percival stuen, og traf ham i haven, hvor han med hurtige, uregelmæssige skridt gik ned ad en gang, som var lærerne forbeholdt.

"Jeg håber ikke, der er hændt Dem noget ubehageligt?" spurgte han, idet han indhentede hr. Paton.

"O intet, intet," svarede denne med skælvende læber og bortvendt ansigt; og idet han lagde bånd på sin bevægelse, vedblev han derpå med stor selvbeherskelse: "Det er *kun*, at resultatet af 15 års utrætteligt arbejde nu ligger forvandlet til en bunke støv og aske i skolestuens kamin."

"De mener ikke, at Deres latinske manuskripter er brændt?" spurgte hr. Percival bestyrtet.

"De har set, hvorledes jeg har arbejdet på dem i år og dag, Percival; De ved, at jeg begyndte dem før jeg forlod universitetet, og at jeg betragtede deres fuldendelse som mit livs mål, som jeg ofrede hvert øjeblik, jeg havde. For Dem har jeg røbet min glæde og stolthed over at se dette værk skride

frem, og De har set den sindshvile, det var mig at sysle med det efter skolelivets ærgrelser og bekymringer; det har været min eneste opmuntring og glæde i mange år. Nu var det endt! Jeg manglede kun at se det igennem og kunne om en måned have sendt det til trykken. Jeg skulle da have oplevet at se et besværligt og ærefuldt arbejde endt. Nå! Drømmen er forbi! En håndfuld aske er alt, hvad der er igen af mine bedste års strid og arbejde."

Hr. Percival vidste godt, at hans kollega i mange år havde arbejdet på en forklaring over de 4 store profeters hebraiske tekst. Det havde været hans livs højeste mål. Med et fond af kundskaber, som hans ypperlige evner forstod at anvende, og med en ungdommelig ærgerrigheds begejstring arbejdede han på dette yndlingsværk ethvert øjeblik, som ikke var optaget af hans embedspligter. Han troede ved dette arbejde at tjene kirken, som han var et ordineret medlem af, og dernæst anså han det for vejen til ros og velfortjent forfremmelse, og på fem minutter havde en vred drengs hånd berøvet ham hans fremtids håb!

"Hvis de kun ville vise mig det had, som jeg ved, de føler imod mig," sagde hr. Paton bittert, "kunne de have valgt enhver anden måde, bogstavelig taget *enhver anden måde* end denne. De kunne dog i det mindste have ladet mig beholde min eneste glæde i livet, som hverken kommer dem eller skolen ved;" og hans ansigt antog et vildt udtryk, idet han standsede og forsøgte at overskue sit tab. "Jeg ville hellere have set alt, hvad der tilhører mig i hele verden ødelagt end dette," tilføjede han langsomt, stærkt bevæget.

"Og var det virkelig Evson, som brændte det?" spurgte hr. Percival, der følte den største deltagelse for sin kollegas smerte.

"Det er jo temmelig ligegyldigt, hvem der gjorde det, Percival, men ja, det var Deres ven Evson, som gjorde det."

"Den lille ugudelige krop!" udbrød hr. Percival, "han må jages ud af skolen! Men var det umuligt, at De kunne begynde arbejdet igen?"

"Begynde igen," sagde Paton i en hård tone, "og hvem vil give mig de sidste 15 års håb og kraft tilbage? Hvorledes kan jeg få tålmodighed til at gennemgå den lange række undersøgelser og tankedrøftelser på ny? Hvor er nu de hundreder af referater, som jeg har opsøgt og sammenlignet i mangen en stille midnatstime? Hvorledes kan jeg atter skaffe mig adgang til de snese af bøger, som jeg har måttet gøre mig bekendt med, før jeg begyndte mit arbejde? Den blotte tanke på alt dette lammer mig, ungdommen og håbet er forbi! Nej, Percival, hvad der er sket, er sket, mit livs drøm er mig berøvet! Tjen mig i at lade mig være ene, for at jeg kan lære at sige med mindre bitterhed: 'Guds vilje ske!'"

"Han ser ikke på menneskeværk eller evner, men den, der ydmygt bøjer sig under hans åg, behager ham mest!" sagde Percival i en inderligt deltagende tone, idet han gik tilbage til skolestuen.

Da han her stod lige over for hr. Patons opbrudte pult, brød hans tilbagetrængte harme ud i lys lue. Han standsede foran klassen og udbrød med en stemme, som genlød af foragt og bedrøvelse:

"I drenge aner ikke den store fortræd, som jeres tankeløse og uværdige ondskab og dårskab har forårsaget. Jeg siger *drenge*,

men jeg tror og glæder mig ved den tanke, at kun én er den skyldige, og at denne ene er en ny dreng, som må have bragt lidenskaber og følelser med hertil, der passer bedre for en uopdragen og uvidende bondelømmel end for en af St. Winifreds disciple. Den hånd, som kan brænde et værdifuldt manuskript, kan også sætte ild på en høstak!"

"Oh, hr. Percival!" afbrød Henderson ham, idet han pludselig rejste sig: "Vi er næsten alle lige skyldige; vi andre brændte anmærkningsprotokollen, det havde Evson intet med at gøre!"

Henderson glemte i dette øjeblik, at *han* i det mindste ikke havde været med til at brænde den bog, men hans varme hjerte kunne ikke udholde at se disse slag falde på hans vens hoved uden at forsøge på at afparere dem.

Men hans ædelmodige forsøg faldt til jorden. Hr. Percival, som kun hørte begyndelsen, svarede: "Anmærkningsbogen? Den ved jeg intet om, brændte I den, så var det dårligt handlet, og I fortjente visselig straf derfor; men i sammenligning med det andet, var det intet. Ved du, dårlige dreng!" vedblev han, idet han vendte sig til Walter, "ved du, hvad du har gjort? Ved du, at din lave ondskab har forledet dig til at ødelægge et skrift, der har kostet din lærer års arbejde, som ikke kan gøres om igen? Han behandlede dig med ubøjelig retfærdighed; straffede dig aldrig, uden du fortjente det, og han troede, det var til dit eget bedste, og så vender du dig imod ham på denne giftige måde. Du bryder hans pult op som en tyv, og i et øjebliks nedrige, onde lune, berøver du ham og verden det, som har været hans livs mål. Ja, Evson, skjul kun dit ansigt!" Walter havde nemlig bøjet sig frem over pulten og i skammens og angerens fortvivlelse dækket sit ansigt med begge hænder. "Du

må i sandhed skamme dig ved at se mig og enhver retsindig, ærlig kammerat i øjnene. *Intet* kan gøre din uret god igen, *intet* kan udslette dens følger; det skal være en del af din straf at tænke på det i mange, kommende år. Du har højligt skuffet mig, Evson! Den synd, du nu har begået, kan du ved anspændelsen af dine bedste kræfter ikke veje op imod i mange år, selv om du, i stedet for at være lav og doven som nu, ville hellige hele dit hjerte til arbejde. Jeg ved ikke, hvilken straf du får, jeg *håber* ikke, du bliver iblandt os; men bliver du, da er jeg vis på, at enhver dreng, der har en gnist af ære og retfærdighed i livet, vil vise dig den misbilligelse og foragt, som du ærligt har fortjent!"

Ethvert af Percivals ord traf stakkels Walter som et dolkestik. Alle lærerens bebrejdelser gennemborede hans hjerte og fik det til at bløde. Han sad der ubevægelig, bedøvet, tilintetgjort, som om han var blevet truffet af et hammerslag. Han var så overvældet og forfærdet ved at tænke på den store og grusomme uretfærdighed, den lave og bedrøvelige handling, som hans blinde lidenskab havde forledt ham til at begå, og han syntes aldrig mere, han kunne rejse sit hoved.

Hr. Percivals harmfulde anklage drog hen over de andre skyldige som en tordenbyge. Der var en kraft og en vælde over denne mand, når hans vrede en gang var vakt, der for længe siden havde forskaffet ham det halvt smigrende tilnavn "Torden og lynild" blandt drengene, hvis kæreste lærer han var, men ingen af dem havde nogen sinde hørt ham tale med en så sammentrængt energi og heftighed; den bragte derfor dem alle til tavshed, undtagen den lille ædelmodige Henderson, som i dette øjeblik var ganske optaget af Walters sorg.

"Sig ham," hviskede han, "sig ham, det var en fejltagelse, at du troede, det var gamle stile, kære Walter, sig ham det, før han går!"

Men Walter sad endnu med det blege ansigt skjult i hænderne, som hvilede på pulten, og hverken rørte sig eller talte, og hr. Percival vendte sig bort med et blik fuldt af uforsonlig foragt og gik tilbage til sin klasse.

"Walter, tag dig det ikke så nær," sagde Henderson, idet han lagde sin arm om hans hals. "Du kunne jo ikke gøre ved det; det var en sørgelig fejltagelse, det er det hele! Forklar hr. Paton det, og jeg er vis på, at han tilgiver dig."

En let skælven var det eneste, som viste, at Walter hørte. Henderson ville gerne have set ham græde, det ville have lettet hans hjerte, men tårerne kom ikke, og Walter rørte sig ikke.

Til sidst var der en hånd, der lagde sig på ham, og han hørte duksens stemme sige: "Følg med, Evson, jeg skal bringe dig til dr. Lane med en seddel fra hr. Percival!"

Han rejste sig og fulgte mekanisk; han ventede i rektorens forsal, mens monitoren gik ind.

"Dr. Lane kan ikke se dig nu," sagde Somers, da han kom ud igen. "Croft!" henvendte han sig til skolens famulus, "jeg skulle bede Dem fra rektor om at lukke Evson ind i arreststuen."

Walter fulgte efter famulussen op til en lille stue på kvisten, hvor han vidste, de drenge, der skulle udvises, blev lukket inde for at holdes uskadelige.

Famulussen forlod ham et øjeblik og bragte så lidt tørt brød og mælk, som han satte på et fyrrebord, der, tillige med en træstol, udgjorde stuens eneste bohave; derpå gik han, lukkede døren i lås og overlod Walter til hans egne betragtninger.

Da var det først, at strøm på strøm af brændende tårer syntes at lette den jernvægt, som tyngede hans hjerte. Han kastede sig på gulvet, og da han tænkte på den ubodelige grusomhed, han havde tilføjet en mand, der vel havde været streng, men aldrig uvenlig imod ham, og den tilsyneladende ondskab, som alle, der hørte det, måtte tilskrive en sådan gerning, da hulkede han, som om hans hjerte skulle briste.

Klokken 1 kom famulussen igen med middagsmaden. Han fandt Walter siddende i en krog af stuen med hovedet støttet op i hjørnet. Øjnene var røde og opsvulmede af gråd. Morgenmaden stod urørt på bordet.

Han så rundt med et medlidende blik. "Nå, kom nu, Evson, der er ingen grund til at tage sådan på veje! Har De gjort uret, så er det nu gjort, og det nytter ikke at jamre over det. Der er én over os, som vil lære Dem at handle bedre næste gang. Kom nu her og spis lidt middagsmad og hold op med den græden. Tårer trøster ikke, Evson!"

Han stod ved siden af Walter og opvartede ham med den største venlighed og agtelse, indtil han havde set ham med besvær synke lidt mad, så forlod han ham med nogle opmuntrende ord og lukkede atter døren i lås efter sig.

Den lange eftermiddag sneg sig hen, og Walter sad sørgmodig alene med sine fortvivlede tanker. Fortvivlede, hvor han end vendte dem hen, og mere og mere fortvivlede, jo længere han dvælede ved dem. Da skumringen faldt ind, følte han sit hoved omtåget, og den lange ensomhed gjorde ham ængstelig for den tanke, at han måske skulle blive her natten over. Da hørte han lette trin nærme sig og et sagte bank på døren. Han kunne ikke svare, for han troede at kende trinnene,

og der påkom ham derfor en heftig hulken. Han hørte drengen lægge sig ned og stikke en seddel under døren.

Da fodtrinene døde bort tog han sedlen og kunne netop ved det svindende dagslys læse følgende linjer:

"Kære Walter!
Du ved ikke, hvor bedrøvet, hvor inderlig, inderlig bedrøvet jeg er for dig! Gid jeg kunne være med dig og dele din straf! Tilgiv mig, at jeg har været kold og stolt imod dig; jeg har hele tiden længtes efter at tale med dig, men jeg skammede mig. Det var uret af mig! Vi vil aldrig mere være uvenner! Far vel, kære Walter, fra din
altid kærlige

Harry Kenrick."

"Vi vil aldrig mere være uvenner," tænkte Walter. "Hvis jeg skal bort i morgen, vil der heller ingen anledning være til det!" Og nu vendte hans sørgmodige tanker sig til hans hjem, som han for nylig havde forladt for første gang, og som han nu, vanæret og forstødt, skulle vende tilbage til.

Kl. 6 bragte den godmodige famulus ham en lampe, te og 2 bøger, som han dog ikke følte sig oplagt til at læse i. Det var forbudt enhver under streng straf at besøge arreststuen; Walter så derfor ingen før kl. 8, da Somers, som havde bragt ham til dr. Lane, kiggede ind og sagde med en hård, kold stemme: "Du skal sove i sygeværelset, Evson, følg med!"

"Skal jeg ud af skolen, Somers?" stammede Walter.

"Det ved jeg ikke," svarede Somers i samme tone som før, "men du fortjente det!" –

Det var sandt, oh, du ophøjede og ubarmhjertige Somers! Men var det alt, hvad du havde at sige den stakkels dreng i hans nød? Hvad om det gik os alle efter fortjeneste – –?

"I ethvert fald vil jeg ikke længere have dig til dreng, og jeg tvivler på, nogen anden vil!" Med denne bidende bemærkning overlod han Walter til hans betragtninger.

9. Bod

Næste morgen blev Walter ført tilbage til sin arrest, og med et tungt hjerte afventede han dommen, som skulle afsige hans skæbne. I tankerne var han langt borte fra St. Winifred og kun opfyldt af Semlyn og sine kære der. Han forestillende sig i det uendelige hjemkomsten, hvad han skulle sige til sin fader, hvorledes han bedst kunne trøste sin moder, på hvad måde han måtte optræde overfor sine yngre brødre og søstre. Var det muligt, at han kunne se nogen af dem lige i øjnene efter at være blevet udvist af St. Winifred?

Mens han grublede over dette, kom én åndeløs løbende op, og en billet blev igen stukket ind under døren. Han greb den hurtigt og læste –:

> "Kære Walter!
> Jeg er meget lykkelig over at være den første, som meddeler dig, at du *ikke* bliver udvist. Paton er gået i forbøn for dig. Ikke mere denne gang. Jeg listede mig bort før skoletid for at bringe dig denne gode nyhed, men tør ikke opholde mig længere. Far vel. Fra
> din altid hengivne ven
>
> *H. K.*"

Ved læsningen af dette gav det et sæt af glæde i Walter. Han var rede til ydmygt at underkaste sig enhver som helst anden straf. Men hans udvisning af skolen ville forvolde andre end ham selv stor sorg, og derfor havde han med gru og fortvivlelse set hen til det.

I det ensomme lille værelse faldt han nu på knæ og takkede af hjertet Gud, som havde tilstået ham hans indtrængende og gentagende bøn; derefter læste han Kenricks seddel om igen.

"Paton er gået i forbøn for dig!" Han gentog atter og atter denne sætning for sig selv, som var den uudgrundelig. Paton! Paton! Den mand just, som han havde tilføjet så stor og uoprettelig skade, havde bedt for ham og skånet ham for en straf, ingen ville have fundet for streng. Ung og uerfaren, som Walter var, begreb han vel ikke til fulde vægten af det tab og udstrækningen af den fortræd, han havde tilføjet ham; men det stod aldeles klart for ham, at det for hans lærer var et hårdere slag, end om han havde brudt et lem eller var faldet i en alvorlig sygdom. Fra nu af bad han tidligt og sent, at hr. Patons ulykke måtte blive ham lettet, og hvis det var muligt, om det måtte blive Walter selv til del at bidrage til det.

Det synes måske underligt, at Walter dømte sig selv så strengt, hvilket dog gerne er tilfældet med ædle naturer. Man kunne anføre, at Walter aldrig havde tænkt på at anrette så megen fortræd. Havde han antaget, at pakken indeholdt gamle stilebøger, var fejlen sammenlignelsesvis undskyldelig; – men rigtignok kun sammenlignelsesvis, for under alle forhold var det galt for en skoledreng at bryde en andens pult op og brænde indholdet, om det end var en langt mindre synd end vilkårligt og af hævnlyst at tilføje en ubodelig skade. – men det var netop Walters store fejl – skønt han ikke udtalte det; – *han vidste* i sit hjerte, at pakken ikke udelukkende indeholdt gamle stilebøger, og at bindene kun var lagt om for at holde bladene rene. Da han kastede papirerne på ilden, følte han og nød i sin lidenskabelige, onde stemning at føle, at hvad han

tilintetgjorde, havde virkeligt værd. Hendersons stemme vakte for et øjeblik hans slumrende samvittighed; men da var det for sent at gribe ind. – Alligevel "var Paton gået i forbøn for ham". Det var ham aldeles uforklarligt, og han var end mere taknemmelig, fordi han vidste, at efter hr. Patons anskuelser var straffeloven for enhver uret så hård som jern og diamant – så ufravigelig som selve tyngdeloven.

Nu hørtes langsomme, usikre skridt – nøglen blev drejet om – en skælvende hånd åbnede døren, og hr. Paton stod for ham.

I samme nu lå Walter for hans fødder, med hovedet bøjet over de foldede hænder. "Oh, hr. Paton, *kan* De tilgive mig? Jeg har så inderlig længtes efter at tale med Dem for at trygle om Deres tilgivelse. Har jeg den, vil jeg kunne bære alt. Ak! tilgiv mig, hvis det er muligt!"

"Ved du det fulde omfang af den ulykke, du har gjort, Evson?" spurgte hr. Paton tvungent.

"Ja," udbrød drengen og brast i gråd; "hr. Percival sagde, at jeg har tilintetgjort mange års strengt arbejde, og at jeg aldrig nogen sinde kan gøre det godt igen. – Tro mig, at jeg ingen anelse havde om, hvad jeg egentlig gjorde; jeg var som besat af lidenskab; men gerne gav jeg min højre hånd for at det skete var ugjort. *Kan* De tilgive mig?" spurgte han fortvivlet.

"Har du bedet Gud forlade dig dit heftige, hævngerrige sindelag, Evson?" sagde han med samme tvungne stemme.

"Ja, af hele mit hjerte, og jeg føler, at Han har tilgivet mig. Jeg havde aldrig troet det muligt, at jeg på *en* dag kunne blive så ugudelig. Men jeg vil gøre alt for at få Deres tilgivelse," bad han hulkende; "opnår jeg den, kan jeg måske engang igen blive lykkelig."

Under det foregående havde Walter manglet mod til at se på hr. Paton. Beskæmmet, som han var, turde han ikke møde det blik, han ventede at finde, det velkendte kolde, bebrejdende og dømmende blik. Selv nu, tænkte han, ville hr. Paton, om han bedre havde forstået Walter, ikke anse ham for så slet, som det forudgangne kunne berettige til at tro.

Han vovede ikke at se op gennem de tåreblændede øjne; men hvor overraskedes han ved at føle en hånd, kærligt og ligesom velsignende, lægge sig på hans hoved, glatte hans mørke hår og borttørre de store tårer af hans kinder, – ved at føle sig løftet op og håret strøget tilbage fra panden, – ved at møde to medlidende øjne, selv dunkle af tårer, som bedrøvet, men dog venligt, så ind i hans. – Det var ikke til at udholde. Havde hr. Paton slået ham, som i sin første overstrømmende vrede, eller med foragt vist ham bort og pålagt ham en hård straf, ville det været mindre svært at bære end denne kristelige sagtmodighed, denne redebonhed til i medfølelse at glemme den tungeste og mest ufortjente prøvelse, som ved menneskehånd var overgået denne mand. Det var Walter for meget; under en strøm af tårer kastede han sig atter ned, omslyngede hr. Patons knæ og ytrede i afbrudte sætninger: "Jeg kan umuligt gøre det godt igen, så længe jeg lever." –

Atter løftede hr. Paton ham op, satte ham på sit knæ, og da han havde overvundet sin egen bevægelse, sagde han til Walter:

"Af et oprigtigt hjerte tilgiver jeg dig, skønt det ikke straks faldt mig let at gøre det. Tabet af mit manuskript går mig så nær til hjerte, at jeg ikke kan få det ud af mine tanker, hverken dag eller nat. Og jeg ved, at jeg vil føle det endnu mere, når jeg, hvis Gud giver mig kraft til det, på ny begynder at indsamle stof

og ordne det ødelagte arbejde. Men jeg har fået en gavnlig lære, Walter, og når du er kommet til min alder, min dreng, håber jeg, du også vil have lært ved en stærk vilje at beherske dine lidenskaber, samt ydmyg og tålmodig at bære, *hvad som helst* Gud sender dig. Og du, Walter, lær du også noget. – Du sagde før, at du ville gøre alt for at gøre din fejl god igen; men du kan ingenting gøre, mit barn, ingenting gøre, for det kan ikke gøres ugjort. Uret står sjældent til at bøde på. Men lad netop dette ubodelige lære dig en sandhed, som du ikke vil glemme alle dine dage. Lad det være en dæmper, når egensind og heftighed kommer over dig, for gjort gerning står ej til at ændre. Du kan komme til at angre en dags, et øjebliks gerning i lange år, og det vil være dig umuligt at undgå følgerne, om end selve gerningen kan glemmes af den ædelmodige og tilgives af den retfærdige."

Hvert af disse milde, venlige ord faldt dybt i Walters hjerte for aldrig at glemmes; han vedblev at græde, men nu stille og sagte.

"Denne sørgelige hændelse," fortsatte hr. Paton i en dæmpet tone, "kan blive til velsignelse for os begge, Walter. – Jeg vil ikke tale mere om det, kun gentage, at du har min fulde tilgivelse; vi mennesker er så svage, at vi bør være overbærende mod hinanden, hvilket ofte falder lettere end at være det mod sig selv. Jeg vil søge at glemme, og hverken pålægge dig eller de andre drenge, som var med i komplottet, nogen straf, da jeg ikke vil tilgive halvt. Men det er mit sikre håb, at du fra nu af ærligt vil stræbe fremad. Lad den skyld, der hviler på dig, ikke virke hæmmende, og vær overbevist om, at jeg for fremtiden vil stræbe efter at blive dig en ven."

Dybt bevæget greb Walter hans hånd og takkede ham under hede tårer.

"Nu har du din frihed, Walter," sagde hr. Paton. "Os lærere vil du ikke oftere høre omtale denne sag. – Det er snart spisetid. Kom, lad mig følge dig ned."

Han lagde sin hånd på drengens skulder og gik med ham ned ad trappen og over gården. Walter var uendelig taknemmelig over dette, for gennem Croft vidste han, at hans opførsel havde vakt de højere klassers mishag og harme. Med gru havde han imødeset det første sammenstød med dem; men nu følte han, at hr. Patons godhed havde jævnet vejen for ham og hjulpet ham over dette svære øjeblik. Det overgik hans dristigste forventninger at kunne møde dem således. Thi hvor kunne han have ventet et så åbent bevis for, at den, der havde lidt mest ved hans brøde, var den første til at vise skånsel og overbærelse?

Gangen var fuld af drenge, som ventede på middagsklokken; de veg ærbødigt til side for at gøre plads for hr. Paton og tog til hatten, da han gik forbi dem med hånden stadig om Walters skuldre; denne gik med nedslagne øjne uden at turde se op. Enhver, som var vidne til dette syn, modtog en lære om stille selvfornægtelse og ædel tilgivelse, som ikke kunne læres bedre i St. Winifred eller nogen anden skole.

Ved bordet sad Walter bleg og grædende, men ubeklaget. "Desværre er kristen-kærlighed en sjælden ting i denne verden!" Næsten alle drengene havde tillagt Walters uret den værste bevæggrund og dømte den som lav og utilgivelig. De viste ham kold foragt, hvilket ligeledes var tilfældet med flere af lærerne og deriblandt hr. Percival, hvem Walter hidtil havde holdt af og

æret højere end nogen anden, fordi han havde været venlig og god imod ham.

Walter mødte hr. Percival på legepladsen og hilste; denne så foragteligt på ham og vendte sig derpå om uden at gengælde hans hilsen. Det forekommer måske underligt, men vi bør huske, at for enhver, der kun gennem rygtet hører om en urigtig handling, fremstiller den sig som en blot og bar kendsgerning uden besmykkelse eller undskyldning. De umærkelige grader af fristelse, som førte dertil, en længe indesluttet lidenskabs heftige udbrud kendes ikke, eller glemmes, og kun gerningen, stillet fjernt fra, hvad der kunne fremkalde den, dømmes uden skånsel. – Ingen brød sig om at gå dybere til bunds i Walters nød, men nøjedes med at antage, at han af hævnlyst havde opbrudt en privatlærers pult og forsætligt brændt et meget værdifuldt manuskript, og hermed blev fordømmelsen vidt og bredt udtalt over ham.

Stakkels Walter! Det var mørke og tunge dage; men Henderson og Kenrick stod ham trofast bi, og lille Arthur Eden så stadig op til ham med ubegrænset kærlighed og taknemmelighed, hvilket gjorde, at han ikke følte alt håb ude. – Et par gange vaklede Kenrick. Han rakte nok straks Walter hånden, men det forekom dog denne, at han søgte ham mindre end forhen, indtil endelig efter en kort strid hans ædelmodige natur vandt sejr. Hvad Henderson angik, kunne Walter have givet sit liv for ham, så fuldt skønnede han på hans trofasthed og godhed i denne nødens stund. Og Eden var altid ved hans side for ved pudsige påfund at trøste ham eller ledsage ham, når han var ene.

Hr. Patons tab havde gjort drengene oprigtigt ondt og vakt deres bedre følelser. Da de den aften kom ud af kapellet samlede de sig omkring jernporten i den hensigt at pibe Walter ud. Han vidste det godt, da Henderson havde forberedt ham, men tillige sagt, at han ikke ville forlade ham.

Det var et lidelsesfuldt øjeblik, og hans sjælskvide afspejlede sig i hans ansigt. Dog blev han skånet for denne sidste dråbe i straffens bæger, for da drengene så hans forpinte ansigt, havde ingen af dem hjerte til yderligere at forhåne ham, navnlig når de tænkte på hr. Patons åbne og smukke tilgivelse. De lod Walter gå uhindret forbi; men da hr. Paton kom ud og gik over gården gav de ham et enstemmigt hurra.

Denne demonstration var hr. Paton imod, skønt han skattede de gode følelser, der fremkaldte den. Han havde aldrig jaget efter popularitet og vidste godt, at denne hyldest alene var udtrykket for en forbigående følelse. Han gengældte derfor drengenes hurra ved let at løfte på hatten og ved en værdig hovedbøjning, hvorefter han på sin egen rolige måde gik over på sine værelser. Senere greb han ofte lejligheden til at gå med Walter; næsten hver søndag efter gudstjenesten kunne man se dem vandre op og ned sammen ad den brede gang i lærernes have, under Walters forgæves anstrengelser for at holde skridt med hr. Paton.

Efter et brev fra dr. Lane kom Walters fader til St. Winifred. Vi vil ikke dvæle ved deres tunge, sorgfulde møde, men kun sige, at sorgen svandt, efterhånden som de ubundent og ømt udvekslede tanker og følelser lige som fordum.

De gik en lang tur nede ved strandbredden, og for hvert skridt syntes Walter at indånde fornyet håb, kraft og trøst, og

hr. Evson syntes at føle forøget kærlighed og tillid til sin stakkels lille søn, så at den kærlige fader, da han om aftenen kyssede Walter og sagde ham farvel på toppen af den samme lille høj, hvor de første gang skiltes ad, følte sig langt gladere og mere sikker på hans grund-retskaffenhed, nu da drengen var forsøgt gennem prøvelse, fejlgreb og lidelse, end den gang hans hele styrke kun hvilede på indprentede grundsætninger og aldrig prøvet uskyld.

Mange år efter, da Walter var blevet mand, og længe intet havde hørt om hr. Paton, udgik der fra en afsides landsbypræstegård en nu berømt udgave af de "4 store profeter", som skaffede forfatteren stor berømmelse og det følgende år sikrede ham dekanatet i –. I fortalen til dette arbejde finder læseren følgende linjer, som Walter, trods den lange tid, der lå imellem, ikke kunne læse uden at føle sig dybt bevæget. De lød som følger:

> "Denne udgave af de "*4 store profeter*" har været forfatterens yndlingsarbejde i ledige timer, og han frygter næsten for at sige, hvor mange af hans bedste år det har medtaget. Bogen har undergået en egen skæbne. – Langt tilbage i tiden var manuskriptet afsluttet og færdigt til trykken. Under forhold, som forbliver unævnt, blev det da brændt; en dreng gjorde det. – Forfatteren mente i øjeblikket aldrig at få mod og kraft til at genoptage og fuldføre arbejdet. Men Gud, som sendte ham denne tilskikkelse, gav ham også vilje og tid, så at den fordums ulykke nu endelig en *oprettet*. Det er kun for et menneskes skyld, at jeg omtaler dette, men om nogen sinde hint menneskes øje falder på disse linjer, ved han fuldt vel, hvorfor ordet *oprettet* er

blevet trykt med udhævede bogstaver. Det har også ligget mig på hjerte at lade ham vide, hvorledes det har behaget Gud at lede hans ubesindige, overilede handling til held. Jeg vover at tro følgende udgave dens høje forbillede langt værdigere, efter at være undergået en nøjere og modnere granskning i en mere udviklet alder, end tilfældet var blevet, havde den set lyset i St. Winifreds skole for en del år tilbage. Jeg nedskriver dette til trøst for den dreng, som da begræd, hvad han antog for en *uoprettelig* fejl, og med tak tilføjer jeg, at jeg aldrig har fortrudt min fulde tilgivelse, at jeg ofte tænker på hans senere bestræbelser med stor godhed, og at jeg altid har bedt og fremdeles vil bede for hans vel.

H. Paton."

10. Op ad bakke

Den, der undskylder sig, anklager sig! Hvis en karakter ikke kan forsvare sig selv, er den ikke værd at forsvare! Det er altid sig selv, man har at takke for sin berømmelse! Disse og lignende ordsprog udtrykker den almindelige og næsten instinktmæssige følelse, at selvforsvar i ulykke i reglen viser sig at være uden held, og at i alt fald en del af værdigheden går tabt derved. Dels af denne grund sagde Walter intet for at undskylde sin opførsel, dels var det også som bod for sin begåede uret og endelig af foragt for den ondskab, der mistydede hans handling, og de drenge, langt værre end han selv, der på farisæisk vis holdt sig borte fra ham i hans ulykke, at han intet gjorde for at beskytte sig imod den tavse foragt, halvt virkelig og halvt forstilt, som trykkede ham ned fra alle sider.

De almindelige følger udeblev ikke. Hans historie blev gentaget og troet i dens ublideste skikkelse og voksede i sit omløb, fordi den forblev uimodsagt. Skolen brændemærkede ham og hans synd og kradsede stadig op i såret; derfor tyngede hans uret med fortærende vægt på hans samvittighed, for han så, at den aldrig blev glemt af hans kammerater. Denne tid var en hård prøvelse for det unge betyngede hjerte. Han havde ikke alene tabt sin indflydelse i øjeblikket; men, så langt han kunne se ned ad sit skolelivs perspektiv, kunne han ikke øjne, at han kunne få den igen; selv når han en gang blev en monitor, følte han, at hans myndighed måtte lide under den skamplet, som nu var sat på hans navn.

Det var imidlertid smukt at se, hvor tappert og mandigt denne dreng foresatte sig at oprejse sit ødelagte rygte, hvorledes han begyndte at bygge på ruinerne af den bygning, som de foregående begivenheder havde styrtet i grus; det var rørende at se den ydmyghed, hvormed han tålte ufortjent foragt, den taknemmelighed, hvormed han modtog selv den mindste venlighed; at se, hvor han gik igennem alle vanskeligheder uden at vige og fandt sig i sin hårde stilling imellem udeltagende kammerater uden vrede, uden at klage. Senere hen i livet indså han, at denne tid havde været til velsignelse for ham; den lærte ham at lide og tåle, den lærte ham ydmyghed. Den nødvendighed, at gøre en uret god igen og rette en fejl, blev ham en mægtigere drivfjeder end håbet om ganske at undgå at fejle. Straffen, som i øjeblikket var bitter som malurt at tømme, blev sød som honning i hans erindring. Fremfor alt lærte disse dage ham på en måde, som han aldrig kunne glemme, den uvurderlige lære: at følelsen at have begået en dårlig handling er den største straf, som den kan føre med sig, ligesom ingen lykke i livet kan lignes med en god samvittighed.

Måske havde denne anspænden været for meget for hans unge kræfter, måske ville denne idelige påmindelse om hans synd have givet hans karakter et præg af melankoli, om hr. Paton ikke netop nu havde holdt en prædiken, som Walter følte var rettet til ham. Han talte om den fare og ufornuft, der lå i at grunde over, hvad der var sket. Teksten var: "Og jeg vil give eder årene igen, som græshoppen, oldenborren, kornormen og kålormen åde, min store hær, som jeg havde sendt på eder."

"Sket er sket!" sagde præsten. "Det forbigangne med dets sorger og dets synder er uigenkaldeligt forbi; hvorfor da dvæle ved det? Tab ikke øjeblikket med alle dets muligheder for et håbløst og unyttigt tilbageblik. Den sletteste iblandt os behøver ikke at fortvivle, så meget mindre den, der falder i fristelse ved et øjebliks ubevogtede lidenskab. Se, fremtiden ligger for dig! Fremad da! Frem! Det er endnu en uskyldig og kan blive en lykkelig fremtid. Bring gud din tak for den og kast al dårlighed bort; således, og kun således, kan du indhente det forsømte. Gør det i håb og ydmyghed og Gud vil give dig erstatning for det forbigangne. Han, den evige, vil fra det høje række dig en tilgivende hånd og forvandle de år, som græshopper havde spist, til grønne blade." Hvor begærligt slugte Walter Evson ikke ethvert af disse ord! Den dag i det mindste følte han, at mennesket lever ikke af brød alene, men af ethvert ord, som udgår af Guds mund.

Hvis Walter havde været gammel nok til at studere den menneskelige natur, ville han under disse sine vanskeligheder have kunnet samle materiale til mangen en interessant bemærkning af den måde, hvorpå de forskellige drenge behandlede ham. Nogle, som Cradock og Harpour, var uforandrede imod ham; de gjorde ingen fordring på at dømme eller fordømme; andre, deriblandt Franklin og Anthony, havde næsten været lige så slemme som han selv og var af den grund imod ham som før. Derimod var der mange drenge, der, som Jones, enten overså ham eller var kolde imod ham; ikke fordi deres moral følte sig ilde berørt ved en fejl, der i virkeligheden var langt mindre afskyelig end mange af dem, de daglig begik; men fordi han var upopulær, og de ikke skøttede om at ses

sammen med sådanne drenge. På samme tid følte flere af skolens bedste drenge, flere af de dygtigste, stadigste og ædleste, sig draget hen imod Walter ved en følelse, der var dem selv uforklarlig, og han blev på kort tid ven med drenge, som han under almindelige omstændigheder aldrig ville være kommet i kast med. Daubeny f.eks., der, skønt stadig en skive for drengenes vittigheder, var den bedste dreng i skolen, søgte Walter ved enhver given lejlighed og talte mangt et opmuntrende og venligt ord til ham, når de var alene. Power var en anden ven af samme slags, som Walter kendte gennem Kenrick, som var i klassen under ham. Der var noget meget tiltrækkende ved Power. Hans klare øje, hans uskyldige udtryk, hans uforanderlige held i alle skolens opgaver, hans rolige forekommende væsen, ja, selv den kulde og tilbageholdenhed, der gjorde, at han stod lidt fjernt fra de øvrige drenge, blandede sig med kun få af dem og gav sin fortrolighed til endnu færre, idet han fastholdt sin egen upåvirkede måde at være på – alt dette bidrog til at gøre ham til en udpræget karakter, hvis venskab man satte den største pris på. Det forekom Walter, at han gik op i sig selv og var kold, og dog så han netop noget tiltrækkende ved denne indesluttethed og ville have søgt hans omgang, hvis han ikke havde været flere klasser under Power; men som det nu var, faldt den tanke ham ikke ind. Imidlertid viste Power så tydeligt, at han følte venlighed og agtelse for Walter i hans ulykke og gjorde de første skridt hen imod ham, at Walter med glæde tog imod det tilbudte venskab.

Det hændte sig en dag, omtrent fjorten dage efter Walters sidste ubesindighed, at han morede sig alene, som han ofte gjorde, nede ved strandbredden. Den var ham så kær. Jeg

beklager næsten den dreng, hvis skole ikke ligger ved søen. Her fandt han både selskab og beskæftigelse. Han kunne sidde timevis både i storm og stille og iagttage søfuglene dykke med vingerne, der blinkede i solen, idet de slog ned på en uforsigtig fisk, eller lytte til bølgernes ensformige, melodiske rislen op i det gule sand. I aften var det flodtid, og Walter havde moret sig med at springe omkring på de granitblokke, som lå spredt på strandbredden, indtil vandet havde omkranset hans lille ø, og han med nød og næppe kunne komme i land. Nu stod han på en af disse sten, betragtede solnedgangen og lo ad nogle marsvin, der væltede sig omkring i den lille bugt med nogle forunderlige krumspring, da han hørte en munter stemme tilråbe sig: "Evson, må jeg spørge dig, om du har i sinde at dø som de gamle martyrer, binde dig til en pæl og lade søen sluge dig?"

Han så tilbage og blev forundret ved at se Power stå på strandbredden og tillige ved at opdage, at vandet var steget så højt omkring hans o, at han ikke kunne komme i land uden at blive våd op til knæene. – "Halløj!" udbrød han, "jeg ser, jeg må tage sko og strømper af og vade."

Men det var der ikke plads til på den slibrige klippegrund, hvor han stod; han måtte tabe sin balance og falde. Power havde derfor i et nu taget sine strømper og sko af, krænget sine benklæder op over knæene og var vadet ud til ham. "Sæt dig op på min ryg," sagde han, "så skal du komme tør i land."

"Tak, Power, tak skal du ha'e," sagde Walter, da han stod på strandbredden; så skottede han til Power, som han ikke antog ville ses sammen med ham og gik sin vej; men Power råbte muntert efter ham, mens han trak sine strømper på:

"Walter! har du ikke en gang den opmærksomhed at vente på mig, efter at jeg lige har reddet dig fra at drukne? Du må ikke blive vred, at jeg kalder dig Walter; jeg hører Henderson og Kenrick gøre det, og du går desuden ind under de kammerater, som man undertiden træffer på, hvis fornavn passer langt bedre til dem end deres efternavn".

"Ja, kald mig endelig Walter! Jeg vil så gerne vente på dig, hvis du vil have det, men" – tilføjede Walter rødmende – "jeg vidste ikke, om du holdt af at gå med mig."

"Holdt af? Snak! Det holder jeg netop af; kom, lad os gå lidt hen langs stranden, vi kan akkurat få tid til det før navneopråbet."

Walter viste ham de pudsige marsvin, som havde optaget hans opmærksomhed, og mens de morede sig over dem, kom Henderson ubemærket bag på, og idet han slog Walter på ryggen, deklamerede han med patos:

"Hvi sørge eders unge hjerter, smukke børn, i livets morgen? Hvi stirre frygtsomt I på søen ud?"

"Hvor har du stjålet det citat fra, Flip?" spurgte Power leende. "Du er som en flad bæk, hvis farve altid viser det jordlag, som den sidst er løbet igennem."

"Flad bæk? Ha!" udbrød Henderson, "en dyb og mægtig strøm, mener De, min herre, som ingen magt [Note 10)] kan modstå!"

"Å nej, stop nu! Hvorfor fik jeg også et navn, der kunne laves ordspil over? Hvis du holder af mig, Flip, så ti stille med dine brandere." Og nu var de alle tre under skolens hvælvede indgang.

"Ved alle magter!" udbrød Henderson, da Power forlod dem. "Du *har* fået en ven, som nok er værd at have; den fyr bliver ikke ven med alle og enhver, og har du ham og Dubbs, så skulle jeg tro, det var på tiden for alle de andre drenge at skamme sig over at holde sig tilbage fra dig."

"Jeg er også helt lykkelig med ham, dig og Kenrick til venner. De øvrige bryder jeg mig ikke stort om, Gud må vide, hvorfor han holder af mig."

"Han synes, at drengene er for hårde imod dig; det er en af hans grunde. Hvor du også har været god og tålmodig under det hele, Walter!"

"Det er hårdt nok undertiden, Flip, men jeg fortjener det jo. Jeg har ofte været bange for, at du og Ken skulle blive kede af mig, for jeg har så få at tale med. Harpour og hans sæt har nok villet have fat på mig, og jeg var også for længe siden kommet i med dem, hvis jeg ikke havde haft dig og Ken."

"Nå, du skal se, kammeraterne går til sidst i sig selv, Walter!"

Således stred vor tapre lille Walter sig skridt for skridt frem på sin vej, understøttet af sande og værdige venner, og ved hjælp af sit modige, ufordærvede hjerte, sin anger og ydmyghed. Hvad der også kom ham til gode, var hans dygtighed i al slags leg og spil. Fodbold spillede han med en iver og behændighed, som overgik alle de andres. Han havde flere gange sparket bolden over det opstillede mål, hvilket ikke var lykkedes nogen anden dreng på hans alder. Gradvis forsvandt hans upopularitet, og selv før han blev almindeligt anerkendt, havde han dog de bedste udsigter til at kunne slutte sin skolegang med at stå højt i sine kammeraters omdømme.

Der var en begivenhed, som var hård for ham at komme igennem, og som han længe erindrede. På en smuk eftermiddag blev præmierne uddelt for højdespring, og da hele skolen var meget interesseret i denne væddestrid, var alle forsamlet i en tæt kreds på legepladsen, med en åben plads i midten for de kæmpende. Det gode vejr havde næsten lokket alle St. Winifreds beboere hid som tilskuere til striden; der var mange damer til stede, som drengene ridderligt skaffede plads i den inderste kreds. Da 1. præmie var vundet af en dygtig dreng i 6. klasse, blev der proponeret en anden, udsat for drenge under 15 år.

Bliss, Franklin og 2 andre drenge meldte sig straks som kandidater og kastede deres trøjer.

"Du må endelig melde dig, Walter," sagde Henderson, "du er selvskrevet til at vinde."

"Nej, jeg vil ikke, Flip," svarede Walter nedslået, idet han lod blikket løbe rundt på de 400 ansigter og følte, at han ikke havde en ven iblandt dem. "Vind selv præmien og bryd dig ikke om at tale med mig her, det kan ikke være dig behageligt, når alle mine kammerater vender mig ryggen."

"Puh! *De* har uret, ikke du og jeg. *Athanasius contra mundum*, som Power siger, kom nu!"

Walter rystede sørgmodig på hovedet. "Jeg har ikke mod til det foran alle disse fyre, de vil pibe af mig."

"Nå, ja, går du ikke, går jeg heller ikke, det er sikkert!"

"Å jo, Henderson, gør det, jeg er vis på, du vil vinde! Bed ikke mig om at gå med – vær nu en god dreng!"

"Er der kun 4 til det lille spring? Hvad? Kun 4?" spurgte en af de unge atleter, som bar små blå flag og havde med

forberedelserne at gøre.

"Her er to til!" sagde Henderson. "Skriv vore navne: Henderson – Evson," og idet han trak Walter ind i kredsen, satte han sig ned og tog sko og strømper af for lettere at kunne løbe på det bløde grønsvær.

Da hans navn således tydeligt var blevet meldt, kunne Walter ikke trække sig tilbage; han fandt sig i sin skæbne og tog, ligesom Henderson, sko og trøje af.

Den løse stang, som drengene skulle springe over, blev først lagt 3 fod fra jorden; det var en let sag for dem alle 6 at komme over den, og dog kunne man, ved dette første spring, af deres bevægelser bedømme, hvem der var den bedste, og vægtskålen sank til Hendersons og Walters side. Den sidste var uden sammenligning den smidigste og behændigste, men Henderson havde den fordel at være den højeste.

Stangen blev hver gang hævet ½ tomme, og da den havde nået 3 fod og 12 tommer, måtte 2 af kandidaterne trække sig tilbage efter at have gjort tre mislykkede forsøg på at komme over. Den næste, som måtte gå ud, var Bliss. Hans klodsede spring havde vakt en del latter, og da han til sidst slet ikke kunne mere, fik Henderson selv i dette øjeblik tid til at citere enkelte strofer af sin sørgesang om Blissidas, der var en stående spøg imod den stakkels Bliss, der altid mødte med den samme sætning: "Jeg skal banke dig siden, Flip."

Nu var der kun 3 kandidater igen: Franklin, Henderson og Walter, og de vedblev deres spring, indtil de havde nået en højde af 4 fod 1 tomme, så slog det fejl for Franklin første gang, men anden gang kom han over.

Nu blev striden meget spændende. Da Franklin og Henderson i deres andet spring kom over stangen i en højde af 4 fod 4 tommer blev der tiljublet dem begge bifald. Walter sprang til sidst, fordi han var den sidste kandidat, der havde meldt sig; men skønt han med et let spring kom over den første gang, var der ikke en hånd, der rørte sig for ham. Der var fuldkommen stilhed, kun hr. Paton, som stod og så på med en del lærere, tilkastede ham et opmuntrende: "Godt, Evson, udmærket!"

Stangen blev hævet 1 tomme, atter kom alle 3 drenge over, og atter blev der tilklappet de to første bifald, mens Walters spring gik ubemærket hen af alle, undtagen af Kenrick og Power, som klappede i hænderne og bankede ham på ryggen. Men dette enestående, svage bifald, tjente kun til at fremhæve de andres, og Walter ønskede, at de havde forholdt sig rolige. Han var i stærkt oprør, hans venner så ham skælve af bevægelse. Allerede første gang havde det krænket ham, foran så mange fremmede, at blive udpeget som en genstand for foragt og forsømmelse; men at evig og altid hans skam skulle følge ham, fik hans hjerte til at svulme af bedrøvelse og harme over kammeraternes uforsonlige sindelag.

Atter blev stangen hævet 1 tomme. De to første kom vel over under det almindelige bifald, men Walter, hvis nerver nu var rystede, stødte imod stangen, som faldt. Den blev lagt op igen, og i hans andet spring – 3 var tilladt – sprang han endog højt over stangen. Nu var det altid skik at klappe dobbelt af en dreng, som kom over efter et mislykket forsøg, men atter rørtes ikke en hånd i den store forsamling, og Walter kunne ikke

undgå at høre hviskende spørgsmål om en forklaring på en så ualmindelig omstændighed.

"Hvorfor klapper de ikke af ham, som af de andre?" spurgte en ung, blond pige sin broder, "han ser så net ud."

"Fordi han har gjort en lumpen streg for nylig," var svaret.

Walter kunne ikke holde det ud længere. Han kastede et bedrøvet, mere end vredt, blik på de talende, og i stedet for at vende tilbage til sin plads, styrtede han sig ind, hvor mængden var tættest.

"Evson går sin vej, det er skade!" sagde flere stemmer.

"Det er intet under efter den måde I har behandlet ham på," svarede Power. "Bryd dig ikke om det, Walter," vedblev han, idet han tog ham ved armen, "de vil skamme sig over sig selv bagefter."

"Du trækker dig vel ikke tilbage, Evson?" spurgte en af de ledende atleter venligt.

"Jo," svarede Walter og skubbede sig længere ind i klyngen for at skjule sig.

"Snak," faldt Henderson ind, som havde hørt svaret, "du fordærver hele legen, hvis du ikke bliver ved!"

"Jeg kan ikke, Flip!" og Walter vendte sig om og tørrede i hast de tårer bort, der tvang sig frem.

"Å, gør det, Walter, tag dig sammen og vind præmien til trods for dem alle sammen. Her kommer hr. Paton, jeg er vis på, det er for at tale til dig."

"Godt, Flip! Jeg skal blive ved, siden du så gerne vil have det, men hårdt er det," og tårerne brød atter frem; "husk, Flip, det er for din skyld, jeg gør det."

"Det var ret, Walter, opgiv det ikke," sagde hr. Paton med sin venligste, mest oplivende stemme, da drengen atter tog plads i striden.

Denne gang måtte Franklin gå ud og Henderson kom med nød og næppe over; Walter derimod, hvis nerver var anspændte af ophidselse og harme, fløj hen over stangen. Nu brød bifaldet løs! Drengene havde set det indtryk, som deres skånselsløse hårdhed havde gjort på Walter og var rørte over det mod han viste, til trods for hans modfaldne mine, og som om de nu ville gøre deres uret god igen, klappede de fuldt så meget af ham, som de havde klappet af nogen af de andre.

Striden var lidenskabelig imellem ham og Henderson. Begge havde de nået 4 fod 6½ tomme, Walter den første gang og Henderson den tredje. Da denne kneb sig over tredje gang, fik han et rungende hurra, som tilstrækkeligt viste, at skolens sympati var på hans side. Dette bestemte Walter; også han ønskede inderligt, at Henderson måtte blive sejrherre. Han så ham nu optændt af kamplyst, og vidste, at han havde sat sit hjerte på at vinde præmien. Han besluttede derfor at falde fra, når stangen havde nået en højde af 4 fod 7 tommer, men på samme tid ville han komme den så nær som muligt, for at man ikke skulle mærke, at det var på skrømt, han sprang. Den første gang gjorde han det imidlertid så skødesløst, at Henderson blev mistænkelig; anden gang måtte han derfor sætte mere kraft til, og til sin egen forundring kom han over. Henderson var også kommet over, og da Walter nægtede at gå videre, blev det erklæret, at præmien skulle deles imellem disse to, som havde aflagt den bedste prøve, som skolen kunne opvise.

Drengene og tilskuerne bevægede sig nu henimod den pavillon, hvor fru Lane uddelte præmierne. Da Walters navn blev nævnt tillige med Hendersons, kom kun denne frem; Walter var forsvundet, og drengene følte atter ved denne hans forsvinden, hvor meget deres uvenlige opførsel havde såret hans hjerte.

Henderson modtog sin vens præmie tillige med sin egen. De bestod i en ridepisk med sølvhåndtag og et bælte med sølvspænde. Fru Lane beklagede, at den anden vindende ikke var til stede, og bad dem indbyrdes blive enige om delingen. Da mængden havde spredt sig til alle sider slentrede Henderson, som kendte Walters veje, og Kenrick hen imod en granskov på Bardlyn høj, der skrånede ned imod søen. Det var et af Walters yndlingssteder; som de havde ventet, traf de ham her. Han sad ubevægelig, med ryggen imod dem, men fo'r op, da han hørte deres trin.

> "Du, Walter Evson, slog dig selv af marken,
> og senere forsvandt du rent fra parken,"

sagde Henderson overgivent, idet han lagde hænderne på Walters skuldre og vedblev:

> "Se her er kampens pris! Den sød er!
> For sejren, som du vandt med dine fød'er."

Selv Walter måtte le af dette muntre udbrud, men han svarede straks: "Behold begge præmierne, Flip! Jeg vil ingen af dem have; jeg havde aldrig meldt mig, hvis du ikke havde overtalt mig."

"Jo, du må tage den ene," sagde Kenrick, "ellers vil drengene tro, at du er stolt."

"Hvad bryder jeg mig om, hvad de tror om mig, Ken; du så selv, hvorledes de behandlede mig. Jeg ville øjeblikkelig tage den ene gave for at fornøje dig, Flip, hvis den ikke idelig ville minde mig om denne fordømte springen i dag, derfor vil jeg langt hellere ingen have."

"Men jeg kan dog ikke beholde dem begge to, Walter," indvendte Henderson.

"Godt, så giv den ene til Franklin, han sprang meget godt, og han er ikke så slem som de andre. Overtal mig ikke, Flip, jeg kan dårligt sige dig nej, du har været så god imod mig, men det vil gøre mig ulykkelig."

Det misfornøjede udtryk i Hendersons ansigt klarede op. "Nå, det skal blive, som du vil, Walter! Franklin skal få den ene, vær så glad og kom med!"

Skolen erfarede snart, at Walter havde overladt Franklin sin præmie og tillige, at han den næste dag sprang omkap med Henderson, Franklin og nogle andre, og at han da var den eneste, som havde nået til en højde af 4 fod 8 tommer. Drengene beundrede hans opførsel; fra nu af var mange af dem lige så ivrige efter at forny deres venskab med ham, som de før havde været for at afbryde det.

Han fik snart et bevis på dette. Nogle dage efter den nys beskrevne scene var der foranstaltet væddeløb for drenge under 15 år. Endnu havde aldrig nogen tilbagelagt afstanden i så kort tid som Walter; da han vandt og betydeligt distancerede sine medløbende, lød der et rungende hurra, som var så meget desto hjerteligere, som kammeraterne ønskede at gøre deres uret imod ham god igen, om det end skete lidt sent. Hvis Walter ikke havde været hævet over at lade sig protegere, eller for

tilbageholdende til at blive duskammerat med enhver, så ville han både hurtigere og lettere have nået den stilling, som han nu kun langsomt tilkæmpede sig.

Det er vist overflødigt at bemærke, at Walter af al magt bestræbte sig for at tilfredsstille hr. Paton i sin skolegerning og spare ham for enhver bekymring. Der var virkelig noget beundringsværdigt i den måde, hvorpå han arbejdede og overlæssede sig for at vise hr. Paton, hvor meget han følte ved hans tab. Skønt af naturen livlig og hurtig sad han dog så stille og opmærksom i timerne, som om der havde været lige så lidt kviksølv i ham som i Daubeny. For at være sikker på at kunne sine lektier, gik han dem så omhyggeligt igennem med Henderson, – som med glæde gik ind på hans idé, – at de begge undrede sig over de store fremskridt, de gjorde. Kom de til en eller anden uoverstigelig vanskelighed, så var det Kenrick og Power, som hjalp dem der igennem med den sympatetiske klarhed i udtryksmåden, som gør, at den ene dreng altid er den bedste lærer for den anden. Hvad det bestandig kneb mest med for Walter var vers og grammatikalske regler, og for at lære dem på remse, stod han op, så snart det gryede ad dag, og kunne endda stå op igen om aftenen, tage benklæder og vest på, og sætte sig ud i korridoren under gasflammen med sin bog. Dette var lidt hårdt at gå igennem, men det bar sin løn i det heldige udfald og den gode samvittighed. Under en sådan træneren bliver hukommelsen betydelig sikrere. Ingen vanskelighed kan udholde angrebet fra sådanne batterier, og følgen var også, at Walter snart blev fri for al straf og var så lykkelig, som dagen var lang.

Kun én lille sky blev tilbage! Det var det vedvarende og tydelige mishag, som hr. Robertson og endnu to af hr. Patons venner iblandt lærerne viste Walter. En af dem, hr. Edwards, som blandt andre pligter også havde den at forestå korsangen, gav ham dog snart et udmærket bevis på sin tilbagevendende agtelse. Han sad ved siden af Walter i kirken, og da det netop hændte sig, at den salme, de sang, greb hans hjerte dybt i hans nuværende sørgelige stilling, lagde han hele sin sjæl i sangen. Læreren blev slået af den sjældne styrke og klang i denne barnestemme, og da de gik ud af kirken, sagde han:

"Evson, jeg mangler en tredje stemme i koret, jeg hørte dig synge nu og tror, at du vil kunne udfylde pladsen, hvis du har lyst."

Walter modtog med glæde tilbuddet. Dels fordi han gerne ville lære at synge, og dels fordi kordrengene havde nogle enkelte forrettigheder, som blev højligt skattede, men dog navnlig på grund af, at disse altid valgtes af læreren med særligt hensyn til deres opførsel, så at han i denne opfordring så et tydeligt bevis for, at det forbigangne var glemt.

Den sidste, som rakte ham en tilgivende hånd, men så også blev hans bedste ven, var hr. Percival. Han havde hidtil kun hilst koldt og flygtigt, når han mødte Walter; dels gik hr. Patons tab ham nær til hjerte, og dels krænkede det ham, at en dreng, hvis karakter han åbent havde forsvaret, skulle vise sig så uværdig til hans ros. Den eneste gang, Walter igen kom til at sidde over, var da han kom op i lektien, som blev forklaret den morgen, da han blev sendt bort fra klassen; med sin bedste vilje havde han naturligvis ikke kunnet lære den. Hr. Paton så, hvor nær til hjerte det gik ham, og før han sendte ham bort, kaldte han ham

op og sagde ham, hvor godt han kunne indse grunden til hans uheld, og at han på ingen måde var vred over det, men da han havde straffet andre drenge for det samme, kunne han ikke her gøre en undtagelse fra den almindelige regel. Hr. Percival havde den dag opsigt med de oversiddende, og da han så Walter iblandt dem, sluttede han hastigt, at han vedblev at gå fremad på sin uværdige bane.

"Hvad, du her igen!" udbrød han med foragt, da han gik forbi Walters plads. "Efter hvad der er hændet, ville jeg skamme mig ved at vise mig her, hvis jeg var dig!"

Efter at have arbejdet i nætter og dage, efter hans mandige og ædle stræben, efter at have angret og lidt, var det hårdt for Walter at blive således tiltalt foran alle de dovneste af en lærer, som han agtede – og det for en eneste, tilfældig fejl. Walter så op med et bønfaldende blik i sine dybe, blå øjne, men hr. Percival gik videre; han bøjede sit hoved over papiret mens den gamle følelse: at det forbigangne aldrig kunne glemmes, erindringen om hans vanære aldrig udslettes – atter fik rum i hans bryst. Ingen lagde mærke til ham, og da fortvivlelsen voksede i ham, faldt en tåre ned på papiret; han tørrede den af, men en anden og tredje fulgte efter, han kunne ikke standse dem. Hr. Percival var den eneste lærer, hvis venskab han ivrigt tragtede efter at vinde. Da han næste gang kom hen til Walter, så han, at hans ord var gået drengen til hjerte; han anede, hvorfor skriften var udslettet og tilklattet, og hvorfor Walter rakte ham den med en rystende hånd og sænket hoved.

Han blev rørt. "Jeg har været for hård imod dig, Evson! Nu ser jeg det! Kom og drik te hos mig efter aftengudstjenesten. Jeg vil tale med dig!"

Note 10: **Magt:** eng. Power.

11. Bedre tider

Efter aftengudstjenesten gik Walter, da han havde glattet sit hår og pudset sig lidt, ind på hr. Percivals værelse. Han var der ikke endnu; men Walter traf Henderson, Kenrick og Power, som også var indbudt til te; Henderson som sædvanlig i færd med at more de andre og sig selv med at snakke og efterabe den ene og den anden.

"Du kender nok lille Pentridge, en rigtig spilopmager," sagde Kenrick; "han var nær kommet godt afsted i morges; vi var samlet i klassen, da Edwards pludselig klagede over 'ildelugt i værelset' –"

"Ildelugt!" afbrød Henderson. "Jeg tør vædde på, Edwards ikke har sagt 'ildelugt'. Han er ikke den, som kalder en spade for en spade, men derimod 'et agerdyrkningsredskab til jordens bearbejdelse'."

"Men hvilket udtryk kunne han dog bruge i stedet for 'ildelugt'?" spurgte Kenrick.

"Jo, f.eks. 'Hvilken ildelugtende uddunstning'," sagde Henderson og efterlignede sin lærers noget langtrukne mæle; "'hvilken sam-men-trængt usund miasma; hvilken utålelig' – hør, Power, sig os det græske, hebraiske eller kamschatkaske udtryk for 'lugt'."

"Odwd'n," faldt Power ind.

"Der har vi det til punkt og prikke," udbrød Henderson; "jeg er vis på han sagde: 'Hvilken utålelig odwd'n.' Tilstå lige så godt straks, at det gjorde han."

"Jeg tror nok, han bemærkede noget lignende," sagde Kenrick og lo, "i det mindste brugte han udtryk som stygisk og tartarisk.

– Men, som jeg før ville berette, lod han Pentridge (som just bragte listerne omkring) undersøge madskabene, for at se, om ikke en næsvis rotte muligen skulle have fundet sin død der; Pentridge åbner et af dem, hvor gulvet var helt råddent, støder, ved at rage omkring med foden, et vældigt stykke gibs ud af det store skolestueloft, og var lige på nippet til at gå igennem med foden."

"Hvilket oprør der ville være blevet der nede," udbrød Walter. "Hvad ville dog Paton have sagt, Henderson?"

"Å, Paton," vedblev Henderson, henrykt over den gode lejlighed til at gøre sine talenter frugtbringende; "han ville aldeles uforstyrret og stilfærdigt have ytret: 'Men hvad skal dette dog betyde, Pentridge. Det er en ganske aparte måde, du kommer ind på, Pentridge – ganske aparte. Hvis du ikke har brækket dit ben eller din arm, Pentridge, skal du afskrive to hundrede linjer til mig'."

"Og Robertson?" spurgte Kenrick.

"Ja, Robertson," fortsatte Henderson, idet han efterlignede denne lærer, "han ville have taget sin lorgnet op og bemærket: 'Ah! Pentridge er gået gennem loftet, han har formodentlig brækket nogle ben. Urolig herre, han vil ikke i eftermiddag møde til hanefægtningen'. Hvorefter Stevens med øm deltagelse ville være gået hen og spurgt, om han havde stødt sig, og til tak ville Pentridge, når han var kommet på benene, have grinet ham op i øjnene."

"Det er bedst, du fuldfører billedet," sagde Power; "hvorledes ville Percival have taget det?"

"Torden og lynild? Ja, det er hurtigt afgjort; han ville i få velvalgte citater have gjort klassen opmærksom på det faktum,

at Pentridge af den vrede Jupiter var slynget, lig et stjerneskud, gennem loftet ned i den store skolestue!"

"Så, ville han det?" udbrød hr. Percival, og kneb Henderson i øret; han kom lige tilpas til at deltage i den almindelige latter, som denne spøgefulde fremstilling foranledigede.

Aftensmåltidet er en ufravigelig anerkendt institution i St. Winifred. Som oftest er de drenge, der har lov til at blive længere oppe, indbudt til te hos de forskellige lærere, som har indført denne skik for derved at lære de elever, som særlig interesserer dem, bedre at kende. Det er en meget heldig skik, hvis første og umiddelbare resultat er, at drenge og lærere kommer i et langt hjerteligere forhold til hinanden end måske i nogen anden skole, hvor de kun mødes i den tvungne, strafgennemtrængte skolestueatmosfære; et andet og fjernere liggende resultat er, at ikke alene i nys nævnte forhold, men også i andre og lige så vigtige, bliver tonen og ånden blandt St. Winifreds disciple derigennem smukkere og bedre. De optræder på en så naturlig og mandig måde, som uden spørgsmål må udvikle flid, sanddruhed og æresfølelse. Mange drenge er udgået herfra og har ved deres senere, vel balancerede liv virkeliggjort en kristelig opdragelses smukke formål. Mange drenge stræber desuden, gennem beskedenhed og streng flid, hen til sikker og velfortjent anseelse.

Jeg ved, der findes mange, som ikke tror på sligt, men ligefrem forkaster det, som fornægter nødvendigheden af pligt og tidlig gudsfrygt, som intet ideal stiller sig, fordi de derved ville pålægge sig den byrde at skulle føle og være i ånde for noget, en byrde, der synes dem sværere end selv skændsel. Slige folk betragter alene hjertet som et organ, der består af fire rum,

kaldet forkamre og kamre, som er nødvendige for blodets cirkulation; enhver anden betydning af ordet lader de uvidende om og foragter. De betragter ikke livet som en forberedelse og overgang til en ny og højere tilværelse, men som en opfostringsanstalt for enhver lav lidenskab og uværdig drift; som et sted, hvor de på grundlag af almindelig tvivlen kan vinde ry for overlegen dygtighed. Denne fornedrelse af virkelig ånd, denne kyniske livsanskuelse, denne spot over sand overlegenhed, denne hang til dårlig og løgnagtig satire, som er misundelsens og vantroens vanskabte barn, har sørgeligt og næsten håbløst angrebet vor litteratur. Hvad udbytte kan de vente, som tilsidesatte og upåskønnede helliger deres hele liv for det mål at bibringe Englands ungdom en mere ophøjet livsanskuelse, når enhver dreng i offentlige blade og skrifter kan læse, at usandhed er naturlig og tilgivelig, at høflighed og kærlighed i forhold til en lærer er umulig eller hykleri, at banden og uren snak er småsynder, som kun præster og skolemænd misbilliger. Jeg har set denne smitte af *gudsfornægtende ringeagt for synd* forgifte artikel efter artikel og sørgeligt præge sig i mangen ung sjæl; og, hvad der er endnu værre: Anvendt af forfattere, der har ry for stor intelligens og for at være bærere af den offentlige mening, har jeg set denne lære undergrave samvittigheden og nedværdige tænkemåden hos ædle og retsindige mennesker.

Det er en hellig pligt af al kraft at modarbejde "*dette farlige syndens evangelium, denne indrømmelse til de unge af ret til at øve en senere alders laster.*"

I St. Winifred kendte man ikke til disse dårlige indflydelser; man lærte os, at vi var døbt i Kristus, at Guds pagts segl var på

vor pande, at løftet om at tjene Ham skulle være levende i os, at vi var hans børn og i Kristus medarvinger til det evige liv, at hans lov var vor støttestav, og at vore legemer skulle være en bolig for den Helligånd. Man lærte os ikke – hvad denne tids store ånder åbenbarer – at vi var for unge til at sætte os et kristeligt formål at stræbe hen til. Vi troede ikke, og jeg tror ikke nu, at en klar strøm kan udgå fra et plumret vand eller et godt træ vokse frem af rådne rødder.

Walter og de andre tilbragte en meget fornøjelig aften hos hr. Percival. Efter teen talte de ganske utvungent med ham og hinanden indbyrdes, som havde de været ene mellem sig. Denne jævne omgang med deres foresatte havde virkelig god indflydelse på drengene og bidrog til at udvikle både deres hjerte og forstand.

Blandt meget andet talte de den aften om, hvad der altid særligt fængsler enhver god dreng, nemlig deres forskellige hjem. Under fortællingen om Semlynsøens og de omliggende højders herligheder, strålede Walters ansigt. Som hr. Percival således så ham, kunne han mindre end nogen sinde forstå, at Walter havde kunnet handle så urigtigt. Han kom til den fulde overbevisning, at han i den senere tid havde været for hård imod Walter, og at hans første opfattelse af drengen var den rette.

Powers hjem var anseligere og større end Walters. Hans fader, sir Lawrence Power, var baron og besidder af en udstrakt ejendom, hvis smukke, pragtfulde herresæde lå højt, omgivet af en lystskov med gamle træer, under hvilke dådyr og deres nydelige kid græssede. Gennem skoven løb en prægtig å, hvis bredder besøgtes af hejrer og isfugle, og i hvis klare vand

laksørreder og foreller muntert sprang. Til denne titel og ejendom var Power arving, hvilket han naturligvis slet ikke berørte under beskrivelsen af sine forfædres hjem og dets skønne omgivelser.

Henderson var søn af en rig købmand, der ejede to gårde – en i byen og en i forstaden. Han var en komplet lille kavaler. I ferierne havde han altid været til Saltoris sidste kunster og hørt Tiratlirinis nyeste musik, foruden at have deltaget i anden selskabelighed; han var uimodståelig, når han agerede efter en eller anden komisk skuespiller eller foredrog lystige sange.

Mens de passiarede om ferieforetagender og fornøjelser, sad Kenrick tavs; det undrede hr. Percival, som spurgte, hvor han havde hjemme.

"Å," svarede han, som vågnede han op af en drøm, "mit hjem ligger i Tusby, en landsby på grænsen af marsklandene, midt i det værste ler."

"Tal ikke så hånligt om lerjordene," bemærkede Walter opmuntrende; "de er just udmærkede og giver de smukkeste roser og de bedste jordbær, og bedre sager får man ikke let."

"Klokken er halv elleve, mine unge venner," sagde hr. Percival og holdt sit ur op; "i seng med jer; der er nøglen til at lukke jer ind gennem haven. God nat. Jeg vil blot tale et øjeblik alene med dig, Walter," sagde han; "I andre kan vente uden for. Det ligger mig på sinde at sige dig, at skønt du måske i den sidste tid har fundet mig hård, så skal nu alt være glemt, da jeg ser, du stræber ærligt, og jeg vil tænke lige så godt om dig, som før. Skulle du imellem trænge til ro, når du har dine lektier at lære, er du velkommen til at sidde i mit værelse."

Hr. Percival var ikke den eneste af lærerne, som ædelmodigt ofrede sin egen fritid for at hjælpe de drenge, som vakte deres interesse. Walter takkede hjerteligt, og da han igen var med de andre tre, sagde han glad: "Jeg har fået lov til at sidde i hans værelse!"

"Det har jeg også," udbrød Henderson; "nu bliver vi vist dobbelt så gode venner."

"Men hvad er det?" sagde Power, da de gik gennem haven, og pegede op mod huset.

Ved at se i samme retning opdagede Walter et lys i sin sovestue, hvilket hurtigt blev slukket, og en tilsyneladende stor bylt forsvandt indenfor vinduet, som derefter blev smækket i.

"Det vil jeg dog undersøge," sagde han. "God nat, kammerater."

Da han nåede værelset var alt roligt; men et af lysene osede endnu, og da han ved gassen, gennem den åbne dør, skottede hen til Edens seng, så han barnet ligge vågen og græde bitterligt.

"Hvad er der i vejen, Eden?" spurgte han venligt og satte sig på hans seng.

"Sladrer du," råbte Harpour og Jones i munden på hinanden, "skal du få med os at bestille."

"Har I nu igen plaget stakkels lille Eden?" spurgte Walter harmfuld.

"Jeg ikke," og "heller ikke jeg," sagde Anthony og Franklin, som i alle måder var bedre end de andre; "jeg har ikke rørt ham, Evson," istemte Cradock, som der ikke var noget ondt i, og som på Walters indstændige opfordring aldrig siden hin første aften havde mishandlet Eden.

"Stakkels lille Eden – stakkels lille kællingepræst," sagde Jones; "han har godt af at blive taget lidt ved vingebenet."

"Lad ham komme hjem til sin bedstemo'r og få savlesmæk på," brummede Harpour. "Tror du, at han er af smør, så han smelter, Evson, siden du gør sådant væsen af ham? Du trænger nok selv til smør, se til at du slipper!"

"Det er ligegyldigt, hvad du gør mig, Harpour," tog Walter til orde; "jeg er ikke videre bange for dig. Men det er rigtigt en skam af en stor, stærk dreng som du, at pine en lille, skrøbelig fyr som Eden, og jeg siger dig, jeg tåler det ikke."

"Nej, vil man bare høre! Hvem mon der skulle forbyde mig det?"

"Han vil naturligvis sleske og sladre," faldt Jones ind; "vi ved nok, han generer sig ikke for, hvad han gør."

Slige hip var Walter nu stadig udsat for. Det var en del af hans straf, og den, som varede længst. Sagt af enhver anden dreng ville en sådan ytring have naget Walter; men Jones' udtalelser var ham ligegyldige.

"Se til, du passer dig selv, Jones," sagde Walter vredt; "du understår dig ikke i at røre Eden, selv om Harpour gør det, og det er bedst, han også ta'er sig lidt i vare."

"Pas du dig selv!" råbte Harpour og kylede en fodboldstøvle i hovedet på Walter.

"Du kan i morgen tidlig finde din støvle i græsset," sagde Walter, idet han åbnede vinduet og kastede den ned.

Han var slet ikke bange, fordi han altid gik efter det ufejlbare instinkt, at en praler i sit inderste er en kryster. Grusomhed mod den svagere kan ikke forenes med sandt mod.

"For pokker, du skal få ordentlige prygl i morgen!" råbte Harpour.

"*I morgen!*" gentog Walter foragteligt.

"Gør ham dog ikke rasende, Walter," hviskede Eden, "du ved ikke, hvor stærk han er" (Eden rystede, som om *han* nok vidste det), "du kan ikke stå dig mod ham; jeg er ikke værd, at du skal få prygl for min skyld. Jeg vil meget hellere selv tage dem, Walter – det må du tro."

"God nat, stakkels lille Eden," sagde Walter; "du er i det mindste sikker for i aften. Men hvor du er kold, hvad har de dog haft for med dig?"

"Jeg tør ikke sige det før i morgen, Walter," svarede han sagte og gyste.

"Nå, sov da, lille ven, og frygt hverken for Harpour eller nogen af de andre; jeg skal gøre, hvad jeg formår for at gøre ende på deres plagerier."

Eden knugede Walters hånd og takkede ham, mens denne lagde hans hovedpude til rette og tørrede hans tårer.

Stakkels Eden! Som forud bemærket, var han alt for svag og skrøbelig, alt for kælent opdraget og alt for ung til at tage livets kamp op i en stor offentlig skole. For også i St. Winifred, som i alle store skoler, findes der nogle sorte får i flokken, som får lov at være der, fordi de ved at skjule deres slette sider.

12. Min broders vogter

Lig en indisk filosof gennemgik Walter kritisk dagens begivenheder, før han sendte sine tanker til hvile. Inderligt glædede han sig over, at den sidste af de lærere, for hvem han følte sand agtelse, havde tilgivet ham hans overilede handling, så hans synd nu syntes at være tilgivet – på Jorden som i Himlen. Tillige var han glad over, at hr. Percival så venligt havde tilladt ham at lære sine lektier i hans stue, da det ville åbne ham fordele, som han hidtil ikke havde haft; men alligevel havde han ingen rigtig god samvittighed. Den sidste scene havde gjort ham urolig. Lille Edens skælven og hulken faldt som bebrejdelse på hans hjerte. Han havde kun i al almindelighed beskyttet denne lille dreng, men han følte, at han burde have taget sig specielt af ham. Det faldt ham aldrig ind at undskylde sig med, at han ikke var "sin broders vogter." Sandheden var, at han fandt Eden kedelig, fordi han endnu ikke havde gjort sig den ulejlighed at interessere sig for ham; mens en stemme i hans indre bebrejdede ham hans forsømmelse og egenkærlighed, hviskede en anden i en venligere tone til ham: "Nu, da du selv er omvendt, så styrk dine brødre!"

Edens lod havde ganske vist hidindtil været meget sørgelig. Banket, drillet og forfulgt af de få iblandt hvem tilfældet først havde kastet ham, og til hvis "sæt" han blev henregnet af de andre, som af den grund betragtede ham som en dårlig dreng, stod han næsten venneløs i skolen. Det fortvivlede i denne følelse, forladtheden, tyngede på hans hjerte, berøvede ham mod til at møde vanskelighederne ved arbejdet, så at han til sidst altid var i knibe både i skolen og udenfor. Til straf for hans

tilsyneladende uvidenhed og dorskhed, kunne man nu altid finde ham som oversidder, kradsende sine skæve og klattede linjer op med en ulæselig håndskrift. Men han hilste denne straf med glæde, da den dog altid skaffede ham en skygge af beskæftigelse og et tilflugtssted imod kammeraternes plagerier, for hvem hans barnagtige tårer, hans anråben om overbærenhed, hans udbrud af vild vrede, alt sammen var en kilde til lav morskab. Så snart skolen var forbi, gik hans bestræbelser ud på at skjule sig hvor som helst; kun at Harpour, Jones og de andre plageånder ikke kunne finde ham. I denne hensigt kunne han tilbringe halve dage i fyrreskoven, hvor han da tankeløst kunne samle de røde nåle i bunker eller pille de tørre, vellugtende kogler itu. Var han bange for at blive overrasket i denne beskæftigelse af en eller anden bande af omrejsende rygere, så valgte han et ensomt sted under en klippe, hvor han da i timevis uden mål og med kastede små stykker kvarts hen ad den stenede bred. Under idelige prøvelser som disse blev han ganske forandret. Det barnlige udtryk i hans ansigt forsvandt; hans frimodighed, hans lette sind, hans hurtige og forstandige opfattelse forvandlede sig til et stirrende blik, til dum ligegyldighed, og det halvt listige udtryk, som altid er en følge af fej frygt. Hans moder, en munter ung enke, havde hjemme forkælet ham og vænnet ham til at have en tjener på hver finger, så at følgen var den, at han nu blev sjusket og uordentlig i person og dragt. Han havde sjældent tid og sind til at skrive hjem, og når han gjorde det, vidste han så godt, at hans moder hverken kunne forstå eller gå ind på hans bekymringer, så at det smudsige, dårligt stavede smøreri kun en enkelt gang hentydede til den dunkle bevidsthed som rugede

over ham nat og dag: at han var en lille venneløs, ulykkelig dreng. Havde han blot fundet en, som han havde kunnet betro sine sorger, som ville have elsket ham, da ville hans karakters indre skønhed og livlighed have udfoldet sig og blomstret. En gang troede han at have fundet en sådan ven i Walter, men da han så, at hans sløvhed kedede ham, og at hans ligegyldige væsen og uordentlige påklædning gjorde ham gnaven, trak han sig tilbage i sig selv. Han var Walter taknemmelig for hans beskyttelse, men turde ikke betragte ham som en ven, som han blindt hen kunne betro alting til. Uden solskin vil blomsten miste sin farve og duft. Seks uger efter at Arthur Eden var steget ud af sin moders vogn ved St. Winifreds skoleport, som den muntre dreng, med det glade udtryk, ville ingen tilfældig besøgende have kendt ham igen, i den blege og måbende lille fyr, der så ængsteligt til enhver, han mødte.

Hvis det altid stod os klart, hvor ualmindelig, hvor sød, hvor dyb den menneskelige kærlighed kan være, hvor let og dog hvor sjældent den er vundet, hvor usigelig stor skat der gemmes i den, så ville vi ikke så letsindigt træde på menneskehjerter! Enhver, som på denne tid havde talt et kærligt ord til Eden, som havde rakt ham hånden og hjulpet ham over de stenede steder, som sårede hans uvante fod; enhver, der havde tilladt ham – eller endog opfordret ham til – at betro sig sine sorger og hjulpet ham igennem dem, ville med største lethed have vundet dette unge, bløde hjertes udelte, lidenskabelige kærlighed. Der var mange drenge i St. Winifreds skole, som havde hjertet på rette sted, med mandige, smukke indskydelser; men alle, undtagen Walter, lod lejligheden gå tabt til at gøre andre lykkelige ved uselviske, gode gerninger.

Og Walter følte med sorg, at han havde været meget nær ved at komme for sent; så nær, at Eden måske om en eller to uger for bestandig ville have tabt hvert spor af selvagtelse og være sunket ned til en åndelig sløvhed ved sin hjælpeløse tilstands slappende indflydelse. Det forekom Walter, som om han egenkærligt havde stået og set en medskabning synke og synke og først i sidste øjeblik rakt ham en hjælpende hånd. Men ved en Guds styrelse *rakte* han hånden ud, den blev grebet, og et dyrebart liv frelst. År efter, da Eden var blevet – men stop, lad mig ikke foregribe min fortællings gang. Lad det være nok at sige, at det blev en af Walters bedste erindringer i livet at se tilbage på sin venlighed imod Eden.

"Lad os drive lidt om til skoleklokken ringer, Eden," sagde han, da de den næste dag kom sammen fra deres middag.

Edens ansigt lyste, han følte sig stolt ved, at drengene så ham gå side om side med Walter over gården, gennem porten og henimod Walters yndlingssted – strandbredden. Når Walter følte sig træt eller ulykkelig, så forsvandt denne følelse snart, når den friske søvind blæste på hans pande og bølgernes sang nåede hans øre. Det var hans daglige tilflugt og glæde i al slags vejr at løbe ned til stranden, om kun for 5 minutter.

De satte sig ned, søen lå blinkende foran dem, som et spejl af smeltet guld, undtagen hvor Appenfells bjergtoppe kastede deres brede skygger hen over spejlfladen og forandrede farven til purpur. Walter nød ret sit velvære, som han sad her og indåndede den rene luft og følte den milde vind på sine glødende kinder. Eden sad stille og lykkelig ved hans side.

"Eden," sagde Walter efter et øjebliks tavshed, "jeg er bange for, du ikke har følt dig lykkelig i den senere tid!"

Det stakkels barn rystede på hovedet og svarede: "Der er ingen, som bryder sig om mig her, alle ser ned på mig og er uvenlige imod mig, jeg har ingen venner!"

"Hvad? Kalder du da ikke mig din ven?"

"Jo, Walter, du er venlig imod mig; jeg kunne heller ikke have holdt det ud her, hvis jeg ikke havde haft dig, men du står så højt over mig og –"

Walter bad ham ikke fuldende sætningen; han forstod en halvkvædet vise.

"Du må ikke tro, at jeg ikke påskønner så god som du har været imod mig, Walter," sagde drengen, og rykkede sig nærmere til ham, idet han tog hans hånd, "men –"

"Ja, ja," afbrød Walter ham, "jeg forstår dig nok; nå, fra i dag vil vi være venner."

En tåre blinkede i Edens lange øjenhår, da han hurtigt så op til Walter og svarede: "Tak, vil du, Walter? Jeg har heller ingen anden ven, og vil du – –"

"Vil jeg, hvad?"

"Vil du kalde mig Arthur, som de gør hjemme?"

Walter smilede. "Nå," sagde han, "lad mig så høre, hvad de gjorde ved dig i går aftes."

"Ja, men så må du ikke sige dem, at jeg har fortalt dig det," svarede han og så sig omkring, idet hans ansigt, der et øjeblik var klaret op, atter antog sit tunge, frygtsomme udtryk.

"Nej, nej, vist ikke," sagde Walter utålmodigt, "hvor du dog er en kujon, Eden!"

Drengen gøs tilbage, som om han havde fået et slag og slap straks Walters hånd, men denne, som blev slået af den høje grad af frygtsomhed, der øjensynlig var fremkaldt ved

uvenlighed, fortrød sin hårde tiltale og vedblev venligere: "Kom Arthur, bryd dig ikke om det, jeg sagde, jeg mente det ikke; vær nu ikke bange, men sig mig, hvad de gjorde ved dig. Jeg så lys i sovesalen, da jeg kom hjem fra hr. Percival, og noget, som blev trukket ind gennem vinduet, hvad var det?"

"Det var mig," svarede Eden naivt.

"Dig?"

"Ja, mig stakkel. De hejsede mig ned i et lagen, som de bandt om livet på mig."

"Hvad, fra det høje vindue? Jeg håber, de bandt det forsvarligt!"

"De slog kun én knude, og den var lige ved at gå op i går aftes; det var *det*, som gjorde mig så bange, Walter!"

"Det er jo livsfarligt!" udbrød Walter harmfuldt.

"Jeg ved, det er livsfarligt," sagde Eden, idet han stod op og slog heftigt omkring sig med armene i et af disse udbrud af vrede, som nu og da brød løs og altid morede hans forfølgere kosteligt. "Jeg drømmer om det om natten," vedblev han og brast i gråd, "og jeg *ved*, jeg *ved*, at jeg glider ud af lagnet en skønne dag, eller knuden går op og jeg falder ned og bliver knust til atomer; men hvad bryder de sig om det? Jeg selv ønsker også undertiden, at jeg var død, så var der en ende på det alt sammen."

"Hys, Arthur, tal ikke således," afbrød Walter ham, da han følte den lille smudsige hånd skælve af vrede i sin. "Men hvad i al verden hejsede de dig ned for?"

"For at jeg skulle gå til – – med du *må* ikke sige det, Walter," sagde han og så atter omkring sig. "Det er sandt, det kan du

ikke lide, at jeg siger, men det er dem, som har gjort mig til kujon, Walter, det er det virkelig."

"Og intet under!" tænkte Walter og sagde: "Nu må du ikke være bange, jeg lover dig, at ingen skal gøre dig noget, som de ville være bange for at gøre imod mig!"

"Så er jeg sikker," udbrød Eden glad. "De tvang mig til at gå til – til Dan."

"Til Dan, fiskeren ved stranden?"

"Ja, uh!"

"Men ved du ikke, Arthur, at Dan er et slet menneske, en rigtig smugler, og at du ville blive sendt herfra, hvis du blev grebet i at gå her hen?"

"Jo, du ved ikke, hvor jeg hader at gå derhen, og hvor jeg er bange for det. Der er først Dan, og så er der hans lange lømmel af en søn, og de er altid drukne, og huset, uh ha! det er så modbydeligt, og i går aftes greb Dan fat på mig med sin væmmelige, røde hånd, og ville tvinge mig til at drikke brændevin, men så skreg jeg." Den blotte erindring syntes at få ham til at gyse. "Ja, og så senere var jeg nær blevet grebet. Jeg tror, at selv du ville blive kujon, Walter, hvis du idelig og altid gik i angst, som jeg. Du ved, at den eneste måde, hvorpå man kan komme til Dan, når portene er lukkede, er over rækværket og igennem dr. Lanes have; her er jeg altid dødelig angst for, at hans store hund skal være løs og få fat i mig. I går aftes hørte jeg den knurre! Da jeg så skyndte mig tilbage – det var måneskin og ikke synderlig koldt – hvem skulle jeg så se uden doktoren, som spadserede frem og tilbage i haven. Jeg bukkede mig i en fart ned bag en ilex, og jeg må vist have gjort støj, skønt jeg holdt mit vejr, for doktoren standsede og rystede træet og

sagde 'usch!' som om han troede, der sad en kat i det. Jeg var halvdød af angst, skønt jeg i grunden ønskede, at han ville gribe mig, så at jeg kunne komme bort fra dette rædsomme sted; men han gik videre, og jeg sneg mig hen, hvor jeg skulle give signalet; så firede de lagenet ned til mig, og da de så halede mig op hørte de stemmer; – det må have været dig og Kenrick; men de troede, det var nogle lærere, og slukkede i en gruelig fart lyset, hvorved jeg på et hængende hår nær var faldet ned. Du må ikke foragte mig, Walter, eller være vred på mig, fordi du fandt mig grædende og rystende i sengen. Det var af kulde jeg rystede, og jeg *kunne* ikke lade være at græde, jeg kunne virkelig ikke."

"Stakkels Arthur, stakkels Arthur!" sagde Walter trøstende, "har de gjort det før?"

"Ja, én gang, den aften da du drak te med korsangerne."

"De skal aldrig gøre det mere, det sværger jeg dig til," sagde Walter og rynkede panden, idet han tænkte på, hvor nederdrægtig grusomt de havde handlet. "Men hvad sendte de dig efter?"

"Ikke efter noget godt!"

"Nej, når de sendte dig til Dan, kan jeg nok vide, at det ikke var efter noget godt."

"Første gang var det efter noget at drikke, og anden gang efter noget mere," sagde han efter lidt tøven.

Walter blev alvorlig. "Men ved du ikke, Arthur," sagde han, "at det er uret at udrette den slags ærinder for dem? Hvis de ønsker, at handle med det dyr, Dan, som man ikke kan være bekendt at tale med, lad dem så selv gå, Arthur, du må ikke gøre det mere, det er uret."

"Men hvorledes kan jeg lade være med det?" spurgte drengen angst og skamfuld. "Skal jeg da altid bebrejdes enhver ting, jeg gør?" og han skjulte sit ansigt i sine hænder. "Det er ikke *min* synd, Walter, det er deres, de fik mig til det!"

"Ingen kan få os til at gøre, hvad der er uret, Arthur."

"Ja, det er let nok for dig at sige, Walter, som tør slås med dem alle sammen, som er så stærk og god og som ingen truer eller ler af eller gør nar af, som af mig."

"Se til Power," sagde Walter, "og se til Dubbs! De var lige så unge og svage, som du, Arthur, da de kom hertil; men der var aldrig nogen, som fik dem til at gøre, hvad der er uret. Power ser måske for fornem ud, til at nogen tør tirre ham, de er bange for ham; jeg ved ikke hvorfor; men hvad har stakkels Dubbs til at beskytte sig med? Og dog vil al verdens Harpourer ikke få ham til at gå sådan et sted hen som til Dan."

Stakkels Eden syntes, det var hårdt at blive bebrejdet dette. Han var endnu ikke selvstændig nok til at se, at dydens vej dog altid bliver den letteste og behageligste, hvor stenet og tornet og fuld af vanskeligheder den så er.

"Men de vil dræbe mig, hvis jeg siger nej!"

"Det er der mere udsigt til, at de gør på denne måde," sagde Walter, "de vil måske give dig nogle prygl, men agte dig desto mere bagefter. Og jeg ville da hellere tage mine prygl en gang og ikke gøre, hvad der er uret, end gøre to sådanne rejser ud af vinduet og så få pryglene oven i købet; så også af den grund bør du sige nej. Ikke sandt, Arthur?"

"Jo, Walter," svarede han og så ned for sig.

"Nå, husk så næste gang, når Harpour eller nogen anden vil have dig til at gøre, hvad der er uret, at de kan ikke, når du ikke

selv vil; sig rent ud nej og stå fast ved det, som en tapper, lille mand, vil du?"

"Jeg sagde også først nej, Walter; men så truede de mig med at skræmme mig, så vidste de nok, at jeg faldt fra."

Ja, deri lå hemmeligheden! Walter så, at de med en raffineret grusomhed havde leget med dette barns medfødte frygtagtighed; denne følelse var blevet drivfjederen i hans sjæl; rørte de blot ved den, så lød han dem mekanisk som en dukke, og netop på grund af sin frygtagtighed blev han drevet til at gøre ting, som nok kunne indgyde én skræk, så at han til sidst levede i en evig rædsel og uro. Walter forundrede sig over, at han endnu ikke var blevet idiot ved det. Stakkels barn! Det var intet under, at han for hver dag blev mere dum, listig, kedelig og uordentlig. Alt dette foregik imellem hæderlige drenge og samvittighedsfulde lærere, som dog hverken så det eller lagde mærke til det, men kun betragtede Eden som en lille doven, sjuskevorn fyr uden disciplin. Ak! Hvor hårdt dømmer vi ikke! Præsten og levitten går endnu forbi den sårede næste, og de barmhjertige samaritaner er sjældne at træffe på livets landevej.

Hvad var der at gøre for Walter? Han kendte ikke engang psykologien af navn, men derimod en alt overvejende frygts ødelæggende og fortvivlende magt. Han vidste, at denne frygt var en kval, men han havde ingen forestilling om, ved hvilket middel denne djævel skulle uddrives. Dog tænkte han, idet han hævede sit blik mod himlen i tavs bøn, at der kun gives få djævle, som bønnen ikke fordriver, og han fattede den faste beslutning af al magt at bestræbe sig for at gøre sin tidligere forsømmelse god igen og redde dette ulykkelige barn.

"Jeg vil intet bebrejde dig, Arthur," sagde han, "men jeg holder af dig og vil nødig se dig komme på gale veje og blive et redskab i dårlige hænder. Jeg håber, du beder Gud om at hjælpe dig, Arthur?"

Eden så på ham, men sagde intet. Han havde kun lært grumme lidt og havde f.eks. intet hørt om den forfærdeligt fjerne ven, som dog er ethvert ydmygt hjerte nær, og som selv i dette øjeblik havde sendt sin engel for at føre lammet tilbage til sin fold.

"Hør nu, Arthur – så nu ringes der til skole; vi må gå ind; men hør, jeg vil være din ven, jeg ønsker det selv. Jeg skal forsøge på at gøre dig fri for al denne forfølgelse, vil du så altid have tillid til mig?"

Edens taknemmelige blik var belønning nok for Walter, som vedblev: "Arthur, du må bede Gud om at hjælpe dig, om at holde dig fra synden og gøre dig modig, vil du, Arthur?"

Den lille dreng blev betaget af en følelse af overstrømmende lykke; han kunne intet ord få frem, han trykkede Walters hånd og gik tavs ved hans side hen imod skolen.

13. Daubeny

Jeg tror næppe, man nogen sinde føler sig mere vel til mode, end når man godt er kommet over en stor sorg. Det er sikkert, at Walter følte sig såre lykkelig i bevidstheden om fuldt at turde tro på hr. Patons tilgivelse, ved lidt efter lidt at overvinde den almindelige uvilje, og ved stadige bestræbelser at se sine vanskeligheder svinde, så at han trods sin unge alder vandt et godt navn og en smuk stilling i skolen. – O! lykkelige barndomsdage! Hvor nådigt skænkes I os til forberedelse og støtte i fremtidens kamp. For Walter var dette afsnit i hans liv en fortsat nyden, at stå op om morgenen, let om hjertet og forfrisket med tanker

"Liflige som roser i det tætte buskads,
"Og rene som duggen, der bader deres purpurblade",

at komme let og godt over lektierne og få del i hr. Patons stille ros, at gennemrystes af latter over den strøm af visvas, som Henderson opvartede dem med, der sad i hans nærhed under frokosten, at hjælpe lille Eden med hans morgenarbejde, og at se, med hvilken inderlig kærlighed, ja næsten forgudelse, barnet så op til ham; så at strejfe omkring i granskoven med Kenrick eller få en hyggelig passiar i Powers pæne lille værelse, at læse en god bog inde i hr. Percivals helligdom, eller på en frieftermiddag at tage del i skøjteløben, hunden efter haren, fodboldspil eller hvilken som helst anden brugelig leg – alt dette var for Walter Evson en uafbrudt række af nydelse. Han var på dette tidspunkt den frejdigste, lystigste og gladeste af alle lykkelige, engelske drenge.

Tilladelsen til når som helst at måtte sidde inde hos hr. Percival var det største af alle goder. Der var han altid sikker på uforstyrret ro og kunne lære sine lektier på langt kortere tid end ellers. Han kunne også altid der få hjælp af sin lærer i vanskelige tilfælde og nyde Hendersons og et par andre drenges selskab, som den venlige hr. Percival havde gjort samme indrømmelser som Walter. Fra at have været nederst i klassen nåede han til de øverste pladser og blev endog til sidst nr. 1. En glædesmumlen gik igennem klassen den første søndag, hans navn blev nævnet som duks, og Walter var næsten lige så glad ved samtidig at høre Henderson opråbt som nr. 6; thi før Walters komme var Henderson for flygtig til at bryde sig om sin plads i klassen, og tilbragte i reglen sin skoletid med at tegne karikaturer af lærerne og skrive parodier over lektierne eller lave epigrammer over drengene; hidtil havde Daubeny altid været nr. 1, og fortjente nogen denne plads, var det ham. Han var ikke videre begavet, men intet kunne overgå hans udholdende flid. Lig sir Walter Raleigh "arbejdede han frygteligt". Det var ganske rørende at se Dubbs sidde ag gentage sine lektier. Det var så meget mere beundringsværdigt, som ingen lagde mærke til det. Stakkels Dubbs havde intet tilflugtssted, undtagen den store skolestue, og hvor stort et værelse end er, findes der ikke megen ro, når det er fælles for 50 drenge. Desuagtet forstod den ihærdige Daubeny at udvælge sig den roligste og mest afsides krog og med albuerne støttede mod sine knæ og hænderne over begge ørene at udelukke den kaotiske støj, som omgav ham. Således kunne han med udelt opmærksomhed sidde og studere sine lektier; indtil han efter omtrent en times arbejde var så vidt, at han næste morgen

kunne blive færdig med dem. Ved daggry var han atter oppe og gav sig til at arbejde med samme resoluthed, fuldt tilfreds, når han ved ugens slutning havde opnået at holde sig øverst i klassen og kunne meddele sin moder dette gode resultat.

Da Daubeny først kom til St. Winifred, måtte han gennemgå en hel del forfølgelser. Når han begyndte at læse, blev han overdænget med appelsinskaller, sparket, puffet ned af bænken, gjort nar af, og undertiden jaget ud af værelset. Han bar det alt sammen med beundringsværdig tålmod og godmodighed, kort sagt således, at alle de drenge, der havde en gnist af god følelse, snart hørte op med dette plageri og søgte at gøre det godt ved venlighed og anerkendelse, som dog mere eller mindre ytrede sig ved skæmt. – Man kan ikke vente, at drenge skal indse, at stadigt, anstrengt arbejde har større værd end ørkesløs begavelse; men de få, der havde udvikling nok til at erkende det, fik meget til overs for Daubenys karakter, hvilket gav ham en sjælden og vægtig indflydelse. Intet kunne kue denne unge martyrs mod – ikke engang fejlslagne forsøg. Blev han for meget pint og plaget til at kunne ende lektierne om aftenen, var han næste morgen kl. 5 atter ved arbejdet. Ofte gjorde han *for meget* ud af det og kunne forholdsvis sine lektier dårligere, jo længere tid han havde anvendt på dem. Uden just at være dum, var han noget sen, og da han af væsen var sky og kejtet, var han ikke straks blevet ret opfattet og ikke særlig støttet af nogen af lærerne. Hans hårdeste prøve var, når det af og til gik ham rent galt, og han fik bebrejdelser af en eller anden lærer, som kun lidt anede de modige timer han havde anvendt på et sådant mislykket forsøg. Det var navnlig tilfældet det første halve år, da han var i hr. Robertsons klasse. Engang hændte det, at han af

lutter overanstrengelse svarede galt i flere lektier i træk, så at hr. Robertson, der var meget heftig og skarp i sine udtalelser, gjorde nogle bidende bemærkninger om ham og desforuden lod ham sidde over – en straf, der næsten pinte hans fintfølende natur mere, end hans lærers spydige og ufortjente sarkasmer. Dette uheld, i forening med hans lave nummer, gjorde ham næsten fortvivlet og kunne være blevet skæbnesvangert for ham ved at stille ham frem som en afgjort klodrian, hvis ikke Power var trådt til. Han var kommet samtidig med Daubeny til St. Winifred, og skønt han ved hurtig oprykken var langt forud for Daubeny, var han dog i samme klasse og soveværelse som han, og vidste derfor, hvor flittigt han arbejdede. Power plejede altid at sige til sine venner, at Dubbs var den hæderligste, bedste og mest samvittighedsfulde dreng i hele skolen. På den anden side havde Daubeny den slags tilbedelse for Power, som de vilde har for solen. Han var drengenes ideal, en fuldendt discipel og et fuldendt væsen. Det var morsomt at se de to drenge sammen, Power med sit fine, tænksomme ansigt strålende af intelligens, Dubbs med brede, tunge træk og kejtet holdning, og Power, når han begyndte at lære, fuldt færdig på et godt kvarter, hvorpå han skælmsk vendte sig til Dubbs og sagde: "Nu er jeg færdig! Hvor vidt er du?"

"Færdig? Du lykkelige; – jeg kan knap én strofe; – lad mig se – '*Nam quid typhoeus et validus Mimas nam quid*' – nej, det kan jeg ikke engang."

"Kom, lad mig høre dig."

Hvorpå Dubbs begyndte forfra, men stammede allerede i enden af tredje linje; dog, Power opgav det ikke, lod ham læse det over, anviste ham små hukommelseskneb og forlod ham

ikke, før han helt kunne lektien, og af lutter taknemmelighed var Dubbs rede til at rive sit højre øje ud for Power, om han havde forlangt det.

Den før omtalte uheldige periode faldt mens Power, på grund af en stærk forkølelse, var borte fra skolen og, bundet til sygestuen, slet ikke så Daubeny. Han mødte just den dag, det var gået Daubeny galt, og hr. Robertson havde kaldt ham uforbederlig doven og uduelig samt mumlet noget om, at han var håbløs. Ved at høre disse udtalelser, som han dog vidste kun skrev sig fra en fejl opfattelse, steg blodet Power i kinderne, og hans øjne glimtede af harme på hans vens vegne. Han bad Daubeny sige hr. Robertson, hvor mange timer han havde anvendt netop på *den* lektie for at blive "uforbederlig doven"; men han kunne ikke få ham til det. "Desuden," sagde Daubeny, "hvis jeg virkelig er håbløs" – ved tanken om denne ufortjente krænkelse blev den stakkels dreng ganske rød – "kan jeg jo ikke gøre for, når det går mig galt."

Da han havde siddet over, opsøgte Power sin ven, og fandt ham siddende alene og trøstesløs på toppen af den lille høj ved siden af floden. Power så, at han havde grædt bitterligt, men havde for megen takt til at omtale det.

"Nå, Power, der kan du se, hvordan det går mig, og du ved dog i det mindste, at jeg stræber. Det lader til, at jeg er en 'dårlig dreng', 'uforbederlig doven' og 'næppe brugelig i skolen', at 'jeg må sættes ned i en lavere klasse, hvis jeg ikke anstrenger mig'. – Nå, jeg glemte, at du selv hørte det hele. Så du ved nu, hvad der er ved mig," sagde han med et tungsindigt smil.

"Bryd dig aldrig en smule om det, gamle ven. Du har ærligt gjort, hvad du kunne, og ingen formår mere. Du kender jo

soldatens gravskrift: 'Her hviler en, som stræbte at gøre sin pligt'; en prins kunne ikke få bedre eftermæle, og fortjener nogen det, er det dig."

"Jeg ville ønske, jeg var som du, Power," sagde Daubeny; "du er så opvakt og kan lære dine lektier i en håndevending; alle holder af dig og udbreder din pris, mens jeg er en skive for spot, og når jeg har arbejdet hårdt, er det bare af æselstædighed."

"Nå, Dubbs," sagde Power, idet han venligt slyngede armen om hans skulder, "du er fuldt så lykkelig som jeg. Hvem der har en så ren samvittighed som du, kan ikke længe være nedtrykt. Husker du ikke de smukke linjer, jeg forrige dag læste for dig, og som bragte mig til at tænke på dig: 'Dage, som trods mørket, ved en ren sjæls lys gør dag til nat'?"

"Du tror dog vel ikke, at jeg er misundelig på dig, Power," spurgte Dubbs med tårer i øjnene.

"Nej, vist ikke, kære gamle dreng. En karakter som din misunder ingen; jeg ved, det glæder dig, når det går mig godt, som om det kunne være dig selv. Men ved du, hvad jeg tror, Dubbs. Du læser *alt* for meget på dine ting. Prøv engang at anvende kortere tid på det, og du skal se, at du måske kan dem nok så godt. Og nu vil jeg sige dig, hvad jeg ikke ville sige til nogen anden – hvad jeg har fundet, er en stor sandhed, som jeg også tror, du vil give mig ret i – *Bene orasse est bene studuisse* [Note 11)]."

Dubbs trykkede tavs hans hånd; hans tungsind var som blæst bort, og da han med Power gik tilbage til skolen og til fornyet virken, følte han sig styrket og oplivet.

Han arbejdede ivrigere og ivrigere, overvandt én for én sine vanskeligheder, og var snart videre end langt bedre begavede

drenge, som ikke besad hans flid. Således opnåede han efterhånden at blive en af de flinkeste og mest ansete blandt sine kammerater, som alle anerkendte hans fasthed, hans store retsind og hans sjældne beskedenhed. I hele hans skoletid begik han aldrig nogen alvorlig fejl. Måske var han mindre udsat end mange drenge, der på grund af deres skønhed, mere vindende væsen og stærkere lidenskaber havde større fristelser; dog holdt man derfor ikke mindre af hans smukke, rene sind, og han beholdt altid et godt navn i skolen.

Som alle opvakte drenge nærede Walter oprigtig beundring for Daubeny. Dennes frygtløse adfærd den aften, hans egen lidenskabelighed stedte ham i så megen nød, gjorde et dybt indtryk på ham, og lige fra den tid regnede han Dubbs for en af sine kæreste venner. Da Walter nu havde taget hans plads som duks, var han halvt bedrøvet og ønskede næsten, at han kun var blevet nr. 2. Han vidste godt, at Daubeny ikke kendte til misundelse, men frygtede dog for, at han skulle føle sig skuffet. Heri tog han imidlertid fejl, for Daubeny troede fast på, at talenter altid baner sig vej; under disse forhold var han lige så gerne nr. 2, som 1, og blandt de mange, som lykønskede Walter, gjorde ingen det hjerteligere end denne ædelmodige, redelige dreng.

Det er en almindelig tro, at drenges kappelyst ofte lægger grunden til nid og misundelse. I reglen er det just omvendt. En *uædel* rivaliseren er sjælden, og de disciple, som kappes med en anden dreng om klassens prisbelønninger, er meget ofte hans nærmeste og bedste venner. Det er sikkert, at Daubeny ikke holdt mindre af Walter, fordi han så let havde nået en

udmærkelse, han selv med stor anstrengelse havde tilkæmpet sig.

Daubeny arbejdede mere end nogen sinde for at holde sig oppe i klassen. Det var overhovedet, som om de alle havde fået et stød fremad. Henderson forbavsede verden ved et anfald af flid, og selv Howard Tracy lod ikke fuldt så ligegyldig for sin plads som ellers. Drengene læste med sådan lyst, at hr. Paton kunne spare mangen straf; måske havde sorgen også virket formildnende på hans sind, som alligevel forblev alvorlig og ubøjeligt. Men i stedet for at komme op opnåede Daubeny kun ved sin forstærkede flid at få flere og flere formænd; han arbejdede sig syg. Ved slutningen af den følgende uge var han nr. 5, i stedet for nr. 1 eller 2, og da hr. Percival, som altid havde været ham en ven, holdt sig op over denne tilbagegang, sukkede Daubeny dybt og klagede over at have lidt af stærk hovedpine, hvilket han mente hindrede ham i at arbejde så godt som ellers.

Denne bemærkning foruroligede læreren, og søndag eftermiddag indbød han drengen til en spadseretur med det faste fortsæt at formå ham til at tage mindre ivrigt fat, da hans helbred øjensynligt led derunder.

Da de havde nået ned til engene ved flodsiden, sagde hr. Percival:

"Du overanstrenger dig, Daubeny. Du er i en overspændt, nervøs tilstand af for meget arbejde; du må ligge brak en lille tid, min kære dreng."

"Jeg er virkelig meget stærk," svarede Daubeny; "jeg har en ren jernkonstitution, som min morsomme plageånd Henderson altid fortæller mig."

"Det er meget muligt; men du må alligevel tage det lempeligere. Jeg vil ikke vide af, at du står op kl. 5. Passer du ikke bedre på dig selv, *forbyder* jeg dig under svær straf at være højere end nr. 20, eller får dr. Keith til straks at sende dig hjem og ikke lade dig møde til eksamen."

"Nej, det må De virkelig ikke gøre; De ved ikke, hvor jeg er glad ved at arbejde. En sygdom, jeg havde da jeg var lille, har sat mig meget tilbage, og jeg stræber at oprette den spildte tid."

"Den tid er ikke spildt, min kære Daubeny, som Gud i sin vise hensigt krævede tilbragt i sygdom. Lad dig overbevise, min ven, og opgiv for en tid ønsket om at rykke op; når du er fuldkommen rask, kan du atter arbejde så meget du vil. Husk vel på, at selv kundskab er af ringe værd i sammenligning med sundhed."

Daubeny påskønnede sin lærers venlige hensigt; men han kunne ikke overvinde sin ustyrlige iver for at komme frem. Han ville længe før være bukket under, hvis Walter og Power ikke stadig med magt havde trukket ham med og havde fået ham til modstræbende at tage motion. Men skønt han af naturen var stærk og sund, begyndte han at se bleg ud, og hans bedste venner prøvede at overtale ham til at tage sig en fritid i hjemmet.

Havde han blot fulgt dette gode, velmente råd.

Note 11: **bene orasse est bene studuisse:** Har man "bedt godt, så har man studeret godt."

14. Appenfell

Nogle uger før eksamen og halvårets afslutning kom Walter en dag farende ud af skolen kl. 12, da timen var forbi, for at fortælle Kenrick, at de havde fri den næste dag, hvad der netop var blevet meldt klasserne.

"Hurra!" udbrød Kenrick; "af hvilken grund?"

"Fordi Somers har fået et ganske udmærket stipendium i Cambridge; dr. Lane gav os fri, så snart han fik telegram om det."

"Vel gjort, du gamle Somers!" udbrød Kenrick. "Hvad skal vi anvende dagen til?"

"Ja, jeg har længe haft en plan i hovedet, Ken; vil du gå op med til toppen af Appenfell?"

"Pu-u-h! det er en voldsom lang vej; der er ingen, som går der op om vinteren."

"Desto større er morskaben og æren, og vi har jo dagen for os. Jeg har længe tørstet efter at besejre den gamle, stolte Appenfell; jeg er vis på, at vi kan gøre det."

"Mener du, vi to skulle gå alene?"

"Nej, vi vil bede Flip om at underholde os på vejen, og må jeg tage Power med?"

"Vær så god, hvis du har lyst," svarede Kenrick, som det gør mig ondt at tilstå, var en del jaloux over det venskab, som var opstået imellem Walter og Power.

"Og har du noget imod, at Daubeny kommer med?"

"Ikke det mindste; han er overanstrengt, det vil netop gøre ham godt. Lad mig se: Power, Flip, Dubbs, du og jeg, – så er vi også nok, ikke sandt?"

"Ja, der er endnu kun Eden, som jeg gerne ville have med!"

"Eden!" gentog Kenrick med et let anstrøg af foragt.

"Stakkels lille fyr," sagde Walter bedrøvet, "foragter du ham også? Det er intet under, at han bliver forknyt."

"Lad ham bare komme med, hvis du sætter pris på det," svarede Kenrick.

"Tak, Ken; men når jeg ret tænker over det, er det vist for langt fra ham. Lad os gå hen før middag og bestille noget smørrebrød til at tage med i morgen; den øvrige fourage får vi undervejs hos Cole."

Power og Daubeny gik glade ind på forslaget. Ved tebordet spurgte Walter Henderson, om han ville være med, og denne, som for tiden var i et homerisk hjørne, deklamerede med mystisk alvor:

> "Ham gensvared med smilet på læben sønnen af Hender:
> Nys du mig spurgte, hædrede Evson, gudernes jævning,
> om jeg ledsage dig vil – og den alt udholdende Dubbs,
> og rådgiveren Power, Kenrick med øjne som koen,
> til tusindtakkede kam af Appenfells vældige bjerg."

"Du storartede idiot!" sagde Kenrick leende, "stands denne strøm af tyndt, vandet pjat, og sig os, om du vil med eller ej."

> "Rynkende brynet, ham gav til svar den helt Hendrides,
> mæsket af te, med blik som en hund og mod som en
> dåhjort:
> Hvad var det nys, at du mæled, hvad undslap tændernes
> række,
> Falsk var dit ord, ej sandhed det var, hvad du taled."

"For Himlens skyld hold op, før du har gjort os ravruskende gale!" råbte Walter og lukkede hans mund til med sin hånd. "Nå, nu ja eller nej, vil du med?"

"Dig vil jeg ledsage," vedblev Henderson, idet han sled sig løs fra Walter, "til den kilderige Appenfell ..."

"Hurra, det er alt, hvad vi behøver; så fik vi da til sidst et svar. Nu må du gerne komme med hele Iliaden, hvis du har lyst!"

I den gladeste stemning drog de af sted den næste morgen efter te; jo højere de klatrede op ad den stejle bjergskrænt, jo mere oplivedes de af den klare luft, som ret fremviste bjergenes overordentlige skønhed til begge sider. Som sete igennem krystal lå de der, hist og her med glimt af søen imellem de nærmeste toppe. Walter, Henderson og Kenrick var foran, mens Power længere tilbage hjalp Daubeny, som snart viste tegn på træthed.

"Se til Evson, den lykkelige krabat," sagde Daubeny sukkende, "se hvor let han springer op, hvor han dog er dygtig!"

"Jeg synes ikke, du er rigtig i humør, Daubeny," sagde Power venligt, "hvad er der i vejen?"

"Å, jeg er kun lidt træt, det er det hele!"

"Du er vel ikke bedrøvet over at have mistet duksepladsen?"

"Nej, på ingen måde. *Palmam qui meruit ferat*, eller, som Robertson udtrykte sig forleden på sin aparte måde: 'Vent ikke altid at finde den sjældne maddike: 'held' i pligtens ambra'."

"Jeg er vis på, du ville komme op, hvis du læste mindre, min kære ven. Følg mit råd og læs ikke mere til eksamen."

"I forstår mig slet ikke. Jeg læser ikke for at få en højere plads, men for at lære, for ikke at vokse op og blive dum og

tomhovedet, som jeg ellers måtte blive."

"Hvor du holder af at arbejde, Daubeny!"

"Ja nu, men det har jeg ikke altid gjort. Som barn var jeg doven; det gik mig dårligt, og det ærgrede min stakkels fader meget, som dengang endnu levede. Jeg husker godt, at jeg en dag, kort før han døde, havde været meget stædig, og intet villet lære; han sagde ikke noget til det, men om eftermiddagen, da vi spadserede, kom vi forbi et gammelt skur, hvor der voksede mos og græs op fra stråtaget. Han plukkede en håndfuld og viste mig, hvor stridt og unyttigt det var, og idet han lagde sin hånd på mit hoved, sagde han mig, at det var billedet på en doven og unyttig mands liv. Jeg ved ikke, hvorledes det var, denne lille begivenhed greb mig, det var den sidste, jeg oplevede med min fader. Jeg har aldrig siden været doven."

Power gik en kort tid eftertænksomt og sagde så: "Min kære Dubbs, du vil overanstrenge din hjerne før eksamen, og når den så kommer, vil du ikke kunne stå dig, som du fortjener." Han svarede ikke, men Power så med bekymring det trætte udtryk, som han kendte så godt, fare hen over hans ansigt.

"Jeg er bange for, jeg må vende om, Power," sagde han, "jeg kan ikke mere, jeg er så træt."

"Jeg har nok kunnet mærke det på dig, lad mig gå hjem med dig."

"Nej, nej, lad mig gå alene, jeg vil ikke fordærve jeres fornøjelse."

"Halløj kammerater!" råbte Power til de tre foran, men de var for langt borte til at høre ham, hvorfor han bad Daubeny om at sætte sig ned, mens han indhentede dem og spurgte, om nogen af dem ville foretrække at vende om.

"Dubbs er for træt til at gå videre," sagde han, forpustet af sit løb, da han havde nået dem; "jeg tror ikke han er rigtig rask, det er vist bedst, jeg vender om med ham."

"Nej, det må du ikke, lad mig," sagde de alle tre i munden på hinanden. Enhver af dem var begærlig efter at nå Appenfells top, hvilket endog om sommeren blev betragtet som et kunststykke iblandt drengene, da opstigningen både var farlig og vanskelig. Ikke desto mindre opstod nu en ædel strid om hvem, der skulle vende om med Daubeny, og da de alle var lige bestemte, ville det sandsynligvis være endt med, at de alle fire havde fulgt ham hjem, hvis han ikke selv havde foreslået dem at trække lod om, hvem der skulle være hans følgesvend.

Power skrev navnene på små strimler papir, og Walter trak sin i blinde. Loddet traf Henderson, som derfor straks tog Daubeny under armen og gav sin skuffelse luft ved at knytte hånden ad Appenfells top og udbryde: "Jeg vil se dig hængt, gid du må blive tromlet ganske flad og beplantet med kartofler!"

"Nå!" udbrød Power leende, "jeg skulle mene, at det er den groveste fornærmelse, som nogen sinde er budt Appenfells genius I nu er du hævnet! Pas godt på Dubbs, far vel!"

"Hvor det er kønt af dig at gå med mig Flip," sagde Daubeny; "jeg tror ikke, jeg kunne gå hjem alene; men det gør mig gruelig ondt at tage dig bort fra de andre; far vel, kammerater!"

Walter, Power og Ken måtte anspænde alle deres kræfter for at nå op til stendyssen på toppen af Appenfell. Mange gange troede de at være ved målet, men hver gang skød bjerget ny højder frem, som de først måtte over. Til sidst kom de til den forvirrede sammenhobning af klippestykker, dækkede med farverige mosarter og slyngplanter, der antyder, at man

nærmer sig toppen. Walter nåede denne længe før de andre, som han ansporede til at følge efter ved sine udbrud og råb. Vant, som han var, til at leve imellem bjerge, var han den mindst trætte, hvorfor han også løb sine venner i møde og hjalp dem op, da han havde hvilet et par minutter.

På toppen sad de alle samlede og nød deres sparsomme frokost under jævn passiar, mens de frydede sig over det maleriske landskab, der lå udbredt for dem.

"Power," sagde Walter, da der indtrådte en pause, "jeg har længe tænkt på at bede dig om en tjeneste."

"Tilstået," svarede Power, "når *du* beder om den."

"Det skal du ikke sige, det er en stor tjeneste, det drejer sig om; jeg beder oven i købet for en anden, det er temmelig dristigt af mig."

"Jo større den er, desto mere beviser den, at du stoler på mit venskab, og er den dristig, så passer den til tid og sted."

"Ja, jeg vædder dog på, at du betænker dig, når du hører, hvad det er."

"Nå, kom med det, du gør mig nysgerrig."

"Må lille Eden læse sine lektier i dit værelse?"

"Lille Eden læse – i – mit værelse! Å ja, når du så gerne vil have det," svarede Power og blev lidt hed i hovedet; han holdt ikke af at gøre indvendinger, efter hvad han netop havde sagt; men det var unægtelig en stor indrømmelse, der forlangtes af ham. Hans værelse var en fuldkommen helligdom; han havde møbleret det med en sjælden god smag, og hvor som helst man lod øjet falde, opdagede man en eller anden fiffighed eller et heldigt anbragt kobberstik, som alt til sammen bidrog til at forhøje stuens hygge. Han satte sin glæde og stolthed i at pynte

op på den og sidde her med sine venner; men at skulle tillade den lille døgenigt Eden at løbe ud og ind hos sig, var rigtignok et forslag, som satte ham i forbavselse. Og dog var det til dels for Powers egen skyld, at Walter fremkom med det; Powers største fejl var hans overdrevne sirlighed, dertil kom hans stolthed, som gjorde ham mindre yndet iblandt drengene, hæmmede hans indflydelse og forøgede hans hang til indesluttethed og grublen. Walter følte, at det ville være en fordel for skolen at gribe forstyrrende ind i denne epikuræiske ligegyldighed, det åndsaristokrati, som virkede uheldigt på denne fortræffelige og kærlige drengs karakter.

"Nå," udbrød Walter bittert, "jeg ser, du er lige så slem som Ken; I præster og levitter vil ikke røre min lille sårede rejsende."

"Men jeg kan ikke indse, hvad godt jeg kunne gøre ham ved det; jeg har intet begreb om, hvad jeg skulle tale med ham om."

"Det ville du snart finde på; han ville være dig så taknemmelig for den mindste interesse, du viste ham. Han er blevet så skammeligt behandlet, stakkels lille fyr; jeg kan næsten ikke bekvemme mig til at fortælle jer, hvad det afskum Harpour har gjort ved ham. Han kom hertil glad, net og uskyldig og nu" – han ville ikke fuldende sætningen; hans stemme rystede, men han tog sig sammen og tilføjede roligere: "Husk, at dette er sket *her* i St. Winifreds skole. Når jeg tænker på, hvad jeg selv kunne have været i dette øjeblik, hvis jeg ikke havde haft en eller to venner, så bløder mit hjerte for den lille dreng. Jeg synes, man bør gøre for ham, hvad man kan. Gid jeg havde mit eget værelse, så skulle han ikke være den eneste, som nød godt af det. Jeg ved, hvad det har været for mig at læse mine

lektier i hr. Percivals værelse, så jeg ville gerne give andre den samme fordel."

"Han må komme, Walter, hjertens gerne, jeg skal sige ham det, så snart vi kommer hjem i aften."

"Virkelig! det er smukt af dig, jeg er vis på, du ikke vil fortryde det."

Power og Kenrick indså begge, at deres ny ven, skønt han havde været meget kortere i skolen end de, dog her gav dem en værdifuld lære. Ingen af dem havde hidtil erkendt den sandhed, som påtrængte sig Walter så stærkt, at de til en vis grad var ansvarlige for enhver lejlighed, som de lod gå ubenyttet hen til at hjælpe og styrke drengene omkring sig. Ingen af dem havde nogen sinde gjort, hvad der var værd at omtale, for at lette en dreng hans byrde, og nu hørte de Walter tale med noget, som lignede anger om en dreng, som intet særligt krav havde på hans venlighed, men som han følte, at han mere virksomt kunne have bevaret for slet omgang, onde ord, onde vaner og al den hjertesønderknuselse, som deraf må følge. Følelsen af et nyt kald, en forsømt pligt, vågnede hos dem begge.

De sad tavse et øjeblik, da vækkedes Ken af sine drømmerier og udbrød, idet han pegede ned på klipperne: "Se de pragtfulde skyer, hvor de stiger her op i uhyre bølgemasser."

"Ja," svarede Power, "ser det ikke ud som et angreb af et kæmpeartilleri? Men, kære Walter, hvor du ser forfærdet ud."

"Nej, just ikke forfærdet; men, sæt at de skyer, som ligger dernede, ikke hæver sig, tror I så, at I vil kunne finde vej ned ad bjerget?"

"Jeg ved ikke, jeg skulle næsten tro det," svarede Kenrick tvivlende.

"Ha, ha, Ken; jeg har en mistanke om, at du ikke kender bjergtåger så godt som jeg; det er *muligt*, at vi finder hjem, men –"

15. Mellem skyerne

"Du mener," fortsatte Power med en forunderlig ro, "at her er mange klipperevner rundt om, og at man har hørt om hyrder, som er sporløst forsvundet heroppe?"

"Lad os håbe, at tågen letter," sagde Walter; "men hvorom alting er, må vi se at komme ned på græsset, bort fra disse halsbrækkende rullesten, før vi kommer ind i den."

"Ja, lad os endelig det," svarede Kenrick; "et angreb af et skykavaleri kan være meget godt på sin måde – men –"

De tre drenge begyndte hurtigt at klavre nedad; Walter hjalp de andre over den store hob mangefarvede klippestykker, som dannede Appenfells mægtige top, og de nåede snart det korte, slibrige græs, som endnu var stivnet af frosten, og som sparsomt dækkede bjergets bølgeformede overflade. – Imens samlede de tætte masser af hvide skyer sig under dem, lagde sig hist og her i bjergkløfterne som kæmpemæssige volde og bastioner og hældede sig mod den bratte side af afgrunden som en stor sammenhængende skanse af rent, uigennemtrængeligt perlegråt. Den gjorde indtryk af at være umådelig tæt og af en knusende vægt; man kunne næppe tænke den splittet af nogen lynstråle eller spredt af en orkans vildeste hvirvelvind. Men endnu havde den ikke indhyllet selve toppene. Solen skinnede på dem, og hvor drengene stod, var de omgivet af den skarpe, men blå og klare luft, der hvælvede sig højt oppe over den sugende skymasses bølger.

Men det varede ikke længe. Gradvis, ja næsten umærkeligt, overlistede skyerne dem – udstrakte de hvide arme og omsluttede dem i hvirvler af let og røgagtig tåge, svævede over

deres hoveder og om deres fødder, svøbte dem til sidst som i et liglagen, udslettede enhver genstand for deres syn, undtagen kredse af klam tåge, skjulte vejen de skulle følge og gav hvert af deres skridt en følelse af usikkerhed og fare. Kenrick havde kun sagt til den lærer, der havde tilladt dem at udeblive fra middagen, at de havde i sinde at gå en lang tur. Det var ikke af mangel på ærlighed, han ikke havde nævnet Appenfell som målet; men blot fordi han mente, det kunne se ud som et forfængeligt forsøg, som de helst ville tie med, til de havde set, om det lod sig udføre. Havde de imidlertid omtalt deres plan, ville ingen fornuftig lærer have tilladt dem at gå uden en fører. For bestigningen af Appenfell, der selv om sommeren er farlig for den, der ikke nøje kender bjerget, bliver om vinteren et ligefrem forvovent foretagende. – Da drengene begyndte deres ekspedition, havde de intet begreb om udstrækningen af den fare, de udsatte sig for. Da morgenen lovede en smuk, klar dag, tænkte de ikke på at tage tåge og storm med i beregningen.

Deres nuværende stilling var nok til at gøre den modigste forsagt. De var håbløst indhyllede i skyer og kunne ikke se selv de største genstande i én alens frastand. De måtte endog for at se hinanden holde sig ganske tæt sammen; da Kenrick et øjeblik var blevet adskilt fra de andre fandt de ham kun igen efter lyden af hans råben. Derefter krøb de fremad i fuldkommen tavshed; de søgte gensidigt at skjule den rædsel, der som et islag havde lagt sig på deres hjerter; dog forgæves, for lyden af deres hurtige åndedræt viste tydeligt nok, at de alle tre til fulde indså den fare, de svævede i.

Appenfell er et af de ikke så usædvanlige bjerge, hvis ene side går stejlt ned og begrænses af en næsten bundløs afgrund,

mens den modsatte side skråner jævnt nedad mod sletten. Den havde et særkende, som dog ikke er enestående. Der, hvor den uhyre klippevæg tårner sig op fra dybet af en bred kløft, findes en sideås – ikke ulig Mickledore Scafell toppene – som i lige linje gennemskærer dalen og forbinder Appenfell med Bardlyn, en meget lavere højde, henimod hvilken ovennævnte ås langsomt sænker sig. Denne blev meget betegnende kaldt "Ragekniven", og kammen var så smal, at en enkelt person næppe kunne gå deroppe. Af og til befærdedes den af en eller anden fårehyrde, som fra sin tidligste barndom kendte højderne; men ingen fremmed tænkte nogen sinde på at trodse dens virkelige farer; for selv om stien havde været bredere, kunne det frygtelig stejle affald til begge sider få det stærkeste hoved til at svimle, og et fejltrin ville have ført til den sikre død. Siderne af denne mærkelige formation var nemlig så lodrette, at den snævre dal nedenunder, som rigtignok langtfra fristede til noget besøg, ikke i mands minde havde været betrådt af menneskefod. Til forøgelse af rædslen for "Ragekniven" var en fårehyrde for nylig i en storm faldet ned derfra; man havde måttet opgive at finde hans lig, som blev et bytte for ravne og vilde katte. Noget ubestemmeligt hvidt mellem det høje græs skimtedes endnu fra et vist punkt, og den modigste bjergstiger gyste, når han ved at se ned i den mørke åbning fik øje på levningerne af et medmenneske.

"Er du vis på, Walter, at vi går i rigtig retning?" spurgte Power, idet han bestræbte sig for at lade uanfægtet.

"Ja vist," sagde Walter og tog et lille lommekompas op, som troligt havde fulgt ham på hans udflugter hjemme, og som han heldigvis havde taget med til mulig afbenyttelse i de ensomme

strøg, der omgav St. Winifred, "bugten ligger til venstre for os, og jeg er vis på at være i lige retning."

"Men jeg tror dog, Walter, at vi holder for meget til højre," sagde Kenrick.

"Hør engang," udbrød Walter og standsede; "sagen er – og vi kan lige så godt straks forberede os på det – at vi står imellem to farer. Til højre er Bardlynkløften, til venstre har vi siderne af Appenfell og ingen afgrund, men –"

"Jeg ved, hvad du tænker på – de gamle gruber."

"Netop; derfor har jeg holdt til højre, da jeg selv i denne tåge næppe tror, vi kan gå fejl af kløften, som vi i det mindste, når vi er den på nært hold, må kunne skimte; men der er tre eller fire gamle gruber; vi har intet bestemt begreb om, hvor de ligger, og det vil være et øjebliks sag at styrte ned i en af skakterne."

"Hvad i al verden skal der blive af os?" udbrød Power, der nu til fulde indså faren. "Som det er, kan vi næppe se, hvor vi går, og snart vil mørket falde på. Desuden er det frygtelig koldt, fordi vi går så langsomt."

"Lad os standse og overlægge, hvad vi helst må gøre," sagde Kenrick. "Hvad siger du, Walter?"

"Der er kun to ting at vælge imellem. Enten at gå videre og give os Gud i vold, eller sidde stille her og håbe på, at tågen vil fordele sig."

"Det sidste går aldrig," svarede Kenrick; "jeg har i dagevis set tåge blive liggende på Appenfell."

"Desuden," bemærkede Power, "vil aftenen overrumple os, hvis vi ikke går fremad. En decembernat på Appenfell uden levnedsmidler eller ekstra dækning, og muligheden af at måtte blive der endnu længere" – han sluttede disse ord med en gysen.

"Jeg gad nok vide, hvorledes vi ville se ud om morgenen," sagde Kenrick. "Lad os blot gå videre; det er dog bedre end at fryse og sulte ihjel."

Med usikre skridt gik de atter lidt fremad gennem skyerne, da Walter pludselig i stor angst råbte: "Stands! Gud alene ved, hvor vi er. Jeg har en bestemt følelse af, at vi står nær ved afgrunden; jeg ved ikke, hvad der ellers skulle få mig til at skælve, som jeg gør; det er, som om jeg kunne *høre* det hule dyb. Stands for Guds skyld; vent et øjeblik, mens jeg kommer med et forslag."

"Men klokken er næsten fire," indvendte Kenrick gnavent, idet han standsede og så på sit ur, som han måtte holde tæt op til ansigtet. "Om en time er det sidste dagslys svundet og dermed alt håb om redning. Vi må hellere gå videre, det er en *uvis* fare; men at blive her er den sikre –"

"Død," hviskede Power.

"Hør blot," sagde Walter, idet han løsnede et stykke af stenmassen og lod det med al sin kraft rulle ned til højre. De lyttede spændt efter, hørte hvorledes stenen i faldet rev jord og løse sten med sig, den susende lyd af et tungt faldende legeme og en rækkefølge af fjerne brag, som opskræmmede bjergets ekko, da klippestykket hvirvlende over dybet blev knust i små stykker mod siderne af fjeldvæggen.

"Store Gud!" skreg Walter og trak i en fart begge de andre drenge noget tilbage. "Vi står på afgrundens rand og kan ikke røre os et skridt fremad; det ville være den visse død!"

Efter disse ord fulgte en pause fuld af uudsigelig rædsel; da faldet af klippestykket havde vist dem, hvor frygtelig den fare

var, de havde undgået, følte de sig alle tre et øjeblik som lammede; derefter satte Kenrick og Power sig fortvivlede ned.

"Tab ikke modet, kammerater!" udbrød Walter, som de begge lod til at vente hjælp fra; "vor eneste redning er at holde håbet og humøret oppe. Jeg tror, vi må blive her, til tågen fordeler sig. Vær ikke bange, Ken," sagde han og greb drengens hånd; "alt, hvad der sker os, er efter Guds vilje."

"Men natten," hviskede Kenrick, som var ganske overvældet; "tænk at tilbringe en nat her i tåge, kulde og mørke. Hvilken frygtelig uvished! Havde vi blot lys," skreg han ude af sig selv; "jeg tror næsten, jeg gerne ville dø, hvis det kun var lyst!"

"Skænk os lys, gode Gud!" mumlede Walter, og ubevidst gentog han højt sin inderlige bøn; han kastede sig tillige med de andre på knæ, dækkede ansigtet med hænderne, og bad til ham, som de vidste var dem nær, skønt usynlig; de kunne intet skelne, undtagen den plet de lå på, og den tætte, klamme tåge, som i endeløs ensformighed bevægede sig om dem. For deres ophidsede indbildningskraft så den ud som noget, der havde liv; det forekom dem, som om den handlede i følge en kold, dødbringende beslutning, og som om den var befolket med tusind tavse åndevæsner, som hældede sig over dem og gennemisnede deres hjerter ved at hylle dem i deres spøgelsesagtige klædnings vide folder.

I et nu, som om de var bønhørte, og en engel nedsendt for at adsprede tågen, fo'r et vindstød op fra kløften, splittede tågemassen, hvorved et glimt af svag lysning brød ind over dem, viste dem den bratte afgrund og Bardlynbjergets mørke omrids. Havde de i dette øjeblik haft sans for et af naturens mest storartede skuespil, ville de henrykt have betragtet det

diorama af dal og bjerg, som viste sig for dem igennem den mægtige spalte i deres tågede hylster, hvis baggrund dannedes af den fjerne, blå himmel. Men i deres farefulde stilling havde de kun tanke for at redde livet.

"Lys!" råbte Walter og sprang hurtigt op; "Gud være lovet! Måske fordeler tågen sig." Men det var et bedragerisk håb, for i den retning, de skulle gå, var alt mørkt og den isnende tåge fyldte snart igen, om end mindre tæt, den revne, som vindstødet nede fra kløften havde dannet.

"Så I, at vi er lige ved 'Ragekniven'?" spurgte Walter, som var den eneste, der holdt modet oppe, fordi vanen havde gjort ham mere fortrolig med bjergturfarerne.

"Ken og Power, jeg får en idé! Hvis I tør, kan vi forsøge på at gå over 'Ragekniven'. Vi må blot passe ikke at snuble; vejen tager vi i det mindste ikke fejl af, og er vi først ved Bardlyn, er det lige så let at nå vejen, som derfra fører til St. Winifred, som det er at gå over skolegården."

"Gå over 'Ragekniven!'" udbrød Kenrick; "ved du, at kun en enkelt fårehyrde nu og da vover det?"

"Sandt nok; men hvad ét menneske har gjort, kan et andet vel også! Jeg tror, det er den eneste udvej."

"Jeg tør ikke," – "og jeg heller ikke," sagde de to andre.

"Jeg nægter ikke, at det er farligt," vedblev Walter; "men denne snakken frem og tilbage hjælper os ikke. Bliv I to nu her, så vil jeg vove mig over 'Ragekniven'; kommer jeg helskindet derfra, kan jeg i en fart nå Bardlyn by og der få hjælp. – Foretrækker I, at jeg skal blive, vil jeg ikke forlade jer."

"Udsæt dig dog ikke for den frygtelige fare, Walter!" begyndte Ken.

"Det klarer stadig til den side," sagde Walter; "jeg er ikke det mindste bange. Vi kommer ikke levende ned den anden vej og det er alt for voveligt at blive heroppe natten over. Husk, at vi kun har levet på et par stykker smørrebrød. Forsøget må gøres."

"Gør det for alting ikke, kære Walter," stemmede Power med i. "Du ved ikke, hvor frygtelig 'Ragekniven' er; jeg har hørt mænd sige, at de ikke ville bestige den for en hel pose guld."

"Afhold mig ikke, Power; jeg er ikke bange. Farvel, Power, farvel Ken," sagde han og rystede dem i hånden. "Slipper jeg lykkeligt over 'Ragekniven', skal det ikke vare mere end små halvanden time, inden jeg står hos jer igen og har bragt jer hjælp. Farvel! Gud være med jer begge. Bed for mig, og vær uden frygt."

Med disse ord løsrev Walter sig fra dem, mens de dybt forsagte så ham gå hen mod det sted, hvor tågen var lettest, og med sikre skridt begynde overgangen af "Ragekniven".

16. På Ragekniven

Den modige dreng vidste godt, at hans kammeraters skæbne, så vel som hans egen, afhang af, om han bevarede sin ro og koldblodighed; han standsede et øjeblik for at overveje, om det var lyst nok for ham til at se, hvor han satte sin fod på den smalle sti; derpå vendte han sig om og råbte et par opmuntrende ord til sine to venner, før han dristigt begav sig ud på rygningen.

Han var vant til svimlende højder; endnu havde det aldrig sortnet for hans øjne ved at se ned ad St. Winifreds klipper eller ned i dalene hjemme; men nu bankede hans hjerte hurtigt ved den pinefulde tanke, at ethvert trin, han trådte, var farligt, i følelsen af, at han måtte holde alle sine nerver anspændt i fulde 20 minutter, som var den kortest mulige tid, overgangen kunne ske på. Ensomheden var også skrækindgydende. Om tre minutter kunne hans venner ikke længere se ham, han ville da være ene, omgivet af mægtige bjerge, på en forfærdelig sti, hjemsøgt af spøgelser, hvor intet øje så ham, hvis han snublede, faldt og knustes til atomer imod de ufølsomme klipper – denne tanke fik magt over ham, tog modet fra ham og knugede ham med usigelig rædsel. Han stred imod, men atter og atter kom den igen, som en hæslig harpy, gjorde ham syg og fik sveden til at briste frem på hans pande. Han kom til et vantrevent piletræ, som havde slynget sine tørre rødder i det tynde jordlag; her standsede han, lukkede sine øjne og bad Gud om hjælp. Han havde klamret sig med begge arme fast om stammen og påkaldte nu alle sin sjæls evner og forjog denne spøgelsesagtige gæst så fuldkomment, at den ikke kom mere igen. Som når en

mand har skudt en rovfugl og ser den ligge død for sine fødder, således havde Walter med sin inderlige bøn dræbt denne hæslige fantasi, som havde slået med vingerne omkring ham, og han rørte sig ikke igen, før han var sikker på, at dens magt var brudt, da åbnede han sine øjne og gik forsigtigt og fodfast videre, indtil han pludselig, i det hurtigt svindende sollys, så noget hvidt skinne dybt nede i dalen; som et lyn faldt det ham ind, at det var hyrdens skelet, som lå 1000 fod nede, hvor ingen kunne komme til det. Synet af det udbredte en overtroisk rædsel over "Djævlebroen", som bønderne kaldte vejen over "Ragekniven". Men dette var endnu ikke alt; nogle stumper af mandens klædning, afrevet ved hans hovedkulds fald, flagrede endnu fra resterne af en slåentorn, som stod 30 fod under ham. Og nu sammensnøredes atter den stakkels drengs hjerte af en uovervindelig fysisk og moralsk frygt. Et øjeblik vaklede han, alle hans nerver var slappet, hans ben bøjede sig under ham, og idet han sank i knæ greb han om jorden med begge hænder. Det var et af disse anfald af angst, der er af afgørende betydning med hensyn til udfaldet af en kritisk situation. Hvis Walter havde haft en svag vilje eller en ond samvittighed, eller hvis hans legeme havde været svækket, ville han være bukket under for denne pludselige rædsel, han ville have tabt bevidstheden og i næste øjeblik være rullet ud over kanten til pludselig og uundgåelig død.

Alt dette stod skrevet med ild for hans sjæl, da han med lukkede øjne sad og klyngede sig til jorden. Men lykkeligvis var hans sind stærkt, hans samvittighed uden plet, hans kraft ubrudt og hans legeme sundt, så at han i løbet af få øjeblikke, som forekom ham en evighed, vandt sit sinds ligevægt igen ved

en af de anstrengelser, som altid lykkes for den, som har viljen i sin magt. Før han åbnede sine øjne, havde han atter omgærdet sig med styrke, og befalende sig Gud i vold rejste han sig og begyndte igen sin vandring med rolige og faste skridt, idet han vendte blikket bort fra dødens billede, som skinnede dernede i dybet.

Den bedste plan fandt han var at se stift på stien, og ikke lade øjet glide til nogen af siderne; hver gang, han gjorde det, kom der en svimlende fornemmelse over ham, men så længe som han trådte forsigtigt og ikke så bort fra sine fødder, fandt han, at det gik sikkert, ja endog hurtigt fremad. Endnu havde han kun én vanskelighed at overvinde. På et sted var den såkaldte sti over "Ragekniven" afbrudt og hensmuldret; hans hjerte stod stille i ham, da han opdagede denne uventede og forøgede fare. At vende om kunne der ikke være tale om, og da det var en umulighed at gå disse få skridt, lagde han sig atter ned og krøb på hænder og fødder over det vanskelige stykke, til stien igen blev så hård og bred som før. Nu var målet nået! Fem minutter efter sprang han over på Bardlyn høj og måtte lette sit beklemte hjerte ved udråb af glæde og taknemmelighed; han fo'r ned ad bjerget, fandt snart en sti, som han fulgte, og standsede ikke det raske løb før han netop ved solnedgang nåede den gruppe huse, som havde navn efter højen, de lå på.

Han bankede på den første den bedste dør og spurgte, hvor han kunne få fat i en fører eller hyrde, som var fuldkommen bekendt med stedet. Han blev henvist til en mand ved navn Giles, som havde færdedes i mange år på fårestierne der omkring.

Giles hørte på hans fortælling med store øjne. "Er De kommet over 'Djævlebroen'?" spurgte han forbavset, "så er De også den dristigste unge fyr, jeg længe har set."

"Vi må tilbage igen for at hente de andre," sagde Walter.

"Ja, jeg er ikke bange for 'Ragekniven', jeg er gået over den mangen en god gang; jeg skal forsyne mig med et stykke reb til at binde om de unge mænd, og en lygte må vi også tage med. Vær De kun ikke bange, vi skal nok få fat på dem," tilføjede han, da han så, hvor ængstelig og ophidset Walter var.

"Kom nu hurtigt, hurtigt," sagde Walter; "jeg lovede dem at komme straks tilbage. De skal blive godt betalt for Deres ulejlighed."

"Tal ikke om betaling," svarede manden. "Jeg ville redde et lam, hvis det var i fare, hvor meget mere da ikke sådanne to unge herrer, som De."

De begav sig på vejen med en lygte, et reb og nogle levnedsmidler, og Giles beundrede ret den unge bjergboers elastiske gang. Skønt solen allerede var gået ned, viste det sig dog snart, at lygten var overflødig, for fuldmånen var begyndt at gyde sin strøm af sølvstråler over de mørke bjerge.

"Der er ingen grund for Dem til at gå med over," sagde manden; "jeg skal nok få fat i Deres venner alene."

"Nej, nej, jeg må med, tågen har nu lettet, så at det er lige så klart, som da jeg kom, og desuden kan jeg jo blot holde fast i den ene ende af det reb, som De har i hånden."

"Nå, De er af mine folk, ingen vrøvl," sagde manden. "Gud velsigne Dem for Deres unge, modige hjerte! Når jeg nu skal sige Dem sandheden, så er jeg ganske glad ved, at vi er to, for man siger, at den stakkels Waals ånd spøger her omkring, og

det er ikke hyggeligt om aftenen. Jeg ved nok, der er én, som altid følger den, som har en god samvittighed; men jeg er dog alligevel glad ved, at De går med."

Klipper og bjerge kastede deres hemmelighedsfulde kæmpeskygger til begge sider, mens månen med sit spøgelsesagtige skin sneg sig ind imellem dem og banede sig vej til de dybe og ubetrådte afgrunde. Vanen gjorde "Djævlebroen" til en almindelig vej for hyrden; han skærmede Walter fra at falde, på samme tid som denne holdt al spøgelsesfrygt borte fra manden. Da de nåede det sted, hvor stien var afbrudt, gik han langsommere og satte sine fødder dybt i jorden; han bød Walter gå i sit spor, imens han holdt ham oppe med rebet, som Walter havde slynget om sit håndled. Tilbagevejen gik langt hurtigere for Walter, end da han var alene, og da de nåede Appenfell, så de de to andre drenge stå der, hvor tågen ophørte, imens det øvrige bjerg under dem lå indhyllet i de snehvide skyers liglagen.

"Gode Gud, hvem er det!" råbte Walter og pegede på to kæmpemæssige skygger foran dem. "Hvem er I!" råbte han vildt, i sådan rædsel, at han ville være faldet, hvis hyrden ikke havde holdt ham.

"Så, så, bliv ikke bange," beroligede Giles, "det er ingen spøgelser, men vore egne skygger på tågen. Det er besynderligt, men jeg har ofte set det her, og efter hvad man en gang har forklaret mig, skal det ikke være ualmindeligt at træffe på i bjerge."

"Hvor dumt af mig at blive så bange," sagde Walter, "men jeg vidste ikke, der var den slags spøgelser på Appenfell. Gå kun videre, Giles."

De to drenge iagttog dem i tavshed, indtil de var nået helt over "Djævlebroen" og havde sat deres fod på Appenfells faste grund; men ikke så snart var de i sikkerhed, før Power og Kenrick løb hen imod Walter og trykkede hans hænder med den inderligste taknemmelighed. De følte, at han havde udsat sit eget liv for ved sit mod og sin snarrådighed at redde dem fra den største fare, som de nogen sinde havde svævet i. Allerede led de af sult og skælvede af kulde i den kolde decemberluft; deres lemmer var stivfrosne, tænderne klaprede i munden og deres ansigter var blåplettede af kulde. De slugte med grådighed noget groft brød og kartoffelkage, som manden havde bragt med, og lod ham og Walter gnide lidt varme ind i deres forfrosne legemer. Nu var frygten for så vidt forsvundet, at de kunne nyde naturens vilde skønhed omkring sig. Til venstre brød månen igennem de små flygtige tåger, men til højre faldt dens fulde lys hen over Bardlynhøj og fremhævede derved det sorte mulm, som skjulte klipperevnernes dybde og rugede over de bundløse afgrunde, som de ludende klippevægge overskyggede.

Den erfarne hyrde underrettede dem om, at det ville være umuligt at gå ned ad Appenfell. Han selv ville ikke kunne finde vej i denne tåge, som gerne kunne stå længe; men nu, da de var varme og mætte og visse på deres frelse, nød de det eventyrlige ved at gå over "Djævlebroen", alle bundet til Giles i det samme reb. Først slyngede han det om sit eget liv, derpå om Kenricks og Powers, og til sidst kunne det kun nå om Walters højre arm. På denne måde var faren, om end ikke ganske hævet, så dog en betydelig del formindsket, og de to drenge følte sig trygge ved Walters og Giles' erfaring og sindsro. De glemte aldrig det

øjeblik, da de fire fod for fod skred over den forfærdelige rygning i måneskinnet, kun sikre ved hinandens hjælp, betaget af rædsel over situationen. Ingen af dem vovede at se til siderne eller iagttage deres egne skyggers kolossale størrelse, idet de nu og da blev kastet hen over en fremspringende klippe. Power gik foran Walter, og da de kom til det sted, hvor man så det hvide skinne i dalen, og hvor pjalterne flagrede i vinden, kom Walter uvilkårligt til at se ned og hviske: "Se" med en angstfuld stemme. Ulykkeligvis fulgte Power opfordringen, og da alle drengene i St. Winifred kendte historien om hyrden, ja endda havde kendt ham, blev Power grebet af den samme rædsel som Walter, blev svimmel, snublede og faldt, idet han bragte Kenrick i knæ ved den pludselige strammen af tovet. Lykkeligvis standsede dette Powers fald; Kenricks angstskrig standsede Giles, som uden at miste sin åndsnærværelse, øjeblikkelig greb Kenrick med en arm, så stærk og ubøjelig, som om den var hamret af jern, mens Walter, der indså sin ubesindighed, fik fat i Powers hånd og trak ham op. Intet ord blev talt, men efter dette holdt drengene sig tæt til deres fører, som var parat til at gribe dem ved det første fejltrin og næsten bar dem over ethvert vanskeligt sted. Vejen forekom dem alle ikke at ville få ende, men til sidst nåede de dog alle hele og holdne Bardlynhøj, og håbede aldrig mere i deres liv at skulle sætte deres fod på "Ragekniven"s smalle, svimmelvækkende, rygning.

Da de var i sikkerhed, så de tilbage på de farer, de havde gennemgået; på Appenfell, som tårnede sig op imod himlen, indhyllet i hvide skyer, på Bardlynsvælget, der så truende ud med sine mørke afgrunde, og endelig så de "Djævlebroen"s

tynde, afbrudte linje, som førte der hen over. De betragtede det alt sammen, som en mand, der stakåndet og udmattet er nået til land, betragter det store farlige øde, som han er undsluppet. De stod tavse, indtil Power med en inderlig betoning udbrød: "Gud ske tak!" mens han pegede ned i dybet og så på Walter. De gentog alle hans udbrud og gik tavse videre.

Manden, som følte sig rigeligt belønnet ved tanken om den uvurderlige hjælp han havde ydet dem, og som følte sig meget tiltrukket af deres mandige opførsel, nægtede at tage imod betaling.

"Nej, nej," sagde han, "vi fattige folk er også stolte; jeg vil ikke have jeres penge, unge mænd; men når jeg siger jer, at I har svævet i den største livsfare, så er jeg vis på, at I i aften vil takke Gud af ganske hjerte for jeres frelse; når I så vil føje en bøn til for gamle Giles, så sætter han mere pris på den, end på alle jeres penge. Og nu, godnat, unge herrer! Vejen går lige frem. Kommer De nogen sinde denne vej igen, så falder De måske ind til mig, at vi kan få os en passiar om, hvad vi har oplevet sammen i aften."

"Tak, Giles, det vil vi," udbrød drengene.

"Siden De ikke vil modtage penge, så må De i det mindste ikke forsmå denne," sagde Walter; "De *skal* modtage den, den er ikke meget værd, men den skal kun vise Dem, at Walter Evson påskønner den hjælp, De ydede os." Og han tvang den gamle hyrde til at modtage en smuk kniv med flere stærke blade, som han tilfældigvis havde i sin lomme. Kenrick og Power, som havde holdt en kort, hviskende rådslagning, lovede om nogle dage at bringe ham et fint rejsetæppe, som erkendtlighedsgave for den udviste tjeneste. Alle tre drenge trykkede nu til slutning

hans hånd med de hjerteligste taksigelser og skyndte sig derpå hjem, længselsfulde efter den deltagelse, som de var visse på at deres udståede farer og redning måtte vække blandt drengene i skolen. De nåede dertil kl. 8, netop som man begyndte alvorligt at ængste sig over deres fraværelse.

Da de kom til skoleporten, strømmede drengene netop ud fra aftengudstjeneste, hver af dem med en bange anelse om, at der kunne være tilstødt vennerne en ulykke. Da pedellen lukkede dem ind, stimlede drengene sammen om dem og overfaldt dem med en strøm af spørgsmål. Fortællingen om Walters raske dåd fløj som en raket igennem skolen, og hvis en og anden endnu havde en gnist af uvilje imod ham eller nærede mistanke til hans karakter, så veg den følelse i aften pladsen for den overbevisning, at der ikke i skolen fandtes så ædel og modig en dreng som Walter, og skulle nogen kunne sammenlignes med ham, så måtte det være en af de drenge, hvis venskab for ham i aften havde slået rod i den taknemmelighedsfølelse, at det var ham, som de efter alle menneskelige beregninger havde at takke for at være undsluppet en stor og overhængende fare. Selv Somers – til ære for hvis akademiske laurbær denne helligdag var givet, og som netop nu var kommet hjem fra Cambridge – – var mindre dagens helt end hver af de tre drenge, som havde besteget Appenfells top og set så farligt et eventyr under øjne. Skolens beundring gjaldt mindre ham end den unge mand, som tre gange var gået over "Djævlebroen"; første gang alene, i fuld bevidsthed om dens rædsler, mens dagslyset døde bort og vintertågerne dampede op fra bjergene omkring ham som fra en heksekedel.

Hvor taknemmelig Walter end var over ethvert klap og håndtryk, som viste ham, hvor hans opførsel blev påskønnet, så blev han dog ingenlunde beruset af dette udbrud af ungdommelig begejstring. Det var i sandhed en stolt følelse at stå iblandt 400 drenge og vide sig en genstand for alles opmærksomhed, at hilses af lutter glade, smilende og beundrende ansigter, at se, hvorledes enhver trængte sig frem for at trykke hans hånd og gøre sit venskab med ham gældende, eller for at stifte bekendtskab med ham, om de var ham fremmede, at blive tiltalt venligt af mange, hvis ansigter han næppe kendte; men hans få udvalgte venners tavse og dybe taknemmelighed og hans egen følelse, at have handlet uforfærdet og ret, var ham mere end alt dette. Og dog var det ham usigelig kært. Der er intet så glimrende, så ægte, så overstrømmende hjerteligt som drengebeundring, når den først bliver vakt. Det lykkes kun meget få at vinde den. Den, som senere i livet bliver en helt iblandt mænd, har kun en forsmag på den rige triumf, som den har oplevet, der i sin barndom har været en helt iblandt drenge.

Lad mig blot her bemærke, hvorledes en og anden hilste på Walter efter denne begivenhed. Iblandt den masse håndtryk, som han vekslede med drenge, hvis ansigter han havde ondt ved at kende i det blandede måne- og lygteskin, som faldt hen over gården, følte han særlig et, som han straks kendte og skattede. Det var Henderson, der hilste ham på denne måde, uden ord. Ingen spøg kom denne gang over hans læber, som Walter så skælve af bevægelse; han bemærkede også en fugtig glans i hans lattermilde øjne.

"Henderson!" udbrød Walter med den inderlige glæde i stemmen, som er det bedste tegn på venskab, og som ingen kunst kan efterligne. "Jeg er så glad ved at se dig igen, hvorledes kom du og Dubbs hjem?"

"Godt, Walter," svarede Henderson; "men han havde hovedpine og gik i seng; kom ind og se ham, jeg ved, han vil gerne sige dig god nat."

"Det var godt gjort, Evson, rigtig godt," bemærkede Somers, som så Walter for første gang efter scenen i arreststuen.

"Briljant, min lille, tapre Walter!" udbrød hr. Percival, idet han gik forbi med hr. Paton; denne sagde intet, men Walter mødte og forstod hans rolige, bifaldende smil og følte hans hånd hvile velsignende på sit hoved.

Det er altid lykkeligt at blive elsket og at fortjene kærlighed; men dobbelt lykkeligt, når det følger efter sorger og synd.

"Dr. Lane ønsker at se Dem," meldte pedellen, netop i rette tid for at befri de trætte drenge for deres ubarmhjertige spørgere. De gik straks til rektorens hus. Han modtog dem med højtidelig, men inderlig hjertelighed, udspurgte dem om dagens hændelser, advarede dem for fremtiden for slige farlige udflugter, som at ville bestige Appenfell om vinteren, og talte nogle venlige ord til hver især. Både for Kenrick og Power nærede han en høj grad af personlig agtelse, for den sidste tillige en følelse, der var nær beslægtet med venskab og kærlighed. Han beholdt Walter tilbage, efter at de to andre var gået, og talte således til ham: "Det glæder mig oprigtigt, Evson, at møde dig igen under omstændigheder, så vidt forskellige fra dem jeg sidst så dig under. Jeg har allerede for nogen tid siden hørt om din fremgang og hvor udmærket det i det hele taget går

dig. Jeg er glad ved selv at få lejlighed til at forsikre dig om, at du fuldkomment har genvundet min agtelse og tillid." Walter hørte til med tårefyldte øjne, og læreren trykkede hans hånd, da han med et tavst buk trak sig tilbage.

"Der er te til Dem i hr. Powers værelse," meldte tjeneren, da de forlod rektorens hus.

17. En god beslutning

"Lad os gå over at se til Dubbs før te," sagde Walter, da han igen var ene med de to andre; "Henderson sagde, han var dårlig, stakkels fyr."

De begav sig over til en afsides liggende bygning, som var bestemt for syge, og fik lov at gå ind til Daubeny; men skønt han havde ventet dem, var han faldet i søvn. Han så dårlig og medtaget ud; uagtet han manglede al skønhed i trækkene, bar hans udtryk præget af en smuk og ren sjæl, hvilket gjorde ham særligt tiltrækkende og navnlig i dette øjeblik trådte stærkt frem.

"Der ligger en af de mest udmærkede drenge i hele skolen," hviskede Power, idet han løftede lyset for at iagttage ham.

Skønt han talte sagte, vækkede det den sovende, som først drømmende så sig om, men derefter hurtig kom til sig selv og udbrød: "Nej, hvor jeg er lykkelig ved at se jer; da Henderson sidst var herinde, sagde han, at I endnu ikke var kommet hjem, og at man begyndte at være ængstelig for jer; det er vist derfor jeg har drømt så stygt og troet at se jer styrte ned i afgrunden og alt sådant noget."

"Vi var ikke langt fra det, Dubbs; men takket være Walter, slap vi lykkeligt fra det," sagde Power.

Daubeny så spørgende op. "Vi skal fortælle dig det hele i morgen," var Powers svar; "men hvordan har du det?"

"Ikke videre godt; men det går nok snart over!"

"Tys, mine unge herrer," sagde vågekonen; "dette går ikke an, De skulle ikke have vækket master Daubeny, ligesom han var faldet i god søvn."

"Ja, det var slemt. God nat, Dubbs, god bedring!" og derefter vendte de tilbage til Powers værelse.

Gassen var tændt i den pæne lille stue, og husholdersken, der betragtede dem som sande helte, havde sendt dem et meget fristende måltid. De nød det i tavshed, for de var godt trætte. Det forekom dem en evighed, siden de om morgenen var gået ud med Henderson og Daubeny. Lige efter te faldt Kenrick, overvældet af træthed og anstrengelse, i søvn i sin stol med hovedet bagover og åben mund.

"Det er nok tegn til opbrud," sagde Walter leende og pegede på ham.

"Å nej, ikke endnu," indvendte Power; "det er så kosteligt at sidde sammen, væk ham ikke, men træk din stol lidt nærmere hen til min ved kaminen og lad os passiare lidt."

Walter fulgte hans opfordring; først sad de tavse i deres egne tanker og stirrede ind i ilden. De følte sig rigtig vel i hinandens selskab; Walter, som var et år yngre end Power og langt under ham i skolen, påskønnede til fulde at besidde denne begavede og lovende drengs venskab, hvilket mange med rette havde misundt ham.

"Hvilken mærkelig dag, Walter," sagde til sidst Power, idet han lagde sin hånd på Walters og så op. "Den vil jeg aldrig glemme. Du har kastet et nyt lys over min tilværelse her."

"Jeg, Power! Hvad mener du med det?"

"Jo, oppe på Appenfell åbnede du ret mit syn for, hvilket egenkærligt liv jeg hidtil har levet her. Jeg ved nok, at man har beskyldt mig for at være hovmodig og indbildsk; men da jeg af naturen er undselig, indlod jeg mig kun med de få, som jeg særligt følte mig tiltrukket af. Nu indser jeg," vedblev han

alvorligt, "at den egentlige grund var egoisme. Tænk dig, Walter, jeg har ikke al min tid her gjort så meget for en eneste dreng, som du dette halve år har gjort for lille Eden. Men det skal med Guds hjælp blive anderledes. I morgen vil jeg åbne mit værelse for Eden, og da der er overflødig plads, finder jeg nok endnu en lille fyr, som kan behøve et tilflugtssted."

"Tak, på Edens vegne," udbrød Walter. "Jeg er vis på, at du vil synes om ham, når han bliver lidt fortrolig med dig."

"Det er netop ulykken," vedblev Power, "at så få bliver det. Der må vist være noget forkert i mit væsen; jeg ville give meget til at kunne blive så hurtigt venner med andre som du. Hvordan bærer du dig ad?"

"Det ved jeg såmænd ikke, det falder mig aldrig ind at tænke over det. Når jeg godt kan lide en anden dreng, er det vel ganske rimeligt, at han igen synes om mig."

"Mens du gik ad Djævlestien, havde Ken og jeg en lang samtale; erindringen om den håber jeg skal gøre os tre til sande, trofaste venner for livet. Vi var i en umådelig angst for dig, og i forbindelse med vor egen fare gav det uvilkårligt samtalen et alvorligt præg; vi var enige om, at hvis vi tre, som venner, fast besluttede at hjælpe andre, og da navnlig yngre nyankomne drenge, så meget som muligt, kunne vi udrette en del. Sig mig, Walter, om det ikke var meget svært for dig i begyndelsen her at modstå de mange, forskellige fristelser?"

"Jo, Power, meget svært, og jeg må tilstå, at det stundom undrede mig, at ikke en eneste dreng, skønt her, som jeg nu ved, findes mange gode og prægtige fyre, med en mine eller et ord hjalp mig til rette."

"Ja, det var stor synd," sagde Power, "men det er først dig, der har åbnet mine øjne. Når jeg i aften beder til Gud, som frelste vort liv, vil jeg anråbe om hans hjælp til fremtidig at leve mere for andre. Vi kan derved gøre meget for skolen."

De sad atter nogle øjeblikke tavse. Drenge udtaler sig sjældent for hinanden om bønner og religionen, måske dog mere end mænd i livet plejer. Det er således bedst, da det modsatte ville være unaturligt og skadeligt. Og havde en fælles fare ikke ganske nedbrudt den almindelige tilbageholdenheds skranker, ville disse drenge rimeligvis ikke heller have talt på den måde sammen. De hentydede aldrig senere med et ord til den beslutning, de havde taget, men de handlede derefter og kæmpede mandigt, om end ikke ufravigeligt, for den under hele deres øvrige skoletid.

"Du stræber rigtignok højere end jeg, Power," begyndte Walter; "jeg så en uendelighed af dårligdom her, men tænkte aldrig at kunne forandre det. Min eneste fortrøstning var at kunne hjælpe nogle enkelte fra grusomt at blive pint og ødelagt. Vi kan umuligt på alle områder forandre den dårlige tone og de mange uskikke her."

"Og dog," sagde Power, "var der fordum et menneske, som ene stod imellem en stor fordærvet hob af levende og døde, og pesten standsede."

"*Da stod Phineas op og bad, og pesten standsede,*" hviskede Walter for sig selv.

Kenrick, der med et vældigt gab vågnede, afbrød al videre samtale; han så på sit ur og erklærede, at de for længst burde have været i seng.

"God nat, Ken," sagde Power, "gid vi må sove lige så trygt som du."

"Jeg tør vædde på, at Walter drømmer om skeletter og månelyse afgrunde," bemærkede Kenrick.

"Det er jeg såmænd for træt til, Ken; god nat begge to!"

Hvor søvnige de end var, faldt de to af disse drenge ikke i søvn, før de af et fuldt hjerte havde bedt for fremtiden og dybt bevægede takket for det overståede. Kun de to, for skønt Kenricks karakter var godt anlagt, manglede han ganske religiøs sans, og var i den henseende mere en almindelig skoledreng end en kristen.

Da Walter nåede sit værelse, sov de alle, undtagen Eden; han rejste sig straks op i sengen med øjne, der strålede af liv og glæde.

"Jeg kunne ikke sove, så glad var jeg Walter. De roser dig op til skyerne. Jeg er ganske stolt af dig; hvor det er kønt af dig at holde af mig."

"Tys, Arty," sagde Walter smilende, "man skulle næsten tro, jeg havde gjort noget stort; jeg ville have haft dig med, men var bange for, det blev for langt."

"Haft mig med dig, Kenrick og Power," råbte Eden og gjorde store øjne; "hvor smukt af dig, Walter; men kan du tænke dig, Power og Kenrick i selskab med mig!"

"Ja, hvorfor ikke, Arty? Power vil i morgen tilbyde dig at sidde og lære lektier i sit værelse."

"Vil Power tilbyde mig det?"

"Ja, hvorfor ikke?"

"Fordi han er en sådan *fin dreng*."

"Det må du også se at blive."

"Å nej, Walter; jeg har forandret mig en hel del, men så *fin* som Power bliver jeg aldrig," sagde barnet naivt. "Jeg ved desuden godt, at det kun er for din skyld, han gør det. Hvorledes skal jeg dog kunne takke dig nok og gengælde al din godhed imod mig!"

"Ved at være en god og flink lille dreng, Arty. God nat, og Gud velsigne dig."

"God nat, Walter."

18. Martyr-studenten

Dagene, som nu fulgte, da drengene optog deres regelmæssige skolearbejde, forløb hurtigt og behageligt – hurtigt, fordi den længe ventede juleferie nærmede sig, behageligt, fordi drengene havde fuldt op at gøre med at blive færdige til eksamen. For Walter især var det lyse dage, beskinnede af popularitetens og lykkens sol. Med en ungdommelig iver søgte han at forøge sin berømmelse ved at stræbe efter dukkepladsen i sin klasse, så når han ikke tog sig motion på en eller anden måde, enten ved at deltage i kammeraternes leg og boldspil eller ved at strejfe om på sine yndlingssteder: stranden og klipperne, fandt man ham gerne ved sin bog i hr. Percivals stue, hvor han gennemgik de frivillige udenadslektier eller efterså de vanskelige steder med Henderson, der for længe siden havde overskredet grænsen imellem de dovne og de flittige drenge.

En morgen kom Henderson ind, klukkende af latter. "Power slår ind på din gade, Walter," sagde han, "og bliver en rigtig selskabsfugl. "

"Hvad mener du?"

"Ved du ikke, at jeg skriver på et drama, som jeg kalder *Selskabsfuglene*, i hvilket du, Kenrick og jeg figurerer? Det var ikke min mening at tage Power med, men nu har jeg betænkt mig; han skal oven i købet sige prologen frem."

"Og hvad er grunden til, at du har taget den bestemmelse?"

"Nu skal du høre; han har tilladt en af de – nå, det er sandt, jeg må ikke give øgenavne – Eden har fået lov til at læse i hans værelse."

"Det ved jeg," sagde Walter smilende. "Det var komisk at se dem sammen i begyndelsen, den ene var flov for den anden; men da der var gået et par dage, var de venner, og nu kan du til enhver tid se Eden i Powers vindue, hvor han sidder og terper sine græske verber, lykkelig som en prins; undertiden hjælper Power ham; nu er den lille drengs lykke gjort. Han er allerede kommet op i klassen."

"Hurra for Selskabsfuglene!" udbrød Henderson. "Jeg ville i grunden have drillet Power lidt med det; men nu vil jeg ikke, for det er virkelig smukt af ham."

"Ja, ligesom også af hr. Percival at lade os sidde her i hans værelse. Blot den kære, gamle Dubbs måtte læse sammen med os."

"Han er meget syg," sagde Henderson og blev alvorlig, "*meget* syg er jeg bange for; jeg så ham et øjeblik i dag, men han var for svag til at tale."

"Den stakkel! Jeg så nok, han ikke var i klassen, men jeg havde ingen idé om, at han var farligt syg."

"Ja, jeg ved heller ikke, om det netop er farligt, men han er vist temmelig dårlig, stakkels Dubbs; du ved, hvor god og tålmodig han plejer at være, men han er så forknyt over at være blevet syg og netop nu; i morgen otte dage skulle han konfirmeres, og nu er han bange for, at han ikke bliver rask nok, så at det må opsættes."

"Ja, han har flere gange omtalt sin konfirmation for mig. Der en masse drenge, der skal konfirmeres denne gang, omtrent 100 tror jeg; men der er vist ikke en af dem alle, som tænker så alvorligt på det som den kære, gamle Dubbs, med mindre det skulle være Power."

Dr. Lane og flere andre lærere havde længe forberedt drengene til den forestående konfirmation og stræbt at indvirke forædlende på deres unge hjerter. Hos mange frembragte det personlige ansvar ingen forandring i deres ydre optræden; de talte og tænkte lige så letsindigt som før og stillede ikke højere fordringer til deres egen moral; men i nogle hjerter vågnede dog en ædel stræben, og guddommen tog sæde der, hvor kun lidenskaben og egenkærligheden hidindtil havde hersket.

Mange af de bedste drenge, som Power og Daubeny, så frem til denne konfirmation, ikke med en sygelig, romantisk følsomhed, men med dyb ydmyghed, en mandig fortrøstning og et alvorligt håb. De var rede til, ja længselsfulde efter, at stadfæste deres dåbsløfte og styrkes i den hellige tro, som skulle hjælpe dem igennem deres liv. Gudsevangeliet greb disse unge hjerter, og fornuft og religion blev den rending og islæt, som dannede deres livs væv. Efter denne højtidelige og offentlige anerkendelse af deres kristelige pligter fandt de det lettere i det daglige liv at bekende Kristus, lettere at øve retfærdighed, elske mildhed og vandre ydmygt med deres Gud.

"Jeg ville gerne se Dubbs," sagde Walter, "tror du det er muligt?"

"Lad os spørge hr. Percival, han er her i stuen ved siden af; hvis Dubbs er rask nok til det, ved jeg, det vil glæde ham at se dig."

"Om forladelse, hr. Percival," sagde Walter, efter først at have banket på døren til værelset indenfor deres eget, "tror De, at Henderson og jeg må besøge Daubeny?"

"Jeg ved det ikke, men lad os gå over og spørge dr. Keith; jeg vil også gerne selv se ham."

Hr. Percival gik med de to drenge til sygehuset, hvor de blev indladt til den syge, efter at lægen havde anmodet dem om ikke at blive der for længe. Først så de intet i den mørke stue, men Daubenys svage stemme ønskede dem straks muntert velkommen.

"Tak, hr. Percival, fordi De kommer og ser til mig! Hvad for noget! Walter og Flip, er I også der? Det glæder mig at se dig igen, Flip – her i en sygestue."

"Vi ville være kommet før, hvis vi havde turdet," sagde læreren; "hvorledes har du det, min kære dreng?"

"Å, tak, ikke rigtig godt; undertiden smerter mit hoved mig, så jeg bliver ganske forvirret."

"Ja, Daubeny, det er overanstrengelse; har jeg ikke bedt dig så inderligt, mit barn, om ikke at spænde buen så stramt? Dette vil være dig en lære for fremtiden, ikke sandt?"

"Fremtiden! – å jo; hvis jeg nogen sinde kommer mig igen, så er jeg bange for," sagde han med et svagt smil, "at De vil finde mig dummere end nogen sinde."

"Dum, min dreng; der er ingen af os, som har troet, at du var det, det er just ikke de dummeste drenge, som hører til de øverste i klassen, som du har gjort ved de sidste omflytninger. Jeg ville grumme gerne tale længere med dig, Daubeny, men din læge forbyder det, så nu vil jeg overlade dig til dine to kammerater og give dem 10 minutter, ikke længere, til at fortælle dig nyt fra skolen."

"En lære for fremtiden! – fremtiden!" gentog Daubeny for sig selv. "Nej, nu er det for sent. Jeg tror ikke han ved, hvor syg jeg

er, Walter. Der er sendt bud efter min moder, jeg venter hende i aften, så får jeg hende dog at se endnu en gang."

"Tal ikke således!" udbrød Henderson, hvis varme, følsomme natur let blev påvirket. "Tal ikke således, vi kan ikke undvære dig, du må leve for vor skyld!"

"Du kære kammerat," sagde Daubeny, "ellers havde du ingen mere at drille; men du vil let vænne dig til at undvære mig," og han lagde sin feberhede hånd venligt i Hendersons; men da han så denne vende sig om og aftørre en tåre, tilføjede han i en bedrøvet tone: "Græd ikke, jeg mente ikke at få dig til at græde."

"O, Daubeny, vi kan ikke leve uden dig!" udbrød Henderson.

"*Daubeny!* Det navn er mig så fremmed," sagde den syge dreng smilende. "Nej, Flip, lad det være Dubbs, det er et godt, klodset navn, som passer på mig. Du ved, det er dig selv, som har givet mig det, så det er din ejendom; jeg vedkender mig ikke noget andet."

"O, Dubbs, jeg har plaget dig så meget," hulkede Henderson, som om hans hjerte skulle briste; "jeg har aldrig gjort andet end drille dig og le ad dig, og du har altid været så god og tålmodig, kan du tilgive mig?"

"Tilgive dig," sagde Daubeny og søgte at berolige ham; "hør blot, hvad han siger, Walter, hvem skulle tro, at det var Flip, som talte. Drillet mig, Flip? Nej, det har du ikke; jeg har altid moret mig over din spøg og godt vidst, at du på bunden af dit hjerte holdt af mig. I har alle været så venlige imod mig. Walter, jeg er så glad for, at jeg lærte dig at kende, før jeg –. Det er så rart at se dig, giv mig din hånd; nej, nej, Flip, lad mig også beholde din. Det bliver mørkt. Det er så hyggeligt at have jer begge her, så er

jeg lykkelig. Blot Power og Ken også ville komme, så jeg kunne se alle mine venner."

"God nat, Dubbs, jeg kan ikke – jeg må ikke blive længere hos dig," sagde Henderson og trykkede sin vens hånd, før han skyndte sig ud af stuen for at lette sit hjerte ved et udbrud af tårer, som han ikke kunne tilbageholde, for bag hans spøgende væsen bankede et varmtfølende hjerte, og skønt han havde gjort Daubeny til skive for sine vittigheder, havde han aldrig gjort det med nogen gnist af uvilje og følte den dybeste agtelse for hans karakter, skønt den var forskellig fra hans egen.

"Se lidt efter ham, når jeg er borte, Walter," sagde Daubeny vemodigt, da Henderson havde forladt stuen; "han er så kær og god, men let at lede. Stakkels Flip, han har forandret sig meget til sin fordel, siden du kom, Walter."

"Jeg syntes straks så godt om ham," svarede Walter; "han er så fuld af skæmt og løjer, på samme tid, som han har et varmt hjerte. Men kære Dubbs, du er alt for modfalden. Vi kan endnu få mangen en glad dag sammen."

"Måske! Om Gud vil! Jeg er endnu så ung og ville gerne dvæle lidt længere her i solskinnet. Walter, jeg ville gerne blive her hos *dig*. Når jeg undtager Power, så er der ingen, som jeg holder så meget af, som af dig," og idet han talte, trillede der en tåre ned ad hans kind.

Walter trykkede hans hånd. "Du ved ikke, hvor jeg havde ondt af dig, Walter, den gang det hændte med hr. Patons manuskript. Da alle de andre drenge vendte dig ryggen og var stygge imod dig, så blødte mit hjerte for dig. Du gik omkring og så så fortvivlet ud, som om du havde opgivet ethvert håb i livet. Jeg er bange for, jeg ikke gjorde meget for dig, men jeg ville

gerne have gjort alt; jeg følte, som om jeg kunne have givet dig min højre hånd."

"Ja, Dubbs, du var også den første, der talte til mig, efter at det var hændt; den første, som ikke skammede sig ved at gå med mig. Du ved ikke, hvor taknemmelig jeg var for det, det lettede en sten fra mit hjerte. Det var, som om du havde rakt en hånd til en druknende; for enhver vidste, hvad du var værd, så din beskyttelse var mig alt den gang."

"Oh, Walter, hvor du gør mig lykkelig ved at sige det," sagde Daubeny, og hans ansigt opklaredes af et smil; med dette smil på læben faldt han, efter et øjebliks pause, i en blid slummer. Walter sad endnu med hans hånd i sin, men da han mærkede, at han sov trygt, drog han den sagte til sig, glattede hans hovedpude, betragtede ham kærligt et øjeblik og listede sig derpå ud af stuen.

"Hvorledes forlod du ham?" spurgte Henderson ivrigt, da Walter kom ind til ham i hr. Percivals værelse.

"Nu sover han trygt. Jeg håber, det vil gøre ham godt. Jeg har ikke vidst, at du holdt så meget af ham, Flip!"

"Det er fordi, jeg altid har gjort nar ad ham," sagde Henderson angerfuldt; "men jeg troede virkelig ikke, han brød sig om det, ellers ville jeg ikke have gjort det. Nu ved jeg først, hvor meget jeg holder af ham. Det var en stor skam af mig altid at plage ham, som jeg har gjort. Jeg indbildske abekat, som altid ville give det udseende af, at det var ham, som var lille, mens jeg selv ikke var værdig at løse hans skorem. Oh, Walter, jeg håber, at han ikke dør!"

"Det håber jeg også; men plag dig ikke med, at du har drillet ham, Flip; det var alt sammen spøg, som aldrig sårede ham;

husk, han plejede at sige, at han hele tiden lo mere af dig, end du af ham. Kom, lad os få Ken og Power med os ned til søen."

"Der har du igen selskabsfuglene," sagde Henderson smilende midt i sin sorg.

"Ja, ja, det er det samme," svarede Walter, "der er ikke mange af den slags fugle."

Eden sad som sædvanlig i Powers vindue med hænderne omkring sine knæ, rigtig i sit es, snakkende som en ung allike. Det fornøjede Walter at se, hvor heldig hans forslag var faldet ud. Power havde øjensynlig ingen grund til at angre sin venlighed, og Eden lignede nu igen det muntre, lykkelige barn, som han var, da han kom til St. Winifred. Han var atter ren og net i klædedragt, og de skygger, som frygt og synd havde kastet hen over hans unge ansigt, var igen forsvundet.

Power var straks villig til at gå ned ved stranden med dem, og han hørte med kærlig deltagelse på deres beretning om Daubeny.

"Hvad mon der har gjort ham syg?" spurgte han.

"Der er ingen tvivl om, at det er overanstrengelse, som har fremkaldt en hjernebetændelse," svarede Walter.

"Stakkels Daubeny, det var, hvad jeg befrygtede. Jeg har altid haft en følelse for ham, som har nærmet sig til ærefrygt. Måtte han dog blot blive rask til i morgen otte dage; det har været mit håb at kunne knæle ved hans side, når vi skulle konfirmeres."

"Ja, du holdt af ham, Power," sagde Henderson, "fordi jeres smag gik i samme retning. Men jeg skylder ham meget – mere end jeg kan sige jer. Jeg kan ikke bekvemme mig til at fortælle jer det nu, mens han ligger så syg, stakkels fyr. Han har mere end en gang reddet mig, hvor jeg selv gjorde alt for at fortabes.

Havde han ikke været, så var jeg for længe siden gået i hundene. En gang var jeg *meget* nær ved det." Han sukkede, og idet de tavse vandrede langs med bølgerne, som skinnede violette i aftenbelysningen, opsendte han en inderlig bøn for Daubenys liv.

Den gamle, blinde digter ville have sagt, at vindene henvejrede denne bøn og spredte den ad. Men ingen vind kan henvejre, og ingen bølge kan drukne den udødelige gnist, som bor i en oprigtig bøn. Ubesvaret kan den måske blive, men unyttig – aldrig.

19. Skole-klokken

"Jeg bringer Dem godt nyt, master Daubeny," sagde den venlige, gamle vågekone.

"Er moder der?" råbte han ivrigt, "så lad hende straks komme ind til mig."

Hun stod i døren og et øjeblik efter lå hun i hans arme. "Hvor jeg er lykkelig, nu du er her, søde moder; du må ikke græde," udbrød han, da en af hendes tårer faldt på hans pande; "du må hjælpe mig at holde modet oppe."

"Kæreste Johnny, Gud vil nok bevare mig min eneste søn; han, som oprejste enkens søn af Nain, vil også forbarme sig over os!"

"Hans veje er ikke vore, moder; jeg kommer mig vist ikke. Fortiden står allerede for mig som et fjernt billede, der næsten forekommer mig fremmed, og jeg føler sådan fred; undertiden er jeg kun så fortumlet i mit hoved."

"Guds vilje ske, Johnny!" hulkede den stakkels kone; "men hvorledes skal jeg leve, hvis du bliver berøvet mig?"

"Berøvet – ja, men ikke for bestandig, moder," sagde han og så op.

"Hvorfor skånede du dig ikke, Johnny, og arbejdede mindre? Det er af overanstrengelse du dør."

"Fordi arbejdet faldt mig sværere end de andre drenge. De lærte hurtigere deres ting end jeg, som var mindre begavet. Gud ved, at jeg stræbte, og han hjalp mig også. Derfor er alt godt, som det er. Å, mit hoved, mit hoved."

"Du må ligge stille, min egen dreng; jeg har talt for meget. Prøv nu på at sove."

"Sæt dig så der lige over for mig, at jeg kan se dig, når jeg vågner, moder."

Hun kyssede hans hede pande og satte sig ned, mens han lagde sig til ro. Hun kunne omtrent være 50 år; hendes smukke, sølvgrå hår bar hun glat til ansigtet; i øvrigt var sønnen hende meget lig. Der var noget så mildt og kvindeligt over hende, at hun uvilkårligt indgød ærefrygt.

Nu sad hun der ved sin eneste søns sygeleje, han, som havde været hendes livs lys, og hun vidste, at han var døden nær og ville svinde bort for hendes jordiske øjne. Og dog var der en stille, ædel hengivelse i hendes smerte, fuld af underkastelse i Forsynets vilje og fast tro på Guds kærlighed, hvad der end skete, mens hun med foldede hænder og tårefyldte øjne bad for sit barn. For fremmede havde han intet særligt tiltrækkende; men *hun* havde ham over al beskrivelse kær, og dog måtte hun miste ham; hun følte med den dybeste smerte, at Gud ville kalde hendes søn bort, som altid havde været så tro og god, så kærlig og mild, og aldrig fra sin tidligste barndom ved sin opførsel gjort hende nogen sorg. Hun havde ofte set hen til den tid, da han ville blive mand og hendes alderdoms støtte, og nu måtte *hun* lukke hans øjne til den sidste lange søvn og alene fortsætte sin vandring i denne verdens skyggedale. – Gud styrke hvert moderhjerte, der således bliver prøvet!

Stakkels Daubeny kunne ikke sove. Med hjernebetændelse følger nemlig gerne vildelser, og under disse drejede hans tanker sig om fordums dage og begivenheder.

"Ja, jeg ved nok, jeg er dum; men jeg kan ikke gøre for det. Jeg har arbejdet så godt, jeg kunne, og været oppe kl. 5 i morges for at blive sikker i mine lektier. Jeg er virkelig ikke doven og skal

vedblive at stræbe. Oh, Power, gid jeg var som du, der har så let ved at læse og aldrig må høre ilde, som jeg."

Lidt efter troede den stakkels dreng, at han sad i forstuen under gaslampen, som han ofte plejede, når han havde repetition, og han gentog ivrigt for sig selv:

"Hac arte Pollux et vagus Hercules,
Enisus – enisus arces – enisus arces attigit igneas,
Quos inter Augustus – [Note 12)]

– Nej, hvorledes er det?" råbte han på en gang fortvivlet og trykkede hænderne mod sin pande.

"Hold nu op, kære Johnny," bad hans stakkels moder; "jeg er vis på, du kan det!"

"Nej, endnu ikke, moder; jeg stopper i det, når jeg skal høres, og så bliver han vred og siger, at jeg er doven og uforbederlig og alt sådant noget." Og nu begyndte han atter:

"Sed quid Typhoeus aut validus Mimas,
Aut quid minaci Porphyrion statu,
Quid Rhætus – Rhætus – quid Rhætus – [Note 13)]

"Å, der går jeg i stå, det ved jeg," udbrød han med tårer. "Det nytter ikke at hjælpe mig, Power, for jeg *kan* ikke lære det."

"Hold dog blot op for i aften," bad hans moder ude af sig selv; "du kan tage fat igen i morgen," og idet hun vendte sig til vågekonen, udbrød hun: "Hvad skal jeg dog gøre, jeg kan ikke udholde at høre ham tale således."

"Trøst Dem, frue," svarede denne og tørrede sine øjne. "Han er et godt, fromt barn, og han bliver nok bevidst, før han går bort."

"*Må* han dø?" spurgte hun skælvende.

"Tys, gode frue, vi ved ikke, hvad Gud i sin nåde beslutter. De ved sikkert, frue, at vi er nødt til at bøje os under hans vilje. Stakkels barn! Du er bedre skikket til at gå bort end mangen en mand, og det er en velsignelse. Når han blot ville lade være med at gentage alt det hedenske latin."

Men Daubeny vedblev med at fremmumle små brudstykker af Horats, snart ivrigt, snart med små afbrydelser, hvor hukommelsen svigtede, hvilket gjorde ham ængstelig og utålmodig –

> "Quid Rhætus … Quid Rhætus evulsisque truncis,
> Enceladus … [Note 14)]

"Nej, jeg *kan* ikke lære det; jeg bliver for hver dag dummere. – *Enceladus* –."

"Opgiv det for i aften for min skyld, min egen Johnny," sagde moderen.

"Husk, moder, jeg *skal* kunne det; du vil da ikke afholde mig fra min pligt? Du har jo selv formanet mig til udholdenhed og påpasselighed. Men når du ønsker det, vil jeg holde op for i aften." Derefter stod drengen op, stadig i ubevidst tilstand, og bad, således som han plejede, at Gud ville styrke hans hukommelse og vilje, så at han blev i stand til at opfylde sin pligt.

Det var uendeligt rørende at se den svage, blege skikkelse knæle og i sin vildelse opsende den tilvante bøn.

Da han så igen kom i seng, var han langt roligere, og hans tanker lod nu til at tage en anden retning. Bønnen var faldet som en dug på hans forpinte hjerte. Han troede at være i Powers værelse, hvor de to drenge mangen en søndag havde siddet og i forening lært deres yndlingssalmer. Han fremsagde

enkelte vers af dem og dvælede med øjensynlig glæde og tro ved ordene:

"En helteflok: mænd, drenge små
Og mø ved moders hånd,
omkring vor Frelsers trone stå
I lysets klædebon.
Den trange, stejle vej de gik
I nød og fare stor.
Held *os*, oh Gud, om kraft vi fik
At at følge deres spor!

– Synes du ikke, den er smuk, Power?

Og når, med vingen spredt,
I sky jeg stiger,
Højt over måne, sol
Og stjerners riger,
Min sjæl skal synge fro:
Gud, lad hos dig mig bo,
Hos dig mig bo!"

Og mens han sagte fremmumlede disse vers og linjer af de salmer, som han mest yndede, fandt det trætte hoved til sidst hvile, og Daubeny faldt i søvn.

Nogle dage døsede han hen, til han om lørdagen kom til fuld bevidsthed, og det forklarede øjeblik indtrådte, der ofte går forud for døden. Han bad indtrængende om at måtte se de venner, hvis navn han så ofte havde haft på læberne – Power, Walter og Henderson. De tre drenge, som daglig og nøje havde spurgt til ham, følte sig stærkt grebne, da de trådte ind i sygeværelset. Tanken om dødens nærhed fyldte dem med en

uvis rædsel, og de var utrøstelige over at skulle miste en så kær hen.

"Jeg ville gerne sige jer far vel," sagde han og smilede blidt. "I må ikke græde og sørge over mig, for jeg er lykkeligere end nogen sinde før. Far vel Walter, for en stund, men ikke for bestandig. Far vel, kære, gamle Flip, græd dog ikke sådan, når jeg er glad; men tænk imellem på mig, når jeg er borte, og på hvad vi har talt om, og lov mig at holde dig trolig til Gud og Kristus. Far vel, Power, du, min kæreste ven; vi skulle have været konfirmeret sammen, men Gud har nu villet det anderledes. Nu skal jeg – husker du, det står i salmen? – nu skal jeg 'konfirmeres i Himlen'. O, Power, det fylder mig med håb og glæde; tænk på det for mig, når jeg er død," og hans stemme skælvede af bevægelse, mens han mumlede igen: "konfirmeret i Himlen, konfirmeret af dig! Jeg er bange, jeg ikke har kræfter til at tale mere. Ak, hvilket langt, langt farvel er dette, for år og atter år; jeg fatter næppe, at, når døren er lukket efter jer, skal jeg aldrig se jer mere i dette liv og aldrig oftere høre jeres glade stemmer. – Når du således græder, Flip, får du også mig til at græde; det er strengt at sige, men det må siges til sidst. Lev vel, og Gud velsigne jer."

Han lagde hånden på deres hoveder, som de bøjede hen mod ham, og hviskede endnu en gang "Far vel"! – så vendte han sit ansigt bort og græd hede tårer.

Lyden af hans moders hulken fik ham atter til at vende sig om. "Å, søde moder, nu er vi ene, og du vil blive hos mig, til jeg dør. Jeg er så træt."

"Jeg frygtede for, at dette besøg ville anstrenge dig for meget, mit kære barn."

"Nej, slet ikke; jeg kunne ikke tænke mig at gå bort uden at have set dem, som jeg har holdt så inderligt af. Syng lidt for mig, moder; helst min yndlingssalme."

Og nu sang hun med sagte, melodisk stemme:

"Min Gud, mit et og alt,
Lad et med dig mig blive!
Så har jeg nok, så skal
mig intet fra dig rive.
Alt andet intet er,
når du mig alting est,
med dig mit jordeliv
er mig en højtidsfest."

Gråd kvalte hendes stemme, og hun sagde: "Jeg kan ikke mere, Johnny; når jeg tænker på, hvor snart vi må skilles."

"Men kun for en kort tid, lille moder. Jeg sagde nok før for *lang* tid; men nu forekommer den mig så *kort*, og jeg kommer jo til Gud. Jeg ser nu alt så lyst. Kan du ikke huske de ord:

I sjælens mørke hus nyt lys sig trængte
Igennem revnerne, som tiden sprængte.

Hvor det er sandt. – Du har altid været så god mod mig, min egen, søde mor, og med mit hjertes fulde kærlighed takker jeg dig for det." Han trykkede et langt kys på hendes læber og sagde: "God nat, mor. Nu falder jeg i søvn!"

Hans arme gled slappe ned fra hendes skulder, hovedet sank tilbage, lyset slukkedes i hans milde øjne, og han sov – den lange søvn, som er den lykkeligste, fordi den ingen opvågnen kender – den lange søvn, som ingen onde drømme forstyrrer – den søvn, efter hvilken øjet oplades til Evighedens lys, og den

trætte sjæl finder hvile ved Guds nådesbarm. – Ja, Daubeny *var faldet i søvn*.

Gud styrke dig, du ensomme moder! De daglige kærtegn, synet af den levende kærlighed, glæden ved din søns nærhed er berøvet dig og dit hjem. Du har kun hans ydre skikkelse tilbage; hans sjæl er med den hvidklædte, frelste, talløse flok i Guds Paradis.

I flere timer, indtil lyset var svundet for mørket, ligesom dette unge liv var svundet for døden, sad hun hensunken i dyb og målløs sorg, uden tanke for andet end dødens nærhed og den nagende smerte, der havde bemægtiget sig hende. Og udenfor genlød alt af liv og lyst, og lyden af børnestemmer nåede hendes øre.

Derude tindrede og strålede livsstrømmen i solskinnet, mens den her i det stille kammer tabte sig i sandet, overskygget af dødens mørke.

Men hun var kristen, og alt imens erindringernes, samvittighedens, håbets og forjættelsens stemmer tilhviskede hende deres englebudskab, smeltede hendes hjerte, tårerne fik frit løb, hun knælede ned, tog sin søns hænder mellem sine og hulkede med det tårefyldte blik vendt mod himlen: "Oh, Gud, lær mig at forstå din vilje!"

Igennem aftenens stilhed udringede den store klokke i St. Winifred dødsbudskabet og blandede sig i lange, bævende toner med den mindre dybe skoleklokke, der som sædvanlig kun blev lyttet til, når den med hurtige slag kaldte drengene til arbejde. Hvor forskelligt lød nu de langsomme, afbrudte toner – hvis genlyd længe vibrerede i luften – som meldte, at en af dem, de plejede at kalde på, ikke længere kunne adlyde.

En forunderlig bevægelse fyldte drengenes hjerter ved lyden af disse to vekslende klokker, som forkyndte dem, at Gud havde kaldt deres kammerat hjem til sig.

"Hører du, Henderson?" spurgte Walter, der sad ved siden af ham.

"Ja," svarede han højtideligt, "nu er Daubeny død!"

Den øvrige del af aftenen sad de to drenge stille, opfyldte af alvorlige tanker og følelser, som blev dem uforglemmelige, mens den store kirkeklokke vedblev at ringe.

Note 12: "Ved slig id kæmpede Pollux og Hercules, den vidtfarne, sig op til stråleborgen, og imellem dem Augustus ..." Horats' *Oder* Bog 3.3

Note 13: Men hvad (mægtede) Typhoeus eller den stærke Mimas eller Porphyrion, rædselstor, eller Rhæutus eller Encelades med oprevne træstammer (med Pallas's svingende skjold?) – Der tales om titanernes kamp mod kroniderne. Horats *Oder* Bog 3.4.

Note 14: Horats *Oder* Bog 3.4 jf. tidligere.

20. Farvel

Det var med alvorlige ansigter, at drengene den næste morgen samledes i kapellet til konfirmationshøjtideligheden. Det var smukt at se den resignerede, ædle mine, på én gang fuld af ydmyghed og håb, de vandrede op ad kirkegangen med, knælede ned ved alteret med foldede hænder og sænket pande ventende på deres velsignelse. Som de her lå, disse unge Kristi soldater – hver fromt knælende, med den faste beslutning at ville tjene hans sag med et rent og ærligt hjerte, og i deres barnetro anråbe Gud om den hjælp, som de følte, var nødvendig for dem – frembød de idealet af gode, kristelige drenge; uvilkårligt påtvang modsætningen sig én, den man desværre så ofte træffer på i det daglige liv, nemlig rå, trodsige, uvidende drenge, og dertil indbildske; unge i år, men gamle i ulydighed, uforskammethed og synd.

Da den gode biskop i løbet af sin tale hentydede til Daubenys død, gik der øjeblikkelig en dødstavshed igennem hele forsamlingen; en forventningsfuld tavshed, som altid frembringer en ubeskrivelig virkning:

"Der er en," sagde han, "som også skulle have været konfirmeret i dag, men som vi savner iblandt os; han er vandret bort herfra og vil aldrig være til stede ved nogen jordisk konfirmation; i Himlen træder han frem for sin gud og aflægger der sit løfte. Jeg hører med inderlig glæde, at han var fuldt forberedt til denne højtidelige handling, som han i tankerne dvælede ved til det sidste. Det er også blevet mig sagt, at I alle så op til ham på grund af den fromhed, renhed og elskværdighed, som var særkendet i hans liv, og at hans død

blev fremkaldt ved hans alvorlige og ivrige bestræbelse for at gøre det pund frugtbringende, som Gud havde betroet ham. Oh! en sådan død, for en så ung og dog så forberedt på døden, er langt lykkeligere end det længste liv, levet i syndig glæde. Lad derfor hans bortgang vække jer til eftertanke, men sørger ikke. Gud har bevist jer sin barmhjertige kærlighed ved netop at kalde *denne* kammerat i hans smukke, fromme livs morgen, i stedet for at rive en synder bort midt i hans ugudelige fremturen i det onde. Husk, mine unge brødre, at dødens le lige så sikkert træffer ungdommens skønne, farverige blomst som alderdommens visne græs. Oh! værer derfor rede, værer rede med omgjordet lænd og staven i hånd til at efterkomme Guds kaldelse. Hvem af os ved, for hvem dødsklokken næste gang ringer? Værer derfor rede, thi I ved ikke, på hvilken dag og til hvilken time Herren kalder eder."

Tabet af en kammerat, som alle havde æret og mange elsket, skolelivets mangehånde erindringer, samvittighedens stemme i mangt et bryst, alt bidrog til at lægge særegen vægt og mening i biskoppens simple ord. Alle hørte opmærksomt efter, mangen én græd i tavshed, men tårerne faldt som sommerregn ned ad Powers, Walters og Hendersons kinder.

Om aftenen sad Walter tankefuld ved kaminen i Powers værelse, mens denne skrev ved bordet, idet han af og til standsede for at tørre sine øjne.

"Han var min første ven her," sagde han ligesom undskyldende til Walter og bortviskede hastigt en tåre, der var faldet ned på papiret og havde plettet det. "Men jeg ved, det er egenkærligt at være bedrøvet," tilføjede han og skubbede det skrevne hen til Walter.

"Må jeg læse det, Power?" spurgte Walter.

"Behold det som en erindring om dagen i dag," svarede Power og rykkede sin stol hen til Walter, som nu læste nogle vers, et farvel til Daubeny, skrevet i Powers akkurate, tydelige håndskrift. Versene blev gemte i Walters pult, og han skatter dem kun desto højere, fordi han har set vennens tårer falde på dem.

Den følgende tirsdag så drengene deres vens afsjælede legeme. Stakkels Daubenys ansigt så så forunderlig skønt ud, som alle uskyldige ansigter prægede af dødens fred. Det var første gang, de så et lig, og da Walter berørte den kolde kind og lagde en grøn gren i den stive hånd, blev han næsten overvældet af en følelse af rædsel for det hemmelighedsfulde ved døden.

"Gud har taget ham til sig," sagde fru Daubeny, som så deres bevægelse; "jeg skal snart samles med ham igen. Han har efterladt jer hver en erindring, kære drenge; jeg ved, I vil sætte pris på den for mit stakkels barns og hans moders skyld, som takker alle, der holdt af ham."

Før han døde, havde han bestemt en af sine kæreste ejendele til hver af dem. Power fik hans lille læsepult, Henderson hans kikkert, og Kenrick hans guldblyant. For Walter havde han bestemt en skat, som han satte stor pris på, en Bibel i pragtbind; i denne havde han optegnet en slags dagbog og understreget, så vel mange af de tankesprog, som havde været hans livs rettesnor, som også de ord, der indgød hans bløde og ædle sind det håb, som opretholdt ham.

Den næste dag blev han begravet. Kun de drenge fulgte ham til graven, som boede i hus med ham, og de, som havde stået ham nærmest. Ligvognen med de sorte fjer holdt for døren, og

det lille følge stod opstillet i to rækker i gården. I dette øjeblik var skolen forbi, og drengene strømmede ud. For enhver frembød det samme syn sig: ligvognen med de vajende fjer, og de tavse ventende drenge, og enhver der så det, standsede uvilkårligt. Snart stod de der alle, både lærere og disciple; scenen var så meget mere gribende, som den var tilfældig og frivillig. Imidlertid bar de ligkisten ned ad trappen og satte den op i ligvognen, som langsomt bevægede sig over gården imellem de små barhovedede drenge.

Således forlod Daubeny St. Winifreds skole igennem den hvælvede port! Og indtil han havde nået ud på den anden side af den, stod drengene naglet til deres pladser som små statuer i den ellers så støjende gård.

Hans grav på kirkegården var under det gamle kirketårn. Det var en yndig plet, den lille flod løb tæt der forbi, og bjergene kastede deres skygger hen over den. Når man stod i denne stille have, hjemsøgt af så utallige, vemodige erindringer, hørte man langt borte søens bestandige, ensformige og højtidelige brummen. Her lagdes han til hvile, og livets strøm, som et øjeblik var standset, fo'r atter frem med sine støjende og skummende bølger. Ak ja! Men hvorfor sukke! Det barmhjertige Forsyn har indrettet det så viist, at selv den bedste af os, når han dør, kun efterlader en øjeblikkelig krusning på vandet, der så atter antager sin rolige overflade.

Den aften forlod fru Daubeny St. Winifred. Det var et bedrøveligt syn at se hendes vogn opfyldt af sønnens kufferter og andre ejendele. Hvem skulle nu bruge hans boldbræt og skøjter? Power og Walter trykkede hendes hånd, da hun tog bort, og netop i det sidste øjeblik kom Henderson løbende med

noget, som han satte ind i vognen til hende. – Det var et fuglebur med en kanariefugl, som han og Daubeny havde passet.

21. Kenricks hjem

Det var den sidste aften før ferien. Alle drengene var samlet i den store skolestue for at erfare udfaldet af eksamen. De kjoleklædte lærere sad omkring dr. Lane på en forhøjning midt i værelset, og enhver var spændt på at høre udfaldet af drengenes omflytten, og hvem der havde taget præmier. Dr. Lane begyndte nedefra med den sidste dreng i hver klasse, så at interessen var i stadig stigen. Det første navn, som fængsler vor opmærksomhed, er Edens; både Power og Walter var yderlig spændte på, hvad nummer han ville få; de havde godt håb, da Power havde ydet ham mangen en gavnlig hjælp, men blev dog lige så glade og overraskede, som han, da han blev råbt op som nr. 3. Jones og Harpour blev naturligvis nederst i deres respektive klasser.

Omsider kom dr. Lane til Walters klasse. Howard Tracy, der med fornem overlegenhed hørte på det hele, blev næstnederst. Anthony og Franklin kom ikke langt fra ham. Henderson ventede at blive nr. 10; men nr. 10, 9 og 8 blev råbt op, og endnu var han ikke nævnt; hans hjerte bankede heftigt, og han tænkte, der måtte sikkert være en eller anden fejltagelse, da rektor læste videre:

"Nr. 7, Gray!"

"Nr. 6, Mackworth!"

"Nr. 5, Whalley!"

"Nr. 4, Henderson!"

og Walter var endnu i færd med at klappe ham på skulderen og lykønskede ham, da dr. Lane havde oplæst:

"Nr. 3, Manners!"

"Nr. 2, Carlton!"

"Nr. 1," – doktoren lagde altid særlig eftertryk på talordet 1, og nævnede så først drengen, hvem denne hædersplads tilfaldt. – "Nr. 1, Evson!"

Nu kom Hendersons tur til at klappe på skulderen, som han gjorde eftertrykkeligt; men ikke nok med det, begyndte han i sin begejstring at klappe i hænderne – en demonstration, der som en løbeild gik igennem drengenes rækker, og inden dr. Lane kunne hæve røsten og påbyde tavshed – for bifald ved slige lejligheder i selve skolen var udenfor alle regler – havde vor unge helt modtaget en fuldkommen hyldest. Siden Appenfelldagen var nemlig Walter skolens yndling. Der var noget vist berusende ved denne popularitet, og det var naturligt, at Walter inderligt nød således at blive anerkendt af sine kammerater.

Rektors alvorlige "Stille!", der overdøvede råbene, bragte snart drengene til orden, og han gik nu videre i teksten. Kenrick blev nr. 1 i sin klasse, og som en selvfølge blev Power igen nr. 1 i anden femte, skønt han var den yngste. Somers var skoleduks, både ved eksamen, og som den ældste i skolen. I dette tilfælde var trangen til bifald atter uimodståelig. Som skoleduks blev han også undtaget fra den almindelige regel, og rektor smilede blot, mens de andre klappede, hvilket var et bevis for, at Somers, trods sit kolde væsen og sine strenge principper, var meget anset af de andre drenge.

"Hurra for Selskabsfuglene!" sagde Henderson, da drengene strømmede ud af værelset. "Nu står verden os åben! Tænke sig, mig som nr. 4! Jeg havde aldrig troet, jeg var sådan en karl. Pas blot på, hr. Walter, at jeg ikke tager dine laurbær fra dig!"

"Ja, det skal jeg nok," sagde Walter. "Men du kan først komme op og hjælpe mig med at pakke dem i min kuffert, og så af sted hjemad. Hurra!"

Og nu sang han melodien af:

> "Domum, domum, dulce domum,
> dulce, dulce, dulce domum. [Note 15)]"

Power og Henderson stemte i af fuldt bryst, men Kenrick fulgte tavs.

Næste dag spredtes drengene i alle retninger til deres forskellige hjem. Man kan tænke, at Walter havde en meget glad juleferie. Power tilbragte fjorten dage hos ham, og hver dreng, som har et godt og kærligt hjem, kan forestille sig, hvor fornøjelige dagene hengled. Power var alles yndling; han tænkte aldrig på sig selv, var munter og tog ivrigt del i alle foretagender og fornøjelser. Han og familien Evson var gensidigt bedrøvede, da han skulle rejse.

På Walters hjem ved Semlyn sø og Kenricks i Fuzby var der stor forskel; jeg vil lade læseren gøre et lille besøg der, førend vi vender tilbage til St. Winifreds støjende, ofte urolige enemærker.

Inden Power kom på besøg hos Evsons, havde Walter fået tilladelse af sin fader til at skrive og indbyde Kenrick til samme tid; herpå fik han følgende svar:

> "Min kære Walter!
> Jeg kan ikke sige dig, hvor dit brev fristede mig. Jeg ville give meget til at komme og være hos dig. Jeg kunne næsten blive misundelig, når jeg tænker mig Power og dig sammen på et sted som Semlyn. Dog kan jeg ikke komme,

og jeg vil ærligt sige dig grunden. – Min moder har ikke råd til at lade mig rejse. Jeg betragter dig, kære Walter, som min bedste ven i skolen, så jeg kan lige så godt straks tilstå dig, at vi er *meget, meget* fattige. Hvis jeg endda kunne nå dig ved at gå en del af vejen og køre i 3. klasse for resten, ville jeg forsøge på det, men – du lykkelige, som ikke kender til "*res angusta domi* [Note 16)]".

Navnet på dette sted, Fuzby-le-Mud, morer dig vist. Det åbner ingen skøn udsigt; men jeg forsikrer dig, navnet passer slående til stedet, som jeg af hele mit hjerte hader. Når du spørger mig, hvorfor vi da bor her, kan jeg kun svare: fordi vi er nødt til det. En menneskefjendsk slægtning efterlod os det hus, vi bebor, hvilket sparer os husleje.

Var du her blot, tror jeg næsten, jeg kunne være glad, selv på dette sted; men jeg tør ikke bede dig komme. For det første kan vi ikke gøre dig det en tiendedel så hyggeligt, som du har det hjemme; for det andet er her ikke skygge af nogen fornøjelse, så at du, ligesom jeg, altid ville vende tilbage til St. Winifred i den mest melankolske stemning; for det tredje ville overgangen fra Semlyn til Fuzby-le-Mud være ligesom at gå fra de Elyseiske marker og Asphodel-engene til *borboros* [Note 17)] som gamle Edwards ville sige.

Se derfor beder jeg dig ikke; dog, hvis du kom, ville dagen blive mærket med en hvid streg i min mørke kalender. Far vel!

Altid din hengivne

Harry Kenrick."

Da Fuzby lå nær ved landevejen til St. Winifred, besluttede Walter, med faderens tilladelse, at besøge sin ven nogle dage på vejen til skole. Henimod slutningen af ferien drog han da, efter en kærlig afsked med alle hjemme, til Fuzby for derfra at følges videre med Kenrick. Dette lille besøg blev svangert på sørgelige følger, og Walter tænkte altid med sorg tilbage på det.

Efter at have lagt Semlyns prægtige højder bag sig løber jernbanen gennem egne, som for hver mil bliver fladere og grimmere, indtil den når helt ud i marsklandene. Intet afbryder landskabets øde, grålige ensformighed, undtagen stive, smudsige diger, som beskyttes af ånderne i sørgelige, stynede poppeltræer, og af lange rækker mørke, trøstesløse vandmøller. Walter så forundret ud af vinduet og tænkte, hvad slags liv, der kunne leves på slige steder, da toget efter en gennemtrængende fløjten holdt ved en station, som betjenten udråbte som Fuzby-le-Mud. Walter sprang ned og blev straks hilst af Kenrick med et hjerteligt håndtryk.

"Er det virkelig dig, Walter? Jeg kan næppe tro det, og fortryder halvvejs at have fået dig til sådant et hul; men jeg følte mig så umådelig nedtrykt."

"Jeg er rigtig glad over at være hos dig, Ken. Er her nogen, som kan bringe min kuffert op til landsbyen?"

"Nej, men her er – det er lige så godt at nævne tingen ved sit rette navn – en karre, vi kan tage den med os på. Kapellanen lånte mig den og kalder den en ponyvogn; men som du ser, er det kun slet og ret en karre, som jeg håber, du ikke skammer dig ved at køre i."

"Næ, det tror jeg nu ikke," svarede Walter, og steg op i den lille, underligt langagtige befordring.

"Vejen er ikke lang, og du kender vist ingen her på egnen," sagde Kenrick, "så det gør jo ingen ting."

"Hvad tror du, jeg bryder mig om det, Ken?" Og vist er det, at Walter ikke havde skænket befordringen videre eftertanke, hvis ikke Kenrick idelig var kommet tilbage til den og havde skammet sig over at være nødt til at bruge den.

"Skal jeg køre?" spurgte Walter.

"Køre? Ja det bliver der nok ikke meget af, for hesten er stærblind og så mager som et fugleskræmsel. Tænk, om den aristokratiske Power eller nogen anden i St. Winifred så os! Det ville give Henderson stof for seks uger," sagde Kenrick, idet han steg op og gav den gamle hest et rap af pisken. Hverken han eller Walter anede, at deres ekvipage var blevet set og hånligt iagttaget af en skolekammerat. Jones var nemlig, dem uafvidende, med i toget; han kastede sig, efter nøje at have taget ponyvognen i øjesyn, tilbage, idet han forud ondskabsfuldt nød den beskrivelse, han i St. Winifred ville give af Kenricks befordring. Smålig ondskab var nemlig et hovedtræk i Jones' karakter.

"Der ligger Fuzby," sagde Kenrick kort og pegede på en vidt spredt landsby, hvor hist og her et lys skinnede; "jeg ville ønske, den lå tusind favne under havet."

Hvor stødende end disse ord kan lyde, må man ikke dømme dem for hårdt.

En eneste smudsig vej løber gennem Fuzby. Foruden denne, der om vinteren er ufremkommelig af snavs og om sommeren af støv, har man ingen spadsereveje. Markerne er helt

utilgængelige for diger og grøfter. Kenrick havde døbt stedet: "Den skrækkelige sump". Der findes ikke spor af nogen udsigt, og kun en sparsom blomst vokser hist og her. Den fugtige luft er usund; det eneste element, som findes i rigelighed, er jord.

En tilværelse på dette sted havde Kenricks fader – den tidligere kapellan i landsbyen – ment at kunne finde sig i, opretholdt af en stærk pligtfølelse. Da han tillige arvede et hus, giftede han sig og bragte sin unge, smukke brud hjem, bestemt på at leve og virke der, til han kunne opnå noget bedre. Han havde ret. Den uheldige beliggenhed ville han let være kommet over, og under andre forhold følt en tilfredshed, som hidrører fra os selv og ikke fra de omgivelser, vi lever i. Da han gjorde sin beregning, havde han forudsat, at han ville komme godt ud af det med befolkningen i Fuzby; men heri tog han sørgeligt fejl.

Sognepræsten, som foruden Fuzby havde flere kald, boede der ikke, men viste sig kun af og til for at modtage den hyldest, hans menighed aldrig nægtede dem, der stod sig godt. Hans kapellan derimod, hvis indtægter var små, viste man kun liden opmærksomhed; men tiltog sig snarere ret til at blande sig i hans anliggender, plage og fortrædige ham. Der levede i Fuzby en rig proprietær, som var en rå og uvidende person. Da han var den rigeste mand i sognet, satte han gerne sin vilje igennem, hvor han ønskede det; blandt andre forsøg på at efterligne sine overordnedes latterligheder, havde han befalet klokkeren at blive ved at ringe, selv over den bestemte tid, til han med sin familie havde indtaget deres pladser i kirken. Nogle få søndage efter hr. Kenricks ankomst ringedes der endnu, skønt gudstjenesten skulle være begyndt, og da han sendte bud til klokkeren om at høre op, fik han til svar at –

"Hr. Hugginson endnu ikke var kommet."

"Jeg lader ikke menigheden vente efter hr. Hugginson eller nogen anden," sagde kapellanen.

"Men, gode herre, i samfulde ti år er gudstjenesten ikke begyndt, før hr. Hugginson har sat sig."

"Så meget desto hurtigere må samme herre lære, at gudstjenesten ikke kan rette sig efter ham. Lad ringningen straks ophøre."

Men klokkeren, som var en rå arbejdsmand, tog ikke mindste hensyn til dette, men vedblev, skønt hr. Kenrick gik på prædikestolen, lysteligt at ringe, indtil hele familien Hugginson, rasende over således at blive krænket i sin værdighed, sejlede ind i kirken under den påbegyndte salmesang.

Næste morgen gav hr. Kenrick klokkeren afsked og modtog et besøg af den opbragte Hugginson, som efter en strøm af de simpleste skældsord og ildrød i hovedet rystede sin stok op for ansigtet af ham, lod ham hans fattigdom høre og derpå forlod huset, fast besluttet på at hævne sig.

Han fik hele Fuzbybefolkningen på sin side. Det ville blive for vidtløftigt at meddele de mange smågrunde, som bidrog til hr. Kenricks upopularitet. Enhver præst under lignende forhold kan selv bedst dømme om det; de opløstes hovedsagelig i det faktum, at hr. Kenrick var dygtigere, klogere, bedre og mere kristelig end de. Hans tanker og veje var ikke deres.

Kort og godt, Fuzby var overfyldt med smålige, ildesindede elementer, som alle var enige i den ene ting, at krænke og ærgre den ny kapellan. Han følte sig som midt i en sværm af giftige insekter. Havde Dante kendt Fuzby-le-Mud, kunne han ikke

have fundet et hadefuldere, mere uudholdeligt Helvede for en ædel ånd, end denne smudsige, engelske landsby.

Det mest fremtrædende ved tonen i Fuzby var giftig sladder. Der var ingen løgnagtig skandale, intet ondt rygte, som ikke frodigt trivedes i denne usunde atmosfære, der til samme tid fortærede hver højere stræben. Der var ingen nok så lille tilfældighed, som bagtalelsen ikke slog sin klo i. Hr. Kenrick var et af de mest eksemplariske, højhjertede og rettænkende mennesker; hans eneste fejl var heftighed. Hans ædle karakter, hans vindende væsen, hans dannede ånd, nyttede ham slet ikke. Han var fattig og selvstændig, hvilket var to utilgivelige fejl. – En tid lang kæmpede han mod strømmen og søgte ikke at tage sig de usandheder nær, man fortalte om ham.

Hvad brød han sig om, at de tog anledning af hans lidt iltre måde at tale på til at beskylde ham for stadig at bande, når han med sig selv vidste, at aldrig, ikke engang som dreng, nogen ed var kommet over hans læber. Kunne det ikke være ham ligegyldigt, at disse uopdragne bjørne i deres ynkelige uvidenhed forsøgte at fange ham i meninger, som de kaldte kætterske? Det var ham langt tungere, at de modarbejdede og nedsatte alle, som han hjalp, og hvis interesser han af medfølelse søgte at fremme. Dog gav han ikke tabt, men kæmpede ærligt, indtil det blev ham for svært. Efter mange forskellige småangreb blev endelig en meget uheldig, skønt ganske tilfældig uoverensstemmelse opvist ved regnskabet i en af sognets velgørende indstiftelser, som hr. Kenrick bestyrede.

Hr. Hugginson greb den længe ventede lejlighed. Han gik omkring og fik et stort antal af sine kreaturer til ved deres underskrift at bevidne, at hr. Kenrick havde handlet *uredeligt*.

Denne skriftlige beskyldning indsendte han til biskoppen og udbredte den blandt de øvrige gejstlige deromkring. Ved næste kirkemøde blev hr. Kenrick meget koldt behandlet. Nødt til ad lovens vej at forsvare sig mod sin angriber, blev han sat i ikke så ringe udgifter. Han vandt sagen, og hans uskyldighed blev bevist; men retten, som kun holdt sig til den ydre side af sagen, og som mente, at der var mere end sandsynlighed nok til at berettige hr. Hugginson til hans beskyldning, dømte hver part til at betale sin del af omkostningerne. Disse udgifter opslugte ikke alene den stakkels kapellans lille private formue, men bragte ham endog i gæld.

Spænding, skam og den trykkende følelse af at blive grusomt og uretfærdigt behandlet nedbrød hans i forvejen svækkede helbred.

Han kunne ikke tåle, at den fjerneste mistanke, om end nok så ugrundet, skulle kastes over hans gode, ærlige navn. Han tæredes hen under den skammelige bagtalelse, som forgiftede ham enhver kilde til lykke og undergravede hans hjertefred. Denne unge mand, som var i sin bedste alder – og som ville være i stand til at lede og belære alle, han levede iblandt, hvis ydre og indre evner var lige fremtrædende – døde af et knust hjerte. Efter hans død rejste hele Fuzby hans gravminde og græd krokodilletårer ved mindet om hans fromhed.

Dette skete, da Kenrick var otte år; han glemte aldrig synet af sin stakkels faders hjerteskærende tilstand det sidste år før hans død. Han glemte aldrig, hvorledes det års sorg og bekymring havde ældet hans faders ansigt og hvidnet hans hår og i den grad kuet hans sind, at han ofte kunne sætte sin lille dreng op på sit knæ og længe tavs se på ham, så at barnet til

sidst brast i gråd under indtrykket af det sorgfulde, håbløse blik, og over de tårer, som langsomt trillede ned over faderens udmagrede, furede kinder. Lige fra den tid havde drengen bevæget sig mellem Fuzbyfolkene med åbenlys vrede og ringeagt; de var jo ved deres bagvaskelse skyld i hans beundrede og elskede faders død. Trods sin moders ønsker ville han ikke have det mindste med dem at gøre. Man kan nu forstå, at han hadede Fuzby, og at han følte sig ulykkelig ved at have sit hjem der.

Kunne nogen gøre et hjem hyggeligt på et sligt sted, måtte det være fru Kenrick. Sjældent har en renere, smukkere, mere englelig sjæl end hun levet her på jorden. Hendes naturlige og yndefulde fremtræden, den rørende skønhed og alvor, som var udbredt over hendes ansigt, måtte på ethvert andet sted end i Fuzby have vundet hende kærlighed og beundring.

Men i Fuzby blev hun mødt med kulde og stødende protektion af det regerende parti: Hugginson og lignende udannede medlemmer af samfundet, som altid hævede sig over de ringere stillede, navnlig når de ved fødsel og opdragelse stod over dem selv. Da hun, som en glad og yndig brud, under klokkernes klang var gået ud af kirken ved sin unge husbonds side, havde hun set frem til mange, lykkelige år. I samliv med *ham* måtte der være lyst alle vegne. – Stakkel! Hendes ægteskab havde været et fortsat martyrium, så meget mere pinefuldt, som det bestod i gentagne små plagerier og stadige krænkelser. I de syv år hun havde været enke, havde hun vundet en sjælsro, som hævede hende over enhver *mulighed* for ydmygelse gennem hendes omgivelser. De formåede ikke mere at såre hende eller

forbitre hende livet, thi for sin egen person havde hun sagt farvel til de jordiske ønsker og glæder.

Skønt endnu ung og smuk havde hun nået et kristenlivs fulde modenhed og bar ydmygt ringeagt, skuffelser og fattigdom i fuld fortrøstning til Gud, som ikke forlader sine. I sit ensomme hjem, uden en ven i Fuzby, som kunne råde eller trøste hende, grundede hun ofte over, hvorledes andres småsynder udelukkende var skyld i hendes sorg og nød; det var hende en gåde, at det ene menneske skal kunne gøre det andet så *ubodelig skade*.

Ja, det er sørgeligt at tænke, at vi, som om synd, nød og død ej var tilstrækkelige onder her i verden, forøger summen af menneskelig lidelse ved at overse, tilsidesætte og krænke vore medmennesker. Ved ubetænksomme ord, hårde domme og ukærlig adfærd, sårer, nedsætter og bedrøver vi de sjæle, for hvem Kristus er død, og dybest sårer og bedrøver vi derved Ham, den reneste og bedste.

Det eneste, der bandt hende til jorden, var hendes faderløse søn, hendes et og alt, som hendes hele kærlighed var sammentrængt på. Hvis det var en roman, jeg skrev, ville jeg naturligvis fremstille moderens inderlige og beundrende kærlighed gengældt af drengen med lidenskabelig varme. Men det var ikke tilfældet. Harry Kenrick holdt nok af sin moder; han ville have fundet sig i meget, hellere end se hende lide; men han var ofte kold imod hende, og hans opførsel tankeløs og egenrådig. Han elskede hende ikke – og det gør måske aldrig noget barn – som hun ham.

Faktum er, at når Kenrick var hjemme, hvilede der et stærkt tryk over ham, som han kaldte Fuzbyondet. Han hadede således

stedet og dets befolkning og følte det pinefulde i deres stilling så bittert, at han, skønt sammen med sin moder, aldrig var glad der.

I skolen var han munter, hjertelig og fuld af liv; hjemme omgav han sig med en skal af tilbageholdenhed og kulde.

Det var en hård prøvelse for den ømme moders hjerte, at hun ikke formåede at gøre hjemmet lykkeligt for den søn, hun så varmt elskede, og at han endog lod til ikke at bryde sig om hende. Siden han i skolen havde lært, hvor langt bedre mange andre drenge var stillede, og hvor utalligt mange glæder der var indesluttet for dem i ordet "hjem", var han overfor moderen tavs og indesluttet, undertiden endog mut.

Jeg ville ønske, at jeg kunne skildre det anderledes; slige forhold bliver så sjældent sandt fremstillet i bøger, og dog er det et lige så almindeligt som sørgeligt tilfælde. Ikke engang hendes søn gav fru Kenrick erstatning for hendes tunge liv. Hans nærværelse var næsten en større byrde end savnet af ham, når han var borte. Og dog kunne ingen moder have opdraget sit barn forstandigere, kærligere og med større omhu. Havde hun kunnet læse i Harrys hjerte, ville hun have fundet ham i besiddelse af *virkelig* følelse; men i Fuzby lagde der sig noget koldt og frastødende over ham. Hans moder græd i stilhed, når hun tænkte på, at ikke engang hendes egen søn holdt af hende, i det mindste ikke således, som hun havde tænkt sig. Det var den sidste bitre dråbe, der fik det bæger til at flyde over, som det var Guds vilje, hun skulle tømme.

Drengene kørte nu op for døren af det lille hus, som lå i en have; da den var overset fra alle sider, havde den ringe

tiltrækning og var desuden lille og grim. Fru Kenrick modtog dem og sagde venligt:

"Det glæder mig ret, min kære Harry, at du har bragt din ven hjem med."

Harry var kun optaget af, hvor fattigt et indtryk hans hjem måtte gøre på Walter, og svarede hende derfor ikke, men sagde, henvendt til vennen:

"Du ser her den hytte, vi bebor; vi har kun en tjenestepige; jeg skal nok bære kufferten op, jeg er vant til selv at gøre alt, undtagen at børste fodtøj."

Fru Kenricks øjne fyldtes med tårer ved disse bitre ord; men hun trængte dem tilbage og bød Walter velkommen; den hjertelige og tillige ærbødige måde, han hilste hende på, vandt straks hendes hjerte.

"Harry har endnu ikke lært," sagde hun spøgende, "at man ikke behøver at skamme sig ved fattigdom; men jeg er vis på, Walter – tilgiv, at jeg bruger det navn, som gennem min søn er blevet mig så tilvant – at De, under Deres korte ophold her, ikke vil lade Dem genere af enkelte små savn."

"Jeg forsikrer Dem, fru Kenrick," udbrød Walter, "at jeg føler den største glæde ved at være sammen med Dem og ham."

"Jeg beder dig, moder, ikke altid at stikke folk vor fattigdom i næsen," sagde Kenrick næsten vredt, da Walter et øjeblik var gået ud af stuen.

"Men kære Harry," sagde fru Kenrick alvorligt; "du glemmer ganske, at det er din moder, du taler til. Var det måske mig, som først nævnte vor fattigdom? Når vil min Harry dog lære at finde sig i Guds tilskikkelse? Tro du mig, at vi kunne føle os rige

og lykkelige i vor fattigdom, når vi blot ville tage den med det rette sind."

Drengen vendte sig utålmodigt bort og løb for at opsøge sin ven; men moderen tog med et dybt suk fat på sit arbejde. Det varede længe, inden det gik op for Kenrick, hvor dadelværdig hans opførsel var. Lang tid efter, da moderen var død, blev han smerteligt mindet om denne scene ved hændelsesvis at finde uddrag af en af hendes yndlingsforfattere skrevet med hendes håndskrift:

"Det er blevet vor tid forundt at føle velsignelsen ved denne slags fattigdom; ikke frivillig eller stolt, men villig og undergivende; ikke klarsynet eller triumferende, men mild og tålmodig; tålmodig, dels af kærlighed til Gud, dels af blindhed for menneskelig undertrykkelse; alt for virksom til at falde i tanker, alt for uskyldig til at være sig selv bevidst, alt for øvet i sorgen til at stille fordringer, med en stille længsel efter den ukendte morgenrøde og med en anelse om dens fulde, uberørte lykke, lig fuglenes afbrudte toner i daggry eller de gyldne skystriber på den grå morgenhimmel. En slig fattigdom er det blevet vor alder givet at takke Gud for under dens tryk; det er forbeholdt en yngre slægt at ære og undgå den."

Note 15: **Dulce domum:** Søde hjem.

Note 16: ***res angusta domi:*** "Trang i hjemmet"

Note 17: **Borboros:** Græsk for mudder, smuds. *Red.anm.*

22. Krage søger mage

Walter kunne ikke undgå at høre en del af denne samtale. Det både forundrede og bedrøvede ham, at Kenrick, som han havde set op til, ville vise sin værste side hjemme og opføre sig således imod en, som han skyldte den største kærlighed og agtelse. Men endnu mere forundret blev han, da han kom ned og så sin vens moder med det rolige ansigt, så blidt, så resigneret, og følte det trylleri, der lå i hendes væsen, hvis naturlige ynde ville have gjort et hof ære. Alt hvad han kunne gøre, var ved sin opførsel at vise fru Kenrick, hvad han personligt følte for hende. Da han så forsigtigt og fint som muligt over for Kenrick antydede, at han fandt hans opførsel imod hans moder lidt uforskammet, blev denne vred og svarede, idet blodet skød op i hans kinder: "Ja, det er let nok for dig at sige, men du skulle prøve på at bo i Fuzby!"

"Jeg har dog nydt mit ophold her meget, Ken; du ved ikke, hvor højt jeg sætter din moder!"

"Tak, Walter; men hvad ville du sige, hvis du *altid* skulle bo i Fuzby?"

"Jeg ville forsøge på at gøre opholdet her lykkeligt!"

"Lykkeligt!" gentog Kenrick, og idet han vendte sig om, mumlede han noget om at lave en silkepung af et svineøre. Kort efter fortalte han Walter flere af de omstændigheder af hans faders liv, som vi nylig har omtalt.

Da de tre dage var til ende, brød drengene op fra Fuzby. De kørte til stationen i den ovenfor beskrevne ponyvogn, ledsaget af fru Kenrick, meget imod sønnens vilje. Hun holdt sig tappert, da hun sagde dem farvel, for hun kendte jo drengens

afsky for alt, hvad der hedder "scener", og desuden ville hun ikke forstyrre deres munterhed, som hun vidste kom fra hjertet. Verden lå nu foran dem, lys og forførerisk, uden mindste skygge. Hun var jo heller ikke alt for Harry, som han for hende. Han havde andre længsler, et andet hjem og andre bånd. Alt det tænkte hun på for ikke at bedrøves over, at han kunne forlade hende med så let et hjerte. Men da hun havde set toget forsvinde med, hvad der var hende kærest i verden, og gik tilbage til sit ensomme hjem, kun beskinnet af troen, thi håbet havde for længe siden forladt det, da randt der stille tårer ned ad det smukke ansigt bag ved sløret. Dog, allerede da hun trådte over sin dørtærskel, dvælede hendes tanker ikke længere ved hende selv, men hun sendte dem på bønnens vinge til den Almægtiges trone og bad for den elskede søn, som hun nu ikke skulle se i 5 lange måneder.

Den forladte moder græd. Men sønnen blev gladere og gladere, efter som han nærmede sig bakkerne og søen, som antydede, at de nærmede sig St. Winifred. Han passiarede fornøjet med Walter om det kommende halvår og var opfyldt af ærgerrighed, håb og gode forsæt. Han slog hænderne sammen i henrykkelse, da de endelig nåede toppen af Bardlynhøj og så skolebygningen ligge foran sig.

Da de havde haft en lang rejse at gøre, var de blandt de sidste, som kom. Henderson og Power stod ved porten for at tage imod dem og de andre drenge, som kom med samme vogn. Iblandt dem var Bliss og Eden.

"Ha, Eden!" råbte Henderson; "jeg har lavet et vers om dig."

"Jeg er en reje, en reje er ej af de høje,
"Se mine horn og betragt kun mit øje!
"Vær hurtig, vær hurtig, føl på mig, for se,
"Jeg er en reje, som spises til te."

"Men hvem er det? Er det muligt!" udbrød han, slog hænderne sammen og kastede øjnene mod himlen i påtaget henrykkelse; "det er virkelig Bliss."

"Du skal få bank, Flip," sagde Bliss, kun i en endnu godmodigere tone end sædvanlig, idet han gjorde et udfald imod ham.

"Det forekommer mig, som om jeg har hørt den bemærkning før," ytrede Henderson og sprang til side. "Nå, Walter, hvorledes har du det, min kære, gamle ven; jeg håber, du sidder på sundhedens trone, i skyggen af en vel organiseret hjernes baldakin?"

"Jeg har det i alt fald bedre end du, Flip, for du synes galere end nogen sinde."

"Ja, det er han også," faldt Power ind; "siden han er kommet tilbage, har han omtrent leveret 15.000 dårlige vittigheder. For resten må I være os begge taknemmelige, vi har kaffe til jer på mit værelse. Kom bare, pedellen sørger nok for tøjet."

"Må jeg være så dristig at bringe en reje med til te?" spurgte Henderson og greb fat på Eden.

"Ja vist! Jeg ville selv have bedt dig, Eden," sagde Power og trykkede venligt den lille drengs hånd. "Har du nydt din ferie?"

"Nej, ikke synderligt," svarede Eden.

"Jeg synes heller ikke, du ser så glad ud, som jeg kunne ønske; nå, så får du more dig desto bedre i aften."

"Ja, det vil jeg! Jeg håber, jeg skal sove i stue sammen med dig igen, Walter; hvad skal jeg ellers gribe til?"

"Ja, det er sandt, Flip, hvorledes bliver det med det?" spurgte Walter. "Du lovede at se at få det indrettet således, at vi kom til at sove sammen; det ville være gruelig morsomt. Jeg vil nødig skilles fra dig, Eden, og tog dig gerne med, men jeg kan ikke udholde Harpour og hans sæt."

"Ja, jeg har ikke fået det, som jeg ville. Du og rejen skal blive på nr. 10, men da der var en ledig seng, fik jeg mig selv lagt i den."

"Hurra!" udbrød Walter og Eden i munden på hinanden, "det er brillant!"

"Lad mig nu se," sagde Walter, "der er Jones og Harpour – æsler begge to –, så er der Cradock, nå, han er en klods, men han er ikke så gal, så er der Anthony og Franklin, de er langt lystigere, end de har været; Franklin kan jeg rigtig godt lide; når så vi tre kommer til, kan det blive godt alt sammen."

De første dage i det ny semester forløb meget behageligt. Lærerne og drengene mødtes i den gladeste stemning, og disse sidste, som endnu var påvirkede af hjemmets mildnende indflydelse, genoptog ikke straks skolelivets forviklede væv med dets mange slette tråde. De levede alle i god forståelse med hinanden, lykkelige, glade og fulde af gode beslutninger.

Alle vore drenge var flyttet omkring. Walter havde fået sin ven Percival til lærer. Kenrick var kommet i 5.B., og Power var, trods sin unge alder, nået op i 5.A., som er lige under monitorernes værdige 6. klasse.

Den første søndag var en smuk, klar efterårsdag, og drengene delte sig, som de plejede, i grupper, der sås rundt

omkring på skolens grund. Deres yndlingstilflugtssted var en stor, grøn mark bag ved huset, overskygget af gamle træer og begrænset af den bugtede flod. Imellem middag og bibellæsning kunne man være temmelig vis på at træffe størsteparten af drengene her om søndagen. Nogle så man da vandre arm i arm og op ned ad de lange alleer, mens andre sad med deres bog tværs over stammerne, som hang ud over floden, eller lå dovent henstrakte i græsset og læste over på deres skriftsteder.

Det var en yndig plet og en behagelig tidsfordriv; men Walter foretrak dog i reglen sin yndlingsplet: strandbredden. Her kunne vi også finde ham i dag i samtale med Power, mens Eden sidder tæt ved på spidsen af et klippestykke og gennemgår sin lektie i Testamentet. Samtalen drejer sig mest om den nylig endte ferie, og Power udspørger Walter om hans besøg hos Kenrick.

"Hvorledes morede du dig egentlig, Walter?"

"Rigtig godt. Fru Kenrick er den nydeligste dame, man kan se."

"Ken taler altid ondt om Fuzby – er det ikke således det hedder?"

"Jo, det er ganske vist ikke noget muntert sted, men Ken gør det værre, end det er. Jeg tror, han har sat sig for at hade det."

"Hvorfor?"

"Det ved jeg ikke. De behandlede ikke hans fader godt; han var præst der på stedet."

"Så vidt jeg ved, danner Fuzby ingen undtagelse i den retning. De fleste steder er det ikke let for en fattig landsbypræst at leve i god forståelse med sin menighed."

"Ja, men Kens fader synes rigtignok at være blevet skammeligt behandlet." Og Walter fortalte Power en del af pastor Kenricks livshistorie, som sønnen havde meddelt ham.

Da han havde endt, så han, at Eden havde lukket sin bog og hørte opmærksomt efter.

"Nå, Arty," sagde Walter, "det var ikke bestemt for dine øren."

"Ikke? Det gør mig ondt, men jeg tænkte ikke, det var nogen hemmelighed, da du talte så højt."

"Det tvang bølgerne mig til; men det er det samme, det vist ingen hemmelighed; som en sådan er det i det mindste aldrig betroet mig; imidlertid er det jo ikke den slags ting, som man taler om, så I må ikke nævne det for nogen."

"Nej, det skal jeg ikke," sagde Eden. "Så er der altså andre, som har et ulykkeligt hjem foruden mig," tilføjede han sagte.

"Hvad for noget, er du ikke lykkelig i dit hjem, Arty?" spurgte Power.

Eden rystede på hovedet. "Nej, ikke mere; mama har giftet sig igen i denne ferie med oberst Braemar – jeg kan ikke udstå ham." Ordene blev udtalt med en sådan kraft, at man fristedes til at tro, at han måtte have en særegen grund til denne afsky; men Power afbrød ham.

"Hys, Arty! Du må gøre dig umage for at komme til at holde af ham. – Kan du din lektie?"

"Ja."

"Så lad os gå en tur til klokken ringer."

Mens denne scene foregik ved strandbredden, opførtes der en anden, meget forskellig, på "Croften", navnet på den mark, som vi nylig har beskrevet.

Jones og en af hans sæt, som hed Mackworth, gik op og ned ad Croften i en retning, mens Kenrick og Whalley, en af hans venner, gik i den modsatte, så at de 4 drenge mødtes hvert 5. minut. Første gang bemærkede Kenrick, at de puffede til hinanden og betragtede ham med et uforskammet blik. Dette forundrede ham, skønt han ikke stod sig godt med dem. Han havde ikke glemt, hvor hårdt Jones havde behandlet ham, lige fra han var nyankommet, og indtil han havde nået den grænse, udover hvilken Jones ikke turde forfølge ham med sit tyranni. Han var nu så højt oppe i skolen, at han vel vidste, at Jones ville være lige så bange for at røre ham, som for at komme en af sin egen alder og styrke for nær. Kenrick havde aldrig lagt skjul på den rolige og sublime foragt, som han følte lige over for den andens lavhed og ondskab. Mackworth var en slagsbroder af en anden surdej. Han var en opvakt dreng, regnede sig for adelig på grund af sit halvfætterslægtskab med en baron; han studerede adelige stamtavler, klædte sig lige så sirligt som Tracy og påtog sig de allerudsøgteste manerer. Da han havde rejst en del og overalt opfangede vaner og manerer efter bekendte eller moderne personligheder, kaldte drengene ham gerne: "Fransk Fernis." Men Mackworth var en farlig fjende, for han havde den skarpeste tunge i hele skolen, og det var hans største fornøjelse at få en lille dreng til at vride sig under hans bidende bemærkninger. Da Kenrick først kom i skole, var hans klæder, som var syede i Fuzby, ikke alene slidte, for hans moder var for fattig til at give ham ny, men også af et gammelt snit. De første ord, som Mackworth derfor henvendte til ham var disse:

"Du, ny kammerat, hvad er din fader?"

"Min fader er død," svarede Kenrick med dæmpet stemme.

"Hvad *var* han da?"

"Han var præst i Fuzby."

"Var han præst; det var et drøjt arbejde," var det rå svar. "Er du vis på, at det ikke var i Lusby?"

Kenrick betragtede ham med et lynende blik, som så langt fra bragte Mackworth ud af fatning, at han tværtimod godtede sig over, at snerten havde truffet. Han var bestemt på at ville prøve sin tunges brod igen og om muligt lade mere blod flyde.

"Nå, du glopind, så du holdt ikke af min bemærkning?"

Kenrick svarede ikke, og Mackworth vedblev:

"Hvilket fattighuslem har efterladt dig sine aflagte klæder? Må jeg spørge dig, om din trøje tillige skal tjene som kikkert, og om det er brug, hvor du kommer fra, at gå med bukserne ned over knæet?"

Der lå en så bidende spot i disse ord, at Kenrick aldrig siden så Mackworth uden at mindes den blusel, som de forårsagede ham. Fra hjemmet, han netop var kommet fra, havde han medbragt en frisk modtagelighed for ethvert indtryk og en angst for at gøre sig latterlig, så Mackworths ord bedrøvede ham dybt; han bøjede sit hoved og gik, og denne skamfølelse forfulgte ham i lang tid, lige indtil hans moder havde givet efter for hans indstændige bøn, og ved personlige savn og opofrelser set sig i stand til at skaffe ham ny klæder. Da hævede han atter hovedet iblandt sine kammerater, men Mackworth værdigede han aldrig et ord.

Han forundrede sig derfor over disse to drenges påtrængende uforskammethed, og da han næste gang kom forbi dem, målte han dem fra top til tå med et harmfuldt,

hovmodigt blik. Et øjeblik efter hørte han dem briste i latter og derpå føre følgende samtale:

"Det var det løjerligste køretøj, du kunne se," hørte han Jones sige, "en slet og ret arbejdsvogn, forsikrer jeg dig, trukket af et skindmagert fugleskræmsel af en blind hest …"

Mere hørte han ikke, undtagen at Jones fik et anfald af undertrykt fnisen over en eller anden bemærkning af Mackworth om en "glopind" trukket af en blind hest.

"Hvor de dog er uopdragne, Ken," sagde Whalley, "hvad kan de mene?"

"De æsler," udbrød Ken og stampede vredt med foden, mens hans ansigt blev purpurrødt.

"Hvis de går ud på at ærgre dig, Ken," sagde Whalley, som var en almindeligt afholdt, godmodig dreng, "så lad dem ikke få den triumf at se, at det lykkes dem, husk på, det er jo kun Fernis og Hvidfjer [Note 18)], alle ved nok, hvad de er værd."

"De æsler," gentog Kenrick, "jeg skal lære dem."

"Lad os gå ned til stranden, Ken."

"Nej, Whalley; jeg er vis på, at de vil fornærme mig, og jeg vil høre, hvorledes og hvorfor."

Dette blev let nok, for Jones og hans ven nærmede sig atter i høj samtale.

"Jeg har aldrig kunnet tåle den fyr," hørte han Jones sige, "han gør sig altid så vigtig."

"Ja, tænk blot den idé at modtage sin ven med en høstvogn, ha! ha! ha!"

"Det er så uforskammet af sådan en simpel knægt som ham …" her gik der nogle ord tabt for Kenrick, for Jones dæmpede sin stemme, idet de gik forbi; men han hørte kun alt

for tydeligt ordene: "Fader" og "uhæderlig præst", resten supplerede hans fantasi.

Kun et sekund stod han lynslået med askegråt ansigt og flammende blik. I det næste sprang han ind på Jones, greb ham fat i kjolekraven med begge hænder, ruskede ham, kastede ham til jorden og sparkede hans hat – som var faldet af i kampens hede – lige ud i floden.

"Hvad pokker mener du med det?" spurgte Jones og sprang op. "Jeg skal give dig, 5. klasse eller ikke 5. klasse, de eftertrykkeligste prygl, som du nogensinde har fået!"

"Du understår dig ikke at røre ham med enden af din lille finger," sagde Whalley, som var på højde med Jones og holdt meget af Ken.

"Heller ikke, når han kaster mig omkuld og sparker min hat i vandet?"

"Nej, Jones," svarede Whalley roligt. "Jeg ved ikke, hvad I talte om, men det var tydeligt at se, at I gik ud på at fornærme ham."

"Hvad er her på færde, hvad går her for sig?" spurgte flere drenge, som stimlede til.

"Kun et plebejisk udbrud af vrede af vor velopdragne ven der," svarede Mackworth og pegede foragteligt på Kenrick, som endnu stod skælvende af harme med udvidede næsebor.

"Om hvad?"

"Det må Gud vide. *Apropos de rien*."

"Du lyver!" udbrød Kenrick heftig. "Du ved, du fortalte en fornærmelig løgn om mig; siger du det igen, gør jeg også det samme ved dig igen."

"Ja, prøv på det," sagde Jones i en barsk tone.

"Fornærmede dig?" faldt Mackworth ind med blid stemme. "Vi talte – så vidt jeg husker – om en uærlig præst. Må jeg spørge dig, er du en uærlig præst?"

"Tag dig i agt!" sagde Kenrick rasende.

"Tage mig i agt? For hvad? Vi har ikke bedt dig om at høre efter vor samtale, lurere hører ikke ..."

"Snak," afbrød Whalley ham, "du ved godt, at I talte himmelhøjt, så at enhver kunne høre jer."

"Og hvad så? Må vi ikke tale lige så højt, som vi vil? Jeg forsikrer jer på mit æresord," sagde han idet han henvendte sig til de omkringstående drenge, "vi nævnte ikke engang Kenricks navn. Vi talte om en uhæderlig præst, som kørte på en høstvogn, da Kenrick fo'r ind på Jones som en tiger. Hvis han har noget imod, at vi taler om sådanne ubehagelige folk, når han hører på det, så vil vi ganske vist ikke gøre det oftere," tilføjede Mackworth med et giftigt smil.

"Fransk Fernis!" sagde Whalley med åben foragt, idet hans harme steg højere end sædvanlig, skønt han ikke fattede grunden til Kenricks vrede. "Det undrer mig, at Kenrick vil nedlade sig til at lægge mærke til, hvad to sådanne fyre som du og Jones siger. Kom, Ken, du ved, hvad vi alle tænker om de to," og idet han stak sin arm ind i Kenricks, trak han ham bort fra stedet, mens Jones og Mackworth ingenlunde var utilfredse med at få lejlighed til at slentre af i en anden retning, overbeviste om, at der ikke var en eneste dreng, der ikke ville fordømme deres opførsel, hvis han til fulde havde forstået den.

Da Whalley havde bragt Kenrick til et roligt sted ved floden, spurgte han ham, hvad der havde opbragt ham i den grad, men Kenrick svarede ikke, han skjulte sit ansigt i sine hænder. Han

følte sig i sandhed dybt krænket, såret på det ømmeste sted. Man havde letfærdigt leget med hans bedste følelser; den tanke pinte ham, at hans faders bedrøvelige historie, rimeligvis i en fordrejet form, nu løb rundt iblandt lutter udeltagende tilhørere og så at sige blev gjort til skolens fælles ejendom. Vel vidste han, at drengene, undtagen Jones og Mackworth, ville være for hensynsfulde til nogen sinde i mindste måde at hentyde til den; men alene det, at de nu alle kendte den skammelige beskyldning, som fik hans faders hjerte til at briste og for en tid bragte mistanke og vanære over hans navn, var gift og galde for ham at vide. – Og nu! Hvorledes var historien kommet til dem? Kenrick kunne kun tænke sig en eneste måde. Han havde hørt Jones sige: "En arbejdsvogn og en blind hest." – "Ja, således er det! Walter Evson, det er altså dig, der har gjort dig lystig over vor fattigdom og stillet vort hjem frem i et latterligt lys! Jeg tvivler ikke om, at I har fået jer en ordentlig latter på vor bekostning i sovesalen."

Kenrick vidste ikke, at Jones havde set dem fra jernbanevinduet, og at han havde besøgt en tante i nabolaget, hvor han havde hørt detaljerne ved hr. Kenricks historie. Han holdt fast ved den slutning, at Walter havde forrådt ham og gjort ham latterlig. Af naturen heftig og vokset op uden en fader, der ved en fornuftig ledelse kunne have hjulpet ham igennem de vanskelige drengeår, havde han aldrig lært med eftertanke at drøfte en sag; han sprang straks til den falske slutning: Det må være således! Det er således! og brød ud i en strøm af bitre tårer, idet han tilføjede: "Det havde jeg dog ikke troet om ham."

Sagen var den, at Kenrick var meget let til at blive fornærmet. Han havde set, at Walter misbilligede hans opførsel imod hans moder, og hans prikne stolthed havde følt sig ubehagelig berørt ved, at Walter havde vist moralsk mod til på den delikateste måde af verden at hentyde til den råhed, som han i høj grad måtte fordømme. Han tav dertil i øjeblikket; men det var gået ham nær til hjerte, så meget mere, som han var skinsyg nok til at frygte, at Henderson og Power skulle indtage hans plads som nr. 1 i Walters hjerte, og at denne igen skulle fortrænge ham i deres venskab; dette var ham en torn i øjet, for han, med sin natur, kunne ingenlunde nøjes med at være nr. 2. Han kunne ikke have fået en bedre ven end den frimodige, ærlige Whalley, hvis venskab Kenrick kun havde søgt for at vise Walter, at han godt kunne undvære ham. Men Walters ædelmodige natur forstod ikke et så lavt motiv og kendte ikke til jalousi.

"Bryd dig aldrig om det, min kære ven," sagde Whalley og klappede ham på ryggen, "hvem vil lægge mærke til, om sådanne to fyre prøver på at være uforskammede. Jeg for min del ænser det ikke mere end et knips i luften."

"Det er heller ikke det, Whalley," svarede Kenrick med selvfølelse og tørrede sine øjne. "Men hvorledes har disse fyre fået det at vide, som de hentydede til? Der er kun én person, som ved det, han må have forrådt mig og let af mig bag min ryg. Det er det, som oprører mig."

"Hvem mener du?"

"Den udmærkede Evson," svarede Kenrick bittert. "Men du kan stole på, jeg skal aldrig åbne min mund mere til ham."

"Evson? Det tror jeg ikke om ham, er du vis på det?"

"Aldeles, han er den eneste, som ved det."

"Men du vil dog vel spørge ham om det først?"

"Det behøves ikke," svarede Kenrick mørkt; "men jeg vil gøre det for at vise ham, at han er opdaget."

Note 18: **Hvidfjer:** En hvid fjer er et symbol på fejhed.

23. Et afbrudt venskab

Kenrick traf ikke Walter senere om søndagen, fordi han opholdt sig hos hr. Percival; men uden at bekæmpe sin vrede besluttede han næste dag at gribe lejligheden, så snart de mødtes, til at bebrejde Walter hans formentlige falske venskab og brud på fortrolighed.

Da skolen var endt, gik han derfor med Whalley for at opsøge ham på legepladsen. Walter spadserede op og ned med Henderson og anede intet ondt. Henderson fik først øje på dem, og da han aldrig så Whalley, hvis fortræffelige humør gjorde ham så indbydende til at spøge med, uden at øve sin vittighed på ham, lavede han straks en sang, som Whalleys navn afgav stof til; han blev imidlertid afbrudt af denne, som begyndte at jage ham rundt om skolebygningen for at klare farvandet for Kenrick.

Walter kom ham som sædvanlig hjertelig i møde, men standsede forundret, da han bemærkede det mørke, vrede udtryk i vennens ansigt; da Kenrick forblev tavs, greb Walter hans hånd og sagde: "Hvad er der i vejen Kenrick?"

Han trak hurtigt hånden tilbage.

"Evson, jeg kommer for at spørge dig, om du virkelig har fortalt om alle mine anliggender til nogen af drengene, også alt, hvad jeg sagde dig om min fader?"

Da Walter øjeblikkelig erindrede, at han havde nævnt noget om det til Power, kunne han ikke frit sige "Nej", men begyndte en forklaring.

"Fortalt nogen af drengene om dig og din fader?" gentog han; "jeg troede ikke –"

"Undskyldninger bryder jeg mig ikke om, kun et 'Nej' eller 'Ja'."

"Men du forbød mig jo ikke –"

"'Ja' eller 'Nej'," afbrød Kenrick ham med en utålmodig bevægelse.

"Så må jeg vel sige 'Ja'; men hør blot engang. Jeg nævnede det kun –"

"Tak skal du have. Jeg bryder mig ikke om at høre, hvem du nævnede det til." Hermed drejede Kenrick sig om og ville gå.

"Men hør dog, Ken," sagde Walter indtrængende, idet han gik efter ham og lagde hånden på hans skulder.

"Mit navn er Kenrick," sagde han og frigjorde sig fra Walters hånd. "Du kan gøre så mange undskyldninger, du vil, men jeg taler alligevel ikke til dig."

"Jeg behøver slet ikke at undskylde mig; jeg sagde det kun –"

"Det er mig ligegyldigt til hvem, du 'kun' sagde det. Det er 'kun' ude over hele skolen. Det er ikke *første* gang, du bærer dig uhæderligt ad."

"Jeg ved ikke, hvad du mener," råbte Walter, der nu var blevet lige så oprørt som Kenrick.

"At krænke fortrolighed er *næsten* lige så slet som at opbryde pulte og brænde –"

En slig hentydning fra Kenricks side var lav og grusom, det følte han selv.

"Tak for det rap, som jeg visselig fortjener," sagde Walter; "men jeg troede, *du* mindst af alle, Kenrick, ville benytte dig af det. Jeg indrømmer, at det var en dårskab og uret, som jeg altid med ydmygelse vil mindes og anråbe om tilgivelse for. Og du ved, at jeg har opnået den. Men i *dette* tilfælde kunne jeg bevise

dig, hvis du ikke var rent forblindet af lidenskab, at jeg intet galt har gjort. Dog indser jeg, at du for øjeblikket ikke *vil* høre mig, og jeg vil ikke nedlade mig til –"

"Nedlade! Det kan jeg lide," sagde Kenrick og afbrød ham med en hånlatter, som bragte Walters blod i kog. "*Du* nedlader dig måske til *mig*."

Drøjere ord ville være faldet, hvis ikke Henderson, stadig forfulgt af Whalley, var kommet løbende og udbrød da han så, alt ikke var i sin orden:

"Halløj, Damon! Hvad har Pythias meddelt dig?"

Kenrick værdigede ham intet svar, men vendte sig om og gik.

"Han er meget vred på dig, Evson," bemærkede Whalley, "fordi han tror, at du har talt til Jones og hele det sæt om hans familiehemmeligheder."

"Det kunne aldrig falde mig ind," udbrød Walter fortørnet. "Jeg tilstår, at jeg har talt med Power om det, og at en anden tilfældigt kom til at høre det. Det er ikke faldet mig ind, at det kunne være Kenrick imod. Du ved vist, jeg ikke kunne tale spottende om det, og hvis han ikke var stærblind af raseri, kunne jeg på fem minutter klare ham sagen."

"Hvis du kun har nævnt det til Power, er jeg vis på, Kenrick tager sig det mindre nær; jeg skal tale med ham, når hans vrede har sat sig lidt," sagde Whalley.

"Som du vil, Whalley; Kenrick har ikke mindste grund til så skammeligt at mistænke og overfalde mig, eller til at behandle mig som en ren skovisk og oprippe gamle sår," svarede Walter, dybt krænket. "Lad ham selv finde ud af sandheden, hvis han har lyst."

Begge vennerne var yderligt opbragte på hinanden; de følte sig gensidigt dybt forurettede, og hver især brugte i sin ophidselse stærke og ubetænksomme udtryk, som intet tabte ved at gentages. Således blev kløften imellem dem dybere og dybere, og navnlig ved Kenricks ømtålighed og ilsind fik denne uenighed, som fra første begyndelse let kunne være udjævnet, alvorlige følger, og truede med at blive til varigt fjendskab.

"Power, har du omtalt til andre, hvad jeg sagde dig om Kenricks forhold?" spurgte Walter, da de mødtes.

"Omtalt det til andre!" udbrød Power; "det kan du da nok tænke, jeg ikke har, Walter!"

"Det vidste jeg godt; men Kenrick påstår, at jeg har udspredt det hele skolen over, og har behandlet mig som en slet og ret lommetyv." Walter meddelte ham nu de nærmere omstændigheder, og Power, hvem det gjorde ondt, at to virkelige venner skulle adskilles ved et, som han anså det for, aldeles undskyldeligt fejlgreb fra Walters side, rådede denne at skrive til Kenrick og forklare ham sagens rette sammenhæng.

"Hvad kan det nytte?" udbrød Walter; "han ville ikke høre et ord af, hvad jeg sagde, og gjorde mig de hårdeste bebrejdelser."

"Ja, i hidsighed; men han vil fortryde det, når han igen bliver rolig. Du ved jo, hvilken prægtig fyr han egentlig er. Jeg er vis på, du tilgiver ham, Walter, og med glæde gør det første skridt til forsoning."

Efter en lille kamp med sin fortørnelse skrev Walter en billet, som han bad Whalley give Kenrick, når de sås. Dens indhold lød som følger:

"Min kære Kenrick!

Jeg tror, du gør mig uret. Hvem der kan have talt til Jones om dig og dine familieanliggender, ved jeg ikke. Af mig har han *intet* fået at vide. Jeg har rigtignok nævnt din fader og hans forhold til Power, da vi engang i fortrolighed og på den kærligste måde talte om dig; det gør mig nu meget ondt, da jeg ser, hvor vred du er derover. Men Power er den sidste til at fortælle sligt igen.

Tilgiv mig – og tro mig.

Din altid hengivne ven

Walter Evson."

Kenricks første indskydelse efter at have læst disse linjer, var at opsøge Walter og hjerteligt og oprigtigt forsone sig med ham. Men i samme øjeblik mindede synet af Jones og Mackworth hans stolte ømtålige natur pinligt om den scene, som så stærkt havde berørt ham. Han fattede ikke, hvorledes Jones kunne vide besked om den lille befordring, med mindre Walter havde opholdt sig over den til en eller anden. I stedet for at søge nærmere oplysning desangående, eller lade videre mistanke fare, gav han atter sin vrede tøjlen, og skrev:

"Jeg vil tro din forklaring, så vidt som den rækker; men jeg *ved*, at der er blevet sagt *mere*, end du indrømmer. Det undrer mig, at du har kunnet opføre dig så uværdigt imod mig; jeg kunne aldrig have handlet således mod dig. Jeg vil søge at glemme denne ubehagelige historie; men det er kun betinget, at jeg atter skriver mig

din hengivne ven

H. Kenrick."

Walter havde ikke ventet dette kolde, uvenlige svar. Da Whalley bragte ham Kenricks billet, åbnede han den ivrigt, i håb om at finde en ærlig fornyelse af deres tidligere venskab; men blodet steg ham op i kinderne ved Kenricks hentydning til, at han ikke helt og holdent havde sagt sandheden. Opbragt over dette, besluttede han, idet han rev sedlen itu, ikke at gøre noget videre skridt til forsoning.

Men ved senere at tænke over de mange glade timer, de havde tilbragt sammen, over hvor urokkelig Kenrick havde stået ham bi i hans trange tider, og hvor elskværdig han egentlig var, kunne Walter ikke lade være at tage sig denne uenighed nær til hjerte. Ofte påkom der ham en brændende længsel efter igen at være på den gamle fod med Kenrick, da han følte, hvorledes han i sit hjerte stadig holdt af ham, og efter en lille tids forløb tilsidesatte han atter sin stolthed og skrev:

"Kære Ken!
Vil du virkelig ikke tro mig på mit ord? Hvis du endnu tvivler om rigtigheden af mine udtalelser, så kom og tal med mig i Powers værelse. Jeg vil snart kunne overbevise dig om, at du lider under en misforståelse. Har jeg uret mod dig, eller mener du, at jeg har det, Ken, er jeg rede til ærligt og uden forbehold at gøre dig afbigt. Jeg savner dig grumme meget, og jeg er og vil altid blive, hvad du end tror eller siger om mig,

din hengivne

W. E."

Da han ikke ønskede tredjemand indviet i deres mellemværende, ville han ikke betro denne seddel til nogen, men lagde den mellem bladene på en *Herodot*, som han vidste, Kenrick snart skulle benytte i skolen.

Han havde just lagt den der, da en af drengene, som skulle bruge samme bog, kom ind i klassen, og da han så Kenricks *Herodot* ligge på bordet, vandrede han uden videre af med den på sædvanlig drengemaner uden at tænke over de ubehagelige følger, det kunne have for ejermanden. Da bemeldte dreng ikke læste samme sted i *Herodot* som Kenrick, blev Walters seddel liggende ubemærket. Efter at have brugt bogen lod drengen den ligge i skolestuen, hvor den flød om i flere dage og til sidst blev henlagt med nogle andre løse bind i et skab, som indeholdt alt muligt, hvor den i flere år lå begravet. Kenrick antog, at den var tabt, eller at nogen havde stukket den til sig; således kom aldrig Walters seddel i de hænder, den var bestemt for. Forgæves ventede han på svar, forgæves spejdede han efter et bevis for, at Kenrick havde fået hans brev; men når han mødtes med ham, undgik denne ham stadig. Forbavset over en så vedvarende uvenlighed, tænkte Walter, at nu *kunne* han ikke gøre mere for at overbevise ham, og at han måtte give afkald på et venskab, som han havde gjort alt for at bevare.

Stakkels Kenrick! Han følte fuldt så meget som Walter tabet af en af sine sandeste og kæreste venner, og han længtes ofte inderligt efter at se deres tidligere forhold genoptaget. Selv hans bedste venner, Power, Henderson og Whalley, fandt, at uretten var på hans side, og som følge deraf blev forholdet

mellem dem køligere. Han følte sig meget ulykkelig og vidste ikke, til hvem han skulle vende sig; men alligevel kunne han ikke overvinde sin forfængelighed og komme Walter i møde. I stedet for, at de to drenge kunne have nydt mange glade timer sammen, var de nu forlegne ved stadig at mødes i hårdnakket tavshed og undgik helst at se hinanden. De bortgav den gyldne lejlighed til gensidig at lette og oplive deres læretid. Det er sørgeligt, at, skønt sandt venskab er så sjældent, små uenigheder og ganske almindelige misforståelser kan tilintetgøre det. Når et menneske ydmygt og oprigtigt angrer tidligere dårskaber, bør hans misgreb og fejltrin kunne glemmes og tilgives; men desværre er hans egne venner og hans nærmeste ofte de *sidste* dertil. De tilgiver først en forseelse efter års ulykker og skuffelser, når de tilføjede sår har sat et ar, når den bodfærdiges forladthed har lært ham at lede efter noget højere end menneskers sympati, når han er for gammel, for bekymret, for nedbrudt, for nær afslutningen her nede til at håbe på nogen glæde af menneskers venskab eller nogen trøst af menneskers kærlighed.

To gange gaves der dem lejlighed til let at forsone sig. Første gang, da skolen var samlet for at overvære uddelingen af præmier for nogle udarbejdelser, kom de tilfældigvis til at sidde hver på sin side af Power. Mottoet på omslagene, som blev indsendt med vellykkede arbejder, blev altid oplæst, før de åbnedes, og på en af præmierne, som mange havde ønsket at opnå, forkyndte det betegnende motto: *Jeg tager "Magten"*, at Power atter havde vundet en glimrende sejr. I den store sal fejrede denne lykkelige dreng stadig sine triumfer. Både Kenrick og Walter vendte sig på en gang om for at lykønske

ham; Walter greb hans højre og Kenrick hans venstre hånd. Da Power havde takket dem for deres hjertelige ønsker, tog han begges hænder og drog dem mod hinanden. Kenrick forstod hans mening, og hans hjerte slog i håb om at genvinde den tabte ven; men i det samme blev Walters opmærksomhed henledt på Eden, som, skønt han sad nogle bænke bagved, gerne ville telegrafere sin lykønskning til Power. Uheldigvis vendte Walter sig derfor bort, før han vidste, at Kenricks hånd virkelig berørte hans. Han lagde slet ikke mærke til Powers venlige hensigt, før den gode lejlighed var gået tabt; Kenrick, der mistydede hans fremgangsmåde, blev rød af såret stolthed og trak hurtigt hånden tilbage.

Anden gang var Walter gået op ad højen til kirkegården, på hvis ene side der var en indbydende stente, overskygget af gamle elmetræer, hvor han ofte sad og læste eller nød udsigten og de lette vindpust. Pludselig faldt det ham ind at gå hen til Daubenys grav for at se om stenen var blevet sat op. Det var just sket, og henfalden i vemodige betragtninger læste han indskriften, da han på en gang hørte fodtrin nærme sig. Et øjekast viste ham, at det var Kenrick, som rimeligvis kom i samme hensigt. Han gik langsomt hen til graven og læste indskriften. Deres øjne mødtes i et venligt blik, og de følte begge en uimodståelig trang til forsoning; de var lige ved at række hinanden hånden, da tre andre drenge kom slentrende over kirkegården; en af dem var den ildevarslende Jones. Idéforbindelsen slog dem begge, og uden at sige et ord vendte de sig om og gik hjem hver i sin retning.

24. Edens bekymringer

De gik hjem i forskellig retning, og moralsk taget, gik de også fra den dag hver sin vej. Pythagoræerne valgte bogstavet Y som deres sindbillede på et godt og et slet ført liv. Den tykke, skrå, venstre streg er et passende sindbillede på den lette nedstyrten i Helvede; den tynde, stejle, højre streg derimod antyder den godes besværlige vandring op ad bakke her i livet. Jeg erindrer som barn at have set et lignende symbol, som gjorde indtryk på mig. På den ene side af billedet sås en snegl langsomt at krybe op ad en stejl sti, mens en hjort på den anden side i vilde spring fo'r ned ad det mørke bjergs bratte skrænt. Enhver lutring går vanskeligt og langsomt for sig, men fornedrelse sker med en rivende fart. Fra nu af vil vi få lejlighed til at se Walter skride fremad fra styrke til styrke, idet han efterhånden til sin tro føjer: dyd, mådehold, kundskab, broderlig omhu og overbærenhed, mens vor stakkels Kenrick synker dybere og dybere ned i mørke og fortvivlelse.

Endnu elskede han Walter og sukkede efter det tabte venskab, mens han dog dagligt talte ilde om hans karakter og lod, som om han foragtede hans opførsel. Kort sagt, der foregik en forandring med Kenrick. Der havde altid gnavet en lille orm ved roden af hans beundring og kærlighed for Walter. Det var jalousi. Han kunne ikke lide at høre sine venner tale i så høje toner om Walter, og desuden ærgrede det ham, at Walter, Henderson og Power indbyrdes holdt mere af hinanden end af ham. Han havde med held bekæmpet disse uværdige følelser, så længe Walter var hans ven, men nu, da han havde yppet kiv med ham, skød de op med en ængstende frodighed. Og han

havde så fuldstændig uret og var så hårdnakket i vedblivende at ville misforstå sin fordums ven, at han efterhånden ved sin uretfærdighed og sit stivsind fjernede alle dem fra sig, som tidligere havde været hans venner. Selv Whalley blev kold imod ham. Han måtte se sig om efter andre venner; ulykkeligvis så han i en fejl retning.

Imidlertid var Walter meget lykkelig, skønt han stadig beklagede tabet af en ven. Drengene i St. Winifreds skole var langt fra overanstrengte; skolens mål var at vække deres interesse ved arbejde uden at trætte dem. Walter udviklede sig mere lovende for hver dag. Han satte pris på ros, og hr. Percival sparede ikke på den, på samme tid som han søgte at holde al indbildskhed borte. Hans varme påskønnelse opmuntrede Walter til forøgede anstrengelser, så at han endte med at blive klassens "stjerne". Det gik de fleste drenge godt under hr. Percival; der var er vækkende og fremmende kamplyst iblandt dem; de gjorde sig særlig umage med deres skriftlige opgaver, som hr. Percival forstod at variere på mange måder; snart lagde han beslag på deres fantasi, snart gav han dem anledning til at bruge deres forstand, og snart var det deres iagttagelse og opmærksomhed, som de skulle aflægge prøve på. Hans metode lod til at være heldig, for det var en sand fornøjelse at læse hans klasses stile. For endnu mere at ægge dem til anstrengelse havde han lagt følgende plan: De af stilene, som nåede en vis udmærkelse, blev sendte til rektoren. Ved halvårets slutning fik hver dreng sit antal trykt ved siden af sit navn. Hvis en klasse opnåede at levere 4 stile op i 14 dage, fik den en fritime, og da denne gunst var vanskelig at opnå, blev den højt skattet. Nu havde Walter ved en 2-3 stile været så heldig at bidrage sit til

disse fritimer, og dette held glædede ham dobbelt, da det havde sin del i, at han blev klassens yndling. Henderson, som ved semestrets begyndelse kun var rykket en afdeling op, havde arbejdet så ihærdigt, at han midt i halvåret opnåede, hvad han ville, nemlig at komme på samme afdeling som Walter. Han gjorde sit bedste for at opnå den samme udmærkelse med hensyn til sine opgaver, men det lykkedes ham kun, når de var i hans modersmål og emnet i en retning, hvor hans humor kunne gøre sig gældende. Han holdt meget af at lade sin tanke fremtræde i form af et "østerlandsk eventyr"; men han formåede ikke at vedligeholde koloritten, hans sammenblanden af sultaner, slavinder og isbjørne var undertiden så uimodståelig komisk, at hr. Percival foretrak at se hans stile igennem alene for ikke at briste ud i latter foran hele klassen. Hans underligheder forekom dog ikke alene i de engelske stile; hans latinske vers var også fulde af dem. Således da opgaven var: "Ajax' Selvmord" vrimlede de sidste linjer af stjerner imellem spredte ord, et fænomen, som han med den alvorligste mine af verden forklarede hr. Percival betød, at Ajax' stemme her blev afbrudt af hulken.

Walter var ikke mindre lykkelig ved sin leg end ved sit arbejde. De dejlige bade midt på dagen på det hårde, gule sand, når søen var så glat som den blå himmel og klar som gennemsigtigt glas, de lange aftener på den solbeskinnede cricketplads, spadsereturene over bjergene og den nydelse at ligge med sin bog under træerne i den duftende fyrreskov, alt dette styrkede ham og gav ham det sunde udseende og det lette sind, som tyder på et uskyldigt liv og et kraftigt legeme.

Dog må man ikke tro, at Walter slap for bekymringer. Den første, som traf ham, foranledigede hans lille protegé Eden.

Det var en af Walters stolteste og kæreste erindringer at tænke på, at han havde reddet Eden fra at falde i dårlige hænder. I stedet for at luske ensom og fortvivlet omkring og lade den slette sæd, som hans forfølgere havde plantet i hans unge hjerte, udvikle sig til en rig høst, var Eden nu den gladeste af de glade. Han følte sig tryg i bevidstheden om at have Powers værelse som tilflugtssted og Walters hjælp som rygstød og begyndte derfor at antage en sikker stilling overfor sine jævnaldrende. Han lod sig ikke længere kue og skræmme af tyranniserende kammerater, men var livlig og munter og almindeligt afholdt, men aldrig gladere end når Walter og Power tillod ham at være sammen med dem, hvad der som oftest var tilfældet.

Harpour og Jones, hvis tilbøjelighed det var at plage og pine de mindre drenge, fandt i deres had til Walter en særlig grund til at lade disse plagerier gå ud over Eden. Kun afholdt de sig derfra, når Walter var til stede, da de fandt det klogest at vedligeholde en væbnet neutralitet overfor ham. Ingen af de andre drenge på stuen blandede sig i deres affærer, undtagen Henderson; men hans optræden var langt mindre kraftig end Walters. Vel tillod han ingen ligefrem grusomhed, men han var ikke betænksom eller bestemt nok til at forhindre mindre forfølgelser.

En dag hændte det, at Walter i et spil cricket blev ramt hårdt af en kugle i knæet. Slaget var så stærkt, at dr. Keith rådede til i 14 dage at lade ham sove i stueetagen for at undgå trapperne. Den længere fraværelse blev grebet med ondskabsfuld glæde af

tyrannerne på nr. 10, men Eden stod langt mandigere imod nu end før. Takket være Walter var han en ganske anderledes tapper lille fyr end i forrige semester og fattede nu den beslutning at afvente sin vens tilbagekomst og i mellemtiden bære sine vanskeligheder uden at kny. Disse var langt større, end Henderson havde idé om, da mange af de ordrer og trusler, som skulle holde ham i tømme, blev givet i den halve time, som Henderson havde tilladelse til at sidde længere oppe end klassen under ham. Eden måtte f.eks. aldrig åbne en bog i sovesalen, og det var strengt forbudt ham at stå op om morgenen, før klokken havde ringet anden gang. Satte han sig imod disse befalinger blev han overdænget med vand, fik kastet sko og tøfler i hovedet, så at han fandt det tilrådeligt at finde sig i at komme ned i klassen og tage sin straf for ikke at møde til morgengudstjenesten frem for at sætte sig op imod deres forbud. Men da han var udeblevet to dage i rad, blev det Henderson påfaldende, og han kom under vejr med hemmeligheden. Han bad Jones og Harpour om at opgive denne grusomhed og lod på samme tid falde vink om, at han i modsat fald ville tage sine forholdsregler for at få monitorerne til at standse den. Hvis Eden havde været snild nok til at søge beskyttelse hos disse, ville han have været tilstrækkelig sikret; men den idé lå fjernt fra ham. Han kunne også have henvendt sig til Walter, men han var en taknemmelig dreng og ville nødig bringe ham ubehageligheder. Der var ikke andet for ham at gøre end at bide i det sure æble og se hen til Walters tilbagekomst som til en gylden tidsalder. Men han skulle endnu gå mere igennem.

Findes der en medfødt grusomhed i den menneskelige natur? Det er i alt fald åbenbart, at der i den onde natur findes en alt opslugende egenkærlighed, en total mangel på hensyntagen. Men foruden dette ses ofte en utrolig tilbøjelighed til at finde fornøjelse i at bringe andre smerte.

Harpour og Jones var ganske vist slette drenge, som vi oftere har udtalt, men den glæde, som det var dem at gøre livet så utåleligt som muligt for lille Eden, syntes næsten en gåde. Man skulle tro, at synet af den lille dreng, hans unge alder, hans svagelige udseende, hans høflige væsen og det stumme, bedende blik i hans øjne ville have været tilstrækkeligt til at sikre ham imod overlast; det var det også lige over for de fleste drenge, men disse to ansporede det kun til fornyet grusomhed.

Læser, er du nogen sinde blevet "taget til fange"? Det vil sige, er du nogen sinde blevet vækket op af en blid slummer ved en uudholdelig smerte i den højre tå, som skrev sig fra, at man, mens du sov, har bundet en snor stramt omkring den og nu trækker i snoren af al magt? Hvis ikke, så ønsker jeg dig til lykke og kan forsikre dig, at det er en aldeles betagende smerte. Det var denne smerte, som en af disse nætter fik Eden til at fare op med et skrig, der voksede i styrke, efter som han blev sig sin lidelse bevidst.

"Hvad er der på færde, Eden?" spurgte Henderson og fo'r ud af sin seng; men barnet kunne kun vedblive med sine skrig, og Henderson, som snublede over snoren, begreb snart sammenhængen. Med lynets hurtighed greb han snoren med højre hånd, slappede den henimod Eden, mens han med den venstre fik taget en pennekniv ud af sin trøjelomme og skåret snoren over.

Jones og Harpour stod udenfor døren i gangen og klukkede af latter over deres påfunds heldige udfald. De holdt snoren i hånden og mærkede ved et baglæns fald, at den var skåret over.

"Nu skal jeg sige jer noget," sagde Henderson med eftertryk, "det er mig lige meget, hvad I gør ved mig, men sandheden skal I høre. I er de to største æsler i hele skolen!"

"Hvad er der hændt, Flip?" spurgte Franklin fra sin seng i en søvndrukken tone.

"Der er hændt det, at de to æsler har taget lille Eden til fange, og at han nu skriger af smerte."

"Det er uforskammet!" udbrød Anthony og Franklin på en gang, for skønt de var stærke naturer begge to, havde de dog også erindring om at have måttet undergå lignende lidelser i de første skoleår og havde i den sidste tid fulgt Walters eksempel og på det bestemteste sat sig imod Edens mishandling.

"Tag ikke sådan på veje I tre, ellers får I bank," sagde Harpour.

"Men vi vil tage på veje!" råbte Franklin, "det er ganske sandt, du og Jones er æsler, når I mishandler den lille stakkels dreng, som aldrig har gjort jer noget."

"I er nogle hovmodige hvalpe," udbrød Harpour, "det er den knægt Evsons værk alt sammen, men jeg skal nok pille det ud af jer," og han gik hen imod Franklin med en tøffel i hånden.

"Rør ham, om du tør; hvis du gør det, tager Anthony og jeg parti med ham – og du kommer med, Cradock, ikke sandt?"

"Jeg sover," svarede Cradock, "pas jer selv!"

"Nå, Harpour, lad os ikke bryde os om disse små narre," sagde Jones, "det er under vor værdighed; desuden er det på tide, at vi

kommer i seng." Jones bar ikke sit øgenavn for intet, når en strid var i anmarch, stak han altid følehornene til sig.

"Ha! Ha! Jones," lo Henderson foragteligt. "Der er ingen, der bryder sig et halmstrå om jer. Små narre! Det er godt! Du ved med dig selv, at du ikke turde vove at lægge en finger på den mindste af os, om vi så ti gange var under din værdighed." Han gik hen til Edens seng, for den lille dreng lå endnu og græd af smerte og var øjensynlig i en ophidset tilstand.

"Vær du kun rolig, Eden," sagde han i en venlig og beroligende tone; "de skal ikke mere tage dig til fange," og idet han talte, satte han sig ved sengen og så udfordrende på de to urostiftere.

"Det gjorde så forfærdelig ondt," sagde Eden undskyldende og forsøgte at holde sine tårer tilbage. "Gid Evson kom her igen."

"Han kommer om et par dage, hans knæ er næsten raskt. Jeg har nok ikke hjulpet dig nok, du lille stakkel! Det gør mig ondt! Næste gang, I to æsler rører Eden," råbte han med høj stemme, "så klager jeg til Somers, lige så vidst, som om jeg havde gjort det."

"Klag væk," sagde Harpour hånende, "du skulle heller gå straks, før dine sko er slidt op."

"Du synger nok i en anden tone, når du har fået dig nogle ordentlige prygl," svarede Henderson.

"Jeg gad se Somers eller nogen anden prygle mig," svarede Harpour hovmodigt. "Ikke engang dr. Lane skulle prøve på det."

"Nej, virkelig?"

"Ja, jeg skal give dig 'nej virkelig'," råbte Harpour og sprang ud af sengen, men blev grebet af Cradock, der sagde: "Se så, nu

har vi haft vrøvl nok i aften, kan man ikke få nattero!"

Harpour krøb igen i seng, og Henderson fulgte hans eksempel efter endnu en gang at have forsikret Eden, at ingen skulle få lov til at røre ham. Men den stakkels dreng lå vågen det meste af natten, dels af smerte, dels af angst, og da han endelig faldt i søvn, vækkedes han stadig op af fæle drømme.

Den næste morgen ville de to partier i sovesalen næppe se til hinanden; de stod op, rustet til strid, med had i deres hjerte. Henderson var glad ved, at Anthony og Franklin så åbent havde taget parti med ham og hilste enhver begivenhed med glæde, som kunne bringe dem bort fra de tos skadelige indflydelse. Det var ingen behagelig tilstand for Jones og Harpour, og de hadede Eden endnu mere som den uskyldige årsag til striden. Harpour, som ikke var vant til at møde trods, ville ikke give despotismens tøjler så let fra sig; han besluttede at hævne sig og at vise, at hverken trusler eller bønner skulle få ham fra at være lige så stor en slagsbroder, som han lystede.

"Forstår du, Henderson," sagde han, mens de klædte sig på, "jeg gør akkurat, hvad jeg har lyst til imod det lille fæ der."

Eden blev rød, men tav; Henderson svarede: "Og forstår du, Harpour, at hvis du rører ham, så klager jeg til skoleduksen."

Harpour ville springe ind på Henderson, men den store Cradock lagde sig atter imellem og sagde godmodigt: "Så, kan I to dog ikke lade være at mundhugges, lad os dog for Himlens skyld få fred! Flip, hold nu op!"

25. Edens genvordigheder

Eden var uendelig glad, da Walter atter kom tilbage i deres fælles sovestue, og håbede derved at være sikret mod videre forfølgelse.

Men hans to tyranner havde ny anslag. Harpour, som både var rå og lidenskabelig, kunne ikke let glemme, at man havde modsat sig og trodset ham, og selv om han havde kunnet det, skulle Jones nok sørge for det modsatte; han æggede ham stadig til at vise sin ringeagt for de yngre og mindre stærke drenge, som havde prøvet at lægge en dæmper på hans grusomme tilbøjeligheder. Da han sidste gang opfordrede Eden til at gå til smugleren Dan, havde denne efter Walters råd nægtet det. Harpour turde ikke tvinge ham til det, men han udstødte nogle trusler, som opfyldte den lille dreng med bange anelser og svært trykkede på hans sind. Han nævnede intet om det, i håb om, at det ikke blev til noget, og i nødsfald stolede han fuldt og fast på Walters ædelmodige og tilstrækkelige beskyttelse.

Men truslerne blev dog til noget. En aften, efter at alle sov, slumrede også Eden, befriet for enhver frygt, roligere ind, end han i længere tid havde gjort, da et stærkt lysskær pludselig vækkede ham, så at han hurtigt sprang op i sengen; Harpour og Jones var i færd med at indfri deres trusler om at forskrække ham. Ved foden af sengen stod en hvid skikkelse med et afskyeligt, vanskabt hoved, fuldt af røde pletter; over den bøjede der sig en anden hvid skikkelse med et fælt sort ansigt, som strakte en skinnende hånd over hovedet.

Slagen af rædsel faldt drengen dødbleg tilbage med et så gennemtrængende skrig, at alle de andre i værelset fuldt vågne sprang op.

Walter og Henderson styrtede straks ud af sengen; for Walter, som ikke vidste, hvad der var gået forud, var det hele så overvældende, at han et øjeblik stod som lynslået, da nerverystelsen for et øjeblik forhindrede ham i at fatte sagens sammenhæng; men Henderson, som var inde i Harpours og Jones' forehavende og vidste, hvorledes de havde truet, fattede øjeblikkeligt og uden at lade sig betage af det pludselige og forunderlige skue, hvad der gik for sig og, idet han sprang hen mod den skikkelse, som stod ved foden af Edens seng, rev han masken af den, derefter lagenet og fremviste Jones' ansigt, inden han kunne skjule det; han gav med det samme Jones et kraftigt slag i brystet, så at denne helt vaklede nogle skridt tilbage.

Skønt Walter næsten straks kom på det rene med meningen af dette spil med masker, lagen og fosfor, virkede som sagt den heftige rystelse, der gik forud for opdagelsen, forvirrende og bedøvende på ham. Hendersons hurtige og kraftige angreb vakte ham først til fuld erkendelse af stillingen, og med et stærkt udtryk af vrede og afsky kastede han sig over Harpour, som således pludselig angrebet tabte blændlygten, han holdt, og trak sig hurtigt tilbage, idet han slængede lagenet over Walters hoved.

Walter havde næppe viklet sig ud af det, da et udbrud af Henderson tiltrak sig alle drengenes opmærksomhed og lod dem flokkes omkring Edens seng. Henderson havde snappet blændlygten op, og knælende holdt han den over den

bevidstløse dreng, hvis ansigt var askegråt, og som efter flere gennemtrængende skrig var faldet i så dyb en afmagt, at Henderson, der ikke før havde set noget sådant, ganske naturligt udbrød:

"Store Gud, I har dræbt ham!"

"Dræbt ham!" gentog de øvrige forfærdet.

"Å! han er kun besvimet, I små tosser," sagde Jones, som skyndte sig hen for at se Edens ansigt. "Vi skal snart få ham til live; skynd dig og bring lidt vand, Harpour!"

"I får ikke lov til at komme ham nær eller til at røre ham," råbte Walter rasende; "væk med jer I afskyelige plageånder. Henderson og jeg skal nok passe ham; men I kan tro, I skal få lov at gøre regnskab for dette. Så I vil trænge jer frem," vedblev han, idet han heftigt rystede Jones i armene og derpå slyngede ham af vejen så let, som om han var et lille barn; "hvis du eller Harpour nærmer jer sengen, henter jeg på øjeblikket hr. Robertson. Eden ville igen besvime, hvis han vågnede op og så to sådanne umennesker som jer."

I denne stemning nyttede det ikke at gøre Walter modstand. De to sammensvorne samlede deres masker op, trak sig temmelig flove tilbage og satte sig på kanten af deres senge, mens de andre med den største omhu gjorde alt, hvad der stod i deres magt, for at bringe Eden til bevidsthed.

Men hans afmagt var for alvorlig til, at de kunne få bugt med den, og da de til sidst blev ganske forfærdede, foreslog Henderson og Walter at bære ham ned på sygestuen og overlade ham til dr. Keiths behandling. Forgæves bad, truede, bønfaldt Jones og Harpour dem om at udsætte det lidt endnu, for at de ikke skulle blive opdaget. Uden at bryde sig det mindste om det,

løftede begge drengene deres besvimede ven op, og da Harpour prøvede på at stille sig mellem dem og døren, rev Cradock og Franklin, som var ganske hjertesyge af deres opførsel, dem til side, så at de andre uhindret kunne gå.

Dr. Keith gav straks Eden et oplivende middel, og da Walter skyndsomt havde forklaret ham de nærmere omstændigheder, sagde han venligt til drengene, at de kun var i vejen der, at Edens tilstand øjensynlig var farlig, og at de gjorde bedst i at gå tilbage til deres værelse.

Da Henderson og Walter kom igen, overfaldt de andre dem med efterspørgsler, som de måtte give nedslående og uvisse svar på. De værdigede hverken Jones eller Harpour et øjekast, og imødegik alle deres bemærkninger med fuldstændig tavshed.

Men førend Walter lagde sig til at sove, sagde han: "Jeg vil blot lade jer vide, kammerater, at jeg i morgen angiver jer til Somers."

"Så er du en – sladderhank," bemærkede Harpour.

"Det er ikke at sladre, når jeg søger at hindre jeres rå grusomhed ved at sørge for, at der bliver sat en stopper for den, at ikke andre smådrenge skal blive lige så skammeligt mishandlede som stakkels lille Eden, som I næsten har skræmmet livet af. Men enten det nu er at sladre eller ikke, gør jeg det alligevel."

"Tag dig i agt, hvis du *virkelig* siger det til Somers!"

"Jeg er ikke bange," lød det korte svar.

Harpour vidste, at han mente det, og ude af sig selv stod han næste morgen en halv times tid tidligere op end ellers for ved magt at afpresse Walter et løfte om at fortie den foregående

aftens begivenheder. Havde han forstået Walters karakter, kunne han have sparet sig den ulejlighed. Walter vågnede op ved at føle sig rusket af Harpour, som tillige med Jones stod ved hans seng. Han forudså deres hensigt, da Harpour, som havde et par tæt sammenknyttede seler i hånden, kort og godt spurgte: "vil du sladre om mig eller ikke?"

"Sladre – nej; angive dig til skoleduksen – ja."

"For pokker, så skal du få noget, som er værd at angive, og jeg skal på forhånd tage hævn. Har du betænkt, at jeg bliver udvist af skolen?"

"Så meget desto bedre, så er her en dårlig dreng mindre!"

"Nå, du synger i den tone? Der har du den." Idet han slog til, trængte tornen på selespændet ind i Walters ryg, så blodet flød; i øjeblikket efter havde han vristet tampen ud af Harpours hånd og gengældt slaget.

Tumlen havde vækket de andre. Walter var sprunget ud af sengen. Mens han hurtigt stak i sine tøfler og benklæder, kastede Harpour ham bagfra omkuld.

"Lad det gå ærligt til, Harpour!" råbte Henderson og Franklin vredt og greb ham ved armen. "Du vil da ikke slås med ham, Walter?"

"Jo, lad os få et ærligt slagsmål; jeg ønsker intet bedre; kom og se til, Cradock! Hør Flip, pas på, at Jones ikke bruger kneb. – Er du nu parat, Harpour? Så tag den."

Walter traf ham lige i ansigtet, og nu begyndte kampen mellem disse to ulige parter – en fjortenårs dreng imod en langt stærkere på sytten. Udfaldet var utvivlsomt. Walter kæmpede med ubetvingeligt mod; det var beundringsværdigt at se den fasthed, hvormed han tog slagene af Harpours knyttede

hånd, som han kun af og til kunne give igen. Han blev frygteligt slået, mens Harpour forholdsvis næppe blev rørt, undtagen ved et vel afpasset slag, som fik det til at gnistre for hans øjne. Til sidst gav han Walter et så stærkt slag lige for panden, at drengen vaklede, greb fat i vaskebordet for at holde sig oppe, men trak det i stedet for med i faldet, så at vandfad og kande gik i tusinde stykker.

Denne tummel hidkaldte hr. Robertson, hvis værelse var nærmest nr. 10. Da han trådte ind, så han aldeles forfærdet ud. På en af sengene lå de to masker og blændlygten, som de havde brugt til at forskrække Eden med; midt på gulvet sad stakkels Walter, understøttet af Franklin og Henderson, med blodet strømmende ud af næsen, og ansigtet frygtelig forslået og vansiret. Harpour iagttog frygtsomt sit værk, og Jones var ved den første alarm sprunget tilbage i sengen, havde trukket tæppet over hovedet og lod, som han sov.

"Hvad betyder dog alt dette, Evson?" spurgte læreren forbavset.

Walter var alt for medtaget og ør til at kunne svare; men sagens sammenhæng var temmelig åbenlys.

"Er du mester for dette?" spurgte hr. Robertson meget alvorligt Harpour, idet han pegede på Walter.

"Han slog mig først."

"Løgner!" råbte Henderson og fo'r op imod ham.

"Tys, dreng, slige udtryk bruger man ikke i min nærværelse," sagde hr. Robertson. "Cradock, er det muligt, at en stor og stærk fyr som du, kan se roligt på, at Harpour så frygteligt mishandler en meget yngre dreng?"

"Det var et slagsmål."

"Slagsmål," gentog hr. Robertsen; "se en gang på de to drenge, og tal så ikke om slagsmål."

"Jeg indrømmer, at jeg ikke burde have givet dem lov," sagde Cradock, "og jeg ville ønske, at Harpour og Jones måtte blive flyttet over på et andet værelse, de piner og plager altid Eden, og det var for ham, Walter fægtede."

"Harpour," udbrød hr. Robertson, "du er rent ud foragtelig; en uslere figur end du i dette øjeblik gør, kan ikke let tænkes. Jeg skal lade dig forflytte til en anden stue, hvor en af monitorerne kan lægge bånd på din råhed; indtil videre skal du i en måned holde dig indenfor portene, og hver dag foreløbig give mig hundrede linjer op."

Han ville forlade stuen, men da han fik øje på Walter, vendte han tilbage og sagde venligt: "Evson, min stakkels dreng, jeg er bange for, du er slemt forslået, det gør mig meget ondt for dig; du har handlet ædelt og ret, og det agter jeg dig for. Det er bedst, Henderson, du følger ham ned til dr. Keith," vedblev han, for skønt Walter hørte, hvad han sagde, var han ikke i stand til at tale.

"Kom, Walter," sagde Henderson, idet han omhyggeligt hjalp ham at rejse sig op; "jeg håber ikke, det er så slemt, gamle ven; herefter skal du få fred for Harpour, det dyr, og hans håndlanger, Jones. Støt dig på min arm. Kom, Franklin og tag Walter under den anden arm."

De hjalp ham således ned på sygestuen, for han kunne næppe slæbe benene efter sig.

Dr. Keith lagde ham på en sofa, gav ham nogle arnicaomslag på skrammerne i ansigtet, og anbefalede ham at ligge rolig og forsøge på at sove. "Slagene er ikke af så stor betydning," sagde

doktoren til svar på drengenes forespørgsel; "men følgerne af faldet er alvorlige nok til i nogle dage at kræve fuldstændig ro. I må dog gerne ind imellem kigge ind til ham."

"Hør en gang, Harpour," sagde Henderson, da de var vendt tilbage, "nu du har slået Evson sønder og sammen, og halvt dræbt Eden, vil *jeg* angive dig til Somers. Hører du det? Og jeg håber, han vil banke dig, til du ikke kan røre dig."

"Det tør han ikke! Robertson har allerede straffet mig."

"Han både tør og vil; du skal ikke slippe så let fra dette, kan du tro."

"I er nogle rigtige sladderhanke, som jeg nok skal se til," brummede Harpour, for nedtrykt til at gå ind på Hendersons udfordring.

Henderson lo hånligt, og Cradock sagde: "Jeg lader hele skolen vide, hvor slet I har båret jer ad."

"Og jeg," tilføjede Franklin, "misunder ingen af jer."

"Skolen består heldigvis ikke af lutter skrællinger som jer," svarede Harpour.

"Hvad enten vi er det ene eller det andet, har vi foreløbig kørt dig fast," tog Franklin til genmæle, "ellers til lykke med det smukke blå øje du har fået af en skrælling, halvt så stor som du selv."

"De er ikke værd at kives med, Franklin," faldt Henderson ind, "vi slipper herefter for ham og Jones her i nr. 10; det er en stor velsignelse."

26. Et stormende skolemøde

Næste dag efter morgentimerne gik Power ind til Eden og Walter for at se, hvorledes de havde det. Han åbnede døren så sagte, at de ikke kunne høre ham komme.

Eden sov afbrudt og uroligt. Hans ansigt udtrykte endnu angst og smerte. Walter sad ved hans hovedgærde, så stille som en mus. Han havde en bog på skødet, men han læste ikke. Han sad i dybe tanker, og det tomme, stirrende blik, han så frem for sig med, viste, hvor langt borte han var. Det var det samme blik, som havde fængslet Power, den første gang han så ham i kapellet, og som sagde ham, at Walter ikke var nogen almindelig dreng. Det var det samme blik, som gjorde, at han ofte iagttog Walter og grundede over, hvad der dog optog hans tanker.

Denne gang var det lille Eden, som havde givet hans tanke retning. Da han så barnet kaste sig uroligt omkring og nu og da vågne op til halv bevidsthed med et stirrende blik, da han tænkte på dr. Keiths bemærkning, at selv om Eden blev ganske rask igen, ville hans nervesystem rimeligvis have fået et knæk, som han aldrig ville komme over, måtte han jo inderligt beklage den uret og de lidelser, som der var tilføjet hans lille ven. Hans eget helbred havde også lidt betydeligt. Det var en biting, at han ikke kunne føre hånden op til panden for at køle den, eller trykke den imod de bankende tindinger uden at føle, hvor forslået, revet og svullen han var; heller ikke agtede han på, at hans ansigt var hæsligt skrammet, han vidste, at det ville blive godt om et par dage; men da Harpour slog ham omkuld, fik hans hoved et så voldsomt slag imod gulvet, at dr. Keith nærede

en hemmelig frygt for en hjernerystelse. Dog tænkte han i dette øjeblik ikke på sig selv, men alle hans bekymringer gjaldt Eden.

Han grublede over det gådefulde i den menneskelige grusomhed. Den lille dreng, hvis smukke egenskaber så få foruden han selv havde opdaget, lå nu foran ham, knækket, lidende, kun fordi to rå drenge havde fundet fornøjelse i en ondskabsfuld spøg. Walter havde trofast stået ved siden af Eden og reddet ham fra at blive fordærvet, plaget, slået, og nu – til hvad nytte? Dette sidste slag ville ganske sikkert nedbryde den stakkels drengs helbred. Dr. Keith havde ladet falde nogle hemmelighedsfulde vink, og Walter havde jo selv hørt, hvor usammenhængende og vildt Eden talte. Gode Gud, hvis han blev idiot! At mennesker kunne være så slette!

Og nu i dette øjeblik lovede Walter sig selv dyrt og helligt, at han i sit hele liv ville gøre alt, hvad der stod i hans magt, for at formilde de menneskelige lidelser. At han, i sin omgang med andre ville lægge vind på alt, hvad der var godt, mildt og venligt; at han ville vogte på enhver sårende tanke, enhver hård dom og uvenlig handling; men fremfor alt ville han stride imod bagtalelse, usandhed, misundelse, had, ondskab og al ubarmhjertighed. Det var disse tanker og beslutninger, som gennemkrydsede drengens hoved, da Power sagte trådte ind i stuen.

Han standsede et øjeblik og betragtede den sørgelige scene i den mørke stue: Walter, som sad ved Edens seng, ubevægelig som en død, i dybe tanker, med hovedet, der frembød en uhyggelig blanding af buler og farver, støttet til hånden, og Eden, som kastede sig uroligt frem og tilbage i søvne.

Walter blev vækket af sine tanker og smilede, da Power lydløst nærmede sig.

"Stakkels Walter, hvor du ser ud!"

"Det gør ikke noget, jeg havde en god sag at slås for."

"Du stakkel! Men hvorledes har Arty det, han ser elendig ud?"

"Jeg er bange for, det ser galt ud med ham, Power," svarede Walter og rystede på hovedet.

"Jeg håber, han retter sig igen."

"Ja, det håber jeg med, men vi må passe godt på ham."

"Stakkels, stakkels dreng," sagde Power og bøjede sig medlidende ned over ham.

"Har Flip talt til Somers om Harpour?"

"Ja, kan du tåle at høre skolenyt?"

"Å ja, fortæl mig endelig alt," bad Walter ivrigt.

"Ja, jeg har ikke noget godt at melde. Du ved, at Flip havde i sinde at underrette Somers om det forefaldne; men før morgentimerne var forbi, var det bekendt i hele skolen, og Dimock, som er nr. 1 i Robertsons hus, anså det for sin pligt at tage sagen op. Han sendte derfor bud efter Harpour og lod ham vide, at han havde i sinde at prygle ham på grund af hans rå, afskyelige adfærd; men før han fik begyndt, greb Harpour fat i stokken og ville ikke give slip igen. Heldigvis bevarede Dimock sin ro; han nedlod sig ikke til at slås med Harpour, som denne havde ønsket, men slap kun stokken og sagde: 'Meget vel, Harpour, det havde været en del bedre for dig, om du havde taget de prygl, som du så ærligt har fortjent; men da det ikke behager dig, så vil jeg lægge sagen i Somers' hånd. Jeg er glad ved at slippe for det ansvar.'"

"Var det endt med det?"

"Nej, langt fra, skolen er i oprør. Du ved, de nuværende monitorer, især Somers, er ikke afholdte, hvorimod Harpour har vidst at gøre sig populær på grund af sin dygtighed som cricket- og boldspiller, skønt han for resten er et æsel. Jeg er bange for, vi får rigtig opstand imod monitorerne. De holder nu møde for at fælde dommen over Harpour, men jeg frygter for, at skolen tænker på at sætte sig op imod dem."

"Ved lærerne, hvad der er hændt Eden?"

"Officielt er der ikke meddelt dem noget om det, men de har vel hørt det underhånden."

"Det er dog besynderligt, at skolen tager parti med Harpour og Jones, efter at den har set den fortræd, de har gjort."

"Ja, det er sikkert, og hvem tror du står i spidsen for de kæmpende på skolens side, puster til ilden, taler ondt om dig og Flip og omtaler, hvad Harpour har gjort, som om det ingenting var?"

Walter spurgte: "Hvem er det?" men han vidste i forvejen, at Powers svar ville være:

"Kenrick."

Walter svarede ikke, men tog med hånden op til sit hoved, der svagt, som det var, ikke havde kunnet tåle indtrykket af de nyheder, som Power havde bragt ham, og nu smertede ham heftigt.

"Jeg burde ikke have plaget dig, Walter, jeg ser, du er ikke stærk nok til det endnu. Farvel, jeg vil lade dig have ro."

"Farvel, kom snart igen, og lad mig høre, hvorledes det går."

Idet Power kom ud i gården fra sygestuen, hørte han højrøstede stemmer fra skolens store forsamlingssal. Han gik derind og fandt den halve skole, deriblandt alle de lavere

klasser, samlet omkring den pult, hvorfra rektoren plejede at tale. Mange talte i munden på hinanden, og spørgsmålet, som alle afhandlede, var, hvorvidt man i dette tilfælde burde tåle en indblanden af monitorerne eller ej.

"Til orden," skreg et par af de få elever af 5. klasse, som var til stede. "Lad os gå ordentligt frem, hvem vil være formand?"

De råbte alle på Kenrick, og da han var en af de ældste elever, tog han forsædet, og under almindelig tavshed udviklede han sin anskuelse af sagen.

"I ved alle," begyndte han, "at Dimock ville prygle Harpour, fordi han havde tilladt sig en spøg imod en kammerat i går aftes. Harpour ville ikke tage imod pryglene, og nu er monitorerne forsamlet for at bestemme, hvad der skal gøres ved ham. Min mening er den, at de ikke har ret til at gøre ham noget som helst. Det forekommer mig af vigtighed, at vi ikke lader dem råde i et og alt. Det hele var jo kun en spøg. Hvem tænker over det, at tage en maske på for at skræmme en anden? Det gøres jo ideligt kun i den hensigt at more; vi har vist alle oplevet det. Ganske vist må enhver, i dette tilfælde, beklage det bedrøvelige udfald, men det var umuligt at forudse, og ingen må dømme en handling efter dens resultat. Jeg stemmer for, at vi fremsætter det spørgsmål: 'Har monitorerne ret til indblanding?'"

Da Kenrick endte sin tale, lød der stærke bifaldsytringer. Det, om at skille en handling fra dens følger, faldt i god jord hos drengene. De råbte næsten enstemmigt "Bravo, vel talt, Kenrick! Harpour skal ikke have prygl!"

Henderson havde hørt på Kenrick med stigende vrede og foragt; da han havde endt, sprang Henderson op og fo'r løs med

et heftigt svar, som imidlertid gik tabt i den almindelige larm; men da det gik op for forsamlingen, at han ønskede ordet, gik der en tydelig mishagsmumlen igennem den. Det anfægtede ham ikke det allermindste, han målte den med et sikkert og foragteligt blik og begyndte:

"Jeg ved, hvorfor I hysser på mig. I tror, at det er mig, som har anklaget Harpour for Dimock. Det er det *tilfældigvis* ikke, men jeg tilstår uden skam eller frygt her, hvad jeg ville sige Harpour op i hans åbne ansigt, at jeg var fast bestemt på at gøre det, eller rettere, på at melde ham til Somers, ikke til Dimock – *må jeg tale?*" spurgte han vredt, da hans sidste bemærkning blev afbrudt af en del hyssen, begyndt af nogle få drenge, hvis interesse mest stod på spil, og efterfulgt af mængden.

Power fik her trukket Henderson i ærmet og hvisket: "Gå kun videre, Flip, men forløb dig ikke."

"Hvis dette er et almindeligt skolemøde, har jeg lige så megen ret til at tale som Kenrick og enhver anden. Hvad jeg har at sige er dette: Kenrick har kun forsøgt på at kaste jer blår i øjnene og bringe jer på vildspor angående sagens rette sammenhæng. Det er meget let for ham at kalde det 'en spøg'; men jeg gad vide, om han selv tror det, om han ikke jager efter at blive populær iblandt jer, på samme tid som han afbetaler en privat gæld? Jeg gad vide, om han ikke skammer sig over sig selv i dette øjeblik? – Jo, han gør, det kan I selv se," vedblev Henderson og pegede ugenert på ham. "Ser han ikke ud, som et billede på fornedrelse, som han står der ildrød i hovedet?"

Her fo'r Kenrick op og lod Henderson vide, at han som formand ikke havde i sinde at sidde her og lade sig skælde ud af ham, men agtede at tage ordet fra ham, såfremt han ikke

ophørte med sine uartigheder. Mens Kenrick kom med denne afbrydelse, som rev hele mødet med, hviskede Power atter til Henderson: "Du bliver for personlig, Flip, sig ikke mere om Ken, skønt jeg er bange for, du har ret i det alt sammen."

"Nå, i ethvert tilfælde vil jeg sige dette," vedblev Henderson, hvis ordstrøm var blevet noget standset ved de idelige afbrydelser – "som jeg må vide, da jeg var øjenvidne, og som jeg desuden kalder Anthony og Franklin til vidne på – det var ingen spøg, det var aldrig tænkt som en spøg, det var en vel overlagt, djævelsk ..."

"Ho, ho!" begyndte igen enkelte af Harpours parti og et helt kor stemte i med.

"Jeg gentager det, en vel overlagt, djævelsk grusomhed; de kendte ingen større, ellers havde de valgt den. Og," vedblev han, idet han anstrengte sin stemme for at overdøve støjen, "de drenge, som gjorde det, er en vanære for St. Winifred, og fortjener så vel som nogen at få deres prygl af monitorerne."

Han satte sig ned under en regn af mishagsytringer, men det fik ham ikke et øjeblik til at sænke blikket; tværtimod, han så sig roligt omkring og bemærkede, at Kenrick, skønt han havde mængdens stemning for sig og var hans overmand i skolen, dog ikke turde møde hans blik. Hvad der var ham mere end modvægt mod drengenes mishag var, at Power lagde sin hånd på hans skulder og sagde: "Det var udmærket, Flip, du talte med fynd og klem; Walter selv kunne ikke have gjort det bedre."

Så rejste Mackworth sig som en sand Belial, selvtilfreds, bestemt på at gøre så megen skade som muligt og sige så mange ubehageligheder, som han vel kunne. Disse ædelmodige hensigter blev imidlertid noget krydset af Henderson, som

faldt ind med små bemærkninger, der blev sagt højt nok til at høres af mange og forstyrre Mackworths veltalenhed.

"Da den sidste ærede taler har øst spande af raseri" – "af fransk fernis," faldt Henderson ind – "over vore hoveder, må det være mig tilladt at tage til genmæle. Hans tale bestod kun i en strøm af ukvemsord uden spor af logik." – "Strøm af fakta uden bund." – "Hvis man skulle melde monitorerne ethvert lystigt indfald, så kunne man regne kujonernes og snogenes æra for at være begyndt." – "Æraen for uægte fernis og vås ender!" sluttede Henderson, og Mackworth, som havde glædet sig til at holde et særdeles blomstrende foredrag, blev så betuttet over denne uvante forvansken af hans sætninger, at han pludselig afbrød, satte sig vredt ned og mumlede nogle forbandelser over Henderson, idet han for et øjeblik glemte sit påtagne, blide væsen.

"Der blev talt om fejhed," sagde Whalley og rejste sig, "men jeg spørger enhver, hvad der er mest fejt, enten at angribe en dreng, dobbelt så stor som en selv og mærke ham ganske antageligt" – her pegede han på Harpours blå øje – "eller at lægge en plan, der går ud på i mørke at skræmme et nervøst, ængsteligt barn, som aldrig har gjort en flue fortræd?"

Howard Tracy var den næste, som henvendte sig til mødet, idet han lod sin hånd stryge henad håret. Han så sagen fra en helt anden side. Med hensyn til, hvad der var hændt Eden, ville han forholde sig neutralt og ingen dom fælde, men han ville spørge: "Hvem var disse monitorer, at de overhovedet havde ret til at prygle nogen som helst? Han havde aldrig hørt, at de var af særlig udmærket familie, eller at de havde gjort noget, som

berettigede dem til at blande sig i andres sager. Spørgsmålet var: 'Bør nogle enkelte monitorer regere over hele skolen?'"

"Det er aldeles ikke spørgsmålet," svarede Franklin tørt. "Det var, om det skulle være tilladt for store slagsbrødre som Harpour at skræmme små drenge til idiotisme og gennemprygle dem så meget de lystede. Spørgsmålet er dette: 'Somers eller Harpour, monitorer eller slagsbrødre, hvad vil I have, drenge?'"

Nogle stod op og gjorde monitorerne latterlige, andre hævede Harpour og søgte at bevise, at han havde lidt uret ved, at man havde fordret, at han skulle gøre regnskab for en simpel spøg; andre beskyldte Evson og Henderson for at have sammensvoret sig imod deres private fjende; men hvad de næsten alle samstemmede i, det var, at skolen skulle forhindre monitorerne i at udøve deres myndighed.

Midt i larmen rejste Power sig "med ædel anstand," og øjeblikkelig blev der en almindelig kalden til orden. De fleste kendte kun Power af ydre, men hans sjældne dygtighed, hans smukke karakter og hans mange personlige fortrin tiltvang ham drengenes beundring. Hans mange bekendte i skolen syntes alle om hans muntre, høflige væsen og var stolte af at kende ham, og hans få venner nærede en ubegrænset kærlighed til ham. Alene den plads han indtog i skolen, i forbindelse med hans gamle navn og gode familie, ville have sikret ham tilhørernes opmærksomhed; men hertil kom endnu det, at han hidindtil havde holdt sig meget tilbage, så man var nysgerrig efter at høre, hvilken streng han ville anslå, og hvorledes han skilte sig ved talen. Rigtignok var der nogle få, som ønskede så hurtigt som muligt at bringe ham til tavshed, da de frygtede

den virkning, som hans ord ville gøre, og da han begyndte, udsendte de nogle støjende afbrydelser; men Kenrick var for skams skyld nødt til, som formand, at skaffe ham den tavshed, som han ved sine rolige, overbevisende og formildende ord med lethed vidste at vedligeholde.

Med et tilbageblik på hele den støjende forhandling, begyndte han med at svare Kenrick. Efter at have hentydet til den langvarige kamp imod Eden, som var endt på denne måde, henstillede han det til forsamlingens sunde fornuft at afgøre, om de ville kalde sagen en spøg, når de erindrede Edens unge alder og svagelige legeme. Var det ikke sikkert, og måtte det ikke være åbenlyst for gerningsmændene, at det måtte drage alvorlige om ikke farlige følger efter sig? Hvilke disse var blevet, var enhver af dem bekendt; idet han derpå beskrev for dem, hvad han havde set for en halv time siden i sygestuen, appellerede han til deres barmhjertighedsfølelse og deres ædle harme; en appel, som både var mandig og rørende, fordi den var simpel og naturlig.

Den næste taler, bemærkede Power, havde omtalt fejhed. De beskyldninger var blevet slået tilbage af Whalley, og sandt at sige havde han næppe behøvet at besvare dem med hensyn til Henderson og Evson. Hans ven Henderson var så vel kendt iblandt dem, at han ikke trængte til noget forsvar, og havde han trængt til et sådant, så havde hans seneste optræden gjort det overflødigt. Hvad Evson angik, så behøvede ingen dreng at holde sit skjold op for at beskytte en, som havde afgivet så mange beviser på mandighed og hæderlighed, som han. Ville nogen af dem vise sit mod ved at vandre over "Ragekniven" på en mørk, tåget vinteraften? Og kunne de i skolen finde en dreng

på Evsons alder, som ikke ville være bange for at prøve kræfter med en dreng, to gange så stor som han selv? Disse beskyldninger kunne han altså le af; han var vis på, der var ingen, som troede dem; men han tilstod, der var en fejhed, som han ofte havde set sine venner begå, og som man ikke behøvede at rødme over; han mente den ædle, ophøjede fejhed, som bestod i at frygte for at begå, hvad de vidste var lavt og urigtigt, og for at undlade det rette.

Power rev hele forsamlingen med sig. Hans tale havde en højere flugt end drengene var vant til, og den blev holdt med en veltalenhed og alvor, der vakte et vedvarende bifald, som Power stadig holdt nede ved at fortsætte sin tale, indtil han var nødt til at standse for at puste et øjeblik. Da brød det løs på den mest begejstrede måde og druknede aldeles den svage modstand fra Jones' og Mackworths side.

"Jeg har opholdt jer for længe," vedblev Power, "og bringer jer min undskyldning for det;" ("Tal, tal!" råbte drengene) "men da så mange af modpartiet har talt, vil I måske tilgive det." ("Ja, ja!") "Nu vel, Tracy har spurgt: 'Hvem er monitorerne, og hvilken ret har de til indblanding?' Jeg svarer, at monitorerne er vore skolekammerater og repræsenterer simpelt hen skolen i dens modneste form. De har alle været mindre drenge, og har arbejdet sig op til de øverste pladser. De er kort sagt de ældste, klogeste, stærkeste og fornuftigste iblandt os. Deres ret består i den myndighed, som frivilligt er tilstået dem af lærerne, af vore forældre og af os – denne ret er oprindelig grundet på retfærdighed og sund fornuft, og den har vundet hævd ved mange års heldige erfaringer. I ethvert tilfælde er en kammerat, der har handlet som Harpour, aldeles uberettiget til at klage

over udøvelsen af en højere myndighed. Hvis han har ret til – og han har kun den ret, som den dyriske styrke giver ham – at banke, pine og plage et lille uskyldigt barn, og derved bringe skolens navn i vanære, så påstår jeg, at monitorerne, som lægger sig skolens bedste på hjerte, som står på sandhedens, retfærdighedens og ærens side, har uendelig mere ret til at banke ham for det. Lad os antage, at der ingen monitorer var; hvorledes ville da skolens tilstand være? Og fremfor alt, hvorledes ville de yngre og svagere drenge være stillet? De ville være givet til pris for det skammeligste tyranni! Lad mig slutte med at sige, at jeg i høj grad bifalder mine venners fremgangsmåde, at jeg beundrer og misunder dem det moralske mod, der bragte dem til at handle, som de gjorde, og at skolens ry, hvis den ved denne lejlighed søger at sætte sig op imod udøvelsen af monitorernes lovlige og heldbringende magt, ville lide et væsentligt knæk. Jeg vil af alle kræfter søge at bekæmpe Kenricks opstand, fordi jeg tror den er farlig, unyttig og fremfor alt højst uretfærdig."

En sand bifaldsstorm, der varede i flere minutter, fulgte på disse energiske ord. Han havde fuldkomment omstemt mange af de tilstedeværende, og Kenrick selv følte sin sympati draget hen imod sin fordums ven. Han ville i dette øjeblik have givet alt for at have kunnet stå op og tage sine ord i sig igen og bede om tilgivelse; men hans stolthed og lidenskab var for stærk, og idet han rejste sig, spurgte han koldt om "hvorvidt mødet havde besluttet om monitorerne skulle have ret til indblanding eller ej."

Jones, Mackworth, Harpour og flere var ivrige for at hverve stemmer, og da Kenrick forlangte håndsoprækning, fik de en

god del på deres side. Da det modsatte spørgsmål blev fremsat, så man i begyndelsen kun Powers, Hendersons, Whalleys og Franklins hænder, snart efter kom dog Bliss, Anthony og Cradock, og da drengene så disse brave forkæmpere, var der en god del, som tog mod til sig og rakte hænderne i vejret. Ved tællingen viste der sig at være samme antal på begge sider. Denne efterretning blev modtaget med tavshed.

"Formanden har naturligvis den afgørende stemme," sagde Mackworth.

Kenrick sad tavs et øjeblik. Det kæmpede stærkt i ham; men bange for at tabe de drenges yndest, som han nu havde valgt sig, sagde han, idet han rejste sig op:

"Og jeg giver den *imod* monitorerne!"

En ivrig strid påfulgte nu imellem de to partier, indtil Power atter stod frem.

"Jeg vil tillade mig at bemærke," sagde han, "at resultatet af denne afstemning ingenlunde er et udtryk for skolens mening. Jeg ser kun en halv snes drenge, som er over 5.B. Jeg beder indtrængende dem, der har fået det største antal stemmer, om ikke at forstyrre skolens fred ved at vove et sammenstød med monitorerne, der sikkert vil blive støttede af hele øverste 5."

"Det får vi at se," svarede Kenrick i en sikker tone; "i hvert fald er stemmerne nu givet." Han forlod sin plads, og drengene delte sig i grupper, der vedblivende afhandlede de forskellige partiers ret og uret imod hinanden.

"Nå, Power," sagde Kenrick med et spotsk smil, der skulle skjule hans sande følelse, "al din fine veltalenhed er spildt, vi vandt dog sejr."

"Ja, Kenrick," svarede Power blidt, "du vandt sejr, *quocunque modo* [Note 19)]. Hvorledes går det til, at Kenrick er på samme side som Jones, Harpour og Mackworth?"

Note 19: ***Quocunque modo*:** "Som du bedst kunne komme til."

27. "Monitorerne"

Efter mødet fløj Henderson, som ikke havde set Walter siden om morgenen, op i sygestuen for at meddele ham de interessante begivenheder. Ved sin indtrædelse mødte det samme syn ham som Power – lille Eden, der lå urolig og i vildelser – Walter, som sad tavs ved hans seng med benene over kors og hænderne foldede over det ene knæ. Gardinerne var trukket sammen for at holde lyset ude. Walter kunne ikke læse meget, da hans øjne var medtaget efter kampen; men hans egne tanker og hans lille vens pleje gav ham nok at bestille. Varm, og opfyldt af mødet, blev Henderson slået af den store modsætning, som dette stille, smertelige billede fremkaldte.

Han nærmede sig ivrigt, men Walter rejste sig med fingeren på munden og talte sagte med ham, for Eden var lige faldet hen.

Henderson hilste ham varmt og hviskede: "Jeg har sådan en mængde at fortælle dig," og nu satte han sig hos Walter og gav ham en fuld beretning om, hvad der var foregået. "Du skulle blot høre Power, Walter; han talte på min ære som en advokat, og slog Harpour og hans kompagni ordentligt af marken. Det er glimrende at se den indflydelse, han har på skolen; synes du ikke?"

"Jo vist! Tak, min kære Flip, fordi du så trofast forsvarede mig."

"Hvad jeg gjorde havde såmænd ingenting at sige; men tænk dig blot, Kenrick, der trådte således op imod os, og stemte imod, at Harpour skulle bankes. Du har ingen idé om, hvor forandret han er."

Han blev afbrudt, da Eden vågnede op med et kort skrig, rejste sig, så sig forskrækket om, rystede og faldt stønnende tilbage på hovedpuden.

"Å, gør mig endelig ikke bange," sagde han bønligt, mens sveddråber sprang frem på hans blege ansigt; "jeg bønfalder dig om at lade være, Harpour. Kom, Walter, kom dog og hjælp mig!"

"Tys, min stakkels lille ven, jeg er her jo," sagde Walter ømt og rettede hans pude; "vær uden frygt, Arty, der er intet at være bange for, og jeg er desuden hos dig. De tog kun masker på for at forskrække dig; det var det hele."

Han bøjede sig ned over sengen, talte ømt og beroligende til ham, mens barnet slyngede begge arme om hans hals, græd og ville ikke slippe Walters hånd, selv efter at det var lykkedes ham at dæmpe dette udbrud af rædsel.

Med glinsende øjne havde Henderson dybt bevæget set til. "Hvor du er god, Walter," sagde han og greb hans anden hånd, som han hjerteligt trykkede. "Jeg ville ønske, Kenrick var her, at han kunne se, hvad hans ny venner har udrettet."

"Vær ikke alt for vred på ham, Flip. Jeg ville såmænd også ønske, han kom herop for at afgøre vort mellemværende, så forholdet mellem os kunne blive som i tidligere tid. Men han tog ikke ringeste notits af et brev jeg skrev til ham, hvori jeg bad ham glemme, hvis jeg, rigtignok mig selv uafvidende, havde fejlet mod ham. Det har været langt fra mig at ville fornærme ham, og jeg holder lige så meget af ham som før."

"Holde af ham!" udbrød Henderson; "nej, det gør jeg rigtignok ikke. Den vej, han er slået ind på, er ikke efter min smag. I grunden føler han sig vist ulykkelig, det er da en trøst."

"Husk, Flip, at han en gang var vor ven, og jeg føler endnu for ham som en ven, hvad han end tænker om mig. Men hvorfor tror du, han egentlig er ulykkelig?"

"Fordi man tydeligt kan læse på hans ansigt, at han godt ved, han bærer sig galt ad og i grunden skammer sig over det."

"Så lad os håbe, at det vil hjælpe ham tilbage på den rette vej. Har du helt brudt med ham?"

"Ja, næstendels. Vi viser kun simpel høflighed mod hinanden, og dermed er det vel også nu forbi, for jeg faldt, over ham i dag ved mødet."

Walter sukkede, da Power i det samme kom listende ind.

"Hej, Flip!" udbrød han; "jeg tror du og jeg er lige gode til at gøre det af med invaliderne. Jeg mødte netop dr. Keith på trappen, og han gav mig kun lov til at blive her i fem minutter, da han siger, de begge trænger til ro. Du, min gode hr. Flip, har nok selv taget forlov."

"Det kan jeg ellers lide," sagde Henderson og lo, "i betragtning af at det er din anden visit og kun min første. Jeg har fortalt Walter om mødet."

"Har nogen æren af det, er det dig, Flip; du brød isen og viste harpouritterne, at det ikke ganske skulle gå efter deres hoved, som de lod til at mene."

"Jeg er så glad over, Power, at du gik af med sejren," sagde Walter; "Flip siger, du tog dem alle med storm."

"Der er Flips humbug," bemærkede Power; men tilføjede sagte: "gjorde jeg noget godt, er du skyld i det, Walter."

"Hvad mener du?"

"Jo, for det første kunne jeg ikke finde mig i at høre sådan en som Mackworth forhåne dig, og dernæst ville jeg uden dig være

vedblevet på min gamle egenkærlige måde at holde mig helt udenfor skolens anliggender. Det kostede mig en del at overvinde min undseelse; men jeg erindrede vor samtale på Appenfell, Walter."

Denne smilede tilfreds, og Power vedblev: "Jeg er kommet for at meddele jer begge nyt."

"Hvad er det?" spurgte de i munden på hinanden.

"Jo, det er et opslag, underskrevet af Somers, hvori 'hele skolen anmodes om at blive på plads, når læreren efter kl. 2-opråbet er gået bort."

"Nå, så bliver der nok rigtig ballade," sagde Henderson.

"Gid jeg var rask nok til at være med!" udbrød Walter. "Det er hårdt at sidde indespærret her, mens så meget går for sig."

"Med det ansigt," faldt Power ind, "gør du bedst i at give tid, min stakkels ven, og se at komme dig."

"Det er ikke for ansigtet, jeg bliver holdt inde, siger Keith; det er på grund af den rystelse, min hjerne har fået."

"Ja, og Keith siger også, at han ikke kan indestå for, når du kommer dig, hvis disse snakkehoveder bliver her," tilføjede den venlige doktor, som just trådte ind. "Vil I begge to forsvinde!"

Drengene lo og sagde Walter farvel med gode ønsker om snart at slippe fra dr. Keith. "Hvornår mener De, at stakkels lille Eden igen kan få lov at sidde i min stue?" spurgte Power. "Jeg savner ham ret meget."

"Det vil vare længe," svarede doktoren.

"Hvad skal denne kl. 2-affære sige?" udbrød Henderson, da de havde lukket døren.

"Jeg ved det på ære ikke; men hold dig ved siden af mig, Flip, hvis der bliver spektakler."

"Tror du, monitorerne er stærke nok?"

"Ja, det får vi at se."

Skolen var i en feber af spænding og forventning. Om middagen blev der ikke talt om andet mellem de yngre drenge, hvorimod de højere klasser bevarede en værdig tavshed.

Klokken blev 2. Alle drengenes navne blev råbt op, og under dødsstilhed forlod læreren salen. Derefter besteg Somers talerstolen og sagde:

"Er Harpour til stede? Jeg anmoder de andre om at blive på plads."

"Her er jeg – hvad vil du mig?" spurgte Harpour tvært, idet han rejste sig.

"For det første ønsker jeg i hele skolens påhør at sige dig, at du har opført dig skammeligt og grusomt, hvilket har haft de sørgeligste følger for en af de små drenge. En stor fyr som du burde grundigt skamme dig over en slig opførsel. Som monitorer er det vor pligt, og min særlig som skolens duks, at straffe dig, da dr. Lane har overladt os at holde orden i skolen. Træd frem og tag dine bank!"

"Nej, jeg vil ikke. Gå ad H... til!"

Denne åbne trods fremkaldte en stærk bevægelse; men Somers gentog, ganske uberørt:

"Bruger du ukvemsord får du større straf; jeg opfordrer dig atter til at stå frem."

Den faste tone, Somers talte i, og den fuldstændige mangel på understøttelse af kammeraterne, gjorde Harpour noget forknyt; men han nægtede dog at træde frem.

"Nuvel," sagde Somers, "du har trodset en monitors myndighed, og det forværrer din oprindelige skyld. Jeg havde

håbet at undgå scener; men når du ikke frivillig vil tage din straf, må jeg bruge tvang. Vil du stå frem? – Nej? Ja, tag ham så med magt," sagde Somers, idet han vendte sig til 6. klasse.

Den anden monitor, Danvers, tog roligt fat i Harpours højre arm, og Macon, en af de største drenge i femte klasse greb af sig selv den venstre. Harpours hjerte sank i ham, for Danvers og den anden var begge på parti med ham i cricket, og han vidste, at han ikke var så stærk, som hver af dem for sig.

"Hør nu," sagde Somers, "*bankes skal du*, for at genoprette skolens gode rygte; men med mindre du frivilligt underkaster dig, bliver du desforuden strøget af skolelisten og må endnu i aften forlade St. Winifred. Savnet af dig vil ikke blive stort. Men jeg siger dig det til bevis for, at rektor har pålagt *os* at hævde St. Winifreds gode navn."

Da Harpour indså, at det ikke nyttede at gøre længere modstand, trådte han midt ud i stuen, dog først efter at have kastet et spørgende blik til de drenge, der var på hans parti, som vi ved var ret talrigt. Disse så igen på Kenrick, for at han skulle gøre begyndelsen. Han rejste sig og sagde:

"Jeg gør indsigelse imod denne afstraffelse!"

"Du!" udbrød Somers, idet han foragteligt vendte sig imod ham. "Hvad har du at sige?"

Den almindelige munterhed, som disse ord fremkaldte, gjorde Kenrick rasende, og han råbte vredt:

"Det strider imod flertallets mening her i skolen!"

"Det får vi at se," svarede Somers med bidende kulde; "men sæt dig ned igen, og lad skolens flertal selv tale; senere har jeg en lille regning at afgøre med *dig*."

"Lad os befri ham," råbte Kenrick og sprang frem, fulgt af flere andre drenge; men Macon greb fat i Tracy med den ene hånd, med den anden i Mackworth og kastede dem begge til jorden, Mens Danvers sikrede sig Kenrick, svingede ham over bænken og satte ham på hans plads.

Den almindelige latter, som påfulgte, viste, at kun en lille del af skolen var imod monitorerne, og at størsteparten af drengene var enige med dem og fandt, de var i deres fulde ret. Macon gav ganske roligt Jones en på øret, fordi han støjede og bød ham og de andre gå tilbage på plads.

Blussende rød af skam og vrede satte Kenrick sig, og nu gav Somers Harpour en alvorlig afbankning. Dette værdige individ havde besluttet at holde sig til det yderste og gjorde efter det første slag flere hånlige bemærkninger. Men Somers lod ham ikke slippe så let; for hvert slag traf han hårdere, og Harpours bemærkninger afløstes snart af en tavs, men betegnende vridning. Først da den blev fulgt af hulken, som endte med et hyl, sagde Somers:

"Nu kan du slippe!"

Og Harpour vendte tilbage, beskæmmet og forpint. Han havde altid rost sig af ikke at ville tage imod bank af nogen; nu var han blevet tvunget til det, var bukket under, og det endda i hele skolens påsyn. Han var frygtelig skamfuld; han glemte aldrig denne tildragelse og var fast besluttet på at tage hævn ved første givne lejlighed.

Skolen i almindelighed følte, at hvad der var sket var kun retfærdigt, og at Harpours straf var ærlig fortjent. Selv de yngre drenge, som om morgenen havde besluttet at lægge sig

derimellem, betragtede temmelig skuffet det nederlag, deres helt havde lidt.

"Nu kan *du* komme frem, Kenrick; – nå, du vægrer dig! – Gener Dem ikke, min herre!"

Men Kenrick stirrede kun trodsigt frem for sig.

"Træk ham frem, Danvers!" men Danvers gik først hen til Somers og hviskede: "Vær ikke for hård mod ham, at du ikke driver ham til det yderste. Husk på, han er højt oppe i 5. og har altid været dygtig. Lad ham ikke bøde for hårdt for dette enkelte fejlgreb."

"Tak, Danvers, du har ret!" sagde Somers, og tilføjede højt i en mindre sarkastisk tone: "Kom, Kenrick, der er blot noget, jeg ønsker at sige dig," hvorpå Danvers venligt, men bestemt, tog drengens hånd og ledte ham frem.

"Du bemærkede før, at flertallet i skolen nægtede vor ret til indblanding?"

Intet svar.

"Mener du i egen person at indeslutte skolens flertal?"

Endnu intet svar.

"Vi er fuldt vidende om dit møde og den brug, du har gjort af din afgørende stemme. Men jeg kan forsikre dig, at en hoben dårlige og yngre drenge, i ingen som helst betydning af ordet, udgør skolen. Og jeg vil sige dig, at selv om flertallet *havde* været imod os, opfatter vi monitorer vor pligt så alvorligt, at vi ikke af den grund ville undlade at straffe en rå og fej mishandling. Du har båret dig dumt ad, Kenrick, og hovmod har vildledt dig. Ja, se vred ud; men du kender mig godt og ved, at jeg altid kun har vist dig venlighed fra den dag, du var min 'dreng'; og jeg gentager det: dit hovmod har vildledt dig. Hav lidt mindre høje

tanker om dig selv, min ven. Du burde haft bedre begreb og fulgt din ven Powers langt smukkere og klogere eksempel. Nu kan du gå med den advarsel. – I monitorernes navn bringer jeg vor tak til de drenge, og særlig til Evson og Henderson, som gjorde, hvad de formåede for at beskytte lille Eden. De har opført sig som ægte gentleman, og det var ønskeligt, om flere af de yngre drenge havde samme opfattelse af, hvad de skylder skolen."

"Jeg ville ønske, han var lidt mere mæglende," hviskede Dimock til Danvers; – "han har hjerte og mod, men er alt for bydende og utilgængelig. Han har rent glemt at takke Power."

"Ja," svarede Danvers, "hans tone fordærver alt. Somers," vedblev han, "du har forsømt at omtale Power; drengene er på vej til at spredes."

"Jeg har talt så meget, kan du ikke gøre det?"

"Nej, jeg har ikke talegaver. Men Dimock, du vil nok?"

"Ja vist. Vent blot et øjeblik," henvendte Somers sig til drengene, som under den korte, hviskende samtale havde begyndt at rejse sig.

"Somers beder mig tilføje," sagde Dimock, "at alle monitorerne, og mange af femte og sjette klasse, ønsker at bevidne Power deres påskønnelse, fordi han i morges på en så værdig og frimodig måde hævdede vore forpligtelser og rettigheder. – I ved alle, at vi monitorer meget nødigt benytter vor ret til indblanding, og altid søger at undgå korporlig straf, som vi kun tyr til for sådanne forseelser, der ville undergrave skolens gode navn. Lad os alle være enige om at arbejde for St. Winifreds vel, og lad ingen interesseret part få jer til at tro, at vi tyranniserer jer, eller ønsker at gøre det. Vi stræber kun efter at

virke for jeres sande vel, og jeg spørger jer på ære og samvittighed, om I ikke tror det?"

"Jo, vi gør, Dimock!" udbrød mange stemmer, og før de strømmede ud af hallen, gav de monitorerne "tre kraftige hurraer", som så fuldt istemtes, at Harpours, Kenricks og enkelte andres hyssen kun blev til latter, som fyldte det hadets og fortørnelsens bitre bæger til randen, som Kenrick den dag havde måttet tømme.

At blive således tiltalt lige over for hele skolen – irettesat, dadlet, truet – det var ikke til at holde ud. At han, Kenrick, som stod højt i skolen, glimrende, lovende, kun vænnet til ros og smiger, offentligt blev sat i klasse med en hoben ringere drenge – det gjorde ham næsten gal at tænke på.

"Det er en net sladderhistorie, du der har fået lavet, Power," sagde han forbitret, da han mødtes med sin fordums ven; "jeg håber da, du ordentlig skammer dig."

"Nej, det gør jeg sandelig ikke, Ken!"

"Det burde du dog!"

"Oprigtig talt, Ken, hvem har mest grund til at skamme sig – du, Harpour og hans liges talsmand, eller jeg, som kun forsvarede min bedste ven, der har handlet så hæderligt som muligt, hvilket han da for resten altid gør?"

"*Altid*," snerrede Kenrick.

Power vendte sig om og så på ham med sit åbne blik og tav et øjeblik; derpå lagde han sin arm på den gamle fortrolige vis om Kenricks skulder og sagde: "Du er langt fra så lykkelig nu som før, Kenrick!"

"Hvorfor pokker skulle jeg ikke være det?"

Power rystede på hovedet. "Fordi dit hjertelag er ædlere end dine handlinger; din natur sandere end din adfærd, og det er og vil blive din værste straf. Hvorfor nærer du disse onde følelser, indtil de får magt over dig?"

Kenrick stod tavs, med blussende kinder og nedslagne øjne, og idet han atter vendte sig, sagde Power vemodigt, halvt for sig selv verset:

"*Virtutem videant, intabescantque relicta.*" Note 20)

Kenrick opfattede det, og følte det i sit hjerte som en pil, der traf; – såret, bibragt af en trofast ven, var til større velsignelse end en fjendes kys; – men tiden til lægedom var endnu fjern.

Note 20: **Virtutem videant, intabescantque relicta:** "Lad dem for dyden få syn, og hentæres, om de den svigte." Aulus Persius Flaccus: *Satirer*.

28. Altid dybere

Om søndagen kunne man i reglen træffe drengene på Croften sammen med de kammerater, som de nærmest havde sluttet sig til. Det var ganske interessant og oplysende for dem, der ønskede at kende drengene, at iagttage disse forskellige grupper, som dog ikke altid var strengt afgrænsede. Undertiden kunne man finde den samme dreng tilhørende to-tre kliker efter hans forskellige tilbøjeligheder og egenskaber. Dog var der enkelte sæt, hvis yderste cirkler kun strejfede hinanden; hidindtil havde man således aldrig kunnet se Kenrick eller hans venner iblandt dem, for hvem Harpour blev betragtet som den ledende ånd.

Det var derfor med en ikke ringe grad af forundring, at hr. Percival, der spadserede over Croften med hr. Paton, bemærkede Kenrick arm i arm – ikke med sine sædvanlige venner, men med Harpour, Tracy og flere af samme slags. Dette løste ham flere gåder. Han havde hørt tale om den del, som Kenrick havde taget i mødet, han havde også hørt både fra ham og Walter, at de ikke længere stod på en god fod sammen, men nu så han endvidere, at Kenricks anker var bristet, og at han sejlede på åben sø, hvorhen hans egensind og stolthed ville bringe ham.

"Hvad ser De efter?" spurgte hr. Paton, da hans kollega fulgte drengene med øjnene.

"Jeg tænker på, hvorfor og hvorledes denne forandring er foregået med Kenrick?"

"Hvilken forandring?"

"Se en gang, hvem han går med; nå, det er sandt, De følger ikke drengene udenfor skoletiden, det gør jeg altid, det hjælper mig til at forstå dem, og være mere for dem, end jeg ellers ville kunne."

"Ja, De opnår virkelig et resultat, Percival; jeg har ofte set, hvor forbavsende stor Deres indflydelse er over drengene."

"Ja, men Kenrick forvirrer mig. Han har kastet sin hæderlige kammerat, Power, over bord for at styrte sig i et intimt venskab med Harpour. Der må stikke noget under."

Hr. Percival behøvede ikke at iagttage Kenrick i ret lang tid for at komme til den overbevisning, at han havde gættet rigtigt. Han blev uefterrettelig til sit arbejde og hele hans ansigtsudtryk forandredes. Mere end en gang blev han indviklet i historier af en temmelig tvivlsom art, og han tabte øjensynlig sin plads iblandt de bedste drenge i skolen, mens han blev den dårligere halvdels helt og afgud. Hans fald skete pludseligt, fordi hans karakter altid havde været vaklende. Hans stolthed og lidenskabelighed var altid blevet holdt i tømme, så længe han færdedes blandt brave kammerater; men nu, da han tog en retning, som han selv indså var forkert, brød de frem med voldsomhed. Der var en, som straks anede den fare, som truede ham: det var hans moder. Hans breve havde altid været et udtryk for hans tanker og følelser, og den kulde og hensynsløshed, som havde stemplet dem i den senere tid, var for fru Kenrick bevis for, at hendes søn var kommet på afveje. Også den heftighed, han omtalte Evson med, og hans hentydninger til, at han havde brudt med sine gamle venner og sluttet sig til ny og dårligere, fyldte hendes sind med uro; men

hvad kunne den stakkels moder gøre andet end opsende bønner for sin elskede søn?

Hr. Percival forsøgte på at holde Kenrick tilbage fra den vej, som han var slået ind på. Han bad ham en dag efter middag om at følge op med sig og drikke et glas vin, men denne sammenkomst gjorde kun ondt værre. Kenrick, som var opblæst over sit hverv at skulle hævde skolens rettigheder og over den popularitet, som han nød iblandt de lavere klasser, havde påtaget sig et flot, næsten overlegent væsen overfor sin lærer. Han trådte ind på en skødesløs måde, kastede et flygtigt blik hen over bordet og afslog den frugt, som hans lærer bød ham. Han havde besluttet at være så ordknap som muligt. Han indledte ikke selv nogen samtale, men svarede kun med enstavelsesord, fremsagt i en tør, nonchalant tone. Under alt dette foragtede han sig selv og var ilde til mode. Han indså den venlige hensigt, der lå til grund for lærerens adfærd, og indså, at han burde være taknemmelig for den interesse, som blev vist ham; men der skulle en stærkere magt til end hans og en forskellig metode fra hans for at uddrive Djævelen af hans bryst. Og desuden kan det ikke nægtes, at der i syndens første blomstring ligger et trylleri for de fleste i viljens ubundne frihed. Det er honning på randen af giftbægeret, skyspejlingen over den brændende ørken! Hr. Percival forstod ham fuldkomment og indså, at han måtte lade ham gøre sine egne, bitre erfaringer. Han havde altid holdt af Kenrick uden dog at være blind for hans fejl, og var nu særlig misfornøjet med hans væsen, som han vidste var påtaget for at vise enhver formaning og ethvert råd tilbage.

"Farvel Kenrick!" sagde han og rejste sig pludselig med et medlidende smil.

"Farvel," sagde Kenrick og rejste sig ligeledes for at gå, men hr. Percival lagde begge sine hænder på hans skuldre og så ham spørgende ind i ansigtet. Kenrick formåede ikke at se så frimodigt og uskyldigt på ham som i gamle dage, men han forsøgte at møde ham med et halvt sky, halvt udfordrende blik; det lykkedes ham ikke. Han måtte slå øjet ned, og hr. Percival, som havde set, hvad han ville, sagde:

"Dit ansigt, yngling, er en bog,
hvor underlige ting at læse stå!"

Kenrick havde gjort et forsøg på at optræde flot og ugenert, men det var totalt glippet, og han forlod, meget misfornøjet med sig selv, det værelse, hvor han så ofte havde mødt venlighed, og som han aldrig mere skulle betræde under samme forhold som før.

Imidlertid gik det kun langsomt fremad for vore to invalider. Tiden ville være faldet dem lang, om de ikke fra alle sider var blevet mødt med deltagelse. Navnlig var det Henderson og Power, der oplivede deres ensomhed ved daglige besøg; der var altid en underholdning for Walter at høre nyt fra skolen. Han lyttede med interesse til beretningen om de utallige små begivenheder, der viste ham, at om der end var indtrådt en stilstand efter den sidste katastrofe, så havde den dog vakt en oppositionsånd imod al bestående myndighed.

Iblandt de mange, som besøgte dem, var også dr. Lane og hans kone.

Rektoren, som igennem dr. Keith havde hørt, at Edens sygdom kunne have antaget en langt farligere karakter, om

Walter ikke havde plejet ham så omhyggeligt, sendte dem billeder og bøger og kom ofte selv og vekslede et par ord med dem. Fru Lane bad dem hjem til sig, læste og sang for dem, spillede skak og dam med dem, og lod dem køre ture i sin vogn. Disse små barmhjertighedsgerninger gjorde dem godt og fremskyndede deres helbredelse.

Undertiden blev det tilladt Walter at vandre med Eden ved stranden i skoletiden, når der ikke var fare for, at de kunne forstyrres af de andre drenges støjende selskab. Deres yndlingssted var en lille grøn høj ved udløbet af floden. Den var overskygget af højderne bagved, og bølgerne legede i flodtiden omkring dens fod. Her lå Eden så lang han var i det bløde græs og blundede, mens den forfriskende vind viftede hans blonde hår fra panden; eller han lyttede til, når Walter læste en vækkende ballade eller et muntert eventyr.

På denne måde forløb fjorten dage, da var Walter atter sig selv, og Eden var så meget bedre, at det blev tilladt ham at deltage i kammeraternes undervisning. Imidlertid blev han flyttet til et roligere sovekammer, som han kun skulle dele med Walter, Power og Henderson, og dette befriede hans sind for den stadige uro. Drengene, som var sig den uret fuldt bevidst, som han havde lidt, modtog ham igen i deres midte med ualmindelig deltagelse. De beklagede ham almindelig, og det var også umuligt andet, når man så på hans blege, gamle ansigt med det forandrede udtryk og lagde mærke til hans frygtsomme væsen og den skælven, som kom over ham ved ethvert uventet syn eller enhver pludselig lyd, derfor dæmpede enhver sin stemme, som tiltalte ham, og selv den mest hensynsløse dreng blev venlig imod ham. Hvis en enkelt før

havde følt lyst til at stille sig på Harpours side imod monitorerne, så bragte synet af Eden ham på andre tanker.

Og dog var den stakkels dreng aldrig lykkelig, undtagen han var sammen med Walter i Powers værelse, og selv her var han meget forandret. Den muntre, velklingende latter, som før uafbrudt havde runget igennem huset, hørtes nu kun sjældent, et halvt vemodigt smil var alt, hvad man kunne få lokket fra ham. Han syntes for en tid at tabe sin interesse for arbejde; det faldt ham besværligt. Skoleopgaverne havde ingen tillokkelse for ham, og selv leg og spil fristede ham ikke. En gang bebrejdede Power ham i spøg hans distraktion, men Eden så bønligt op til ham og sagde, mens tårerne løb ned ad hans kinder:

"Du må ikke være vred, Power, jeg kan ikke gøre ved det; jeg føler mig ikke rigtig vel endnu. Jeg er bange for, at du aldrig mere vil komme til at holde så meget af mig, som du har gjort."

"Min lille Arty! Din sygdom er en grund mere for mig til at holde af dig."

"Men ved du, Power, jeg bliver aldrig mere, som jeg var. Det er, som om der var slukket et lys i mig, og alt var blevet mørkt."

"Å snak, Arty! Du vil nok rette dig i ferien."

Men Eden rystede på hovedet og mumlede noget om, at oberst Braemar ikke var god imod ham og hans lille søster.

"Tror du, at du kunne få lov til at besøge os i sommerferien?" spurgte Power.

Edens ansigt strålede – han ville skrive hjem og spørge.

29. Walters ferie

Under lignende, dels lyse, dels stormfulde omvekslinger svandt det sidste halvår for den længselsfuldt ventede sommerferie.

Power stod atter kronet med laurbær, og Walter holdt sig som duks i sin klasse. Skønt Henderson ikke fuldt kunne måle sig med ham, var han dog blandt de seks første, og havde flere gange fået udmærkelse. Kenrick derimod havde aldrig tidligere været så langt nede i klassen som nr. 4, og uagtet det var en naturlig følge af den senere tids dovenskab, krænkede det ham dybt.

Skoleårets afslutning gik ikke så glat og fornøjeligt som ellers. Den opsætsighed imod monitorerne, som Harpour havde begyndt, og Kenrick vedblivende støttet, blev ikke uden følger; den satte ondt blod i mange drenge, som hver for sig udøvede en vis indflydelse. Når som helst lejlighed gaves, gik Kenrick til grænsen af uforskammethed i omgang med 6. klasse, og mod Somers var han altid forsætligt uhøflig, skønt han nøje undgik åbenbar insubordination, som kunne pådrage ham straf eller ubehagelige sammenstød. Mange andre drenge fulgte desværre alt for gerne hans eksempel.

Denne uenighed og adsplittelse gav sig ikke åben luft på præmiedagen, men indvirkede dog forstyrrende på den sædvanlige glæde og harmoni. Man undlod at vise skoleduksen den ellers brugelige hyldest, af frygt for at fremkalde en demonstration, og over de fleste hvilede der et vist tryk. Udfaldet af den årlige koncert, som blev givet af skolekorforeningen efter uddelingen af præmier, var også mindre heldigt. Walter havde nemlig et soloparti i samme

koncert, og skønt han med sin rene, klangfulde stemme udførte det fortræffeligt, havde han den ærgrelse at høre afgjort hyssen mellem de ellers rigelige bifaldsråb. I det hele var denne dag, som plejede at spille en stor rolle i St. Winifred, mindre fornøjelig end nogen sinde tidligere.

En virkelig glæde bragte den dog Walter, nemlig den at gøre bekendtskab med sir Lawrence og lady Power. De havde gennem sønnens breve ofte hørt om ham, og ønskede straks ved deres ankomst at se ham. Størstedelen af dagen tilbragte han med dem, og hjalp Power at vise alt, hvad skolen og dens omgivelser frembød af interesse. Eden blev dem også forestillet, og lady Power bad indtrængende fru Braemar om at tillade ham at besøge dem, en opfordring, som den forfængelige moder kun alt for gerne fulgte. Da Walter en gang havde fjernet sig, spurgte Power ivrigt sin moder, hvad hun syntes om hans ven.

"Han er den elskværdigste dreng, jeg nogen sinde har truffet," sagde lady Power, "og det glæder mig, du har valgt ham til ven. Men du nævner slet ikke Kenrick, som du før holdt så meget af, hvad betyder det?"

"Jeg holder endnu af ham, moder; men han har forandret sig en del i den senere tid." I det samme gik Kenrick forbi, arm i arm med Harpour, ligesom for at bekræfte Powers ord, og hilste ham med et påtaget skødesløst nik.

Således sluttede Walters første år i St. Winifreds skole, og trods alle vanskeligheder følte han, det havde været et prægtigt, lykkeligt år. Nu higede han hjemad til alle sine kære, som han med ære kunne møde. Han aftalte i ferien at skrive til Henderson og Eden, og Power lovede at gentage sit besøg i

Semlyn, på den betingelse, at Walter ville følge med tilbage og tilbringe en uges tid i Severn Park, at venskabsbåndet mellem dem kunne knyttes dobbelt fast.

Ganske tidligt den næste morgen så man drengene skarevis bestige de forskelligste køretøjer, som var skaffet til veje for at bringe dem til den nærmeste station. Et fuldt hurra ledsagede hver af vognene, som rullede bort med sin tunge, glade fragt. – Kl. 9 var der ikke en eneste dreng tilbage. St. Winifreds store bygninger var tavse som graven; en tilfældig forbigåendes trin genlød øde iblandt dem. En forunderlig, vemodig stilhed herskede omkring den gamle, klosterlige bygning. Det unge, friske liv, som til daglig udbredte solskin over den, lod nu sit lys skinne ind i mangt et glad hjem.

Det var sent på eftermiddagen, da Walter nåede op på den højde, hvorfra man ser ned over Semlyn Sø. Under ham lå vandfladen som et stille sølvdække; rundt om bredderne voksede blomster frem i det fugtige, glinsende mos; luften, som et let vindpust netop bevægede, var fyldt med balsamisk duft, og op ad hævede de gamle kendte høje deres prægtige toppe mod det klare, dybe blå. Kun på én plet i det skønne landskab var Walters øje fæstet – der, hvor gavlene af hans fædrenehus malerisk rejste sig på skråningen hinsides søen, og hvor en lille åbning mellem de mørkegrønne fyrretræer, lod ham skimte deres have, hvor han fik øje på sine søskende, som legede. En ubeskrivelig, salig følelse gennemstrømmede drengens varme bryst, og når i dette øjeblik hans øjne fyldtes med tårer, udsprang de fra hjertets inderste dyb og var lig tårer, som selve latteren kan fremkalde, til bevis for, at endog vore glæder er af blandet beskaffenhed.

Bagved ham arbejdede vognen sig stadig op ad bakken. Han overlod til den at bringe bagagen hjem, og sprang selv ad en fodsti, som mellem højt, blødt græs og utallige blomster førte igennem dalen langs vandløbet til hans hjem. Den yndige skovsti, som selv på den hedeste sommerdag var frisk og sval, hvor han så ofte havde plukket skovjordbær, der hist og her tittede frem mellem vellugtende bakker og små, hvide skovstjerner, var ham kær fra hans tidligste barndom. Han løb glad og henrykt henad den og nåede på ti minutter lågen, som førte ind til hans faders jord. Det første han fik øje på var søstrenes yndlingsdyr, et nydeligt dålam, som på hans fløjten kom travende hen til ham og klingede med den lille sølvklokke, som i et blåt bånd var bundet om dens hals.

Efter at have klappet det kønne, lille dyr, fløj han gennem frugthaven ind i den egentlige have, hvor han i et øjeblik var omgivet af sine søskende, som med glædesudråb og gentagende omfavnelser ønskede ham velkommen hjem.

"Å, der er far og mor," udbrød han, idet han løsrev sig fra den muntre gruppe og ilede sin moder i møde, som modtog ham i sine åbne arme.

"Jeg er nr. 1 i min klasse, fader," sagde han og så glad op; "ny hovedomflytning."

"Nej, virkelig; du kunne næppe gøre mig større glæde, min kære dreng!"

"Men jeg har dog intet imod at være her hjemme," jublede han, og vidste i sin henrykkelse ikke, hvilket ben han skulle stå på.

"Kom en runde med mig, Charlie," sagde han til sin yndlingsbroder; "jeg længes efter at gense alle de kære, gamle

steder. Vi kommer snart tilbage."

"Og så skal nok en kop te smage," bemærkede hans moder.

"Ja, det kan nok være!" udbrød Walter; "lad os få den herud på plænen, moder."

Dette forslag modtoges med bifald, og i en fart blev bordet dækket under den store elm uden for huset, mens Walters små søstre ordnede friskplukket frugt på fade mellem blomster og vinløv. Nu kom Walter tilbage, og mens han med glædestrålende øjne gjorde og besvarede hundrede spørgsmål, sørgede han dog for til gavns at nyde en toppende tallerken jordbær med fløde.

Efter endt måltid blev de siddende i den skønne have, indtil elmetræet havde ophørt at kaste sine flimrende skygger over deres ansigter, indtil genskinnet over søen havde omskiftet fra guld til rosa, derfra til purpur, som atter var gået over til sølvgråt, der opløste sig i dybt mørkeblåt, som under den tiltagende månes og stjernernes skær oplivedes af tusinde lysende punkter af smeltet sølv og tindrende guld. Flagermusene havde næsten standset deres kredsflugt, i den fugtige natteluft duftede blomsterne dobbelt sødt, nattergalen fyldte lunden med sine smeltende toner, og den ivrige samtale var gradvis gået over til en betydningsfuld tavshed. Det var et smukt billede: forældrene endnu ungdommeligt livsglade, taknemmelige og med rette stolte af deres ældste søn; de to yngre brødre, som med inderlig tillid og kærlighed så op til ham; de små søstre med armene slynget om hans hals, mens deres bløde hår faldt ned over hans skuldre, og så den kække, trefold lykkelige dreng; en familiekreds, som sorgen ingen

skygge kastede over, hvor døden aldrig havde grebet ind, samlet under så skønne omgivelser i deres lykkelige hjem.

Trefold lykkelig! Ja, for trods synd og sorg, trods anger og gengældelse, *gives* der timer, hvori bægeret, fyldt til randen, funkler i vor hånd; ikke, som oftest, med jordisk nydelse, ikke med den berusende vin, som gløder i forlystelsens tiltrækkende skål, ikke med tøjlesløshedens og overmættelsens elendige bærme, men med vand fra selve livets evige kilder. Der gives salige timer, i det mindste for nogle. Om de kendes af den skidne andaman eller af den hæslige udlænding, tør jeg ikke sige; nej, jeg ved næppe, om den nogen sinde skænkes denne verdens elendige, som lever i knugende armod og bundløs fornedrelse, om de kan tildeles den grusomme og stolte, den onde og lavhjertede, kynikeren og den utilfredse; dog, vi håber, at de en gang må forundes dem, for de er den sikreste borgen for vor udødelighed, og til den unge og uskyldige – ja, endog til den unge og skyldige – kommer stundom disse timer af fuld, uindskrænket nydelse, disse glimt af et andet paradis, denne luftning fra et fordums Eden, fra en guldalder, da retfærd herskede på jorden og synd var ukendt. En sådan time havde denne familie nydt i forening.

Ja, trefold lykkelige Walter! Som en skøn drøm svandt hans ferie. Hver dag og hver time bragte ny glæder. Så lang som dagen var, nød Walter tilværelsen ved at færdes på højderne, ved at sidde i båden på den blanke sø, ved at kaste sig i dens kølige vande, ved boldspil, ridning, fiskeri, spadsereture med forældre og søskende og fornøjelig samtale om aftenen i den månelyse have. Og da Power så kom på det omtalte besøg og atter vandt alle hjerter ved sit elskværdige væsen, ligesom han

på sin side følte sig ubeskrivelig vel i Walters hjem, var de begge enige om, at der intet manglede dem i øjeblikkets lykke.

Anden del

30. Gamle og ny ansigter

Og nu, min overbærende eller strenge læser, må vi tænke os et tidsrum af 2 år hengået siden vi sidst fulgte vore venner tilbage til skolen og til vi nu ser dem igen.

Disse to år har været fulde af omskiftelser, og hvilke år kan vi ikke sige det om? Lad os gå over gården sammen og se os om.

De første vi møder er Walter og Power; de er blevet højere og mandigere, men er for resten uforandrede. Walter, med det mørke hår og de blå øjne, den slanke figur og det åbne ansigt, er altid den samme indtagende dreng; også Power har bevaret det samme ædle, tænksomme blik, de samme fine træk, de samme øjne, som er udtrykket for en ren sjæl. Disse drenge har holdt alt, hvad deres barndom lovede, og deres indbyrdes varme venskab har styrket dem dertil. De har, hver på sin måde, nydt deres ungdom og tilbragt en uskyldig og lykkelig barndom, fuld af glade erindringer for fremtiden; de har nydt de tilbudte goder uden at misbruge dem, for de har følt, at de reneste glæder tillige er de største. Deres ånd er dannet, deres legeme kraftigt og deres hjerte gløder af ædel begejstring. Skulle sorger hjemsøge dem senere i livet, da vil de aldrig fortvivle, for de har vandret fornuftens vej og drukket af uskyldighedens bæger, og når de en gang har tilbagelagt vejen igennem ungdommens brændende zone, vil de stå med en ren samvittighed, et uplettet sind og angerfri erindringer.

Hvem er det, som slentrer hen over legepladsen med hænderne i lommen og huen på sned? Han taler i en høj, selvtilfreds tone til nogle kammerater; hans udtryk er hovmodigt og slapt, og dog tyder noget i hans ansigt på ædlere

følelser. – Det er Kenrick; han er meget forandret til det værre. To vanærende år har efterladt deres spor i hans ansigt. Hans kind ser ikke ud til mere at kunne dækkes af en ædel rødme, og rundt om hans mund spiller bestandig et spottende smil – dette barn af såret forfængelighed og selvfølelse, som holder alle selvbebrejdelser borte. Se blot, hvor flot han hilser læreren, som går forbi. Han har netop sendt en flygtig hilsen til Power, men undgår Walter. Betragt også de drenge, han går med, de er aldeles ikke efter vor smag; det er dovne drenge, kun fremmelige i dårskab og last. Især den lille fyr, som synes at være hans specielle yndling, forekommer os den mest "drevne" af dem alle. Kenrick har i disse 2 år ganske mistet sin forrige stilling. Han har opgivet sine venner for at søge beundring hos små drenge, som har smigret hans forfængelighed, og venskab hos større drenge, som har fordærvet hans tanker og vaner. Ak! han er ikke lykkelig. I disse to år har han mistet ungdommens sande glæde og derimod lært den misundeliges kvaler og den fejes frygt at kende. Hans tanke gyser ikke mere tilbage for, hvad der er slet og lavt, han deler dårens lystighed og begår handlinger, der fører til helvede og død.

Eden sidder med sin bog på en af bænkene langs muren; han er kommet sig efter sin sygdom, men er ikke sig selv – og bliver det aldrig. Han er en lille forstandig dreng, men nervøs og frygtsom. Ingen som helst leg har nogen tiltrækning for ham. Hans store, fugtige øjnes glans og den fine rødme, som dækker hans kind, når han sættes i en uventet bevægelse, røber en svækket konstitution. Hans udvikling er hæmmet ved hans frygt; meget af hans tidligere livlighed er forsvundet, og skønt der kommer glimt af den frem i form af jævn munterhed, når

han er sammen med Walter og Power, så er han dog til daglig stille og tilbageholden. Dog har Eden erhvervet en stilling i skolen, og man lytter til hans mening med agtelse og velvilje. Han ofrer sin hele tid på arbejde og er nu i 5.B; men hvad der især udmærker ham, er hans omsorg for de yngre drenge. En bitter erfaring har lært ham deltagelse for de undertrykte, og skønt ung af alder, udfylder han dog en nyttig plads i skolen.

Der står Harpour og spiller fjerbold; han spiller udmærket. Han er nu nitten år og en meget vigtig person i skolen, for han er nr. 1 på cricketholdet, som Walter er det på fodboldholdet. Harpour er uforandret, og hvis han gjorde skade for to år siden, da vi sidst så ham, så gør han det ti gange mere nu. Hans indflydelse er ubegrænset. Han er med i al den gamle uret, som går i svang i skolen, opfinder og indfører ny; men intet fryder ham, som når han kan formå andre drenge til at sætte sig op imod lærernes myndighed. De ved, at han er centrum for al ondskab og uorden, men han handler med en så sindrig opfindsomhed, at det er dem umuligt at gribe ham på fersk gerning.

Nu afbryder han spillet for at tiltale tre drenge, som arm i arm har vandret op og ned i gården. Den ene med det røde, oppustede ansigt, med brystnål og en mængde vedhæng på urkæden og en ring på fingeren, som han viser ved enhver given lejlighed, er vor ven Jones med vulgaritetens stempel i ansigt og manerer; den høje, slanke fyr med det ubestemte udtryk, som stryger hånden igennem det blonde hår, og hvis blik gerne ender med at hvile beundrende på hans støvler, kan ikke være nogen anden end Tracy; nr. 3 med langt mere karakter i sit ansigt røber sig at være Mackworth ved sit indsmigrende,

snedige væsen. Han er en farlig slange! Man kan aldrig høre hans hvislende tale eller se hans stikkende øjne uden at tænke på slangen, der lydløst snor sig gennem græsset for at overliste sit bytte.

Nå endelig! Jeg troede aldrig, jeg skulle se ham igen! Der kommer han løbende ned ad trappen den kære, uforandrede Henderson, spøgefuglen for alle spøgefugle. Hans ansigt strutter af løjer og skælmeri; nu standser han og holder sig i siden af latter, mens han på sin egen maner beretter de bommerter, som Bliss har begået i sidste time. Hans ven Whalley lytter til med sit godmodige smil. Henderson er en fuldendt mimiker, men han bruger aldrig sit talent i en ondskabsfuld retning; den måde, hvorpå han nu "giver" Bliss' betuttelse og dr. Lanes forklaring er højst pudsig. Midt i fortællingen afbrydes han af Bliss selv, som kommer til og letter sit hjerte ved, i en tør tone, at sige den eneste vittighed, som han i sit liv har været mester for: "Flip, vær ikke flippant [Note 21)]." Den har afløst hans gamle mundheld: "Nu får du bank, Flip!"

"Du kære, gamle Blissidas, jeg tror, jeg har hørt den vits en eller to gange før," bemærkede Henderson, idet han ganske roligt løste Bliss' halstørklæde op og løb bort med det for at undgå sin straf. Whalley fulgte langsomt efter ham; han vidste, at Bliss var for doven til at forfølge sin hævn ret langt.

Lad os høre, hvad vore sidste fire venner ved fjerboldspillet talte om. Vi har jo en hvid pind i munden og kan stå og gå ganske ubemærket, hvor vi lyster.

"Vi vil have dygtig kommers for i dette halvår," bemærkede Harpour og lænede sig på sin catcher.

"Ja, det kan nok være, gamle dreng!" faldt Jones ind.

"Dette gamle, kedelige hul blev formelig ganske lystigt før sidste ferie, vi skal snart få skik på det."

"Tænk blot en fyr som Power skoleduks!" sagde Harpour og brast ud i en hånlatter, som fandt ekko hos de tre andre.

"De kunne lige så gerne sætte et krus med mælk og vand til duks," grinede Mackworth.

"Eller måske en flaske fransk fernis," faldt Henderson ind, idet han gik forbi, da han havde hørt den sidste bemærkning.

"Gid pokker havde den fyr!" udbrød Mackworth og stampede med foden. "Jeg skal nok komme efter ham en gang."

"Er han en af monitorerne?" spurgte Jones.

"Ja," svarede Tracy, "han, Evson" – ved Walters navn blev de alle alvorlige – "og Kenrick."

"Ah ha! Er Ken med, det glæder mig, han er en flink kammerat," bemærkede Harpour bifaldende.

"Ja, han er altid med til en spas," tilføjede Jones.

"Og en komplet gentleman," istemmede Mackworth.

Det gør os ondt at måtte bekende, at Kenrick nu er meget intim med disse kammerater, på samme tid, som han aldrig taler til Walter.

"Jeg tror også, han er af god familie på mødrene side," læspede Tracy og løftede sine lokker i vejret med hånden.

"Det kan nok være, at vi nogle gange vil banke på hos Dan," sagde Harpour med et betydningsfuldt vink til kammeraterne, ledsaget af dunk i siden, der fik dem til at le, og fremkaldte følgende bemærkning af Belial-Mackworth:

"Og lad så monitorerne prøve på at lægge sig imellem, hvis de tør, vi skal snart få bugt med dem."

Lad os nu vende os bort fra denne vederstyggelige samtale, og som modvægt indånde den rene søluft hos Walter og Power på strandbredden. Walter er i godt humør, han er nylig kommet fra Semlyn, men Power er alvorlig og forknyt.

"Se, Walter," sagde han og sigtede med en sten efter en lille klippeblok, tyve meter foran dem, uden dog at træffe den, "jeg tror, det er den selv samme sten –"

"Den selv samme sten," gentog Walter og traf den, "hvad den?"

"Som du stod på hin efterårsdag for tre år siden ved flodtid –"

"Da du, for at spare mig våde bukser, trak sko og strømper af og bar mig i land," fortsatte Walter; "det var en lykkelig dag for mig. Jeg havde været så elendig; det var efter den Patonske affære, ved du, og enhver gik af vejen for mig. At *du* skulle komme og tale til mig, var det sidste, jeg havde ventet, og det bedste, jeg kunne have håbet på. Jeg havde ofte så inderligt ønsket at lære dig at kende og få dig til ven, men troede aldrig, det ville lykkes mig; jeg så den gang op til dig, som til noget overordentligt."

"Puh!" udbrød Power. "Var det ikke heldigt, at jeg brød isen og talte først? Jeg tror, du er den eneste, jeg har gjort det overfor. Tilstå, *du* havde aldrig talt først til mig. Tænk dig, om vi havde gået som fremmede lige over for hinanden den dag i dag."

"*Den* gang havde jeg sikkert ikke talt til dig, for jeg var udstødt af samfundet; men – nå lige meget, Rex, nu forstår vi hinanden. Jeg husker, jeg stod og betragtede nogle delfiner."

"Ja, det var lykkelige dage, gid vi havde dem igen; nu er du monitor, og jeg skoleduks."

"Men husk, at vi nåede hurtigere til disse pladser, end vi havde tænkt os."

"Ja, men jeg byttede gerne med dig og blev sjette monitor. Men du vil stå mig bi, Walter, vil du ikke?"

"Naturligvis, det bedste, jeg formår!"

"Havde jeg ikke stolet på det, tror jeg også, jeg var gået min vej. Jeg tror ikke, jeg har indflydelse nok til at være duks. Jeg er ikke dreven nok i sport."

"Men du spiller dog med nu og morer dig ved det; det er ikke dit alvor, at du havde haft mest lyst til at gå fra det hele, det ville være fejhed, og det ligner dig ikke at forlade din post."

"Godt, nu står jeg i fuld rustning, med visiret nede, bestemt på ikke at fly som den romerske soldat, hvis skelet fandtes i skilderhuset i Herkulaneum," sagde Power, der var sprunget op og spøgende havde antaget en krigerisk holdning.

"Og her er jeg," faldt Walter ind, idet han leende stillede sig ved hans side med den ene fod frem, "din sjette forsvarer."

"Min sjette? Min første, mener du; jeg er bange for, vi kun får lidt hjælp af de fire monitorer imellem dig og mig. Brown er meget nærsynet og lider altid af hovedpine. Smith er en ren bogorm og til nar iblandt de mindre drenge – han er værre end ingen, uden spor af værdighed, Kenrick" (Ken havde nemlig holdt sin plads over Walter) – "nå ja, du ved, hvad *han* er."

"Ja, jeg ved, hvad Ken er nu, – der ligger vor største fare – han er en tvivlsom general i krigstid. Hallo, Flip, er *du* der?" sagde han, da Henderson sluttede sig til dem.

"I egen høje person, oh Evides! Men hvem er den tvivlsomme general? Ikke jeg, håber jeg?"

"Du, Flip? Nej, det var Ken, vi talte om."

"Han, en tvivlsom general! En forræder, mener I, en fjende, en spion!" udbrød Henderson varmt. "Nej, Power, stands mig ikke, skældsord er en udmærket sikkerhedsventil, det er som en dampmaskines piben, hvorigennem den slipper sin overflødige damp ud. Jeg ville hade ham langt mere, hvis jeg skulle lukke mit had inde og ikke have lov til – figurlig talt – at fare løs på ham en gang imellem."

Power og Walter kunne, på grund af deres mere ædelmodige og overlegne måde at betragte sagen på, ikke gå ind på Hendersons stærke udtalelser; men de indså lige så vel som han, at hvis de ville virke til skolens gavn, da ville Kenrick være deres farligste, men ikke deres erklærede fjende. En monitor, som ikke vil erkende nogen af sine pligter, som træder loven under fødder og trodser disciplinen, som ryger og søger værtshuse, som gør sig til kammerat med de yngre og mindre ansete drenge i skolen, skader de øverstes myndighed ti gange mere end hvilket som helst angreb på dem udefra, hvis de kun indbyrdes er enige.

"Jeg forudser, der hænger et uvejr over vort hoved," sukkede Power. "Flip, du må love at hjælpe mig, lige som Walter har gjort."

"Naturligvis, men husk, jeg er den yngste af monitorerne og et brushoved; jeg er bange for, at jeg en skønne dag kommer i hårene på Harpunerne" – således havde Henderson døbt Harpour og hans sæt.

"Så kan du som lynaflederen afvende lynet fra os," faldt Power ind.

"Og slå den skønne rædsel til jorden med et majestætisk smil," deklamerede Henderson og ledsagede ordene med

storslåede bevægelser, der fik de andre til at le.

"Kan I huske Somers, Danvers og Dimock, det var karle, som kunne bære monitorværdigheden den gang," udbrød Power.

"Og erindrer du visse drenge, som disse monitorer roste ved en vis given lejlighed?" spurgte Walter. "Kom nu, Rex, vær ikke forsagt. *Den* gang var vi ikke bange, hvorfor skal vi så være det nu?"

"Men den gang havde de Macon og flere af hans lige til at støtte sig i skolen," sagde Power.

"Det samme har vi. Først og fremmest er der Whalley; som nu er kommet op i øverste 6.; har han ikke hoved har han i det mindste arme; han er så fast som en klippe, og måske bedst af dem alle er Franklin, nr. 2 i al slags sport, tapper som en løve og stærk som en tyr."

"Du taler, som om vi skulle i en formelig batalje med dem," sagde Power.

"Det skal vi også, både bogstaveligt og figurligt; vent jer et overfald fra Harpours sæt, i særdeleshed fra Verden, Kødet og Djævelen, som jeg mødte lige før arm i arm."

"Hvem i alverden mener du?" spurgte Walter leende.

"Jeg mener Tracy, Jones og Mackworth. Tracy er Verden, Jones Kødet, – råt kød – og Mackworth er den tredje."

"Jeg kan nævne jer to endnu, som ikke vil se roligt på, at skolen overmander os," sagde Walter: "Cradock og Eden."

"Stakkels Eden, han kan ikke gøre stort mere for os end at betragte os med sit tungsindige blik," udbrød Henderson.

"Kan *han* ikke, Flip? Han har fået megen magt."

"Jeg ved nok, han har fået en hel del af Power, men –"

"Nå, Flip, vær nu ingen abekat."

"Nej, hold nu op. Sig mig hvorfor I to, netop i dette halvår, venter et angreb mod monitorerne?" spurgte Power.

"Fordi der for øjeblikket er nogle meget urolige hoveder i 5. klasse; store, uforskammede karle, uden en dråbe godt blod, og som lystrer Harpours mindste vink," sagde Walter.

"Ja, og så har de Kenrick til anfører," tilføjede Henderson. "Han og Harpour har været imod monitorerne, lige siden Somers gav dem den følelige afrøfling. Nå, det hedder jo: 'Hjælp dig selv, og Gud hjælper med!' Men se, der kommer 'Paradis', som sædvanlig med en lille ny dreng."

"Ja, se på ham," sagde Walter, og en dreng, der bar en umiskendelig familielighed med ham, kom hen imod dem. Han havde sunde, røde kinder og lyst hår, der skinnede som guld, da solen faldt på det.

"Det må være din broder, Walter! Nå, det må jeg sige: 'Evides secundus, Evides redivivus'. Dig selv op ad dage, som du så ud den dag, du kom for tre år siden, da gjorde du Jones 'flad'. Hvordan går det, du små?" Han tog venligt den lilles hånd. "Du er en heldig kantøffel at have en broder til monitor og Eden til at passe på dig, gid jeg havde haft det held!"

"Dette her er et dejligt sted, Walter!" udbrød hans lille broder, "meget bedre end Semlyn."

"Vent lidt, Charlie, døm ikke for hurtigt," svarede Walter, og Eden betragtede den lille dreng, mens et vemodigt smil spillede om hans mund.

Note 21: **Flippant:** Kåd, overgiven. *Overs.anm.*

31. Blandt noelitterne

De i forrige kapitel omtalte forandringer var ikke de eneste, som virkede uheldigt ind på St. Winifreds skole; også i den faste stok af lærere havde de to sidste år bragt omskiften, langt fra til det bedre. Hr. Paton – som i tidens løb mandigt havde genoptaget sine gamle teologiske udarbejdelser, og som for at glæde Walter havde benyttet ham som en villig amanuensis i sine forsøg på at erstatte det brændte manuskript – havde trukket sig tilbage fra skolelivet til et roligt landsbykald, der blev tilbudt ham af sir Lawrence Power. Hvor underligt det kan synes, skyldte hr. Paton hovedsageligt Walter denne stilling, for han havde først omtalt hr. Paton til sir Lawrence i de højeste toner. Den lejlighed, Walter så ivrigt havde søgt til om muligt at genoprette den fortræd, han havde voldt sin gamle lærer, var derved rigeligt blevet ham tilstået; og hr. Paton havde aldrig stærkere følt, at Gud formår at bringe velsignelse ud af de tilsyneladende største onder. St. Winifred tabte imidlertid meget ved denne forfremmelse. Fordelen ved hans strenge retfærd og alvorlige disciplin og den indflydelse, hans faste karakter udøvede på skolens ledelse, var borte. Et endnu større tab var hr. Percivals afgang; han havde nogle måneder i forvejen taget imod en lektorplads ved sit eget universitet. Hvis han var blevet, hvor han var, ville hans indflydelse, hans velfortjente popularitet, hans kloge og venlige optræden, den påskønnelse, som lønnede hans selvfornægtende deltagelse, alt til sammen have udrettet langt mere under de vanskelige forhold, der nu var indtrådt, end selve hans ypperlige metode at lede klassen på. Disse to mænd efterlod et almindeligt savn hos drengene og

hos deres kollegaer, og deres pladser blev udfyldt af langt yngre, mindre dygtige og erfarne lærere.

Men det allerværste var, at dr. Lane lige efter skoleårets begyndelse blev så alvorligt syg, at lægen måtte sende ham to måneder bort til et tysk badested, og den mand, som imens trådte i hans sted manglede ganske hans overlegenhed. Af alle disse grunde tilsammen blev dette semester i St. Winifred det uroligste, det vanskeligste og mindst heldige, som var oplevet i den hæderlige, gamle skole.

Således kom den lille Charlie Evson snart til at forandre den mening, at St. Winifred – som hans første indtryk var – lod fornøjeligere end selve Semlyn. Han var blevet indført på listen i hr. Percivals hus, før det var bekendt, at denne tog sin afsked. Walter holdt så langt mere af hr. Percival end af sin egen privatlærer, Robertson, og havde nydt så megen godhed af ham, at han regnede det som en fordel for Charlie at komme under en så forstandig og god vens tilsyn; og hr. Evson, som frygtede for, at hans yngre søn helt skulle træde i skygge for den ældre broder, og at Charlie, som Walter øvede en stor indflydelse på, skulle blive for afhængig af ham og ikke frit udvikle sig, så gerne denne ordning.

Men da hr. Percival rejste, blev Charlie, tilligemed de andre drenge der i huset, overgivet til en af de ny lærere ved navn Noel, som først skulle gøre sine erfaringer, hvilket ikke lykkedes ham før efter mange misgreb.

I dette hus var Kenrick og Mackworth. Kenrick, der som monitor til dels skulle være ansvarlig for husets gode navn, havde Charlie som en af sine "fags". På dette tidspunkt var desværre, som jeg forud har bemærket, Kenricks indflydelse alt

andet end god. Der fandtes ingen monitor, som ikke søgte at hjælpe sine "drenge"; mange af monitorerne var ved venlig hjælpsomhed og gavnlige vink til ubetalelig nytte for de drenge, som af navn betjente dem, men som der egentlig ikke fordredes andet af, end en gang imellem at besørge et eller andet bud, passe ilden i læseværelserne og hver uge skiftevis bringe te og frokost op. Få drenge fra St. Winifred ville betænke sig på at sige, at de havde været mindre tilfredse og haft færre fordele i deres skoletid, hvis de ikke først havde været "drenge" og derigennem fundet venner og beskyttere blandt de ældre, som de tjente. Kenrick fulgte imidlertid ikke det gode eksempel, som næsten var blevet en tradition; fuld af egenrådig stolthed og på spændt fod med den klasse, han hørte til, ødelagde han enten sine "drenge" ved at forkæle dem og lægge sin egen ringeagt for pligt for dagen, eller, når han ikke kunne lide dem, overså og afsnubbede han dem – og gjorde i hvert tilfælde intet, som kunne være dem til nytte.

Kenrick ville gerne have ladet Charlie Evson gå ind under den første rubrik, for det var umuligt at se den dreng og ikke synes om ham, Kenricks fjendtlige stilling overfor sine egne havde gjort ham til leder for et vist parti i skolen, og det ville over al måde have smigret ham, om en dreng som Charlie var blevet hans tilhænger. Men Kenrick havde endnu bedre grunde for ønsket om at knytte Charlie til sig. Hvor dybt han end var faldet, og hvor skammelig han end følte sin adfærd, sukkede og higede Kenrick dog i sit inderste hjerte efter noget bedre. Skønt laster, dårskab og forfængelighed havde en vis tiltrækning for ham, følte han dog lige som hjemve efter den renere atmosfære, han før havde levet i. Han så hen til Charlie med et svagt håb

om mulig gennem ham at bringe en forsoning til veje med sine bedste og tidligste venner og atter vende tilbage til sin fordums, hæderlige løbebane, uden at det måtte lade, som om han bøjede sin stolthed og gjorde det første skridt.

Men det skulle ikke være så. Når en dreng slår ind på en gal vej, bestrør han hvert skridt nedad med hindringer for at kunne vende tilbage og drømmer kun lidet om, hvor meget det koster at overvinde disse. Hvad der i dette tilfælde stillede sig i vejen, var en af Kenricks andre små "drenge," som hed Wilton. Det smerter mig at beskrive denne dreng, som ung af år, var gammel i synd.

En mere trodsig, uforskammet, forhærdet lille soldebroder – hvad man i skolesproget kalder "en frækkere dreng" – kunne ikke let findes. Han havde tidlig fået tilnavnet "Ravnen" på grund af sit snu udtryk. Hans væsen var en blanding af dumdristighed og indbildskhed. Skønt man vidste, han var en rigtig slubbert, kunne den lille djævel måle en med en fripostighed, som om han var en erfaren mand. Han var livlig, vittig, så godt ud, og der var intet, som han frygtede og skammede sig for. Han ejede ikke gnist af den beskedenhedsfølelse, der er lige så naturlig som tiltalende hos enhver god dreng; han kunne sige usandhed uden at det i mindste måde anfægtede ham eller fik ham til at rødme; nej, skønt *han* vidste, at *man* vidste det var usandhed, slog han ikke et øjeblik sine ugudelige, mørke øjne ned. Og dog var denne dreng, ligesom Charlie, kun 13 år. – Af alle de ovennævnte grunde var Wilton de dårlige, større drenges afgud; – og til trods for de samme grunde – for drengen besad, lig

klapperslangen, en vis tiltrækning – var han også Kenricks erklærede yndling.

De tre drenge, som gav tonen an i hr. Noels hus, var Kenrick, Mackworth og Wilton. De dannede en elektrisk kæde af dårlig indflydelse, og da hver for sig var temmelig højt oppe i skolens øverste klasser, havde de rigelig anledning til at skade. Kenricks slette eksempel virkede mægtigt på hele huset og navnlig på de største drenge, som søgte at efterligne ham. Jeg vil just ikke sige, at Kenrick var sunket så dybt, at han forsætligt og overlagt nedsatte husets gode rygte, hvilket han som monitor burde have forbedret og hævdet; men enten forsætligt eller ikke, gjorde han det ikke des mindre *indirekte* ved at efterlade sine pligter og ikke bestemt holde på, hvad der var ret, og *direkte* ved ikke åbenlyst at misbillige, men endog selv udøve ting, som han vidste var uret. Fordærvelsens værk blev støttet af Mackworth, som var den øverste 5. klasses dreng der i huset. Hans dygtighed, viljekraft og hvasse tunge gav ham stor indflydelse og satte ham i stand til at føre igennem omtrent, hvad han ville. Som topmål på ulykken herskede Wilton uindskrænket over de yngre drenge; og da Wilton var stoltere af Kenricks beskyttelse end af noget som helst andet og ved smigreri og sleskeri næsten kunne formå Kenrick til alt, virkede og genvirkede de sletteste egenskaber hos disse drenge stærkt på hinanden og gennemtrængte helt og holdent huset med alt, hvad der er mindst godt, herligt og vel anset. Ulykken begyndte før hr. Percivals afrejse, men ville aldrig være gået så vidt, om ikke hr. Noels mangel på erfaring og selve hans godmodighed, som forledte ham til at slappe den bestående disciplin, havde fristet drengene til mere end almindelig dristighed.

Således stod sagerne, da Charlie kom i hr. Noels hus. Walter vidste, at hr. Percivals forfremmelse havde tilintetgjort de planer, han lagde, da han rådede sin fader til at sætte Charlie der i huset, og hverken Walter eller nogen af de andre monitorer havde begreb om, hvor slet egentlig tilstanden var der. For blandt andre farlige anordninger havde Mackworth og Wilton fået indført, at huset til en vis grad skulle holde sig for sig selv, ikke tåle nogen indblanding på dets enemærker og bevare dyb tavshed om dets egne anliggender. Walter følte desuden med bitter sorg, at hele skolen af en eller anden årsag, som han ikke formåede at udgrunde, for øjeblikket var i forfald, og at Charlie, som han omsluttede med den ømmeste, broderlige kærlighed ville blive udsat for svære fristelser, i hvilket hus han end kom. Det kunne for så vidt være lige meget, hvor Charlie var; også stolede Walter på, at Charlie, om han end kom under en anden privatlærer, dog havde den fordel at kunne benytte Powers og hans eget læseværelse.

For Mackworth og Wilton var optagelsen af et par ny drenge af en vis betydning, uden at det dog foruroligede dem. De ny drenge var nødvendigvis unge, og under husets nuværende sammenhold var der al sandsynlighed for, at de ville lade sig påvirke af den fremherskende ånd og hurtigt underkaste sig de gældende regler.

Opgaven at omstøbe dem – hvis der overhovedet gaves nogen vanskelighed derved – faldt på Wilton, og han udførte den med forbavsende held. Man sørgede for ikke straks at støde en nyankommens bedre følelser; noelitterne havde deres egne grunde for i begyndelsen at vise sig venlige mod ham; de havde deres styrke i "at ødelægge en dreng gennem hans bedste

tilbøjeligheder", "at skolde kiddet i moderens mælk". Dårlig tale, skolekneb og bedrag, udflugter for at slippe for straf for overtrædelser, aftalte løgne for at undgå at blive anholdt, aftengilder, brændevin, røgselskaber, falske nøgler til at lukke sig ud med efter den bestemte tid og alle andre afskyelige tegn på et fordærvet og lastefuldt sammenhold, blev i begyndelsen omhyggeligt holdt skjult. – Enhver ny kammerat blev meget venligt behandlet, blev forsigtigt prøvet og udgransket, blev oplært til stærkt at holde på huset og dets skikke, idet man passede at indgive ham en stærk *esprit de corps*, han blev løseligt gjort nar af, hvis han viste tegn på gode grundsætninger, blev plaget, hvis han gjorde mine til modstand; efter hans forskelligartede natur blev han ledet, lokket, indviet eller forskrækket til at nå den grad af ugudelighed, som var nødvendig for, at huset på ny kunne gå sin fordærvelse i møde, så hurtigt, som det ønskedes og som det før var sket. Dette var Mackworths gerning; Wilton var hans Azazel [Note 22)], og Kenrick blandede sig ikke i det, skønt han vidste eller anede alt, hvad der gik for sig; han blandede sig ikke i det, han søgte ikke at hindre det, han talte ikke en gang fra begyndelsen af imod det; senere begyndte han at give dem medhold og endte med – ja, sandheden kan ikke tilbageholdes – han endte med at tage del i det alt sammen. – Oh, Kenrick! Når menneskenes børn mødes ansigt til ansigt for et vist dommersæde, vil der gives flere unge sjæle, der vil stå op og anklage dig; de vil også pege på Mackworth eller Wilton og sige, som der en gang fordum blev sagt: "Slangen fristede mig og jeg åd."

Der var kommet fem ny drenge til i dette semester. De fire var blevet prøvet af de øvrige i huset; en af dem, som hed Stone,

var kommet fra en stor privatskole og var i mere end en retning parat til, hvad det skulle være. Den anden, Symes, var en dårligt opdraget dreng uden egentlige grundsætninger, der lod sig lede af strømmen. Den tredje, Hanley, var kommet med gode forsætter; han blev i begyndelsen ilde berørt, når han hørte dem bande, også da man første gang spurgte, om han brød sig om at lyve, i fald en af lærerne skulle udspørge ham; men hans sårede finfølelse blev meget snart helet, og han gik med sørgelig lethed over fra lede til ligegyldighed, fra ligegyldighed til overbærenhed. Den fjerde, Elgood, var et sky barn, som ingen brød sig videre om, og som de skræmte til at love at gøre, hvad man befalede ham.

En gyselig tilstand – ikke sandt? Men ak! det var nu således. Den femte, ny dreng i hr. Noels hus var Charles Evson, og med ham følte uvilkårligt Djævlens håndlangere, at de ville få en del vanskeligheder. Men de besluttede at lægge deres garn med stor forsigtighed, og opgav ham ingenlunde. Denne opgave var netop pirrende, fordi den faldt vanskelig, og fordi Charlie var nøje knyttet til en af deres erklærede fjender, Walter Evson. De var bestemte på at vinde ham med det gode eller det onde og gøre ham til deres proselyt, indtil han var blevet lige så syndig som de selv. Men de gik yderst varsomt til værks, søgte at vinde Charlie for deres meninger ved at vise ham megen opmærksomhed, ved at stille alting let og lyst for ham, ved at smigre ham og lade, som om de ret glædede sig ved hans ankomst. Deres forstillelse var stor. I begyndelsen fandt Charlie alt herligt, og førend en uge var gået, var han så stærkt påvirket af partiånden, at han bestandig var rede til at holde på noelitternes hus som det bedste i skolen. Så vidt kom de med

ham; men det var kun det første skridt til indvielsen i de eleusinske hemmeligheder.

Således indsmigrede Wilton – Belial den Yngre, som Henderson benævnte ham – sig i Charlies yndest og forsøgte, ikke ganske uden held, at gøre sig særligt behagelig. Første gang Charlie så ham, følte han sig frastødt af ham. Han kunne egentlig ikke sige *hvorfor*, for Wiltons udseende og væsen var så lidt frastødende, at mange endog fandt ham et billede på uskyld, og anførte hans væsen som et mønster på høflighed og velopdragenhed. Charlie overvandt derfor dette øjeblikkelige mishag som ukærligt og ugrundet, og da Wilton søgte at vinde hans venskab, var han de første fjorten dage oftere sammen med ham end med nogen af de andre drenge. Det var forunderligt at se de to sammen, så aldeles forskellige i alle måder, så såre stor var modsætningen mellem Charlies milde, klare beskedne ansigt og den ubeskrivelig farlige koldsindighed i Wiltons bevidste smil.

"Se en gang," sagde Henderson til Whalley, da han en dag så dem sammen på legepladsen, "der går Ithuriel [Note 23)] og Belial den yngre, meget opblæst for tiden."

"Ja, det gør mig ondt. Man hører intet godt om den Wilton."

"Intet godt; nej, det tror jeg nok."

"Hør, Flip, du skulle give den små Evson et vink om, at Wilton ikke er en passende ven for ham. Han ser ud til at være en prægtig lille fyr; jeg vil ikke gerne sige det, da jeg slet ikke kender ham."

"Frygt ikke; når Charlie berører ham med sit sværd, eller ser ham stige ned på Niphates tinde – hvilket ikke vil vare længe –

får han nok øjnene op for, hvad han er. Sker det ikke, skal jeg sørge for, at Walter bliver Charlies Uriel."

"Berører ham med sit sværd! – hvilket sværd? – Niphates tinde! – Uriel!" sagde Whalley med komisk forbavselse. "Du kommer lige til pas, Power, for at hjælpe mig med at lægge Flip i spændetrøjen. Han siger, at når Wilton stiger ned på Niphates tinde, som han snart vil, går det nok op for den unge Evson, at han er en slyngel. Hvad skal det dog sige?"

"Å, ikke andet end at Flip og jeg for nylig har læst *Det tabte Paradis*," sagde Power og lo, "og nu er Flips hoved en miltonsk forvirring." Han søgte at forklare Whalley, at Ithuriel var en af de keruber, som bevogtede Eden –

"Kun at det i dette tilfælde er Eden, som bevogter keruben," bemærkede Henderson i parentes.

"- og som ved at berøre Satan med sit sværd, fik ham til at vise sig i sin rette skikkelse, da han som tudse sad på Evas øre; endvidere, at Uriel havde genkendt den Onde gennem hans maske, da hans skikkelse, ved at stige ned på Niphates,

Mod himlen fjendsk, blev mørk af fulest attrå."

"Men alvorlig talt," sagde Henderson, "Uriel må sove, ellers ville han ikke roligt se sin lille broder under Belials vinger."

Wilton måtte rigtignok beholde masken meget længere, end han havde tænkt sig. Der fandtes ingen åbning i Charlies rustning. Drengen besad så megen fasthed, var så enfoldig, pålidelig og uskyldig, at Wilton ingen vegne kom med ham. Søgte han at belære Charlie om den moralske tilstand blandt noelitterne, forstod denne ham enten slet ikke, eller udtrykte åbent sit mishag, ja sin harme, og da Wilton til sidst udmattet lod masken falde, stødte Charlie ham bort, vendte sig med en

følelse af lede fra lastens blottede træk og med oprigtig afsky fra den dreng, som havde foregivet at være hans ven, en afsky, som blev så meget større, fordi han havde prøvet på at holde af ham, men nu klart så den snare, man havde lagt for ham.

Af og til i deres tidligere samvær havde Charlie, når han talte med Wilton, følt sig underlig trykket og kunne trods sin ærlige stræben aldrig være fuldt fortrolig med ham. Han skimtede slangen gennem blomsterne, som ikkun halvt formåede at dække den. Wilton var på sin side ofte træt af at spille sin rolle, og kunne ikke hindre sin ondskab i nu og da at titte frem; men når det hændtes, studsede Charlie på en sådan måde, at selv Wilton skammede sig, og skønt samvittighedens pile som oftest prellede af mod det stål- og ispanser, som dækkede denne drengs hjerte, ramte de dog nogle gange i hine dage det ømme sted og fik ham til at vånde sig under længe ukendte kvaler. Han vidste, at det var i den Ondes sold han arbejdede og for en såre ringe løn. Han følte stundom Charlies store overlegenhed, og da han i en blødere stemning, en dag de begge stod i hr. Noels værelse for at høres i en lektie, fik øje på deres ansigter i spejlet over kamingesimsen og gjorde sig rede for den afgrund, der adskilte dem – ikke en afgrund af tomt kaos eller et flammende rum, men en afgrund fyldt med fordærvede følelser og syndefulde tanker – havde en pludselig længsel grebet ham efter at blive anderledes og bedre, efter at vinde Charlies sande venskab, opgive forsøget på at fordærve ham, og falde for hans fødder med bøn om tilgivelse. Og da han, fortrædelig over ikke at kunne sin lektie, havde fået sin sædvanlige anmærkning og straf, med den sædvanlige tilføjelse, at han blev ringere og ringere og ganske spildte sin tid – og, da han så hr. Noels ansigt

klare op, mens Charlie glad og fejlfrit fremsagde sin lektie – betoges Wilton af en pludselig anger, og da de var ude af døren, løb han fra Charlie op ad trappen til Kenricks værelse, hvor han havde lov at sidde. Stuen var tom; han kastede sig i en stol, dækkede ansigtet med begge hænder og brast i gråd. En lang række af tanker og minder oprulledes for ham; minder om hans eget frafald, minder om fordums uskylds dage, minder om en fader, nu død og borte, som ofte havde løftet ham op på sit knæ og frem for alle ting bedt Gud lade ham vokse i sandhed og lydighed og uden at vanære sit navn. Men alt mens mindet hviskede om fordums uskyld, talte samvittigheden om den nærværende tids brøde, talte om, hvorledes det ville have knust hans faders hjerte, om han havde forudset, hvad hans barn var blevet til; talte om, hvad han godt vidste, hvorledes hans navn var blevet til mundheld og spot i skolen. Dog vendte den tanke altid tilbage og gjorde sig gældende: "Er det for sent at vende om? Er døren tillukket for dig?" For Wilton erindrede, hvorledes han en gang, før hans sind var foruroliget af frygt og skyld, havde hørt hr. Percivals afskedsprædiken over den alvorlige tekst – en af de alvorligste i hele den hellige bog – "*Og døren var tillukket.*"

Pludselig blev han heftigt vækket af sine drømme, idet døren blev lukket med stor larm og Kenrick kom ind, kastede sig i en stol, idet han ærgerlig udbrød: "For sent!"

Det var nogle vers, Kenrick havde skrevet som en præmieopgave, og som han lige var kommet for sent med. Hans ærgerrighed var ikke helt gået tabt, men nu var han uden nogen sand ven, som kunne spore og opildne ham, hvorfor han ofte opsatte sit arbejde og sjældent havde held med sig.

Men hans tilfældige ord faldt med slående betydning og forunderligt eftertryk på stakkels Wiltons øre. Han havde aldrig hørt om den hemmelige magt som styrer tungen midt under skæbnens tilfældigheder; men frygten gjorde ham overtroisk, og uden sædvanlig forstillelse så han bestyrtet op på Kenrick med spor af uvante tårer på sit ansigt.

"Hvad for noget, Ravn! Hvad er der i vejen, dreng?" udbrød Kenrick, som forbavset så på ham; "skulle du virkelig bryde dig om, at mine jamber blev for sent indsendt?"

"Å, er *det* det hele?" spurgte Wilton med det samme forfærdede udtryk.

"Det hele? Ja, og mere end nok for mit vedkommende. Men" – her standsede han pludselig – "hvad er der på færde, Ravn? Hvor sælsomt, du har jo grædt! Jeg troede, du aldrig havde udgydt en tåre, siden du lå i svøbet. Ravnen græde – kan man fatte det! Hm! Krokodilletårer!"

Wilton blev flov over at være grebet i at græde, og vred over at blive lét af. Tavs og krænket ville han gå ud af stuen, da Kenrick greb fat i ham, og idet han så på ham, i en venligere tone sagde:

"Visvas, Ravn! Kan du ikke forstå spøg. Hvad er der hændet? Jeg håber intet af betydenhed?"

Men Wilton var i dette øjeblik vred og ulykkelig, og kæmpede for at rive sig løs. Han turde ikke sige Kenrick, hvad der havde optaget hans tanker. "Lad mig gå," sagde han, idet han søgte at gøre sig fri.

"Ja, gå endelig," sagde Kenrick, hvis stolthed straks var i fyr; "du må ikke tro, jeg behøver dig eller bryder mig om dig," og samtidig vendte han ryggen til Wilton, som han aldrig før havde talt så hårdt til. Wiltons tanker tog nu en anden retning;

han holdt virkelig af Kenrick, som var den eneste, han havde noget til overs for. Desuden var Kenricks beskyttelse og gunst alt for ham just på det tidspunkt, hvorfor han tøvende standsede i døren, da han nødig ville forlade ham i vrede.

"Hvad vil du? Hvorfor går du ikke?" spurgte Kenrick, stadig med ryggen vendt til ham.

Wilton gik hen til vinduet, tog ydmygt Kenricks hånd og så op, som om han ville bede ham om tilgivelse.

"Hvor du er besynderlig i dag, Ravn," sagde Kenrick eftergivende. "Hvorfor græd du, da jeg kom ind?"

"Det skal jeg sige dig, Ken. Jeg tænkte på, hvor langt bedre end jeg andre drenge er, og om det var for sent at tage fat forfra, og om døren endnu stod mig åben, da du trådte ind og udbrød: 'For sent', og slog døren i, hvilket jeg tog som svar på mine tanker."

Det var de første alvorlige ord, Kenrick nogen sinde havde hørt af Wilton; men han fandt ikke for godt at agte på dem og sagde kun efter en pause:

"Andre drenge bedre end du? Ikke spor. Måske mindre modige; sikkert større hyklere; men du er den lystigste af dem alle, Ravn!"

Og med denne usle, dårlige tale blev Wilton beroliget. Et fornøjet smil viste sig om hans mund, hans øjne tindrede af henrykkelse, – og der gik en stund, inden han på ny blev hjemsøgt af samvittighedsskrupler.

Note 22: **Azazel:** En underdjævel i Miltons *Paradise Lost*.

Note 23: **Ithuriel:** En engel i Miltons *Paradise Lost*.

32. Fortryllelsen hæves

"Hvorledes kommer du ud af det med lille Evson, Ravn?" spurgte Mackworth.

"Ikke godt," svarede Wilton. "Han er alt for stiv og sær, akkurat som sin broder; vi kan ingen løjer have for mere, siden han er kommet."

"Gid pokker havde ham!" udbrød Mackworth med rynket pande. "Hvis det, som han ser, ikke behager ham, så får det rigtig at være, vi vil såmænd ingen ulejlighed gøre os mere for hans skyld."

"Har du også mærket, hvorledes han er, Mack?"

"Ja, jeg har," svarede Mackworth tvært, for trods al sin venlighed, var det ikke lykkedes Charlie at skjule, hvor meget han frygtede og foragtede ham. Den unge hest stejler første gang den hører hugormens hvislen, og duens øje skælver instinktivt, når høgen er nær. Charlie halvt gættede og halvt gennemskuede den karakter, som han stod overfor, og han bragte Mackworth til at hade sig ved den rolige måde, på hvilken han holdt ham på afstand og sikrede sig imod enhver tilnærmelse.

Det forholdt sig anderledes med Ken, som forekom Charlie at være en af de første drenge i hans hus; men han kunne ikke forsone sig med den tanke, at Wilton var hans yndling. Hver dag pralede denne af, at Kenrick ville gøre alt for ham, og Charlie følte, at Wilton var en dreng, som aldrig ville blive tålt af Walter og Power, endsige afholdt af dem. Dette gjorde, at han modtog Kenricks venlighed med kulde, hvilket bragte denne på den formodning, at Walter havde sat Charlie op imod ham og

måske fik ham til at berette alt, hvad han hørte og så. Denne tanke pinte og forfulgte ham, indtil han pludselig en skønne dag jog Charlie bort som "fag" på en meget fornærmelig måde. Fra den tid af talte han aldrig til ham og omtalte ham kun på en spottende måde.

Efterhånden som semestret skred frem, udfoldede livet i St. Winifred sig i et stedse ugunstigere lys for Charlie. Skolens disciplin var i en brøstfældig tilstand. Lektielæsningen om aftenen blev mere og mere forstyrret, kun få af monitorerne trådte energisk op, og de store, dovne drenge i 5. klasse gav et dårligt eksempel på uforskammethed og råhed imod dem og lærerne. Alle love blev trodset med frækhed, og i det kaos, som fulgte deraf, gjorde enhver, hvad han ville.

En aften forsøgte Charlie at oversætte nogle vers til skolen næste dag, men det faldt ham svært i den støj, som omgav ham. Kun få arbejdede eller blot prøvede på det. De fleste talte, lo, klaprede med pultene, drillede hinanden på tusinde måder og kastede omkring med bøgerne. Den ene ny, forvirrede lærer, som af navn holdt orden på de 200 drenge i stuen, gik fortvivlet om iblandt dem, henvendte nu og da forgæves ordet til en dreng og opgav omsider at tilvejebringe tavshed; men da han så Charlie arbejde så trøstigt, tilbød han ham sin hjælp. Charlie tog imod den, og læreren satte sig ned og forsøgte at jævne vanskelighederne for ham. Dette blev signalet til en tydelig fnisen blandt drengene, og da læreren var gået, kom Wilton, som havde opført sig mest uforskammet af dem alle, hen til Charlie med det udbrud:

"Du slider ordentligt i det, Evson."

"Ja, jeg skal skrive disse vers," svarede Charlie ligefrem.

"Ha, ha," lo Wilton, som om Charlie havde sagt en vittighed. "Skal jeg give dig en idé?"

"Ja, hvis jeg har lov til at benytte den."

Dette svar blev hilset af én ny latter, og Wilton svarede: "Jeg vil spare dig dine skrupler, du små, pas på knebet, vi bruger det alle."

Han holdt et lommetørklæde op for sin næse, idet han gik op til læreren og sagde: "Tillader De, jeg går udenfor et øjeblik, jeg har fået næseblod."

"Næseblod? Det er tredje gang i denne uge, at din næse bløder, og flere andre drenge har haft det samme tilfælde."

"Tror De mig måske ikke?" spurgte Wilton med en fornærmet mine – stadig med lommetørklædet for næsen.

"Jeg vil helst tro dig – det er et forunderligt tilfælde – men gå kun."

Det ville have været let for læreren at overbevise sig om, hvorvidt drengens næse blødte eller ej; men han gjorde et håbløst forsøg på, om blind tillid var i stand til at vække hans æresfølelse.

Wilton kunne næppe kvæle sin latter, idet han gik ud; 10 minutter efter kom han igen med versene – fiks og færdige.

"Der," sagde han, "Ken skrev dem for mig; han smurte dem op på 5 minutter, pokker til fyr den Ken, skønt han aldrig åbner en bog. Plag dig nu ikke mere med vers, jeg skal skaffe dig dem."

Charlie kastede et blik på papiret og så straks, at versene var mesterligt skrevet.

"Vil du give denne kopi ud for din egen, Wilton?" spurgte han.

"Ja, naturligvis."

"Men vi får karakter for versene."

"Tak for underretningen, så meget des bedre, så får jeg en forbistret god karakter."

"Giv dig nu, du lille uskyldighed," faldt en anden dreng ind. "Vi bruger dem alle sammen; tak Himlen for de goder den sender dig og vær glad til."

"Tak skal I have," svarede Charlie og så omkring sig; "det står jer frit for at benytte dem, men jeg vil ikke – det er ikke ærligt."

"Å, hvor vi er dydig; næ, vi er en ren engel!" vrængede Wilton og så mod himlen, mens de andre klappede i hænderne; men hvis de troede derved at rokke Charlies beslutning, tog de fejl. Han betragtede dem roligt med sit klare blik, rakte versene til Wilton og tog atter fat på sit arbejde. Men drengene, som var ærgerlige over, at deres tilbud var blevet tilbagevist, besluttede, at hvis han ikke ville kopiere versene, skulle han i det mindste ikke få dem skrevet på anden måde. En rev hans papir itu, en anden splittede hans fjerpenne op ved at slå dem imod pulten, mens en tredje bemægtigede sig hans leksikon. Læreren, som mærkede, at noget var på færde, kom og stod hos Charlie, og i den tid lykkedes det ham at få det renskrevet, som han havde fået sat sammen, mens de andre kopierede Kens vers, kun med enkelte tilfældige fejltagelser og forandrede ord; men ikke så snart havde læreren vendt ryggen til, før en dreng på den anden side af bordet tog Charlies vers og tømte blækhuset over dem med koldt overlæg.

Ærgerlig som han var, tog han det dog roligt og godmodigt. Næste morgen, længe før hans sovekammerater var vågen, stod han op og gik ind i Walters værelse, i det håb der at kunne skrive sine vers efter hukommelsen; men nej, stuepigen havde

bemægtiget sig værelset; klokken ringede til morgenbøn, og Charlie mødte i skolen uden stil. Han fik sin straf, han – den eneste dreng i klassen – som havde søgt at gøre sin pligt, mens de andre så til uden al blues og fik ros for deres stjålne arbejde. Wilton fik bedst karakter; læreren – hr. Patons efterfølger – forundrede sig vel over, at Wiltons vers stod så langt over hans andre arbejder, men han kunne ikke komme under vejr med bedrageriet, og Wilton forsikrede ham altid, at ingen hjalp ham.

Nu mente Wilton, det kunne være på tiden at vise sit flag; men da han var topmålt uforskammet, fulgtes han med Charlie ud af skolestuen, snakkede fortroligt til ham, som om intet var hændt, og endte med at tage hans arm. Dette var Charlie for meget. Drengen, der var så ærlig i al sin færd, som dagen var lang, trak sin arm til sig, standsede og så ham lige ind i ansigtet.

"Nå," sagde Wilton "gør nu dit valg – venner eller fjender, hvad skal det være?"

"Hvis du vil have mig til at bedrage, lyve og være lav – ikke venner!"

"Godt, så husk vi er fjender; tag dig i agt for følgerne, lille Evson! Må jeg blot spørge dig" – spurgte han, da Charlie vendte ham ryggen – "har du i sinde at sladre om dette til din broder?"

Charlie tav. Uden at ville forlange Walters mellemkomst, havde han dog tænkt at fortælle ham sine vanskeligheder og bede om hans råd; men hvis det skulle kaldes at sladre, ville han hellere lade være, for der er intet, som en dreng selv har mere foragt for eller finder lavere.

"Nå, jeg ser du har i sinde at sladre af skole; ja, det gør såmænd hverken fra eller til. Det er forbistret lidt, han kan gøre for dig, og du skader dig selv ved det i længden."

"Jeg skal ikke tale om det," svarede Charlie kort. Disse ord forseglede hans læber, og med et tungt hjerte trådte han ind i spisestuen og grundede over de fortrædeligheder, der ville komme.

De kom kun alt for snart. Lederne i hans afdeling mente at have anvendt tid nok på at fiske efter de ny drenge og havde heri også været tilstrækkelig heldige til nu at kunne genoptage deres daglige dont. Var Charlie nar nok til at ville modstå dem, sagde de, så blev det værst for ham selv. I løbet af dagen kunne han undgå mange at de kedsommeligheder, som Walter havde måttet finde sig i, ved at flygte fra skolestuen til det sikre tilflugtssted hos Walter, Power eller Eden. Her sad han uforstyrret og nød den muntre, styrkende ånd, som besjælede deres samtale og stod i skarp modsætning til den, som herskede hos noelitterne. Men om aftenen ved lektierne, og senere i sovesalen var han givet ganske til pris for de sammensvorne, som ville forsøge på at få ham til at danse efter deres pibe. Han lå sammen med ni andre drenge i den største stue i huset, hvorfor den blev scenen for alle de uordener og spektakler, der skulle opføres. Når lysene om aftenen var slukket, varede det sjældent længe, før de atter blev tændt i denne stue, som lå lidt afsides fra de andre, ved enden af en lang korridor med et vindue ud til dr. Lanes baghave. Stillede man en vagt for enden af korridoren, ville han i tide kunne melde enhver kommende, så at man var sikret imod overrumpling. Hvis lysene var blevet tændt til leg og spil, havde

Charlie været den første med; men noelitternes smag var for fordærvet til at de kunne lade sig nøje med dette. Det forekom Charlie, som om det mest gik ud på at spise og drikke forbudne sager, spille kort og pine og plage de ny drenge, som skulle oplæres.

"Hør nu, du små Evson," sagde Wilton en aften, "vi skal have løjer for. Stone trakterer med to flasker vin og Hanley giver kort. Vi må også have tobak."

Alt dette blev sagt i en brøsig tone, der var beregnet på at overbevise Charlie; men det lod ham kun tydeligere føle, at han mere og mere hadede denne dreng med hans gammelkloge *savoir-vivre*. Han forstod godt det vink om, at de to ny drenge havde bidraget til drikkegildet, og ventede at blive opfordret til det samme, men var fast bestemt på at afslå det. Han havde ikke undslået sig for at være med til anskaffelsen af alt lovligt legetøj; men hvorfor skulle han give en eneste penny ud til ting, som han væmmedes ved. Aftenen viste ham, at han havde ret. Det var én fortsat drikken og frådsen, mundhuggeri, blandet med frygt for opdagelse.

"Du sætter vel også i puljen?" spurgte Wilton.

"Nej tak!"

"Nej tak," vrængede Wilton. "Nej, naturligvis, du vil kun stå på piedestal som helgen og være væmmelig."

Stone bød Charlie et glas vin, som han atter afslog med et "Nej tak!" der straks blev gentaget af et dusin stemmer; fra den tid hed Charlie kun: "Nej tak." Han blev døbt i sin seng en aften, idet et glas portvin blev hældt ned over hans hoved. Vinen plettede hans natskjorte og drengene, som frygtede for at dette skulle lede til opdagelse, truede Charlie med al slags straf, hvis

han sladrede af skole. Men der var ingen fare, tjenestefolkene var underkøbt til at tie.

Den samme scene, med små variationer, gentog sig idelig, og hvert afslag blev fulgt af spark og næveslag fra de ældre, hån og spot fra de mindre – selv var han en af de mindste. En aften hed det:

"Nå du 'Nej tak', vil du punge ud med noget vin? Nej? Nå, så tag det – og det – din lille nathue!"

En anden gang: "Hej du 'Nej tak', vi mangler 6 pence til kort; – å, du vil ikke være så ugudelig at give penge til det, hvad? Du er en fordømt lille gnier," og dette ord varieredes nu på hundrede måder af kammeraterne, indtil de alle råbte på, at han var en helgen – for dem indbegrebet af alt ondt; hermed endte så gerne den mundtlige del af striden, hvorefter han fik ørefigener og desuden diverse genstande i hovedet med de ord: "Der har du den – og den!"

Det kan ikke være mere trættende for læseren end for mig at dvæle ved disse rå scener; men for stakkels Charlie var det en martyrdom, han gennemgik som helt. Han stod næsten ganske ene imod dem alle, men han holdt stand. Walter, Power og Henderson vidste gennem Eden, at han blev mishandlet, sørgeligt mishandlet; han selv blev sit løfte til Wilton tro og tav. Walter støttede ham med sin ømme, broderlige kærlighed, Power ved opmuntrende ord og et smukt eksempel og Henderson ved sit skæmtende væsen, så at han var lykkelig dagen igennem og fandt styrke til at møde aftenens genvordigheder, dels i denne deltagelse, og dels i den inderlige bøn, som han opsendte fra sit hovedgærde hver morgen.

I huset, hvor han boede, var der kun én dreng, som hjalp ham; det burde have været Ken; hans monitoriale myndighed (og mange rettigheder desforuden) var ham betroet – det vidste han – i det hovedhensigt at kvæle al umoral, al grusomhed med en streng, skånselsløs hånd. Dertil krævedes intet mod, for drengens sympati går af naturen med den, som har ret. I hr. Robertsons hus, hvor Walter og Henderson var monitorer, ville et sådant uvæsen aldrig kunne gå ustraffet for sig, eller rettere aldrig finde sted. Hvis en lille dreng der blev mishandlet, ville han uden betænkning påkalde monitorernes hjælp, og disse ville ufortøvet lade ham nyde godt af deres beskyttelse. Det samme var tilfældet i hr. Edwards hus, hvor Power var chef, skønt han ingen havde at stole på. En af hans monitorer – Legrange – gik snarere i Kenricks spor, og Brown var godmodig nok, men uden myndighed. Ikke desto mindre var disse to huse i bedre ry end noget andet i skolen, fordi cheferne gjorde deres pligt. Det var ingen lille ros for Walter og Henderson, at deres hus var det første i rangen, skønt det både indeholdt Jones og Harpour. Dette ville heller ikke have været tilfældet, om vore værdige venner ikke havde fundet en kraftig støtte i Franklin og Cradock fra 5. klasse. Kenrick lod alt skøtte sig selv i sit hus uden at blande sig i noget, og derfor gik det med hver dag mere og mere i hundene.

Nej, Charlies eneste ven og trøstermand var ikke Ken – men Bliss. Stakkels Bliss svarede slet ikke til sit navn – Velsignelse –, for han levede i en fortsat skuffelse over sine uheld i skolen. Han gik som i en tåge og så alle yngre drenge komme over sig, såvel i skolen som i spil; han famlede sig frem i åndelig uvidenhed. Hvad han end gjorde, veg kundskabens strøm bort

fra hans tantaliserede læber, når han bukkede sig for at drikke af den, og de frugter, som de andre plukkede med lethed, hang for højt til, at han kunne nå dem. Følelsen af hans egen uvidenhed knugede ham; men hans sind forblev elskeligt under disse prøvelser, og han følte sig knyttet med taknemmelighed til enhver, som bar over med ham. Derfor nærede han en inderlig hengivenhed for Henderson, som, sandt nok, idelig plagede ham, men aldrig på en fornærmelig måde; desuden gjorde han det rigelig godt igen ved at yde Bliss en stadig hjælp, uden hvilken han ikke engang ville have kunnet slå sig så godt igennem, som han gjorde. Bliss var stærk og behændig, flink til al slags sport og stod sig godt med de fleste; dog blev han set ned på som halvfjollet, en ren dosmer. Men dosmer eller ej, beviste han Charlie en væsentlig tjeneste, og ydede ham en så mandig og øm beskyttelse, som mangen en klog dreng kunne have misundt ham. Han vidste, at Charlie blev mishandlet; men da han ikke sov i stue med ham, og i det hele kun blandede sig lidt i, hvad der foregik i huset, havde han ondt ved at række ham en direkte hjælp, men opfordrede ham bestandig til at stå imod det onde.

"Hold ud, du små Evson," kunne han ofte sige til ham. "Du er en tapper lille fyr, giv ikke fortabt. Du har ret og de andre har uret; stol på, at den gode sag sejrer til sidst."

Det var den gang noget værd at blive rost for god opførsel iblandt noelitterne, og Charlie gemte disse venlige ord med taknemmelighed. Så længe Bliss var i St. Winifred bestod der et grundmuret venskab imellem de to.

"Har du fået dig nogle venner her i huset?" spurgte hr. Noel en dag Charlie. Han greb ofte lejligheden til at tale med de

yngre drenge, som han havde stor interesse for, og som han gerne havde vogtet for fristelsen, om han havde vidst, hvor ilde det stod til i hans hus; men det var han desværre uvidende om.

"Ikke mange," svarede Charlie.

"Ikke det? Det gør mig ondt; jeg ser gerne, at drengene her lægger grunden til venskab for hele livet. Her er dog flere nette drenge; der er nu f.eks. Wilton, holder du ikke af ham? Jeg ved nok, at han er flygtig og doven, men han ser mig ud til at være en behagelig dreng."

Charlie havde ondt ved at tilbageholde et smil, men sagde intet; hr. Noel vedblev:

"Hvem har du da mest sluttet dig til blandt drengene?"

"Bliss," svarede Charlie hurtigt.

"Bliss?" gentog hr. Noel forbavset: "hvad bringer dig til at holde af ham? Er han ikke meget indesluttet og dum?"

Men Charlie ville intet høre sagt på Bliss, og med en ny drengs hele åbenhed udbrød han: "Bliss er den bedste kammerat, gid der var mange som han; han er perlen i hele vort hus, og den eneste, som tager sig af mig, når det kniber for mig."

"Nå, det glæder mig, du har fundet én ven, Evson, hvem han så er," sagde hr. Noel.

En af de måder, Bliss hjalp Charlie på, var ved at gå privat til Ken og klage over, hvordan Charlie blev behandlet. "Hvorfor blander du dig ikke i det, Ken?" spurgte han.

"Pyt, den hvalp, han har godt af det, han er så indbildsk!"

"Jeg så aldrig nogen, som var det *mindre*!"

Ken studsede. "Jeg gad vide, hvad dette kommer dig ved?"

"Jo, det kommer mig ved, fordi han er en god lille fyr, som jeg ser blive mishandlet af de andre, blot fordi de ikke kan få ham til at være lige så slet, som de er; der er denne Wilton –"

"Sig intet om ham, han er min ven!"

"Så meget des større skam for dig."

"Han vejer op imod ti uslinger som Evson."

"Uslinger!" udbrød Bliss i en tone, der lød så foragtelig, som den i hans mund kunne; "det er klart, at du ikke kender ham; jeg ville ønske, Ken, at du opfyldte dine pligter her i huset lidt bedre, så ville alt ikke gå så skævt, som det gør."

Ken stirrede på ham med opspilede øjne, således havde Bliss aldrig før talt. "Du kloge, lærde, dybsindige Bliss, du skal ikke komme her og lære mig min pligt," sagde han spottende; "hvad ret har du til at skælde ud på huset, fordi det ikke er fuldt af lutter tosser som Evson? Husk, du er ingen af mine monitorer."

"Gør dig kun lystig over min dumhed, Ken; trods al din dygtighed ville jeg ikke være dig for alt i verden, og hvis du ikke vil træde op her, som du bør, så vil jeg, hvis jeg *kan*." Og idet Bliss sagde disse ord og så Kenrick lige ind i øjnene med et blik, der lyste af hans redelige hensigter, tænkte Kenrick, at han aldrig havde set ham smukkere.

"Ak, selv *han* står over mig nu!" sukkede han, da Bliss gik sin vej. Stakkels Ken! Han var den ulykkeligste dreng i hele St. Winifred skole.

33. Martyrdom

De forfølgelser, som Charlie var underkastet, drejede sig efterhånden navnlig om ét punkt. Hans plageånder, som næsten var udmattede af at bearbejde ham, ville rimeligvis have ladet ham i ro, havde han blot givet efter i det ene punkt, som var følgende:

Noelitterne plejede af og til at give en stor "souper," som de kaldte det, og efter måltidet, som Dan gerne skaffede dem, begyndte de at ryge, efter at lysene først var slukket. De rygende sad som regel i den lange gang, som førte til deres sovestue, med en vagt stillet ud til at varsko dem, hvis nogen fare truede; men da de intet begyndte på, før læreren havde gjort sin aftenrunde, og det hele gik meget stille af, var der ikke synderlig fare for at blive forstyrret. Skønt vinduerne i gangen og soveværelset var åbnet på vid gab og andre nødvendige forholdsregler taget, kunne tobakslugten dog ikke aldeles fortrænges og altså give anledning til opdagelse. De havde rigtignok ved bestikkelse sikret sig tyendets tavshed; men de frygtede for at blive opdagede af lærerne. Noelitterne på den sovestue havde hidtil været enige om, når en lærer udspurgte dem angående tobakslugt, bestemt at nægte, at der var blevet røget. – De ni drenge der på stuen, Elgood måske undtagen, var gået ind på dette løfte. Nu var det spørgsmålet: "Ville Charlie det også?" I modsat fald var drengene dobbelt usikre, såvel med hensyn til fortsættelsen af deres uvæsen, som med hensyn til hemmeligholdelsen af det hidtil foregåede.

Naturligvis ville Charlie intet sådant love. Ganske alene udkæmpede han denne strid med de andre drenge i sit hus, og

til trods for overtalelser, trusler og slag stod han fast på, at han ingen sladderhank var, at han aldrig havde nævnet noget af, hvad der foregik i huset; og at, *hvis man direkte spurgte ham*, om den eller den ting havde fundet sted eller ikke, ville han vedblive at tie, men usandhed hverken *kunne* eller *ville* han sige.

Imidlertid besluttede flere – og særlig Mackworth og Wilton – med de øvriges hjælp at overvinde denne modstand og kue hans stivsind, som de kaldte det, og, hvis Charlie ikke lod sig fange ved overtalelser og grunde, da at bruge magt. Hver aften samlede en del af drengene sig omkring Charlie, og søgte ved ethvert middel, som snildhed og ondskab kunne finde på, at få ham til at give efter i det ene punkt; det var dem så meget mere magtpåliggende, som de vidste, at havde de først vundet én indrømmelse, ville de let opnå flere, og Charlies hæderlighed stak så ubehageligt af imod deres egne lave tilbøjeligheder, at hans blotte nærværelse blandt dem blev en stadig kilde til fortrædelighed. En dreng med gode, moralske begreber, som han stadig stræber at handle efter, kan være sikker på at blive meget upopulær i et stort hus, fuldt af dårlige, principløse drenge.

Det var en lang og hård kamp, så lang, at det forekom Charlie, som om den aldrig skulle ende, og som om hans kræfter måtte udtømmes, inden han havde udmattet sine forfølgere, for det syntes at være dem en ligefrem adspredelse og fornøjelig beskæftigelse at pine og plage ham, så snart det blev aften. Han gyste, når denne tid nærmede sig, da han vidste, at fra det øjeblik aftenarbejdet begyndte, indtil de alle sov, var der ingen udsigt til ro for ham. Stundom fristedes han til eftergivenhed. Han vidste, at drengene egentlig ikke hadede

ham, at han kunne komme til at stå sig godt med dem, hvis han selv ville, endda uden at gå nær så vidt som de andre, og at hvis han blot lovede intet at nævne om deres foretagende, ville hans indvilgelse blive hilst med jubel. Desuden, sagde Fristeren, er der ikke stor sandsynlighed for, at du just bliver udspurgt, så at du rimeligvis slet ikke kommer i det tilfælde at skulle fortælle en "*historie*", for ved en eller anden fin adskillelse fremstillede de deres uærlighed i skikkelse af "en historie" og ikke som en blot og bar usandhed. – Det var et ord, drengene omhyggeligt undgik at bruge, og de blev meget fortørnede, når Charlie nævnte tingen ved sit rette navn.

En aften var den stakkels lille fyr så forpint og grundforknyt, da de længe og eftertrykkeligt havde pryglet ham, at han var *lige på nippet* til at give efter. Et dokument var blevet forfattet, hvis underskrift ansås som en stiltiende forpligtelse til at nægte, at der om aftenen var blevet røget, hvis de skulle blive beskyldt for det; alle drengene, undtagen Elgood og Charlie, havde skrevet under. De andre brød sig kun lidt om Elgood; de sidste, at han ikke vovede at gøre lang modstand, og at de kunne bringe ham til lydighed, når øjeblikket var der. – Som sagt, var Charlie den aften så nedtrykt, at han besluttede at skrive under, for derved at skaffe sig fred for de endeløse krænkelser og plagerier, som han længe havde lidt under. Han havde rejst sig op i sengen og taget blyanten i hånden for at skrive sit navn. Drengene samlede sig ivrige omkring ham, opmuntrede ham ved små håndklap og ved at sige, at han var en kærnekarl, og at de hele tiden havde vidst, at han som en god lille fyr nok ville give sig. Elgood var også med og så til med spændte miner. Han havde til det yderste beundret Charlies karakterfasthed, og kun

tilliden til *hans* viljekraft havde opmuntret ham til også at holde stand. "Hvis Evson gør det," hviskede han, "vil jeg også." Disse ord opfangede Charlie, og dybt beskæmmet kastede han blyanten langt fra sig. Han havde været lige ved at falde, lige ved at svigte den beslutning, som var frugten af hans mange bønner; – men han kendte så godt følgerne af et slet eksempel, og intet skulle formå ham til at forlede andre til synd. Bønnen: "Led os ikke i fristelse, men fri os fra det onde!" steg op inderst fra hans hjerte, idet han kastede blyanten bort og skød papiret til side.

"Jeg *kan* og *tør* ikke gøre det!" udbrød han. "Jeg har aldrig før i livet sagt usandhed. Bed mig ikke mere om det!" Ved disse ord slog drengene om i en ganske anden tone. De overøste ham med en strøm af skældsord; han blev trukket ud af sengen og banket værre end nogen sinde før. "Du *skal* komme til at give dig, hører du?" var den sidste advarsel, han fik af en større dreng, mens han slæbte sig op i sengen, hulkende af smerte og fuld af uro i sindet. "Og det jo før jo heller, for vi vil ikke vide noget at sige af sådanne små tossehoveder og skinhelgener som dig." Flere aftener i træk, når lysene var slukket, og man intet bedre havde for, var der regelmæssigt nogen, som foreslog: "Kom, og lad os angribe 'Nejtak'; det skal blive spænd." Derpå faldt en anden ind: "Hør, 'Nejtak', vær nu føjelig og skriv under, så er du færdig med det hele!" "Å ja, giv efter," tilføjede en tredje falsk ven; "det gør mig virkelig ondt at se, hvor du må døje!" "Jeg skal tænde lyset straks, hvis du bare vil," sagde en fjerde. "Nå, du vil ikke? Ja, pas så på, hr. 'Nejtak'!" – Dog, skønt truet og mishandlet, stod den kække dreng imod med en mands udholdenhed, bestandig tilbageholdende de tårer, hvormed

smerte og sorg fyldte hans øjne; han lod sig ikke tvinge til at besmitte sin rene sjæl med løftet om at lyve.

Skønt de ikke kunne vedkende sig det, var der flere, som betragtede denne strid med en blanding af skam og beundring – skam over dem selv og beundring for Charlie. Der måtte iblandt så mange findes nogen, hos hvem medlidenhedens fine nerver ikke var brændt over, og mere end en gang mødte Charlie deltagende blikke fra sine feje bødler, og hørte frygtsomt udtalt dadel over de værste af hans plageånder. Endnu oftere hændte det, når Charlie om dagen stødte på en af de yngre noelitter, at denne da optrådte på en hel anden måde, tiltalte ham hjerteligt og ved små venlige opmærksomheder søgte at vise, at han havde noget til overs for ham, skønt han manglede mod til åbenlyst at kæmpe imod strømmen. Men andre af en lavere tænkemåde lagde mærke til det og sagde ved sig selv: "Hvad om det skulle lykkes denne lille nyankomne at få magt med os, gøre en ende på vort herredømme og indføre en sandere og bedre tingenes tilstand? Det må ikke tåles et øjeblik længere; han må undertrykkes med en kraftig hånd."

Imidlertid var Charlies mod nær ved ganske at svigte ham; denne forfølgelse havde stærkt medtaget hans helbred og gode humør. De lagde mærke til, at han var langt blegere, end da han kom, hans øjne indfaldne og hans munterhed borte. Hidtil havde han ærligt afholdt sig fra at omtale sine besværligheder til Walter; men nu kunne han ikke længere stå uden råd og trøst, hvorfor han opsøgte Walter på hans værelse, ikke for at beklage sig, men for at spørge, om han ikke troede, der var mulighed for, at faderen ville lade ham komme i en anden skole,

fordi han bestemt følte, at han hverken kunne følge med eller finde sig tilfreds i St. Winifred.

"Lad mig se, hvad jeg kan gøre for dig, min kære dreng," sagde Walter muntert, idet han skød det græske leksikon og Aristofanes, som han var beskæftiget med, til side og drejede sin stol om til ilden, som han ragede op i, til den blussede klart.

"Forstyrrer jeg dig i dit arbejde, Walter?" spurgte den lille dreng, hvis modfaldne udtryk, hans broder ikke havde bemærket.

"Nej, Charlie, slet ikke; du forstyrrer mig aldrig; jeg tænkte netop, at det var på tide at holde op, det er næsten for mørkt til at læse, og der er endnu en halv time til tetid; kom derfor og sæt dig på mit knæ og lad os passiare lidt. Jeg har ikke set dig en gruelig lang tid, Charlie."

Denne svarede intet; men træt og ødelagt, som han var, følte han et usigeligt velvære ved at sidde på broderens knæ og ved at slå armen om hans hals. Han var over fire år yngre end Walter og havde aldrig før været hjemme fra; denne aften var han særlig betaget af hjemve.

"Nå, hvad er der i vejen med dig, min Charlie?" spurgte Walter spøgefuldt. "Hvad skal dette blege ansigt og disse røde øjne betyde? Jeg er bange for, at du ikke finder St. Winifred så fornøjelig som du ventede. Er fortryllelsen allerede hævet, hvad?"

"Å, Walter, jeg er så ulykkelig!" udbrød Charlie, ganske overvældet ved broderens kærlige tiltale, og, idet han hældede sit hoved op til Walters skulder, brast han i gråd.

"Men hvad skal det dog sige, Charlie?" spurgte Walter, mens han sagte strøg hans blonde hår. "Sig mig blot alt rent ud. Jeg

håber da, du ikke har gjort noget galt!"

"Ak, nej, Walter. Det er netop, fordi jeg ikke vil det, at de mishandler mig."

"Nå, er det sådan fat? Ja, så aftør du dine tårer, min ven, og tak Gud. Ingen magt hverken på jorden eller under den kan få dig til at gøre uret, når du selv står fast – du ved – fast i at ville det gode, Charlie."

"Ja, men det er så umådelig svært; jeg troede ikke, det ville falde *så* svært. Huset er helt igennem dårligt, og ingen uden Bliss står mig bi. Du har vist aldrig haft det så ondt som jeg, Walter."

"Det er nok muligt, Charlie; men hvad de end foretager med dig, så gør intet, som er uret. Du aner ikke, hvor det vil jævne vejen hele din øvrige skoletid. Du har ganske ret i, hvad du siger, og tilstanden i skolen er langt værre, end jeg nogen sinde har kendt den; men derfor er der end mere grund til, at vi gør vor pligt, ikke sandt, Charlie?"

"Ak, Walter, jeg ved det ender med, at de får mig til at bære mig galt ad. Gid jeg var hjemme og borte herfra. Hver aften banker, sparker og mishandler de mig til langt ud på natten."

"Gør de virkelig?" spurgte Walter forfærdet og opbragt. "Jeg vidste nok, at de plagede dig – det har Eden sagt mig – men at det var så galt, havde jeg ingen idé om. For pokker, Charlie, det skulle glæde mig at gribe én i at banke dig – jeg skal love for, han skulle ikke så snart igen prøve på det."

"Men jeg glemte rent, at jeg ikke måtte sige noget til dig, Walter; det fik de mig til at love. Men det er *alt* for galt nu."

"Tag det med ro, min stakkels lille Charlie, og gør hvad ret er. Jeg vil se at finde på en måde at hjælpe dig på; men hvordan det

så går, må du holde ud, til dette semester er endt; ønsker du det da endnu, vil fader uden tvivl tage dig ud af skolen. Men hvad skal jeg gøre uden dig, Charlie?"

"Du er sådan en kær, god broder," sagde Charlie taknemmeligt, "og havde det ikke været for din skyld, ville jeg for længe siden have givet tabt."

"Nej, Charlie, ikke for min skyld, men for en bedre vens, end jeg kan være, skønt jeg holder af dig af hele mit hjerte. Men vil du bestemt love mig én ting?"

"Ja, det vil jeg."

"Godt, lov mig så, at hvad de end stiller op, de ikke skal få dig til at lyve eller gøre noget, som du ved er ondt."

"Jeg lover det, Walter, hvis det er muligt," sagde den lille dreng ydmygt; "jeg har i lang tid gjort mit bedste."

"Du *kunne* ikke sige en usandhed, min egen Charlie, uden at blive opdaget, *det* er jeg sikker på," sagde Walter smilende, idet han tog sin broders åbne ansigt mellem begge hænder og betragtede det. – "Du har min fuldkomne tillid; – men nu skal jeg tale med Power om dig, måske kan han som skoleduks gøre noget for dig. Det er jo egentlig Kenricks pligt, men –"

"Kenrick, Walter? Ham kan der ikke være tale om; han lader huset gå, som det bedst kan, og jeg tror, han har fået noget imod mig, for han afskedigede mig glat væk som sin 'dreng'."

"Bryd dig hverken og ham eller de andre, Charlie. Du er en brav lille fyr, og jeg er stolt af dig. Nu ringer teklokken; følg ind med mig!"

"Ak, Walter, det er først om aftenen, når du er borte, at de falder over mig. Gid jeg var i hus med dig; det ville være herligt."

Da de skiltes ad ved indgangen til salen, så han længselsfuldt efter sin broder, da Walter gik op til det øverste bord, hvor monitorerne sad, mens han indtog sin plads blandt drengene, som hørte til hans klasse og hus. De havde skænket hans te ud på tallerkenen over brødet og smørret, så den aften fik han ikke meget at spise og drikke.

Det var mørkt, da de strømmede ud efter te for at samles i den store skolestue, og han hørte Elgood frygtsomt spørge: "Vil du i aften give efter og underskrive?"

"Hvorfor just i aften, Elgood?"

"Jo, for jeg har hørt, at de i aften skal have et stort møde for at få dig og mig til det, og jeg har ikke din udholdenhed, Evson."

"Jeg håber at skulle stå fast, i det mindste får de mig *ikke* til at lyve," sagde Charlie, idet han tænkte på sin samtale med Walter og de forhåbninger, den havde vakt hos ham.

"Så vil jeg heller ikke," vedblev Elgood og samlede hele sit mod; "men det kommer til at gå frygteligt ud over os."

"De kan da kun banke os," sagde Charlie, som søgte at tage det let, "og jeg er så tit blevet gennembanket, at jeg næsten har vænnet mig til det."

"Og jeg vil foretrække at få bank og være som I to, fremfor at undgå det, og være som Stone og Symes eller som jeg selv," bemærkede en stemme nær ved dem.

"Hvem er det?" spurgte Elgood hurtigt, for det var for mørkt til at kunne se.

"Det er Hanley. Giv I blot ikke tabt; det vil kun gå jer som mig, I vil blive ulykkelige."

Nu gik de ind til lektielæsning, som efterfulgtes af bøn i kapellet; derefter gik de ind til deres sovestuer. De klædte sig af

som sædvanlig og gik i seng, skønt de vidste, at deres ro kun blev kort, da flere ting tydede på, at man havde noget for. Lysene blev slukket; men da en vagt var stillet ud, blev de ligeså hurtigt tændt igen, og en trop andre noelitter, anført af Mackworth, kom myldrende ind i stuen.

"Nå, du 'Nejtak', vi vil åbne dig en sidste udvej – her er dette papir, som du må skrive under; andre drenge har gjort det før du, og du *skal* også gøre det, enten du vil eller ikke. Vi han ikke i sinde at forandre vore skikke efter dig. Vi ønsker om et par dage igen at have en souper, og vi må være sikre på, at du ikke går og sladrer af skole." Det var Mackworth, som talte.

"Jeg har ikke i sinde at sladre," sagde Charlie bestemt. "I har pint og mishandlet mig i al denne tid, og jeg har endnu aldrig angivet jer."

"Vi bryder os ikke om talemåder; kun Ja eller Nej – vil du skrive under?"

"Stop," sagde Wilton, "her er endnu en, som ikke har underskrevet, Mack," og samtidig trak han Elgood ved den ene arm ud af sengen.

"Oho! *Du* har heller ikke skrevet under? Men nu skal vi gøre kort proces med jer. Der er blyant og papir, og her er plads til dit navn. Må jeg nu bede dig, din lille nar, om at skrive under uden videre vrøvl."

Elgood rystede af angst, men tøvede.

"Se en gang," sagde Mackworth grusomt; "jeg bryder mig just ikke om at radbrække en sommerfugl som dig, men – hvad synes du om denne her?"

Han trak et spanskrør frem bag sin ryg og slog Elgood hårdt med det over knoerne; denne blev kridhvid, satte sig hurtigt til

rette og kradsede sit navn på papiret. Men han havde aldrig så snart gjort det, førend han ved at se op blev truffet af Charlies bebrejdende blik; han greb atter blyanten og uden at sige noget stregede han sin underskrift over, skød papiret i en fart bort, lagde sig ned i forventning af et andet slag, mens Charlie hviskede: "Frisk mod!"

"Du må først afgøre det med den anden fyr, Mack, hvis det skal lykkes," faldt Wilton ind. "Som en ven, Evson, råder jeg dig til ikke at gøre modstand."

"*Som en ven*," sagde Charlie med ligefrem foragt, idet han så stift på Wilton. "Du er ikke min ven, og ved du, Wilton, jeg ville ikke selv i dette øjeblik bytte med dig."

"Nej, ville du virkelig ikke? Gør det af med ham, Mack. Og du," henvendte han sig til Elgood, "må vente lidt."

Ved disse ord gav han Elgood et stærkt slag med bagen af hånden; i næste øjeblik havde Charlie, opbragt til det yderste, slået Wilton til jorden. Mange gange tidligere ville han have været fristet til at slås med Wilton, hvis han havde kunnet stole på ærlig kamp; men hvad han for sin egen regning kunne finde sig i, var det ham umuligt rolig at være vidne til, når det gjaldt en anden.

Wilton sprang aldeles rasende op, og nu begyndte der en kamp; men Mackworth trak Wilton til side og sagde: "Du kan slås med ham en anden gang, hvis du vil nedlade dig til det, Ravn; kan du ikke se, at dette er et rent kneb af ham for at slippe herfra. Men nu, du 'Nejtak', er timen kommet til at handle; ord har vi haft nok af." Han skubbede Charlie frem foran sig. "Nå, vil du nu underskrive?"

"Aldrig!" udbrød Charlie i en dæmpet men fast tone.

"Så –"

"*Ikke med stokken, ikke med stokken,* Mackworth," råbte flere stemmer uroligt, men ikke tids nok til at forhindre, at stokken med svære slag faldt ned på barnets ryg.

Charlie var en af disse fine, modtagelige organismer, som dybt føler enhver legemlig smerte og enhver sjælelig bevægelse. Under hele denne scene, som han med angst havde forudset, hvor han stod alene mellem en hel del drenge, hvis eneste formål lod til at være at vise ham deres had, og som var to gange så stærke som han selv, havde hans nerver lidt frygteligt, og skønt han i den sidste tid havde haft lejlighed nok til at hærde sin ømfindtlige natur til en stærkere modstand, overvældede den heftige smerte ham aldeles. Han udstødte et gennemtrængende skrig, og øjeblikket efter, da stokken igen snertede hans ryg, påkom der ham et heftigt krampeanfald, som forskrækkede bødlerne, der arbejdede på at få bugt med hans gode beslutning.

I dette kritiske øjeblik blev døren pludselig slået op, og ind trådte Bliss, glødende af harme, langsomt fulgt af Kenrick.

"Å, kommer jeg for sent!" råbte han og stampede i gulvet; "hvad har I gjort med den lille fyr?" og idet han stødte flere af dem til side, tog han Charlie på sine arme, fik ham efterhånden beroliget, og den krampagtige gråd og latter standset, mens de andre tavse så til. Men da han mærkede, at Charlie krympede sig, som om enhver berøring var ham pinlig, blottede Bliss hans ryg, og to blå striber tværs over den, viste ham, hvad der var sket.

"Se her, Kenrick," sagde han med dyb alvor, idet han pegede på mærkerne; derefter lagde han Charlie sagte ned på sengen

og tordnede løs med en stemme, der dirrede af lidenskab: "*I hunde*, som kunne se på det og tillade det! Ved Himlen, Kenrick, om du har i sinde at finde dig i det, vil jeg det ikke. Af vejen med jer!" Hermed adsplittede han dem lig en flok får, greb med sine stærke hænder fat i Mackworths skuldre, og rystede ham ordentligt, og mens han vristede spanskrøret fra ham, spurgte han: "Var det dig, der var mester for dette?"

"Hvad kommer det dig ved, du, Bliss?" sagde Mackworth med en slags påtagen værdighed. "Pas blot dig selv og gør ikke sådant spektakel, dit fæhoved," vedblev han myndig; "du skaffer os ellers Noel eller en af de andre på halsen."

"Nå, så du taler i den tone, din fordømte karl," sagde Bliss, der i sin harme brugte usædvanlig mange ord; "den slags har vi haft mere af, end vi plejer. Kan du virkelig se på stakkels lille Evson uden at synke i jorden af skam? Ved Himlen, Belial, du skal få igen, hvad du har givet. Jeg skal banke dig som en hund. Der har du den!" Slaget, som påfulgte, viste, at han var ude af sig selv, og at hvor ubevægelig han ellers kunne lade, var han ikke at spøge med i en slig stemning. Mackworth søgte forgæves at få fat i stokken; Bliss drejede ham som et barn omkring og atter omkring, og da det var klart, at det ikke var hans mening så snart at holde op, gik Mackworths uforskammede praleri over til foragtelig fejhed, der steg, da han havde fået endnu et vældigt slag, givet med en sådan kraft, at spanskrøret bøjede sig omkring ham på en højst afskyelig måde og bibragte ham et ordentligt smæk over ribbenene.

Mackworth sprang til side og flygtede, hylende af skam og smerte, ud af den åbne dør, dog ikke før Bliss havde givet ham endnu to slag over ryggen, af hvilke det ene åbnede hans frakke

lige oppe fra kraven og nedad, mens det andet efterlod et mærke, som var nok så kendeligt som det, Mackworth havde tilføjet den forsvarsløse Charlie.

"Til jeres værelser, I uslinger!" råbte han derpå, mens de spredtes til alle sider. "Kenrick," vedblev han, idet han svingede stokken, "det er meget muligt, at jeg, som du plejede at sige, er en dosmer; men siden du ikke vil opfylde dine forpligtigelser, har jeg i sinde at gøre det for dig."

Kenrick listede bort, halvt bange for at Bliss ville anvende stokken på ham. I en fuldkommen myndig tone sagde Bliss nu til drengene omkring sig: "Hvis nogen af jer for fremtiden rører et hår på Evsons hoved, skal han få med mig at bestille. Du, din lille skurk, Wilton, skal særligt tage dig i vare." Han lagde eftertryk på advarslen ved at give Wilton et lille rap af spanskrøret, som han derpå brækkede i stykker og kastede ud af vinduet. – I et nu forandredes hele hans væsen, og med en næsten moderlig ømhed satte han sig ned hos stakkels Charlie, som han trøstede og beroligede, til han fik den krampagtige hulken standset, og da han var ganske sikker på, at krampen helt var forbi, sagde han ham kærligt god nat og gik så bort. Der herskede dyb stilhed i værelset, som ingen undtagen den varmhjertede lille Hanley vovede at bryde ved at gå hen til Charlies seng og sige:

"Ak, Charlie, er du slemt forslået?"

"Nej, ikke så slemt, Hanley."

Denne trykkede Charlies hånd og sagde:

"Du har sejret, Charlie, og holdt ud til enden. Hvor ville jeg ønske at være som du!"

34. En mislykket sammensværgelse

Ja, Charlie havde sejret! Takket være den kraft, som han havde søgt og fundet, den gode grund lagt i ham fra hjemmet, og endelig Walters ypperlige indflydelse. Han havde vundet alt ved denne ene sejr, for ingen vovede nu at angribe ham, og han fik aldrig mere så hård en dyst at bestå. Han havde kvalt det onde i fødslen, han havde tålt forfølgelsens tryk, og nu nød han at sejle ned ad det stille vand.

Hans fjender følte sig ilde berørte; selv den hårdhudede Wilton var flov. I en fjorten dages tid var der betydelig mindre skryderi i hans væsen og mine. Hans indflydelse over hans jævnaldrende var rokket. Det lille slag med stokken, som Bliss gav ham, havde en helbredende virkning på hans selvfølelse. Hanley tog sit løfte tilbage, at ville tie med, hvad der foregik, og trodsede åbenbart Wilton, ja selv Elgood frygtede ham ikke mere. Charlie følte mest lyst til ganske at overse ham, men en ædelmodig indskydelse lod ham dog tilgive og søge at trække Wilton bort fra de krogede veje.

Mackworth vovede næppe at lade sig se. Han havde altid gjort Bliss til skolens syndebuk, kaldt ham et fårehoved og fået alle til at le af ham og se ned på ham. Et udbrud af en for længst udbrændt vulkan ville ikke være kommet mere bag på ham end Bliss' heftighed, og de to slag, som ramte ham, idet han flygtede for alles øjne, brændte på hans ryg, som om de var mærket med et glødende jern. Han luskede om som en våd hund og indbildte sig – hvad der også forholdt sig således – at alle, som så ham, trak på smilebåndet.

For Kenrick var historien også ubehagelig. Enhver vidste, at det var Bliss og ikke ham, som havde reddet huset fra for anden gang at plette sit navn med en uudslettelig vanære, og da han hørte monitorerne tale imellem dem selv om den beklagelige tilstand, der herskede iblandt noelitterne, følte han snerten ramme sig selv som chefen for huset. Alle Kenricks fejl havde deres udspring i hans alt beherskende stolthed, en følelse, der tiltog i styrke, efter som dens berettigelse aftog. Men nu havde han fået en gavnlig lære. Han var offentligt blevet dadlet og tilsidesat, og måtte indrømme retfærdigheden af det. Han følte, at enhver dreng, med hjerte på rette sted, for øjeblikket måtte betragte Bliss som en hæderligere kammerat end han selv, og dertil med mere indflydelse. Blandt andre krænkelser havde han også den at høre Walter, Power og Henderson takke Bliss i hjertelige ord, den første gang de så ham. Han så Walter trykke hans hånd og hørte ham tale i den hjertelige tone, som han kendte så godt. "Tusind tak, kære Bliss, fordi du befriede min lille broder fra de uhyrers kløer; Charlie og jeg skal ikke så let glemme, hvad vi skylder dig!" Walter havde tårer i øjnene, da han sagde dette, og Bliss svarede med et lykkeligt smil: "Ingen årsag, jeg gjorde kun, hvad enhver, der dur noget, ville have gjort."

"Vil du se lidt efter Charlie, når du har tid?"

"Det vil jeg," sagde Bliss, "men du kan være ganske rolig for ham, han er en helt, en 'knop' vil jeg kalde ham, som jeg gerne vil slå et slag for."

Kenrick lukkede sig i den tid så meget som muligt inde på sit værelse. Han var ærgerlig og misfornøjet, et bytte for den mest nagende af alle følelser – skamfuldhed. Han deltog i fodbold,

men sås for resten aldrig; han førte et sørgeligt, ensomt liv. Han omgikkes kun yngre drenge, da han ved sin opførsel havde forskertset sine jævnaldrendes agtelse. Imellem flere af disse og ham herskede der endog ligefremt uvenskab. Den eneste adspredelse, som endnu stod ham åben, var ihærdigt arbejde. Hans ærgerrighed havde sat sig det mål at ville udmærke sig ved løsningen af dette halvårs prisopgaver; men ikke nok med dette havde han tillige sat sit hjerte på, om muligt, at fortjene St. Winifreds 1. skolelegat; det var en sum, tilstrækkelig stor til at kunne dække hovedudgifterne ved hans ophold her, hvilket langt oversteg hans moders evner. Han frygtede, at der kun var lidt håb for ham lige over for Power – ja, og endog Walter, men han ville dog vove kampen. Hans evner var overordentlige, og havde han end til sine tider været doven i skolen, så havde han til gengæld, i mangel af adspredelser, arbejdet hårdt i mangen en ferie i Fuzby. Fru Kenrick, som timevis kunne sidde stille ved sit arbejde ved siden af sin søn, ville have været glad ved at se mere ungdommelig livlighed, mere venlighed hos ham, mindre gåen op i sin egen egoistiske beskæftigelse; men hun var i hvert fald tilfreds med, at han her i hjemmet ikke tilbragte sin tid i lediggang eller hengav sig til dårlige fornøjelser i slet selskab.

Den eneste dreng, han på dette tidspunkt omgikkes med, var Wilton. Havde han ikke været, tror jeg, han på dette vendepunkt havde forandret sin tankeretning og levevis. Men en forunderlig tiltrækning havde denne dreng for ham, bestandig pustede han til hans onde lidenskaber: jalousi, modstand imod monitorerne, hans domineren, hensynsløshed og stolthed. Undertiden følte Ken dette. Han erkendte Wiltons slette sider, trods den tiltrækning, han havde for ham, og så, at

deres venskab skadede ham selv i stedet for at gavne Wilton; men han kunne ikke bekvemme sig til at støde ham bort, for han var den eneste, der nu brød sig om ham. Mange af sine tidligere venner havde Kenrick mistet ved at fornærme dem eller være kold imod dem, og han følte nu, at det er lettere at miste en ven end at få ham tilbage.

Skønt de dårligere drenge havde lidt nederlag i *et* hus i skolen, besluttede de dog at opretholde deres magt på andre punkter. Harpour og hans sæt havde organiseret en formelig sammensværgelse imod monitorerne. Da den første sne faldt, forenede de sig om at kaste snebolde på alle monitorerne, undtagen Kenrick, da de kom fra morgensang. Undtagelsen var ikke smigrende for Kenrick, og han følte det. De første par dage tog monitorerne det meget godmodigt; de betragtede det hele som en spøg og sendte sneboldene tilbage; men efterhånden antog det en alvorligere karakter; der blev også kastet på lærerne, sneboldene blev til isstykker, så hårde som sten, og da Brown, der var nærsynet og derfor mindst i stand til at forsvare sig, havde fået et hårdt slag, slog omsider Power, efter fleres råd, en plakat op om, at al kasten med snebolde skulle ophøre, ellers ville monitorerne straffe de vedkommende. Denne advarsel forsøgte skolen at omgå, men monitorernes faste optræden satte en stopper for det. Skulle det gentage sig, da havde Power besluttet at gribe anførerne og lade de mindre drenge slippe. Den næste morgen fandt de, som sædvanlig, en klynge drenge forsamlet i den hensigt at overdænge monitorerne. De forholdt sig tavse, men holdt kun øje med de største i gruppen. Nu regnede der snebolde ned over dem.

Nogle traf dem selv, enkelte andre rev hist og her en hat af til skolens store moro.

"Harpour," sagde Walter alvorligt, "jeg så dig kaste en snebold. Skammer du dig ikke ved at give et så slet eksempel, du, som er nr. 1 i boldspillet. Tro ikke, at du slipper fri på grund af din alder eller plads i skolen. Vil du møde foran monitorerne efter te."

"Jeg vil se dig hængt," svarede Harpour med en studs latter.

"Det bliver nok dig, der bliver hængt, inden enden ta'er det," lød det foragtelige svar. "Du har at møde eller tage følgerne."

"Tracy," sagde Henderson, "jeg så dig kaste en snebold, der rev Powers hat af, det var oven i købet en af de hårde. Du møder sammen med Harpour."

"Med største fornøjelse," læspede Tracy.

"Det glæder mig! Det bliver vist også 'med største fornøjelse', at du forlader os." Han efterlignede hans læspende stemme så fuldkomment, at drengene brød ud i en skoggerlatter, der blev så meget hjerteligere, fordi Tracy begyndte at "ryge".

"Jones," sagde Power, da latteren havde sat sig, "det forekommer mig, at jeg så dig kaste en snebold på Smyth; jeg har desuden en mistanke om, at det var dig, der ramte Brown i går. Jeg tror, ingen har ondt ved at gætte, hvorfor du netop vælger at træffe disse to monitorer. Du har også at møde i 6. klasse efter te."

"Jeg har ingen snebold kastet," sagde Jones.

"Din fordømte løgnhals," udbrød Henderson, "jeg så det med mine egne øjne."

"Det siger du blot for at være mig på nakken."

"Være dig på nakken? Nej, min ven, jeg ofrer dig såmænd aldrig en tanke. Men nu vil jeg sige dig, at jeg ved, det er dig, som har sat alt dette i scene; du har lovet drengene at føre dem an. Jeg er ikke vis på, at du ikke har bedt dem se efter din hvide fjer i slagets tummel."

En ny lattersalve hilste denne hentydning til Jones' fejhed, som han bar så åbenlyst til skue.

"Så, Flip," hviskede Power, "vi må ikke gøre det hele til løjer. – Jones," vedblev han, "nægter du at have kastet en snebold på Smyth?"

"Ja, jeg gør," svarede Jones og blev bleg, da han hørte hyssen og mumlen om "den hvide fjer", som fulgte på hans svar.

"Hvor du dog er en ussel, ynkelig kujon," udbrød Franklin; "jeg hørte, hvorledes du og Harpour æggede disse drenge til at angribe monitorerne, ellers ville de aldrig have gjort det; jeg så dig træffe Smyth, og nu nægter du det foran os alle. Jeg har den inderligste lyst til at sparke til dig, Jones, og jeg gør det også."

"Nej, stop, Franklin," sagde Walter og lagde sin hånd på hans skulder, "overlad ham nu til os. Nægter du endnu, Jones?"

"Det var blot en ussel klump sne," sagde Jones, hvis blege ansigt for øjeblikket kun udtrykte én følelse – frygt.

"Fy!" udbrød Power med foragt og gjorde en vrængende bevarelse med munden. "Jones, du er næsten for lav til, at man kan have at gøre med dig, vi kan ikke gøre dig den ære at indstævne dig, du må give Smyth en undskyldning her på stedet, og så er vi færdige med dig."

"Hvad! Betænker du dig?" udbrød Franklin. "Vær glad til, at du slipper således, skynd dig, vi længes alle efter te."

"Hans undskyldning skænker jeg ham," sagde Smyth; "han er opdaget, det er straf nok."

"Det kan han takke sig selv for," svarede Walter. "Løgne som hans skal ikke gå ustraffede i svang her i St. Winifred. Han skal og må gøre en undskyldning."

"Gør det ikke," rådede Mackworth.

"Hvad for noget! Er det Mackworth, som taler?" spurgte Henderson. "Nå, ja, Bliss er her jo ikke."

Henderson var uimodståelig komisk, og da Mackworth luskede bort, viste den rungende latter, som fulgte ham, at de mindre oprørere, som havde fået øjnene op for deres anføreres uværdighed, der var blevet stillet blot og bar for dem, begyndte at angre deres angreb på monitorerne.

"Se så, Jones, dette er, hvad du har at læse," sagde Walter, som havde skrevet følgende på en lap papir: "Jeg beder Smyth ydmygt om forladelse for at have kastet en snebold på ham, og jeg beder alle tilstedeværende tilgive mig min afskyelige løgn."

Jones begyndte en utydelig fremmumlen af ordene, men der blev en almindelig råben: "På knæ med dig, kujon, på knæ, og meget højere."

Franklin, hvis raseri kogte over, sprang frem, tog Jones i nakken og tvang ham i knæ på sneen, hvor han måtte læse undskyldningen, før han atter slap løs. Da han løb bort, regnede der snebolde ned over ham, for der var ikke en dreng til stede, ligegyldigt til hvilket parti han hørte, der ikke følte den dybeste foragt for Jones.

"Og nu, drenge, håber jeg, vi er færdige med denne historie," sagde Power, før de spredtes ad. "I hundrede år har der været monitorer i St. Winifred, og det er til bedste for skolen, at det er

således. Jeg tror næppe, I ville foretrække at blive givet til pris for en sådan fyr som han," og Power pegede i den retning i hvilken Jones var forsvundet. "Jeg ved ikke, hvorfor der er misstemning imod os. Aldrig har nogen af os misbrugt sin myndighed eller været uvenlig imod jer. Det gør mig ondt at se, at de, som burde vide bedre, leder jer vild; tro dog ikke, de vil kunne skræmme os fra at gøre, hvad vi anser for tjenligt til skolens tarv."

Disse få, simple ord efterfulgtes af et lydeligt bifald, for de var stolte af ham som skoleduks. Aldrig havde St. Winifred haft en bedre discipel eller hæderligere dreng, og skønt Harpour og hans sæt gerne ville gøre sig lystige over ham, var han dog alles yndling, og hans bestemte optræden ved denne lejlighed tjente kun til at forøge den agtelse og beundring, som han havde forstået at indgyde sine kammerater.

"Vi vil nu lade den sag falde, I små drenge," sagde Walter til en klynge mindre drenge omkring sig. "Vi ved desværre, at I kun har været et redskab i andres hænder, hvorfor vi også har holdt os til de tre største af jer; jeg er overbevist om, at I ikke oftere handler således, men skulle det ske, så vil I ikke slippe anden gang så lempeligt som nu."

"Kom her du, Wilton," sagde Henderson, da de øvrige havde spredt sig, "hvad er det, du har så travlt med? Nå, seks store, hårde snebolde i din trøjelomme, hvad? Vil du være af den godhed at samle alle boldene op, som ligger her omkring, og kaste dem i dammen, og lad mig ikke finde en eneste, når jeg kommer tilbage. Jeg er bange for at Belial junior kommer til at afkorte sin tetid i dag," vedblev han henvendt til Whalley; "den lille satan, mon vi nogensinde får bugt med ham?"

Wilton var oprørt, men tog fat på det arbejde, som var blevet ham pålagt, og havde netop endt det, da drengene kom ud fra deres morgenmåltid.

"Det er godt," sagde Henderson, "jeg må lægge beslag på dig et øjeblik endnu. Kom med."

Rystende af kulde og raseri adlød Wilton, men mumlede trusler om hævn, der kun mødtes af latter fra Hendersons side, hvilket endnu mere bragte Wilton ud af fatning. De gik til 6. klasse, og da Henderson så alle monitorerne forsamlet, bad han Wilton anmode sine venner, Tracy og Harpour, om straks at møde.

"Du skal ikke bryde dig om det, Ravn," sagde Kenrick til ham; "det er en skam af dem at mishandle dig."

"Jeg har ladet ham samle de snebolde op, som han har været hovedmanden for at lave, og af hvilke én i går traf en monitor temmelig slemt, derpå har jeg ladet ham hente 2 opsætsige drenge, hvis råd han gerne følger; begge dele har jeg gjort for at give ham en mild og gavnlig lære. Er det, hvad du kalder at mishandle?"

"Jeg tror, du plager den dreng, fordi du ved, jeg holder af ham; det kunne i alt fald ligne dig."

"Hvis det i mindste måde letter dit hjerte at sige det, så gør det endelig, men lad mig blot erindre dig om, at en sådan beskyldning lyder forunderligt i din mund, efter at du har tilladt drengene i dit hus at behandle lille Evson og flere andre så skammeligt slet."

Kenrick havde et vredt svar til rede, men i dette øjeblik kom de to anklagede til syne, og Power sagde: "Hys, I to, vi må være

enige nu, det ville være uheldigt, om disse to fyre skulle træffe os i skændsmål. Kenrick, jeg ville ønske –"

"Ja naturligvis, det er altid Kenrick," sagde denne vredt. "Jeg vil slet ikke have noget at gøre med jer," og idet han rejste sig fra sin plads, fo'r han ud af stuen, ret tilfreds med ikke at være nærværende ved en scene, der rimeligvis ville have forringet hans popularitet hos dem, som regnede ham for en undtagelse iblandt monitorerne, som de betragtede som deres naturlige fjender.

Harpour og Tracy havde glædet sig til at lægge en god del uforskammethed og ligegyldighed for dagen imod monitorerne; men da de nu stod foran disse 15 øverste drenge, der hver især var deres overmand, svandt alt deres mod. De slap imidlertid temmelig let. Monitorerne var tilfredse med den triumf, de havde fejret om morgenen, og med det nederlag, som disse fyre havde lidt. Alt, hvad de nu forlangte var, at de skulle beklage det skete, og love, at det ikke skulle gentage sig. Da dette løfte var givet, sendte Power dem bort med nogle gode råd og en alvorlig påmindelse. Han gjorde det med en lethed og indtrængenhed, som aftvang hans kolleger den højeste beundring. Det kunne kun gøres på denne måde, når man havde erhvervet sig en autoritet igennem en pletfri og ædel karakter. Hvad han sagde, gjorde sin virkning. Selv den rå, plumpe Harpour så ikke op, men stod og sparkede mut og tvært til tæppet, som han betragtede, mens den brave kammerat foreholdt ham hans uret. Tracy var mere rørt. Svag og naragtig, som han var, havde han dog spiren i sig til en gentleman; imellem bedre valgte kammerater, ville han have udviklet en

mindre foragtelig karakter. Da Power tav, så han op og sagde uden spor af sin sædvanlige affektation:

"Det gør mig virkelig ondt, at jeg har været med i den historie, jeg ser nu, at jeg har haft uret og beder dig oprigtigt om forladelse. Du kan stole på, at jeg ikke oftere skal indlade mig på slige affærer."

"Tak, Tracy," svarede Walter, "det var talt som en mand. Vi har dog kendt hinanden i flere år nu; det skulle ret glæde mig, om vi kunne komme på en bedre fod med hinanden. Når du blot ville, kunne du gavne skolen."

"Ikke stort, frygter jeg, men jeg vil forsøge."

"Hør ham! Kom, Tracy, lad os give hinanden hånden på det forsæt; gemt er nu glemt," sagde Henderson. "Er du vred på mig, fordi jeg spøgte med dig i morges?"

Han trykkede Hendersons og Walters hånd og Power rakte ham smilende sin, idet han sagde: "Det er aldrig for sent at forbedre sig."

"Nej," svarede Tracy og så til den ene af sine støvler, som han havde for vane at sætte foran den anden.

"Så du, han anvendte din påmindelse på sine støvler?" spurgte Henderson; "der var et hul på den ene, som generede ham."

Således skiltes monitorerne med håb om, at der ville komme lysere dage.

35. Katastrofen

Harpour og de af hans lige, som havde arbejdet på at undergrave disciplinen, som var skolens eneste moralske sikkerhed, følte sig betydeligt flove. Mackworth var blevet fuldstændigt slået af Bliss, og skønt han var lige ved at briste af indædt harme, turde han dog ikke rigtig begynde på noget; Jones var formelig blevet til latter i skolen og fik stadig sendende små hvide hønse- og gåsefjer, hvilket i hans magtesløse vrede gjorde ham halvt afsindig; selv Harpour havde måttet sluge den bitre pille, offentligt at blive ydmyget, og hvad Wilton angik, begyndte han at føle sig temmelig lille. Tracy havde trukket sig tilbage. Efter sammenkomsten med Power havde Harpour skældt ham ud for en vendekåbe, og han havde på sin side udtalt til sine tidligere bundsforvandte, at han beklagede at have taget del i deres ränker, at de ødelagde både dem selv og skolen, og at han for sit vedkommende havde afstedkommet fortræd nok og derfor havde i sinde nu at lade det være nok. Dette bevis på deres aftagende indflydelse ærgrede dem højlig. Harpour truede, og Mackworth sagde de mest bidende og krænkende ting, han kunne finde på, idet han på samme tid efterabede alle Tracys små latterligheder.

Tracy krympede sig derved; der faldt drøje ord, og efter en støjende scene brød Tracy ganske med sit forrige "parti"; efter denne sidste strid talte han ikke mere til dem.

Dr. Lane var nu kommet sig og vendt tilbage til skolen, og man mærkede snart en heldig forandring, da han havde taget tømmerne i sin kraftige hånd. De misbrug, som i hans fraværelse havde fået indpas, blev roligt, men bestemt afskaffet,

og al hang til insubordination blev trængt tilbage med en så urokkelig bestemthed, at der ikke var tale om modsigelse eller modstand. Tingene fik snart et helt andet syn, og hvor ene end Charlie Evson stod blandt noelitterne, begyndte han dog at holde mere af St. Winifred og føle sig bedre til rette der.

Men trods alt dette var de oprørsksindede besluttede på ikke helt at vige, og spejdede efter en gunstig lejlighed til at få Kenrick over på deres side. Kunne de blot sikre sig *ham*, var der godt håb om at kunne gengælde monitorerne og at rive det talrige parti i skolen med sig, som under deres ledelse havde lært at sætte sig op mod al mulig myndighed.

Lejligheden lod ikke vente længe på sig. En smuk eftermiddag kom der en gammel, fattig kone op på legepladsen; hun havde en kurv med småting i, som hun håbede at kunne sælge for at få noget til sit underhold, mens hendes søn var borte på en lang rejse; han var nemlig sømand. Hendes overordentlige sirlighed og stille, agtværdige væsen havde afvundet hende flere af drengenes interesse, og når hun kom op og falbød sine små genstande, som hun selv havde forfærdiget en del af, fandt hun gerne villige købere. Walter kendte hende godt, han havde flere gange besøgt hende og ofte set matrosdrengen, af hvis erhverv hun var meget afhængig. Denne hendes eneste søn havde, som sagt, i lang tid været hjemme fra sine rejser, og da hun manglede det nødvendigste til livsopholdet, greb den stakkels kone til sin kurv og vandrede op til St. Winifred. Charlie havde ofte hørt Walter tale om hende, og det glædede ham at gøre nogle små indkøb hos hende, som efterfulgtes af flere af de andre drenge.

Mens han var beskæftiget med det, så han tydeligt en af noelitterne, som hed Penn, og som helt igennem var en dårlig dreng, stikke hånden ned i den gamle kones kurv, som nu var omringet af en mængde drenge, og tage en lille flaske til sig. Charlie ventede et øjeblik for at se, om han ikke ville betale; men Penn, som troede sig ubemærket, lod den roligt glide ned i sin lomme, og så derefter til med en ganske uskyldig og ligegyldig mine.

Charlies forbitrelse kendte ingen grænser. Han ville næppe tro sine egne øjne; vel vidste han, at nogle få af de værste i skolen, og navnlig enkelte i hans eget hus, ville anse det for en tilgivelig synd. De ville ikke kalde det "at stjæle", men "at stikke til sig", eller i værste tilfælde "at knibe", for at skjule skændigheden under et nyt navn, som der ikke klæbede så frastødende idéforbindelser til, ganske ligesom de benævnede løgn ved "at komme med en historie", hvilket lød mindre stygt. Overhovedet havde de unge noelitter et aldeles spartansk begreb om tyverier, idet de målte strafskyldigheden efter om de blev opdaget eller ej. Men det var ikke lykkedes dem at bibringe Charlie dette begreb; han havde aldrig indladt sig på de sprogforvanskninger, hvorigennem de forandrede den almindelige mening af ordene i overensstemmelse med deres egne tilbøjeligheder; ham forekom denne specielle handling, som Penn udøvede med fuldkommen ugenerthed, ikke alene at være et tyveri, men et tyveri forenet med slethed og mangel på al medlidenhedsfølelse, som gjorde det endnu sortere og mere oprørende. Han kunne og ville ikke lægge bånd på den foragt og afsky, som denne handling indgød ham.

"Penn," udbrød han med høj og oprørt stemme, sikker på, at mange af de andres sympati ville være lige så stærk som hans, "Penn, dit ugudelige uhyre, du har stjålet den flaske essens. Vær så god, fru Hart, De skal i alt fald ikke lide under denne drengs nedrighed og ondskab." Hermed trak han sin sidste halvkrone op, som han tvang hende til at tage som betaling for den stjålne genstand.

Penn blev et øjeblik noget forbløffet over det iltre udbrud af Charlies retfærdige vrede. Havde der kun været noelitter til stede, ville han ikke have brudt sig videre om beskyldningen og sandsynligvis slået den hen i spøg; men han vidste, at der var flere, som så det skete i et helt andet lys, hvorfor han mente, det var sikrest ligefrem at benægte det. Man kunne ikke vente, at han ville gøre sig skrupler ved det; en dreng, som uanfægtet kan "knibe" fra en fattig, gammel kone, betænker sig ikke på at komme med "en historie" for at undgå beskæmmelse.

"Hvad skal alt det spektakel til, din lille tosse? Jeg har ingenting taget."

Charlie blev yderligere forbavset; han formåede næppe at fatte en så fræk løgn, og dog var der ikke tvivl om, at det *var* en løgn.

"Tog du ikke *Eau-de-Cologne*–flasken? Men hvor kan du dog således lyve? Jeg så det jo med mine egne øjne."

"Hvad bryder jeg mig om dig og dine øjne," var det eneste svar Penn værdigede ham.

"Du flyver altid op mod folk som en ung kalkunsk hane, du 'Nejtak'," bemærkede Wilton. "Hvorfor banker du ham ikke, Penn, for hans uforskammethed?"

"Bank ham selv, hvis du har lyst, Ravn; jeg bryder mig ikke en døjt om, hvad han siger."

"Hvad mener du, 'Nejtak', med at beskylde ham for at 'knibe' en ting, når han nægter at have gjort det?" sagde Wilton i en truende tone til Charlie, og da denne lod som han ikke hørte det, påtvang han ham spørgsmålet med et slag på kinden; for Wilton havde gammelt had at afbetale Charlie.

"Jeg talte ikke til *dig*, Wilton; men du skal ikke for intet slå mig; du tvinger mig til at slås mod min vilje," sagde Charlie, idet han gengældte slaget; "du skal ikke sige denne gang som sidst, at jeg søger at undslippe."

Nu påfulgte der en lang og fortvivlet kamp mellem Charlie og Wilton, alt for lang og heftig efter flere af tilskuernes mening. Men da der ikke var nogen bestemt myndighed til stede, ville ingen lægge sig imellem. Da de omtrent var lige stærke, viste ingen af de kæmpende mindste tegn på at give efter, skønt deres ansigter og klæder var helt oversmurte med blod. Til sidst fik Henderson og Whalley, som kom drivende over legepladsen, øje på stimlen, og gik hen for at se, hvad der var på færde.

"Det er et slagsmål," sagde Henderson, "mellem unge Evson og Belial junior; det er mig langt kærere at se dem som uvenner end det modsatte."

"Det har du ret i, Flip; men det er øjensynligt, at kampen har varet tilstrækkelig længe for begge parter. Du er monitor – kan du ikke se til at få dem skilt ad og forsonet?"

"Hej, stop engang, kammerater," råbte Henderson, idet han banede sig vej gennem trængslen. "Hvad skal det spektakel til? Lad os høre, hvad det drejer sig om."

"Det er en ærlig kamp," udbrød flere; "du har ingen ret til at standse den."

"Jeg vil ikke standse den, med mindre der er grund til det, skønt jeg antager, den har varet længe nok. Hvorledes begyndte det?"

"'Nejtak' beskyldte Penn for –"

"Hvem er 'Nejtak'?" spurgte Whalley.

"Unge Evson der," sagde Mackworth tvært, "beskyldte Penn for at have 'knebet' en flaske *Eau-de-Cologne* af den gamle kones kurv; derefter var han uforskammet, hvorfor Wilton ville tugte ham."

"Hvilket tilsyneladende ikke lykkedes ham," bemærkede Whalley; "men lad det nu være nok, og ræk hinanden hånden."

Efter et øjebliks betænkning rakte Charlie åbent sin hånd frem; men Wilton indvendte: "Han havde ingen ret til falskelig at anklage en noelit."

"Det var ikke falskelig!" råbte Charlie; "jeg så ham tage den, og det var lumpent."

"Savner De en af Deres flasker, fru Hart?" spurgte Whalley.

"Ja, det gør jeg; men nu, da den unge hr. Evson har betalt den, ønsker jeg blot, de vil holde op at strides om det."

"Meget vel, min gode kone," sagde Henderson, "der har De lidt" (han gav hende en shilling), "og for fremtiden håber jeg ingen vil opføre sig så slet mod Dem; det er bedst, De nu går. Hør Penn, siden du ikke har taget flasken, har du naturligvis ikke noget imod at blive undersøgt?"

"Det vil nok sige, at jeg *skal* det," sagde Penn, og rykkede uroligt til siden i håb om måske at blive af med den ulykkelige flaske, som nu brændte ham i lommen.

"Stop, min ven," udbrød Whalley og greb ham i kraven, "ingen udflugter, om jeg må bede."

"Hvem pokker giver dig ret til at undersøge mig?" spurgte Penn i forgæves anstrengelse for at slippe fri for Whalleys håndtag. "Finder I jer i, at han undersøger mig, kammerater?"

Alles opmærksomhed vendte sig nu fra kampen, som derfor blev uafgjort, og drengene, navnlig noelitterne, samlede sig oprørte omkring Henderson og Whalley, for om muligt at hindre dem i at undersøge Penn. Imidlertid kom mange andre drenge til, som så, at der var noget på færde, indtil størstedelen af skolen var forsamlet, mens Whalley stadig holdt Penn fast, og Henderson passede på, at han ingen puds spillede dem, og noelitterne råbte højt imod den formentlige krænkelse af deres rettigheder.

Kenrick var også kommet til, og da adskillige bad ham at holde med sit eget hus og ikke tillade, at Penn blev undersøgt, arbejdede han sig selv op til vrede, og idet han trængte ind i kredsen, sagde han højt: "I har ingen ret til at undersøge ham, I må ikke gøre det."

"Her er skoleduksen, lad ham afgøre det," sagde Henderson, da Power og Walter nærmede sig. "Fremstil sagen for ham, Kenrick."

"Sagen er kun ganske simpelt den, at der er blevet taget en flaske essens fra fru Hart, og Penn kan – lige så lidt som jeg – indse, af hvad grund han derfor skal undersøges."

"Du har ikke omtalt det ubetydelige, påfølgende faktum, at unge Evson siger, han *så* Penn tage den."

"Men hvad har du dog haft for, Charlie?" spurgte Walter forskrækket, da han fik øje på sin broders forslåede, blodige

ansigt.

"Det var kun et slagsmål," svarede Charlie; "det kunne ikke være andet, Walter; Wilton slog mig, fordi jeg sagde, Penn havde taget flasken."

"Er du aldeles sikker på, at du så ham gøre det?"

"Ja, jeg kunne ikke godt tage fejl."

"Nu vel, så er det klart, at Penn må undersøges," gentog Walter.

"Men hør lidt," sagde Power, "vi griber ikke sagen rigtigt an; jeg er vis på, at hvis vi roligt beder Penn være så god at vende sine lommer for os, gør han det gerne."

"Nej, jeg gør ikke," sagde Penn arrigt.

"Da Kenrick har taget parti for dig, spørger jeg så, om du vil lade ham eller mig privat undersøge dig?"

"Nej!"

"Så gør du det, Henderson!"

Der mærkedes en pludselig bevægelse mellem drengene, som om de ville forhindre det; men før man kunne foretage noget, havde Henderson grebet Penn om begge håndled, og Whalley trukket en lille, dekoreret *Eau-de-Cologne*-flaske op af hans højre lomme, og holdt den i vejret. Dette afgjorte bevis fremkaldte et øjebliks fuldkommen tavshed i den larmende mængde, hvorefter Power sagde:

"Penn, du er blevet overbevist om at have løjet og stjålet. Hvad skal der blive af St. Winifred, når drengene bærer sig således ad? På hvad måde skal jeg straffe ham?" henvendte han sig til nogle af monitorerne.

"Med pisk, straks her på stedet, *flagrante delicto*," sagde Walter. "Flere af de yngre drenge trænger til at få et eksempel

statueret."

"Jeg tror, du har ret. Symes, hent mig spanskrøret."

"Du rører ham ikke!" råbte Kenrick; "for det første havde du ingen ret til at undersøge ham."

"Jeg banker ham ikke desto mindre, Kenrick. Er der nogen, som vil hindre mig i det?"

"Ja, vi vil," skreg flere stemmer, iblandt hvilke Harpours og Mackworths var fremherskende.

"Vil I hindre det med magt?"

"Ja!"

"Og du tilskynder det, Kenrick?"

"Ja vist gør jeg," sagde Kenrick, som havde mistet al sin selvbeherskelse.

"Men jeg må nu alligevel banke ham; det er slet og ret min pligt."

"Og jeg råder enhver til at holde sig udenfor det," faldt Walter ind; "for det må og skal ske."

"Harpour," sagde Franklin, "husk på, at det øjeblik du bruger magt, er jeg en af dine modstandere."

"Og jeg med," udbrød Bliss, idet han stillede sig lige over for Power, og hans udsagn blev gentaget af Eden, Cradock, Anthony og flere andre – heriblandt Tracy – som alle samlede sig omkring monitorerne og dannede en sikker front.

Symes bragte spanskrøret. Power greb det, og en af de andre monitorer holdt Penn fast ved begge håndled. Ved det første slag rykkede nogle af de største 5. klasses drenge fremad; men de blev hurtigt kastet tilbage uden at have kunnet bryde linjen, mens Harpour faldt så lang han var for et stød, Franklin bibragte ham. Kenrick var med blandt dem, som trængte frem;

men til hans overraskelse og skam greb Walter, som var den stærkeste af de to, ham fat i skulderen, holdt ham tilbage, og sagde dæmpet, men aldeles bestemt: "Undskyld at jeg bærer mig således ad, Kenrick; men du kunne ellers let komme til at fortryde det, og jeg tror, at du senere vil takke mig."

Kenrick var overvældet, og han holdt straks inde. Det var de første og eneste ord, Walter havde talt til ham, og første gang han havde berørt ham i næsten tre år. Trods al den forhånelse, bagtalelse og modstand, Walter havde mødt fra Kenricks side, følte denne dog godt, at det var forstandige ord, ligesom selve handlingen fremkaldt af virkelig venlighed. Han svarede intet, men vendte sig hurtigt bort og forlod kampppladsen.

Striden havde kun varet et øjeblik, og var allerede fuldkommen tilbagevist; det var der ikke mindste tvivl om, lige så lidt som om det faktum, at de, som stod på rettens side, både i tal og styrke overgik oprørerne. Power gav Penn en alvorlig afbankning. Det dristige og uhørte forsøg på at sætte sig op imod det, afgav, ved fuldkomment at være mislykket, endnu et bevis for, at tingene vendte sig, og at monitorernes bestræbelser for at indføre en bedre tone og ånd blandt de yngre drenge mere og mere trængte igennem.

Endog noelitterne begyndte at forbedre sig; i dette fordærvede hus havde en eneste lille ny dreng med held trodset en gennemført modstand af alt godt, og havde ved sin retsindige tænkemåde og sit mod vundet andre over på rettens side og besejret et helt slæng af langt ældre, dygtigere og stærkere drenge end han selv.

På denne måde blev Harpour, Mackworth og Jones efterhånden mere og mere indskrænkede til deres eget dårlige

selskab. De måtte erklære sig for overvundne, og fra nu af overlod de skolen til, så godt den kunne, at forvinde følgerne af deres skadelige indflydelse.

Blandt andre måder at trøste sig på – for man skyede dem nu almindeligt – aftalte de at gå til Dan og få en "souper". En dag, forinden de sidst omtalte begivenheder, havde Power set dem gå derind. Han havde ladet dem kalde og foreholdt dem, hvor strengt det var forbudt, hvilken dårlig person Dan var, og hvor fordærvelige slige besøg i hans hus var. De vidste nu godt, at hvis han angav dem, ville de straks blive bortvist, hvorfor de indstændigt bad ham lade det gå hen for denne gang, så meget mere, som de ikke kunne tro, at nogen monitor ville anklage dem, *da Kenrick, lige siden han var blevet monitor, altid fulgte med dem derhen*. Sørgeligt berørt ved at høre dette, bestemte Power af den grund ikke at angive dem, på den betingelse, som han meddelte de andre monitorer og særlig fremhævede til Kenrick, at de ikke igen ville gøre sig skyldig deri. Dette løfte brød de dristigt, gjorte trygge ved, at Dans hytte lå på et så ensomt og afsides sted af strandbredden, hvor sjældent de andre drenge kom, og hvor der var ringe sandsynlighed for, at de ville blive set, hvis de passede at gå ind ad den bageste låge. Men omtrent en uges tid efter Penns afstraffelse strejfede Walter med Charlie og Eden omkring i nærheden af hytten, og da han var kravlet lidt op på en af højderne for at plukke en gulkornet valmue til Eden, der havde fået smag for botanik, så han dem gå ind ad Dans dør – som det forekom ham – fulgt af lille Wilton. I samme nu, han fik øje på dem, havde den fjerde dreng, som opdagede Walter på hans høje punkt, taget benene med sig og var kravlet ind imellem klipperne. Walter hverken kunne eller

ville indhente ham, og da han egentlig mindre havde *set* Wilton end følt sig overbevist om, at det var ham, angav han kun Harpour, Mackworth og Jones til dr. Lane, men lod samtidig Wilton kalde til sig for at meddele ham sin mistanke og give ham en alvorlig advarsel.

Dr. Lane havde med al god grund flere gange erklæret, at han ville udvise enhver dreng, der havde noget med den slyngel Dan at gøre. Det var ikke sandsynligt, at han i noget som helst tilfælde ville frafalde det, og endnu mindre for de drenges skyld, hvis hele skolegang havde været så uhæderlig og forkastelig som disse tre overtræderes. De blev offentligt udviste uden nåde og uden opsættelse; de medtog som de ærligt fortjente, omtrent hele skolens foragt, ja næsten forbandelse.

Under deres forhør hos rektor, havde Jones med karakteristisk ondskab sagt, "at han ikke troede der var noget ondt i at gå til Dan, fordi Kenrick, som var monitor, også gjorde det." Dr. Lane havde aldeles afvisende bragt ham til tavshed med den bemærkning, "at han intet ville vinde ved at gøre sig til anklager"; men da dr. Lane gennem famulus altid temmelig nøje vidste, hvad der gik for sig, havde han årsag til at antage, ja endog til at vide, at hvad Jones sagde i dette tilfælde var sandt. Han vidste også fra anden side, hvor dårlig Kenricks hele øvrige færd var, og hvor stor del han havde taget i de føromtalte demonstrationer. Ikke så snart var derfor Harpour, Jones og Mackworth bandlyst fra St. Winifred, førend han sendte bud efter Kenrick og gav ham en så drøj og alvorlig irettesættelse, at Kenrick ikke hele sit liv glemte den. Efter at have bebrejdet ham hans mange dårskaber og mangel på fasthed, som havde

forspildt ham den agtelse og godhed, som han (dr. Lane) tidligere havde for ham, udpegede han til sidst, hvorledes Kenrick bortødslede sin skoletid, og hvor lidet hans kundskaber og dygtighed formåede at erstatte hans brud på pligt og ære. "Og af alle disse grunde, Kenrick," sluttede dr. Lane, "har jeg alvorlig tænkt over, om jeg ikke burde afsætte dig fra din stilling som monitor og chef for et hus. Det ville være strengt handlet, men ikke strengere end du fortjener. Det eneste, som afholder mig derfra, er et inderligt ønske og håb om, at du vil forbedre dig, at bevidstheden om, at man endnu har nogen tillid til dig, vil formå dig til at blive den værdig og til at genvinde vor gode mening. Jeg vil derfor indskrænke mig til at flytte dig fra din nuværende plads til *den laveste* blandt monitorerne, et kendeligt bevis på min misfornøjelse, som jeg er vis på, du vil indse er retfærdigt; jeg må også fratage dig din myndighed som den styrende i huset – en stilling, som jeg beklager, du så sørgeligt har misbrugt. Jeg vil indsætte Whalley i dit sted, da ingen af de andre monitorer godt kan undværes. Han er altså fra nu af chef for hr. Noels hus, og du må indtil videre underkaste dig hans autoritet, som jeg håber, du ikke prøver at sætte dig op imod."

Fuld af bitterhed hang Kenrick med hovedet og tav stille. At kende dr. Lane var det samme som at elske og ære ham, og denne stakkels faderløse dreng var virkelig bedrøvet over at have pådraget sig hans vrede.

Doktoren vedblev: "Jeg vil nødig lade dig gå, Kenrick, uden at tilføje et venligt ord. Du ved, min kære dreng, at dit ve og vel ret varmt ligger mig på sinde, og at der var en tid, da jeg havde meget til overs for dig; jeg håber af hjertet, at den må komme tilbage. Søg at anvende din tid bedre, husk at du er monitor, og

at mange andres velfærd i ikke ringe grad beror på, hvor samvittighedsfuldt du opfylder dine forpligtelser; stands på en løbebane, som hurtigt fører til fordærvelse, og tak din Gud, Kenrick, at du virkelig ikke er blevet udvist som de tre andre drenge, men at du endnu har tid og lejlighed til at forbedre dig og til at genvinde det gode omdømme, du en gang nød."

Kenrick følte sig ubeskrivelig nedværdiget ved at måtte afgive sin myndighed til en 5. klasses dreng og blive sat nederst blandt monitorerne; men der forestod ham en langt bitrere ydmygelse. Før samtalen med dr. Lane havde han fået anmodning om at give møde i 6. klasse, hvortil han med et anstrøg af sit gamle hovmod havde svaret: "Sig dem, at jeg møder ikke!" Efter at have forladt doktoren var han næppe nået til sit eget værelse, før Henderson trådte ind med en alvorligt ansigt, og sagde, idet han overrakte ham et stykke sammenlagt papir: "Det gør mig ondt, Kenrick, at være overbringer af dette." Ved at åbne det, fandt Kenrick, at der i monitormødet, man havde sat ham i stævne til, var blevet udtalt enstemmig dadel over hans opsætsighed mod hans kolleger og over den dårlige rolle, han havde spille i optrinnet med Penn ved at forsøge på at ville tvinge dem ved magt. Dokumentet sluttede således: "Skønt meget mod vor vilje ser vi os derfor nødsaget til at gøre det usædvanlige skridt at indføre dette dadlende votum imod den fjerde monitor, Kenrick, i monitorbogen, i anledning af det dårlige eksempel, han har givet, og den ubodelige skade, han har gjort, ved samtidig at modarbejde vor indflydelse og krænke de første betingelser, hans egen myndighed er blevet ham overdraget under; dette gør vi ikke i øjeblikkets vrede, men kun i det faste, inderlige håb, at denne hans kollegers

enstemmige fordømmelse af hans adfærd må bevirke en tilbagevenden til, hvad der er ret og pligt."

Underneden fandtes alle monitorernes navne – dog nej; ved at kaste blikket over dem så Kenrick, at et navn manglede, nemlig Walter Evsons. Det var øjensynligt ikke, fordi Walter *misbilligede* det ovennævnte skridt; havde det været tilfældet, vidste Kenrick, at Walters navn ville havde stået bagefter som formel indsigelse. Nej, Kenrick følte, at dette navn var udeladt af de samme fine og smukke hensyn, som havde udmærket Walters hele optræden lige siden deres sørgelige uenighed.

Kenrick skønnede højlig på denne fine følelse, og hans øjne fyldtes med tårer. Wilton, som var temmelig kuet af de senere begivenheder, var netop ene med ham i værelset, og skønt Kenrick trængte til at udtale sig om den vanære, som så tungt var kommet over ham, og længtes efter at få råd og finde lidt sympati, havde han slet ikke lyst til at meddele sig til Wilton. Der var noget ved denne dreng, som tiltrak ham; men der hverken var eller kunne være nogen egentlig sympati imellem dem.

"Ken," sagde Wilton; "husker du, at du en gang beskyldte mig for at græde krokodilletårer? Hvad er krokodilletårer; det har jeg længe villet spørge dig om."

"Det er en slags talemåde, Ravn, som betegner forstilte tårer; det var stygt af mig at sige, synes du ikke? Herodot beretter noget om krokodillerne; måske han kan forklare os det. Jeg skulle slå det efter, hvis jeg havde min Herodot her; men den er gået tabt for omtrent tre år siden."

Ved et af disse underlige sammentræf, som i bøger forekommer usandsynlige, men som man ofte ser i det daglige

liv, trådte Tracy just ind med den mistede Herodot i hånden og sagde:

"Kenrick, da jeg støvede rundt i det store bogskab i skolestuen efter en forlagt bog, fandt jeg denne Herodot med dit navn i, som jeg her bringer dig."

"Det var som pokker!" udbrød Wilton, "når man taler om –"

"Herodot, er han der," tilføjede Kenrick, "det er ganske besynderligt. At det er min, er sikkert nok. Jeg mistede den, som jeg lige har fortalt Wilton, for jeg ved ikke hvor længe siden. Nu skal jeg finde dig, Ravn, alt hvad han siger om krokodillerne."

"Må jeg sige dig noget, inden du gør det?" spurgte Tracy. "Jeg har ønsket at finde en lejlighed til at tale med dig."

"Jeg er til din tjeneste."

"Vil du komme lidt ud i gården?" spurgte Tracy og kastede et blik på Wilton.

"Gener jer ikke for mig," bemærkede Wilton, "jeg går min vej."

"Det skal kun var et øjeblik, så kan du komme ind igen. Hvad jeg ville sige, Kenrick, er følgende, og det er skammeligt, at jeg ikke har gjort det før; men nu indser jeg, at jeg har været et ynkeligt redskab i disse fyres hænder. Du ved, at Jones indbildte dig, at Evson havde meddelt ham alt om dine familieanliggender, om ponyvognen og meget andet," sagde Tracy hurtigt for at komme over dette ubehagelige emne.

"Ja vist," udbrød Kenrick utålmodigt.

"Nuvel, men han har aldrig nævnet det; det har jeg ofte hørt Jones tilstå med egen mund."

"Hvorledes skal jeg mere kunne tro på den ene af hans løgne end på den anden. Jeg tror ikke, den dreng kan åbne sin mund

uden at lyve. Hvorledes kunne Jones ellers vide besked om det? Der er kun én, som kan have sagt det til ham, og det er Evson, og Evson *må* have løjet for mig, da han påstod kun at have omtalt det til Power."

"Jeg tror ikke, at Evson nogen sinde i sit liv har sagt usandhed," indvendte Tracy. "Men jeg kan give dig forklaring på det hele; Jones var nemlig i samme tog som Evson, han så jer køre hjem sammen, og da han opholdt sig i Littleton, som ligger i nærheden af dit hjem, har han der hørt om alle dine forhold. Det har jeg fra ham selv."

"Den sorte sjæl!" var alt, hvad Kenrick kunne få frem, mens han i heftig bevægelse fo'r op og ned i stuen. "Å, Tracy, hvor har jeg dog været en dåre og en usling!"

"Det har jeg med," faldt Tracy ind; "men jeg angrer det og håber at kunne forbedre mig. Bedre sent end aldrig. Farvel, Kenrick."

Da Wilton et kvarters tid efter kom tilbage, fandt han Kenricks opmærksomhed fængslet af en seddel, han holdt i hånden, og som han lod til at læse med hele sin sjæl. Han var så optaget, at ikke engang Wiltons indtræden forstyrrede ham. I håb om at lede sine sørgelige tanker i en anden retning, var Kenrick begyndt at gennemblade sin Herodot for at finde beskrivelsen af krokodillerne, og havde derved fundet en gammel billet, adresseret til ham selv. Det var som om sørgelige tanker den dag ikke ville slippe ham; hvor godt kendte han ikke denne håndskrift, som nu var lidt forandret ved at være blevet fastere, men som dog den gang allerede var en god barnehånd. Han åbnede hurtigt billetten, som var dateret tre år tilbage, og underskrevet "Walter Evson". Det var den for længst bortkomne

seddel, hvori Walter, efter flere gange at være blevet afvist, åbent, ja indstændigt, bad om tilgivelse for sin formentlige fejl og om snarlig forsoning; selvsamme billet, som Walter måtte tro, Kenrick havde modtaget, men ingen notits taget af; han antog derfor, at der ikke var mere håb om fornyelse af deres venskab. Kenrick blev slået af tanken om, hvor aldeles forskellig en stor del af hans skoleliv ville have været, var denne seddel blot kommet ham i hænde.

Alt stod nu klart for ham – hans ilsindethed, hans forhastede og forkerte slutninger, hans tåbelige skinsyge, hans ubøjelige stolthed, hans hurtige tilbagegang, al den fortræd han havde gjort, alle de dårskaber han havde begået, og al den tid, han havde spildt. Beskæmmet og ringeagtet, som han var af de bedste drenge i skolen, enstemmigt domfældet af sine jævnlige, opgivet af de lærere, hvis mening han satte pris på, i vildfarelse fra først til sidst følte han sig nu nedbøjet og overvundet, og til Wiltons forbavselse lagde han hovedet ned i sine hænder uden at sige et ord og brast i gråd. Havde hans samvittighed ikke vidnet imod ham, kunne han have båret alt; men når den træder op som vor fjende, er der ingen udsigt til fred i sjælen. Ulykkelig og selvanklaget sad Kenrick der; han havde gjort sin ven og sine kammerater uret, dog mest af alle sig selv, for som digteren siger:

"Den, som foruretter sin ven, handler værst mod sig selv og fører bestandig en hemmelig domstol med i sit bryst. Selv er han dommer og jury, og selv er han den anklagede og strafskyldige, som drager sit liv ned mod fordærvelsen. [Note 24)]"

Note 24: **Den som foruretter sin ven,** etc.: Fra Alfred Tennyson: *Enoch Arden*. *Red.anm.*

36. I dybet

Det kan synes forunderligt, at Kenrick ikke straks, mens hans hjerte var blødgjort, og hans uret stod klar for ham, gik til Walter, sagde ham, at han vidste alt, havde fået hans brev og ønskede for sin egen skyld at indtage sin gamle plads i hans hjerte. Kenrick ville også sikkert havde gjort det, om hans sind ikke havde været nedtrykt og han selv følt sig forstødt; men som det nu var, holdt han ikke af at nærme sig, hans venskab var ingen anbefaling og ingen til fornøjelse; under alle omstændigheder ville det se ud, som om han forandrede sine anskuelser snarere af egennyttige bevæggrunde end af overbevisning eller ædelmodig indskydelse. Han betragtede også bristet venskab som spildt vand, det kunne ikke tages op igen. Det var en brudt tråd, hvor sammenføjningen altid ville ses. Således gik tingene deres vante gang. Kun Kenrick var forandret til det bedre. Han bar sin straf roligt og mandigt, tog sin plads uden knurren under Henderson nederst blandt monitorerne, og forsøgte ikke ved noget som helst skryderi at skjule, hvor ydmyget han følte sig. Han hjalp Whalley, så godt han kunne, med at holde styr på noelitterne og med lidt efter lidt at bringe dem tilbage til et bedre tankesæt. Mest forandret var han dog lige over for Walter. Hidindtil var han gået ud på at stå op imod ham ved enhver lejlighed. Hvis Walter hyldede en mening i et møde, var det tilstrækkelig grund for Kenrick til at understøtte den modsatte, og havde Walter i deres diskussionsklub set en sag fra den ene side, drog Kenrick den logiske slutning, at det var hans pligt, hvad så end hans overbevisning var, at se den fra den modsatte, og bruge al sin

veltalenhed, og den var stor, til at gøre Walters beviser og påstande så latterlige som muligt. Al den dårskab og bitterhed var nu forbi, og al hans påtagne brovten fra nu af glemt. Den næste gang, de var i møde sammen, sluttede han sig til Walters mening; han talte ikke længere på sin flotte måde, men alvorligt og indtrængende, og omtalte Walters tale bifaldende, ja endog med agtelse. Enhver lagde mærke til og glædede sig over denne forandring, men ingen mere end Walter Evson og Power.

Ken sluttede med disse ord: "Jeg vil gribe lejligheden, nu da jeg ser, at kun 6. klasse er til stede, til at opfylde en pligt imod jer, hvor svært det end falder mig. Det er jer alle bekendt, at jeg har pådraget mig en enstemmig klage fra mine kolleger – ja, jeg siger enstemmig, skønt der af et hensyn, som jeg er taknemmelig over endnu at kunne påskønne, manglede en" – ordet ven svævede ham på læben, men hans beskedenhed forandrede det til – "monitors navn blandt underskrifterne. Kolleger! Jeg holder ikke af offentlige erklæringer og genkaldelser, men jeg vil blot uden omsvøb sige jer, at jeg føler, jeres dom over mig var retfærdig." Han fortsatte med usikker stemme: "Jeg har længe levet i en sørgelig vildfarelse og handlet dårligt og uretfærdigt; for dette beder jeg jer om tilgivelse, og specielt dem, som særligt har lidt under det. Jeres klage sluttede med et venligt ønske; jeg ser mig ikke i stand til at tale mere nu, kun det ene må jeg sige, at jeg af ganske hjerte slutter mig til jeres ønske og håber, at det om kort tid må lykkes mig at genvinde jeres tillid og agtelse og udslette beviset for jeres misfornøjelse med mig af protokollen."

Enhver tilstedeværende forstod den kamp, som hos den stolte Kenrick var gået forud for denne bekendelse. De lyttede

til i stor spænding, og da han satte sig ned, hilste de ham med bifald, der viste ham, hvor rede de var til at forliges med ham. Mange kom hen til ham og trykkede hans hånd med varme.

"Kammerater!" begyndte Power og rejste sig, "jeg er vis på, at vi alle føler, at de udtalelser, som vi netop har hørt, gør taleren ære. Vor klage i monitorernes protokol ligger opslået foran mig, men efter hvad vi har været vidne til, er det unødvendigt, at dette blad bliver der en dag længere. Jeg tillader mig at foreslå, at vi river det ud."

"Og jeg stiller det samme forslag," sagde Henderson og sprang op samtidig med flere andre. "Kenrick – lad mig ved denne lejlighed bryde vore almindelige former og kalde dig ved navn – tro mig, skønt jeg ofte har været imod dig, er der ingen gladere end jeg ved at ønske dig velkommen igen som ven; jeg håber, at du snart vil blive, hvad du er så skikket til at være: vor største støtte og tillige vor forenings bedste prydelse." Han rakte hånden ud; Kenrick greb den skyndsomt og hviskede med et suk: "Ak, Flip, gid vi aldrig var blevet skilt!"

Forslaget gik enstemmigt igennem, og Power rev bladet ud og kastede det i ilden. Fra nu af dagedes det atter for Kenrick; over tyve gange troede Walter, at Kenrick ville tale til ham, hans væsen var så forandret; men skønt al modvilje var veget fra hans sind og havde givet plads for hans gamle, uforlignelige kærlighed, så opsatte han dog forsoningen, indtil han nogenlunde havde indtaget sin gamle stilling og kunne møde Walter under lige forhold.

Kort tid efter mødte han en vanskelighed, en følge af hans tidligere misgreb, som stillede ham under forhold, der

udfordrede hele hans karakterstyrke, men også til fulde beviste hans angers oprigtighed.

Efter at Mackworth var blevet jaget ud af skolen, og Whalley havde fået regimentet, var tilstanden betydeligt forbedret iblandt noelitterne. Charlie Evson, som Kenrick nu ved enhver lejlighed tog sig af, var i langt højere grad de små drenges yndling end Wilton. Der var nu en ende på aftengilder, rygeselskaber og alle små vedtagne løgne. Men netop som huset begyndte at fæstne sin grundvold igen, blev det sat i forfærdelse ved en fortsat række små tyverier.

Pengene forsvandt fra drengenes trøjelommer, efter at de var gået i seng; fra legetøjskasserne, der sjældent var forsynede med forsvarlige låse, fra pultene i skolestuerne, fra sovesalene og fra flere studereværelser. Intet kunne lede på spor efter forbryderen, hvorfor mistanken faldt på en ny dreng, lille Elgood. Flere sammenstødende omstændigheder syntes at pege på ham, og der ymtedes om i kroge, ingen vidste hvorfra det kom, at han var den skyldige. Der blev på mange måder givet ham vink. Små lapper papir med "Du skal ikke stjæle", eller "Tyve og røvere skal ikke arve Guds rige", blev lagt i hans bøger eller hvor man antog, at han ville finde dem, og når sagen kom på bane iagttog man ham altid nøje. Resultatet talte imod ham, for Elgood var en nervøs, frygtsom dreng; hans uro blev opført som bevis imod ham. Til sidst forsvandt 1½ pund sterling fra Whalleys værelse; da Elgood var hans "fag" og altså stadig havde adgang til stuen, og da han tillige med lethed kunne vide, både at Whalley havde penge, samt hvor han gemte dem, blev mistanken herved bestyrket. Drengene sprang, med deres tankeløse hast, straks til den slutning: Han må være tyven!

Huset var i oprør. Skønt en og anden iblandt dem, Penn f.eks., ikke havde gjort sig nogen samvittighed af nu og da at rapse bagateller fra handlende, så var der dog ikke en – ikke en gang Penn – som ikke nu brændemærkede det at stjæle fra kammerater som lavt og foragteligt. Drengene følte, det var en plet, som blev sat på deres hus, og det netop nu, da det var dem magtpåliggende at hæve dets ry. Alle følte sig ilde berørt og var opsat på at finde og angive tyven.

Til sidst blev mistanken mod Elgood så almindelig, at Ken, Whalley og Bliss fandt, at de skyldte Elgood at forhøre ham. Efter te forsamledes alle i skolestuen. Elgood blev ført frem og offentligt beskyldt for at have begået tyverierne. Wilton rådede ham i en truende tone til straks at bekende. Den stakkels dreng tabte rent hovedet af skræk. Han blev rød, græd, svarede usammenhængende; men tilstå sin skyld kunne intet bevæge ham til, tværtimod svor han igennem suk og gråd på sin uskyldighed.

"Ja, når han vedbliver at nægte, forekommer det mig, at vi ikke kan komme videre med ham," sagde Kenrick; "men jeg er bange for, at du ikke har ganske rent mel i posen, Elgood, siden alle er enige om at mistænke dig."

"Oh, Kenrick, tro mig, jeg er uskyldig," jamrede Elgood, "jeg har intet taget! Jeg vil hellere skrive ti gange hjem efter pengene end at blive mistænkt."

"Det vil jo enhver, din tosse!" bemærkede Wilton.

"Tal ikke i den tone til ham," sagde Whalley, "det er ikke måden at få sandheden ud af ham. Elgood, jeg ville have troet på din uskyldighed, hvis din opførsel ikke var så besynderlig."

"Må jeg tale?" spurgte en beskeden stemme. Det var Charlie Evson.

"Ja vist," opmuntrede Kenrick.

"Jeg tror, han har sagt jer sandheden, at han er uskyldig."

"Og hvorfor tror du det?" spurgte Whalley.

"Fordi jeg har udspurgt ham, da vi var alene; når I skræmmer ham, bliver han forvirret og modsiger sig selv; skinnet er imod ham, men han kan forklare alt, når I spørger ham roligt og venligt."

"Bah! Hvem har skræmt ham?" spurgte Wilton.

"Ti stille, Wilton," bød Whalley. "Charlie, vil du forhøre ham?"

"Med fornøjelse," svarede Charlie, gik hen og satte sig på den pult ved hvilken Elgood stod, tog ham om halsen og spurgte: "Vil du nu sige foran os alle, hvad du fortalte mig i morges?"

"Ja," svarede Elgood ivrigt, og hans hele væsen var som forandret nu, da han havde en ven ved siden.

"Nå, hvorledes hænger det så sammen med dine udgifter i den sidste tid?" spurgte Charlie med et smil. "For en måned siden var du ikke ved muffen, ved du!"

"Nej, men så fik jeg en stor foræring – det vil sige, stor for mig – min fader sendte mig et helt pund til min fødselsdag, og min broder og min tante sendte mig også hver et pund."

"Jeg kan indestå for sandheden af det," sagde Charlie, "for jeg gik selv med min broder på posthuset den aften og forhørte. Elgood havde ganske rigtigt fået tre pengebreve, og nu, Elgood, tør du betro mig din pung?"

"Ja, jeg tør, vær så god," og Elgood trak nok så fornøjet sin pung frem, som om han havde været alene med Charlie.

"Pas nu på, for nu plyndrer jeg den! Ah! Ha! Hvad har vi her? Hvad for noget! En hel sovereign og 8 shillings! Det ser mistænkeligt ud, gør det ikke?" spurgte Charlie skælmsk.

"Nej," lo Elgood, "du var selv med, da jeg købte min pult til 18 shillings og det øvrige, der mangler."

"Det er ganske rigtigt," sagde Charlie; "Elgood og jeg har i morges gjort regnskab for de andre ting, vi har købt. Det beløber sig til 14 shillings. Jeg ved, det forholder sig således, for da jeg ikke ville, at Elgood skulle mistænkes, fulgte Walter og jeg med ham i butikker. Det meste blev givet ud hos Coles" – her blev en almindelig latter, da Coles var drengenes slikbod.

"Altså: 1 pund 8 shillings plus 18 shillings + 14 shillings udgør 3 pund [Note 25)], som er den sum, Elgood har fået hjemmefra. Er det ikke klart?"

"Så klart som dagen," sagde Bliss, "og du er en lille knop, Evson; det er latterligt at mistænke ham længere."

Wilton mumlede noget om, at Elgood var Whalleys "dreng".

"Fy, skam dig, Ravn!" udbrød Kenrick; "der er ingen grund til længere at mistænke Elgood."

"Men det er mig om at gøre at få gerningsmanden opdaget for husets æres skyld," svarede Wilton på denne tredje tilrettevisning med et slesk blik.

"Det er sandt, jeg har glemt et spørgsmål," faldt Charlie ind; "Whalley, hvornår savnede du dine penge?"

"Kl. 4 havde jeg dem, og da jeg kom igen fra te var de borte."

"Godt, så er alt i sin orden!" udbrød Charlie fornøjet; "for i den tid sad Elgood sammen med mig i Walters værelse og læste lektier. Er han nu frikendt?"

"Fuldstændig!" råbte flere stemmer.

"Vi takker dig alle for at have bragt denne sag på det rene, kære Charlie," sagde Whalley; "men da det nu har vist sig, at Elgood *ikke* er tyven, hvem er det da? Det må være os alle om at gøre, at opdage ham."

"Det både vil og skal vi," sagde Bliss, "han er sandsynligvis her. Hvem er det?" spurgte han og så omkring sig. "Nå, jeg misunder ham ikke hans følelser, hvem han så er."

Mødet hævedes, og Kenrick gik med Whalley til dennes værelse for at aftale, hvad videre forholdsregler de havde at tage.

"Har du nogen mistanke, Whalley?" spurgte han.

"Ikke den fjerneste! Har du? Nej? Nå, hvad skal vi så gøre?"

"Tyven kommer rimeligvis ikke mere til dit værelse, næste gang prøver han vel sin lykke hos mig. Hvad om vi nu mærkede en mønt og lagde den i min 'hemmelige' skuffe. Det er rigtignok en blodig satire at kalde den skuffe 'hemmelig', da enhver ved, hvor den er."

"Godt, videre."

"Ja, du ved, det er gerne, når drengene får en fridag, at pengene forsvinder. Jeg er bange for, at skælmen, hvem han så er, har fået smag på dem og søger dem lige så sikkert, som fluen søger syltekrukken. Få alen fra mit værelse er skoleskabet, hvad om du, jeg og nogle få til, skiftedes til på fridagene at stå vagt der imellem navneopråb og te."

"Jeg forstår dig; det bliver pokkers ubehageligt, men det får at være; jeg vil gøre begyndelsen. Sig mig, er døren ikke i reglen aflåset?"

"Jo, så meget desto bedre; vi kan let få den op, og tyven vil ikke vente et baghold derfra. Vi *må* finde ham, det skylder vi de

uskyldige og husets ære."

"Lad gå, jeg skjuler mig der i morgen. Hvad siger du om Evson, Ken? Er han ikke en kærnekarl? Hvor mesterligt fik han ikke Elgood frikendt; han gav os alle en lære."

"Ja," svarede Kenrick, "han er Walter op ad dage, akkurat hvad han var, da han kom."

"Siger *du* det?" spurgte Whalley smilende og trak øjenbrynene i vejret.

"Ja, jeg gør," svarede Kenrick vemodigt; "desværre har jeg ikke altid sagt det," og han forlod stuen med et suk.

Da Bliss havde været indespærret i skoleskabet, klagede han gudsjammerligt over, at det ikke var stort nok til, at han kunne strække sine lange arme og ben, ikke at tale om det ubehagelige naboskab med edderkopper og ørentviste. De andre lo ham ud og foreholdt ham, at om eksperimentet skulle lykkes, så måtte de holde ud, og Bliss fandt sig i at være martyr. Deres ventetid blev kun kort.

En dag, da Kenrick havde stået på vagt en halv time og begyndte at blive træt, hørte han et hurtigt og let fodtrin passere og forsvinde i hans værelse. Drengen, der fandt stuen tom, gik hen til Kenricks pult, åbnede og undersøgte den. Til sidst trykkede han på en lille fjeder, den hemmelige skuffe sprang op og viste ham 2 halvsovereigns og noget sølv. Han var en snu fyr og undersøgte dem nøje for at se, om de skulle være mærkede, men da han intet tegn så – det var så fint, at der skulle forstørrelsesglas til at opdage det – tog han sin pung frem og skulle lige til at lade pengene falde ned i den, da én tung hånd blev lagt på hans nakke, og Kenrick og Wilton – den opdagede tyv – stod ansigt til ansigt; pungen faldt på gulvet.

Et øjeblik stod de målløse og stirrede på hinanden, mens deres bryst arbejdede voldsomt. Wilton var ligbleg og stirrede med rædsel ufravendt på Kenrick. Det var alt for forfærdeligt at være blevet overrumplet så pludselig, at have haft et øjenvidne, som ham uafvidende havde stået bagved ham og set ham begå den syndige handling, at blive anholdt, opdaget og fremstillet som den dreng, hvis skjulte misgerning så længe havde været en kilde til uro og skam.

"Du, Wilton, *du, du, du,* husets forstyrrer, *du*, hvem jeg har behandlet som ven, og tilladt at benytte mit værelse, *du*, den første, der kastede mistanke på andre." Han standsede, thi hans harme løb for stærkt på, til at han kunne give den udtryk i ord.

"Oh, Ken, røb mig ikke!"

"Røb dig ikke! Gode Gud, er det alt, hvad du har at sige! Rører der sig ingen anger eller skam i dig, du hjerteløse, utaknemmelige dreng?"

"Jeg blev tvunget til det, Ken, tvunget; jeg skyldte penge til Dan og til – til flere, og de truede med at røbe mig, hvis jeg ikke betalte. Så blev jeg plukket i kort af Harpour og hans sæt, de snød, tror jeg. Oh, røb mig ikke!"

"En tyv kan jeg ikke beskytte," var hans kolde svar, og overgangen fra ild til is viste, i hvilket oprør hans følelser havde været.

"Godt, når du tager det på den måde, så har jeg også adskilligt at fortælle om dig. Husk, du var den første, der bragte mig til Dan, og det er endda ikke det eneste, som jeg ved at sige dig på. Oh, Ken, røb mig ikke, ellers bringer du os alle i ulykke."

"Så dette usle kryb har jeg tilladt at kalde mig ven," sagde Kenrick; "for ham har jeg opgivet mine bedste venner i skolen,

og dette er din tak? Din orm, hvem antager du mig for? Tror du, at jeg, af frygt for, hvad du kan fortælle, vil neddysse dine tyverier? Du bringer min samvittighed til at træde op imod dig med hele sin styrke, for at det ikke skal se ud, som om jeg beskytter dig for min egen skyld. Fy, jeg væmmes ved din blotte berøring, gå!"

"Oh, Ken, vær ikke vred, jeg mente det ikke, jeg vidste ikke selv, hvad jeg sagde, skammen og fortvivlelsen har forvirret mig. Jeg ved, jeg har været en usling; men selv om du vil angive mig, så knus mig ikke med din vrede, for trods alt hvad du siger, så har jeg været taknemmelig og *har* elsket dig, Ken; men du må ikke angive mig, jeg tigger og trygler dig om det."

Men Kenrick kunne kun gentage: "Du, tyven, du, den *sidste*, jeg ville have mistænkt; du, som jeg kaldte min ven, Gud i Himlen! Ja, jeg ved, at jeg har skadet dig ved mit slette eksempel, jeg ved, jeg har meget at svare for; men en tyv har jeg aldrig lært dig at blive."

"Men det ene er en følge af det andet, Ken; det kom alt af, at jeg var så meget sammen med de æsler og gik til Dan, det var min ulykke. For to måneder siden ville jeg have svoret på, at jeg ikke kunne have gjort, hvad jeg nu har gjort. Det kom alt sammen af det, og du plejede at være med os, Ken, når vi gik til Dan." Drengen vred sine hænder og kastede sig på knæ. "Jeg må sige alt dette, hvis du røber mig."

"Sig det igen!" udbrød Kenrick og sparkede ham bort med foragt: "Sig det igen, og jeg går lige til dr. Lane. Usle orm, du forstår mig ikke, du synes ikke at kunne huse en højere følelse. Jeg siger dig, at intet af alt, hvad du kan åbenbare om mig, skal rokke min beslutning. Nu går jeg."

Men før han kunne få sin stråhat, havde Wilton omslynget hans knæ og bad ham med fortvivlelse i stemmen om at bønhøre sig.

"Det er sandt, alt hvad du siger om mig, Ken; jeg er lav, jeg ved det; jeg har kvalt al æresfølelse i mig. Jeg skal aldrig sige det mere; men tilgiv mig denne ene gang og ti. Oh, Ken, har *du* aldrig haft nødig at sige: 'Tilgiv mig!' Hav barmhjertighed med mig, så vist som du selv må håbe på tilgivelse. Gør mig ikke ulykkelig og plet ikke mit *navn*; jeg er så ung, så ung og faldt straks i dårlige hænder."

Han knælede endnu på gulvet, udmattet af sin sindsstemning. Hovedet hang ned på brystet og han hulkede, som om hans hjerte skulle briste. Det var bedrøveligt at se ham, der kun var et barn endnu, og tænke, at han længe havde været en ryggesløs krabat og nu var en opdaget tyv. Hvor forskelligt kunne det have været!

Drengens ansigt badet i tårer, hans stemme kvalt af hulken, erindringen om det forbigangne, bevidstheden om det sande i Wiltons fremstilling, alt tilsammen rørte Kenrick til medlidenhed; tårerne trillede ned ad hans kinder, og han følte, at skønt personlig frygt ikke kunne bevæge ham til at give efter, så var det muligt, at han af svaghed kunne lade sig forlede til at give et løfte om ikke at røbe Wilton.

"Hvad skal jeg sige dig, Wilton? Du ved, hvor jeg har elsket dig; men aldrig havde jeg tænkt det muligt, at du kunne handle således."

"For kort siden troede jeg det heller ikke selv, men Djævelen fristede, og jeg har aldrig lært at stå imod."

"Jeg beklager dig oprigtigt, men jeg frygter for, jeg bør angive dig; jeg har forsømt så mange pligter, at jeg ingen flere tør lade uopfyldte, skønt jeg havde hellere påtaget mig enhver anden end denne."

Wilton omklamrede igen hans knæ, sønderrev hans hjerte med sine vilde jammerskrig, og tryglede ham om at redde sig fra vanære; Kenrick, som var vant til at føje denne dreng i alt, blev tvivlrådig; den vrede, som han i begyndelsen viste, var forsvundet, hans modstandskraft var for øjeblikket brudt.

"O, Wilton," udbrød han, "du gør mig syg, hvis du bliver ved således. Jeg kan ikke, bør ikke, vil ikke love noget nu, men jeg vil tænke over det."

"Jeg går," sagde Wilton, dybt nedtrykt; "men før jeg går, lov mig så en ting, Ken, og det er, at du, selv om du angiver mig, ikke vil slå hånden af mig; jeg vil så nødigt herfra og tænke, at her ikke er en tilbage, som sender mig en venlig tanke."

"Oh, Ravn, Ravn, at tænke, at det var dig, som hele tiden begik disse tyverier."

"Du vil altså slå hånden af mig," sagde Wilton i en angrende tone; "hvor bitter, bitter denne skamfølelse er."

"Jeg har også følt den i sin tid, Ravn. Stakkels stakkels dreng! Hvem er jeg, at jeg skulle slå hånden af dig! Nej, du ulykkelige barn, måske angiver jeg dig, men jeg vil ikke ophøre at holde at dig. Gå, Wilton, jeg vil have betænkningstid til te, så kan du komme til mig igen."

Han var allerede ude af døren, da Kenrick råbte: "Stop, Wilton!"

"Hvad er der?" spurgte Wilton forskrækket, for hans onde samvittighed havde gjort ham til kujon.

"Dér," sagde Kenrick og pegede på pungen, som lå på gulvet.

"Oh, bed mig ikke om at røre den, pengene er i den," sagde Wilton og forlod hastigt værelset. Det var ikke forstillelse; det var tydeligt, at han angrede, at han ville have givet alt i verden for ikke at have begået denne synd.

Kenrick tænkte over sagen med bekymring og smerte, og disse tre punkter stod ham klart: Først, at huset i det mindste måtte underrettes om det passerede, om end ikke alle de andre lærere og drenge; dernæst, at Wilton øjeblikkelig måtte give fuld erstatning til alle dem, han havde stjålet fra, og endelig, at han måtte bort. På disse tre betingelser forekom det ham muligt at dysse sagen ned, men så vågnede atter hans onde samvittighed; det ulykkelige vink, som Wilton havde ladet falde om, at han ville berette Kenricks tidligere uret, var hans anstødssten; hver gang barmhjertigheden lod ham hælde til at skærme den stakkels dreng fra hel og holden blottelse, begyndte han at spørge sig selv, om det ikke var en fej udvej, som hans egen frygt indgav ham. Havde dette ikke været, ville han straks have grebet til en lempeligere fremgangsmåde; men nu måtte han drøfte sagen fra alle sider og kunne dog ikke komme til noget resultat, før han havde fattet den beslutning, der i enhver henseende var ham værdig, straks at gå til dr. Lane, give ham en åben tilståelse af de begåede forbrydelser og overlade ham at handle, som han fandt for godt.

Da han således havde afklædt sagen alle personlige hensyn, var han bedre i stand til at se praktisk på den. Han gik til Whalley, bad om hans råd og fremlagde for ham sagen med alle dens detaljer. Whalley stemte, ligesom Kenrick, for at skåne Wilton på de nævnte betingelser; men da ingen af dem ville

tage ansvaret på sig, gik de til Power for at rådføre sig med ham; han var også tvivlrådig og fandt, at de skulle forelægge sagen i al almindelighed for dr. Lane, uden navns nævnelse, og da følge hans råd.

Kenrick søgte altså dr. Lane i hans studereværelse og berettede ham alt. Han hørte opmærksomt på ham og sagde: "Hvis drengen er så ung, som du siger, og er blevet forledt af andre, og hvis han tillige går ind på de fornuftige betingelser, som du har stillet ham, så er jeg tilbøjelig til at tro, at du har valgt den klogeste og mildeste vej. Det glæder mig at kunne sige dig, at du i denne sag har handlet åbent og ærligt."

"Jeg frygter, at jeg kun lidt fortjener Deres ros," sagde Kenrick og så ned for sig. "Jeg kommer ikke alene for at bede om Deres råd i denne sag, men også for at tilstå Dem min store uret. Det er muligt, at De, efter at have hørt, hvad jeg har at sige Dem, finder det rettest, at jeg forlader skolen; men i ethvert fald vil jeg få lettet en byrde fra min samvittighed og derved føle mig mindre ulykkelig."

"Min kære Kenrick, det var ret af dig at komme til mig i den hensigt. Tilståelsen er ofte den første og mest pinefulde del af angeren, og jeg hilser den derfor som et nyt bevis på, at det er dit oprigtige ønske at ville omvende dig. Men sig mig intet, min kære dreng, måske ved jeg mere, end du tror; i ethvert fald tager jeg viljen for gerningen, vil helst intet høre, med mindre du *ønsker* at betro dig til mig, ikke som din lærer, men som din sjælesørger. Jeg trænger mig ikke ind i din fortrolighed, men har du noget på din samvittighed, som mit råd kan lette, så forbyder jeg dig ikke at tale, og jeg lover dig al den hjælp, som jeg kan yde dig."

"Jeg tror, det vil lette mig," svarede Kenrick, "jeg har ingen fader; med skam må jeg tilstå, jeg har ingen ven her i skolen, jeg kan betro mig til."

"Så sæt dig ned, Kenrick, og stol forud på min deltagelse."

Han satte sig ned, og mens han uroligt pillede ved båndet på sin stråhat, fortalte han dr. Lane det meste af de to sidste års historie, og frem for alt fremhævede han, hvor slet han havde styret sin afdeling, og hvor skadeligt han frygtede, at hans eksempel havde virket.

Dr. Lane forsøgte ikke på at undskylde hans opførsel, men han viste ham vejen til forbedring. Han formanede ham til at lade følelsen af de begåede vildfarelser anspore ham til fordoblede anstrengelser i fremtiden. Han anviste ham mange måder, på hvilke han, ved at følge Kristi spor, kunne være en hjælp og velsignelse for andre drenge. Han pålagde ham indtrængende at anråbe Gud om styrke og at våge og bede, at han ikke skulle falde i fristelse. Efter derpå at have lovet ham, at det skete skulle være glemt, knælede han ned ved hans side og opsendte nogle varme ord fra sit overstrømmende hjerte. "Intet letter hjertet som bønnen, Kenrick, og nu god nat, og Gud velsigne dig!"

Med et langt lettere hjerte og lysere håb forlod Kenrick dr. Lane, som han velsignede for al hans deltagende ømhed. Wilton sad endnu i Kenricks værelse og ventede ham med længsel. Det forekom Kenrick, som om deres stilling i flere retninger var den samme; han besluttede derfor ikke at ligne den onde tjener i parablen og tiltalte Wilton i en deltagende tone.

"Kom her, stakkels dreng, og lad mig allerførst sige dig, at din forbrydelse ikke vil blive offentliggjort." Wilton takkede ham

med et blik.

"Huset her må privat underrettes om det passerede, de stjålne penge må du erstatte og så straks forlade skolen."

"Ja, jeg har kun en ting at bede om først," sagde Wilton.

"Og det er?"

"At ingen må få at vide, hvem tyven er, før jeg skal bort."

"Nej, det lover jeg dig; de sidste 14 dage ville ellers blive dig for drøje her."

"Men *skal* jeg bort?" spurgte Wilton bønfaldende.

"Ja, Wilton, det må så være. Det gør mig ondt for dig; men det kan ikke afgøres på anden måde. Hvorledes kan du bedst indrette det?"

"Jeg må skrive hjem og fortælle min moder alt," sagde Wilton og græd, "så vil hun nok sende mig nogle penge og tage mig herfra for at forskåne mig for at blive udvist. Min stakkels moder, hun vil blive meget ulykkelig."

"Synden gør os alle ulykkelige, Ravn, det føler jeg bedst; men for at du ikke skal tro, at min personlige frygt har noget at gøre med, at du kommer herfra, så vil jeg sige dig, at jeg har været hos dr. Lane og fremlagt alle mine egne synder for ham."

"Har du det? Det gør mig ondt, det er alt sammen min skyld."

"Ja, men jeg fortryder det ikke, tværtimod, det har lettet; der er intet, der tynger som uopdaget synd, vel Ravn?"

"Nej, du har ret, jeg er også mindre ulykkelig nu trods alt. Du ved ikke, hvad jeg har lidt de sidste fjorten dage. Jeg har levet i en idelig frygt, haft gyselige drømme, troet at alle mistænkte mig og følt, som om jeg kunne synke i jorden af skam. Jeg er næsten glad over, at du opdagede mig, glad over, at det var dig og ikke en anden, skønt det var et grueligt, grueligt øjeblik, da

du lagde din hånd på min skulder, og dog var det værre at gå uopdaget omkring."

Kenrick faldt i tanker. En dreng, som kunne tale således, kunne tydeligvis være blevet ganske anderledes, end Wilton nu var.

"Wilton," sagde han, "træk din stol her hen og lad mig læse dig en lille historie."

"Tak, Ken, jeg er så taknemmelig, fordi du ikke hader og afskyer mig, skønt jeg er en" – han mumlede ordet – "tyv" mellem sine tænder, idet han trak sin stol hen til Kenrick, som begyndte med dæmpet stemme at læse historien om Achan, til han kom til versene – "og Achan, Charmi søn, Sabdi søns, Serah søns af Juda stamme blev ramt. Og Josva sagde til Achan: 'Min søn, kære, giv Herren, Israels gud ære og giv ham lov, og giv mig nu til kende, hvad du har gjort, dølg det ikke for mig.' Og Achan svarede Josva og sagde: 'Sandelig, jeg, jeg syndede for Herren, Israels gud, og sådan og sådan gjorde jeg.'"

Her standsede Kenrick, men Wilton gentog: "Min søn! Hør blot, Josva kaldte ham endnu 'min søn', til trods for al hans synd."

"Ja, Ravn; men det var ikke det, som jeg ville gøre dig opmærksom på i denne historie, som ofte har slået mig; men derimod derpå, at Josva siger til Achan: 'Giv Herren, Israels gud, ære og giv ham lov,' og det i det øjeblik, da han er opdaget, hans stamme, hans hus, han selv ramt, da han står foran folket, som er blevet besejret på grund af hans lavhed, da alles vrede er over ham, og han ved, at han og hans børn skal stenes og brændes – i *det* øjeblik siger Josva til ham: 'Min søn, giv Israels gud æren!' Du ser altså, han skal takke Gud for at være blevet

opdaget, takke Gud i det forfærdelige øjeblik med døden for øje. Man skulle ikke tro, at der var meget at takke for, men det ser du, der var, det mente både Josva og Achan."

"Ak, Ken," udbrød Wilton vemodigt, "hvis du altid havde talt således til mig, så havde jeg nu ikke været som Achan!"

Kenrick tav; han ønskede at trøste Wilton på samme måde, som dr. Lane havde trøstet ham, tog derfor hans hånd og knælede ned. Wilton fulgte hans eksempel og bad om tilgivelse for dem begge. Ordene var få og utydelige, men de kom fra et varmt og oprigtigt hjerte, og den lille, forvildede, forhærdede dreng rejste sig, alt for overvældet til at tale.

Note 25: Efter det gamle engelske møntsystem gik der 20 shillings på et pund. *Red.anm.*

37. Forsoningen og tabet

Afslutningen på Wiltons ophold i St. Winifred nærmede sig med hurtige skridt. Hidindtil vidste kun de to øverste drenge der i huset, at han var opdaget. Der skete ingen flere tyverier; men den skyldiges navn var stadig en kilde til formodninger, og det var svært for Wilton – som vidste, hvor snart alt ville opklares – at høre på de skarpe, ringeagtende udtalelser mod den ubekendte delinkvent. Skrankerne, som hans indbildskhed og dumdristighed havde rejst, var aldeles nedbrudte; han var blevet en helt anden dreng, han var tavs og alvorlig og skjulte sig det meste af dagen i Kenricks læseværelse, som denne med sandt venskab endnu tillod ham at benytte.

Imidlertid rygtedes det, at han snart ville forlade skolen; men da det ofte var tilfældet, at en eller anden dreng blev taget ud ved enden af et kvartal, gjorde denne, rigtignok temmelig pludselige, bestemmelse ikke videre opsigt, ligesom endnu heller ingen havde den fjerneste anelse om grunden til den. Det er ikke for meget sagt, at Wilton var en af de sidste drenge, de øvrige ville have mistænkt. De vidste vel, at han ikke lod sig lede af strenge, moralske begreber, men de troede, at han mindst af alle ville gøre sig skyldig i handlinger, der så ganske stred imod skoledrengens lovbog, og som stemplede den, der udøvede dem, som en lav karakter.

Den aften, der var bestemt til hans afrejse, blev husets drenge atter opfordret af Whalley og Kenrick til at møde i klassen efter "lektielæsning". De kom, uden at vide hvorfor man havde samlet dem. Whalley åbnede forhandlingerne med at anmode de drenge, der i den senere tid var stjålet penge fra, om

at rejse sig. Fire-fem drenge fulgte hans opfordring, og efter at have nævnet de savnede beløb, som for størstedelen var små, fik de dem straks udbetalt af Whalley, til deres forundring og glæde.

Hvad der nu var tilbage var af en langt ømfindtligere natur, og det var Wiltons inderlige og udtrykkelige begæring, at Kenrick, og ikke Whalley, ville påtage sig at fremkomme med det. Det var et tungt øjeblik for dem begge, da Kenrick rejste sig og i al korthed, men med størst mulig overbærelse og mildhed, underrettede huset om, at der var grundet håb om, at de tyverier, som havde givet anledning til så megen uro, fra nu af ville ophøre. Den skyldige var opdaget, og han bad dem alle i tillid til, at de ville opfylde hans anmodning, ikke at være for hårde imod ham eller tænke for slet om ham. Den brødefulde dreng havde gjort, hvad der stod i hans magt, ved straks fuldt at erstatte, hvad han havde taget, så at nu ingen behøvede at mindes den uret, han havde tilføjet dem, undtagen netop Elgood, som var blevet mistænkt, skønt uskyldig, og hvis tilgivelse samme dreng trygler om.

Ved disse ord opstod der en almindelig mumlen i den dybe stilhed. "Hvem er det? Hvem er det?" hørte man.

Wilton, som sad ved siden af Kenrick, og af skam næsten var krøbet om bag ved ham, rystede over hele legemet af den stærkeste sindsbevægelse; men nu rejste Kenrick sig, lagde hånden på Wiltons hoved og vedblev, mens Wilton skjulte sit ansigt med begge hænder uden at røre sig: "Han er en af vore egne, og her sidder han!"

Alle drengene var gennemtrængt af forbavselse og stærkt bevægede; der blev ikke talt et ord, indtil Kenrick atter sagde:

"Han er rigeligt straffet, og I kan fatte, hvor frygteligt det er for ham. Han har så vidt muligt gjort afbigt, og det er desuden grunden til, at han i dag forlader os. Jeg vil sige jer, at han er i høj grad angerfuld over, hvad han har gjort, og har givet lærepenge, som han vil mindes, så længe han lever. Tør jeg give ham den forsikring med, at vi alle af et godt hjerte tilgiver ham? Tør jeg sige ham, at det gør os ondt at skilles fra ham og allermest på grund af den sørgelige anledning? Tør jeg endelig give ham den trøst, at han, trods alt, medtager vore varmeste ønsker og bedste forhåbninger, og at han ingen uven efterlader sig her?"

"Ja, ja," mumledes der fra alle kanter, og mens Wiltons hulken lød gennem stuen, sås tårer i mangt et øje. Denne dreng var, som vi har sagt, yndet; slet, som han i mange henseender havde været – og antallet af hans synder var legio – havde han dog noget ved sig, som tiltrak de allerfleste. Dette sidste fejltrin undtaget var de i almindelighed stolte af ham; han var i besiddelse af en vis gavmildhed, en elskværdig letsindighed, en stor forvovenhed, som gjorde ham beundret. Han var en lovende cricketspiller, livlig, munter, fuld af indfald, og førend han var blevet ødelagt af det væsen, de større drenge gjorde af ham, var der ingen, som ikke holdt af ham og ventede, at han ville ende godt.

"Så er mit sørgelige hverv endt," sluttede Kenrick, "og jeg har ikke mere at sige; dog jo, det er sandt, jeg har glemt en vigtig ting, som Whalley erindrer mig om. I ved, at noelitterne ofte har bevaret hemmeligheder – ikke altid gode, gør det mig ondt at måtte tilstå –; men vil I nu love mig hæderligt at gemme på denne? Ikke at omtale til nogen i skolen – jeg ser ingen grund til

det – hvem der tog pengene? Sagen vil snart være glemt, og skade var det, om I ved at udsprede Wiltons synd i skolen skulle plette hans navn for hele livet."

"Vi vil tie! Vi skal intet sige!" råbte de i munden på hinanden – og de holdt ord.

"Så må vi skilles; de, der ønsker at sige Wilton farvel, må gøre det nu, da han tager bort om et øjeblik; vognen venter på ham, så I får ikke lejlighed til at se ham igen."

De flokkedes om ham for at sige ham farvel uden at så meget som en bebrejdelse eller et ord, der kunne såre hans følelse, kom over deres læber; mange tilføjede endog gode ønsker for fremtiden. Hvad Wilton angik, da var han for bevæget til at tale, han trykkede kun deres hænder, og fik så med nød og næppe fremstammet en undskyldning til Elgood.

Charlie Evson blev tilbage blandt de sidste; han talte åbent og hjerteligt til ham.

"Hvor du må hade mig, Charlie; jeg har gjort alt for at plage dig og forlede dig til, hvad der var uret."

"Nej, vist gør jeg ej, Wilton; gid du blev her, så skulle vi nok komme ud af det sammen."

"Tro ikke, jeg er så ond, som jeg har haft udseende af at være. Jeg har bestandig skammet mig over mig selv og indset, hvor højt du stod over mig."

"Nå, nu farvel, Wilton, måske mødes vore veje igen i livet, så vi endnu kan blive venner. Gid det må gå dig vel, det ønsker jeg af hele mit hjerte."

Charlie gik, og Kenrick og Wilton var alene; for hans skyld påtog Kenrick sig et muntert væsen, da de gik sammen over

den nu stille og tomme gård ned til vognen, som holdt udenfor porten.

"Har du fået alle dine sager på vognen, Ravn?"

"Ja, alt," svarede han og kastede endnu et blik tilbage på den kendte og hjemlige bygning. Det var tåget måneskin. Lysene skinnede ned til dem fra værelserne, hvor de ældste drenge arbejdede, og fra sovestuerne, hvor de mindre klædte sig af. De høje træer rundt om bygningen tegnede sig sorte af imod den svagt oplyste himmel og viftede med deres tynde, gulnede løv i den kolde novemberluft. Aftenen var så stille, enhver lyd nåede deres øre; en mumlen af drengestemmer blandede sig med bjergstrømmens plasken og med bølgernes suk, idet de slog op mod stranden. En munter latter lød ud til dem fra sovestuerne og skurrede fælt i Wiltons øre i dette afskedens øjeblik.

Han sprang op i vognen med et suk og greb Kenricks hånd.

"Far vel, Ken, nu må det være! Må jeg skrive til dig?"

"Ja, lad mig endelig høre fra dig!"

"Og vil du svare mig, Ken?"

"Ja, naturligvis vil jeg det, min stakkels dreng. Farvel, og Gud velsigne dig." De dvælede endnu et øjeblik sammen, og Ken så i måneskinnet, at Wiltons ansigt var badet i tårer.

"Må jeg køre?" spurgte kusken.

"Ja," svarede Wilton. "Endnu en gang farvel, Ken." Han vinkede med hånden, og vognen forsvandt i mørket med den lille, ensomme dreng. Kenrick gik med et tungt hjerte tilbage til sit studereværelse. Hans følelser var ikke misundelsesværdige, da han satte sig ned ved sin pult med den erkendelse, at der er intet bedre til at forjage bedrøvelige tanker end opfyldelsen af sine pligter.

Al sin tid anvendte han nu til at arbejde for at opnå legatet. Det var stiftet af en eller anden fyrstelig patron og lød på 90 pund om året i fire år. Der var flere andre legater knyttet til skolen; men dette, som kun blev ledigt hvert andet år, var det fordelagtigste, da det ikke var indskrænket ved nogen forpligtelse, hvorfor det var særlig ønskeligt, at Kenrick, som var fattig, måtte opnå det. Han vidste, at chancen for det kun var lille, for selv om han kunne slå Walter, stod Power dog tilbage at besejre. Power var en udmærket elev, men han var svag i matematik, hvor Kenrick havde sin styrke, og da dette fag talte en del, håbede han på sit gode held i den retning. Hvor ønskede han ikke nu at have den tabte tid igen. Havde han kun brugt den rigtigt, ville han med held have kunnet bryde en lanse med enhver, selv med Power. Få drenge var bedre begavet end han, men skønt det står til os selv at bruge øjeblikket med forstand, så kan vi dog ikke få den tid tilbage, der er gået hen i lediggang.

Beskæftiget som han var, fløj dagene hen for ham; eksamen kom og derefter juleferien. Drengene fik ikke udfaldet af eksamen at vide, før de kom tilbage til skolen.

For Kenricks moder var denne juleferie den lykkeligste, hun havde oplevet. De tilbragte den stille som altid; de kendte ikke til disse lykkelige familiefester, som gør julen så munter for andre; men der var noget velsignet over den, som før havde manglet. Harrys hele væsen var mere kærligt, hensynsfuldt imod hende, og overfor naboerne optrådte han mindre hovmodigt og ligegyldigt; han opfandt selv og nød de simple fornøjelser, som stedet kunne yde ham, ja, man så ham endog lege med præstens små drenge. Som en gerrig tæller sit guld,

således talte fru Kenrick dagene, hun havde tilbage med sin søn, og da afskeden kom, var han mere bevæget ved den end nogen sinde før og søgte på bedste måde at trøste hende.

Udfaldet af eksamen var den vigtigste nyhed, som modtog drengene, da de kom tilbage til skolen. Navnene blev råbt op nedenfra og opefter. Henderson var blevet nr. 6, Kenrick nr. 3, Evson nr. 2 og Power nr. 1. "Men," tilføjede dr. Lane, "da Power renoncerer på legatet, vil han kun blive æreslegatar, hvorimod pengene vil tilfalde Evson som nr. 2."

Skønt Kenrick uden tvivl var skuffet over udfaldet, ønskede han dog at få lejlighed til at lykønske Walter. Han var så vant til skuffelse og sorg, at han næppe ventede andet; da han havde hørt resultatet, søgte han derfor at holde alle bedrøvelige tanker borte og gik tilbage til sit værelse, hvor han ganske roligt tog fat på sit dagværk, som om intet var hændt.

Som han sad her og arbejdede – tilsyneladende, for tankerne lod sig ikke holde ved bogen – hørte han et bank på døren, og til hans største forbavselse og usigelige glæde så han Walter Evson træde ind.

"Oh, Evson!" udbrød han og rødmede forlegent, da han tænkte på, hvor længe de ikke havde talt sammen; "hvor det glæder mig at se dig, kom og sæt dig ned. Lad mig ønske dig til lykke."

"Tak, Ken," sagde Walter og rakte ham hånden; "jeg synes, dette har nu varet længe nok. Jeg har aldrig haft nogen uvenlig følelse imod dig, og jeg tror at mærke, at du heller ikke længere nærer nogen uvilje imod mig?"

"Nej, Walter, en gang var det tilfældet, men det er længe siden; den vildfarelse, som jeg i over to år har levet i, er nu

opklaret for mig, jeg har gjort dig uret, det er min største fejl, og den har været ophavet til mange andre; kan du tilgive mig?"

"Af ganske hjerte, hvis jeg har noget at tilgive. Jeg tror, vi begge har fået vor straf i savnet af den lykke, som vort venskab ville have skaffet os."

"Hvor bedrøveligt, at man ikke kan gøre det skete om igen!"

"Jeg er for resten kommet i en bestemt anledning til dig, Ken; men du må love mig ikke at blive vred."

"Det bliver jeg aldrig mere på dig, Walter."

"Så sig mig oprigtigt, var det af vigtighed for dig at få det legat, som nu ved en hændelse er tilfaldet mig?"

Ken rødmede og tav, hvorfor Walter skyndte sig at tilføje: "Du ved, jeg bliver her et år endnu, bliver du også?"

"Jeg frygter nej; min formynder mener ikke, jeg har råd til det."

"Ja, ser du Ken, da jeg har et år endnu, så mener jeg nok uden at være indbildsk, at kunne stole på at opnå et legat til næste år, og får jeg det ikke, så er min fader også rig nok til at betale for mig, uden at det i mindste måde generer ham, så det ville være egoistisk af mig at beholde legatet; jeg mener derfor også at renoncere på det, og kan med det samme ønske dig til lykke som legatar."

"Nej, Walter, den opofrelse kan jeg ikke tage imod."

"Du bliver dog nødt til det, Ken, eftersom vi lever i et frit land, hvor ingen kan hindre mig i at afstå et legat," sagde han smilende; "altså til lykke, og nu, da du rimeligvis har haft nok af mig, vil jeg forlade dig."

"Oh, Walter, du sanker gloende kul på mit hoved, skal jeg da bestandig modtage velgerninger af dig, som jeg aldrig kan

gengælde?"

"Imellem venner er der ikke tale om velgerninger, Ken, og venner vil vi nu være for alvor igen. Power kommer hos mig i aften til te, vil du være med som i gamle dage?"

"Ja, gerne; men tror du vi kan mane 'de gamle dage' frem igen?"

"Måske ikke, Ken; men så vil vi i alt fald glæde os over 'den unge nutid'; det er kl. seks. Farvel."

"Å, bliv lidt længere, jeg kan ikke sige dig, hvor jeg nyder at se dig her, Walter. Lad os passiare lidt."

"For at indhente, hvad vi i to år har forsømt, ikke sandt, Ken? Det er et smukt værelse, du har fået dig. Hvor besynderligt, at det er første gang, jeg ser det, og jeg synes allerede, at jeg føler mig hjemme her. Nu skal du se mit i aften, jeg smigrer mig med, at det kan stå ved siden af Powers og overgår Flips i hyggelighed. Jeg har en dejlig udsigt ud over søen; men nu skal du vente med at se det til i aften. Jeg skal have Charlie til at pudse op til ære for dig. Charlie er den bedste 'dreng'. jeg har haft; hvorfor jog du ham bort?"

"Lad mig få ham igen, Walter, nu er jeg klogere og besindigere end den gang."

"Med fornøjelse, jeg ved, det vil glæde ham. – Der ser jeg Wiltons fotografi," vedblev Walter, der sad og så sig omkring; "han tog sig svært op i den sidste tid."

Det glædede Kenrick at mærke, at Walter ingen anelse havde om, hvorfor Wilton havde forladt skolen; hemmeligheden var altså blevet holdt. De talte nu længe fortroligt sammen, for de havde meget at sige hinanden, og Walter havde brudt isen ved sit ligefremme, naturlige væsen og fået Kenrick til at føle sig

hjemme med sig; Kenrick ville så nødig slippe ham, så da han omsider gik, var en halv time fløjet for dem som fem minutter. Med længsel imødeså Kenrick aftenen, som han skulle tilbringe med Walter, Henderson, Power og Eden. Det skulle være en indvielse af hans venden tilbage til sine bedre følelser. – Men det var ikke bestemt, at dette skulle ske i aften, først flere dage senere skulle han atter samles med sine gamle venner.

Da Walter omsider gik, idet han spøgende bemærkede, at han nu ikke længere ville holdes i fængsel, gik Kenrick op og ned i stuen. Han kunne næppe tro på sin lykke. Det var det saligste øjeblik, han længe havde oplevet. Legatet, som han havde higet efter, havde han fået; så utroligt, som det syntes, var det hans, og på samme tid havde han fået sin barndoms ven igen, hvis kærlighed han så inderligt havde savnet.

Med et overstrømmende hjerte satte han sig ned for at meddele sin moder, at han nu var forsonet med Walter, og at denne og Power havde renonceret på legatet til fordel for ham. Han havde aldrig følt sig lykkeligere til mode. – Og da, i samme øjeblik, blev glædens bæger, som han så længe ikke havde smagt, pludselig revet fra hans læber.

Posten var nemlig kommet, og trallende en lystig vise kom en af hans "drenge" til hans dør med et brev.

"Et brev til dig, Kenrick," sagde han og kastede det skødesløst på bordet, hvorpå han atter forlod stuen syngende. Kenricks øjne var som fastnaglede til brevet. Det var med sort bånd, og i stemplet stod "Fuzby". En tid stirrede han på det uden at turde åbne det, til sidst tog han mod til sig. Det var nogle ulæselige, klattede linjer fra deres gamle pige, hvori hun underrettede ham om, at hans moder var død den foregående dag. I brevet lå

tillige en seddel fra stedets præst, der skrev: "Det er ganske sandt, min stakkels dreng, din moder døde pludseligt af et hjertetilfælde. Guds veje er ikke vore. Jeg har skrevet til din formynder, der uden tvivl vil møde dig her."

Kenrick var lynslået, han blev siddende ubevægelig og stirrede på brevet uden ret at kunne fatte indholdet. "Drengen", som kom ind for at hente tetøjet, vækkede ham af hans drømmerier, og tilskyndet af en stærk trang til deltagelse bad han ham hente Walter.

Denne indfandt sig straks. Kenrick var ikke i stand til at tale, men skød brevet hen til Walter. I et sådant øjeblik kan mennesketrøst ikke nå sorgen, den går som vinden hen over det sårede hjerte; men Walter gav al den trøst, der kan gives i ord, blik og gerning. Han indrettede alt, for at Kenrick straks kunne tage af sted, og meldte ham kort efter, at vognen holdt forspændt, der skulle køre ham til stationen.

Samme aften nåede Kenrick dødens hus, der selv var stille som døden. Deres gamle, tro pige lukkede op for ham; hun tørrede sine forgrædte øjne med forklædet og sagde: "Oh, hr. Harry, hun er borte! Hun er borte! Hun havde læst og bedt i sit værelse, og kom så glad og munter ned til mig, da hun pludselig fik et anfald, så jeg måtte hjælpe hende i seng, hvor hun døde."

Harry kastede sin hat fra sig og sprang op ad trappen til sin moders værelse; men da han åbnede døren, standsede han, grebet af ærefrygt – for han var alene med døden.

Den vinterlige solnedgangs lys strømmede ind på hende, hvis hele liv havde været en lang vinterdag. Aldrig før havde han set hendes så smuk, så smuk som en engel, så smuk som nu, hvor dødens evige fred må smilende på hendes ansigt. Ind over det

rene, blege ansigt, hvor nu enhver rynke, som sorg og bekymring havde afsat, var forsvunden, strømmede aftenens sidste kolde skær og oplyste det fredfyldte smil og syntes at dvæle kærligt hos den døde, idet det fik det gyldne hår, som lå i bløde krøller ned over panden, til at skinne ligesom en glorie. Der lå hun med foldede hænder, som i bøn, og livets angstfyldte feber havde forladt hende. Død – med et himmelsk smil på sine læber, som aldrig mere skulle forlade dem!

Livet havde taget hårdt på hende. I sin fagreste ungdom havde hun forladt et rigt hjem, vel med sine slægtninges samtykke, men meget imod deres ønske, for at dele fattigdom og sorger med den mand, hun elskede. Hvor bitter hendes fattigdom blev, hvor mange og svære sorger, der mødte hende, ved vi allerede; endnu ung sad hun som enke med en søn, ret som hendes fine fod var udset til at vandre sorgens hele tornevej. I de otte år, hun var enke, havde hendes slægtninge glemt hende og hendes faderløse dreng, og denne dreng havde, midt i sin kærlighed til hende, voldet hende mangen en bekymret time ved sin stolthed og stædighed, og dog hang hun ved ham med hele sin sjæl. Nu var hun pludselig død fra denne søn, som næsten stod venneløs i verden ved indgangen til den farefulde ungdom; ganske tavs havde hun forladt ham, som hun elskede så usigeligt, uden et ord, uden et tegn eller et blik til farvel. Hun var gået til den fjerne, ukendte strand, hvorfra vi ikke ser nogen hånd vinke og ikke hører noget afskedens ord. Måske hun der, i glansen af den ny morgenrøde, får erstatning for det solskin, som hun her måtte savne!

Hun var ren og uskyldig som få. Hun havde kendt nød og ringeagt, bekymring og bagtalelse, og levet blandt Fuzbys

smålige befolkning som en engel, hvis værd de ikke forstod at skatte. Kun sorgens bæger var blevet hende rakt, og intet håb og ingen kærlighed havde lettet hende livet. Her knælede nu den forældreløse dreng med knust hjerte og bitre samvittighedskvaler, her knælede han for sidste gang – *for sent* – ved sin moders lig.

"Livet er en gåde, som den menneskelige ånd ikke kan løse, før den evige sandheds lys beskinner den."

38. Kenricks vækkelse

Kenrick vendte atter tilbage til St. Winifred, han troede selv for sidste gang. Hans formynder, en kold, udeltagende mand, havde underrettet ham om, at da hans moders pension ophørte ved hendes død, blev der meget lidt til overs til ham; alligevel ville salget af huset i Fuzby i forening med det legat, han nu havde fået, være tilstrækkeligt til hans underhold i et par år, og i mellemtiden ville hans formynder søge en plads for ham på et eller andet kontor, hvor han efterhånden ville kunne tjene sit brød.

Hvor forskelligt et liv fra dette havde denne begavede dreng med de højt flyvende planer ikke drømt sig! Nu så han fremtiden i møde med afsky. Men han betragtede sig som et bytte for skæbnen, beklagede intet, modsatte sig intet og var ligegyldig for alt. Han udtalte for Walter med bitterhed, at han skyldte ham megen tak, fordi han havde overladt ham legatet, da han rimeligvis ellers var død af sult, eftersom hans formynder – hans eneste støtte i verden – havde sin egen familie og gav ham en god dag.

Disse bedrøvelige tanker beskæftigede ham i dage og uger og sløvede ham til sidst så meget, så at han uden mål og med henlevede sit liv. Man ville trøste ham, men kendte ikke hans sorg. Hans kammerater gjorde, hver efter sin natur, alt hvad de kunne for at opmuntre ham, men forgæves; han blev tungsindig og tavs. Walter opsøgte ham ofte og talte til ham på sin livlige måde; men selv hans selskab syntes Kenrick at undgå. Han var i den sygelige tilstand, hvor man skyer enhver. Det eneste, han havde lyst til, var at sidde alene på sit værelse og gå

lange ture. Af gammel vane udførte han sine pligter; når han læste bønner i kapellet, lød hans stemme, som om den kom langt borte fra, eller som om han talte i søvne; han sad med bøgerne opslåede foran sig, men læste ikke, ja vidste næppe, hvor han var. I skolen sad han og legede med sin pen uden at notere; han syntes ikke at høre efter eller vide, hvad der foregik omkring ham. Hans venner indså ikke, hvorledes dette skulle ende, men de ængstede sig, når de så ham så uimodtagelig for trøst, og lagde mærke til, hvorledes han svandt hen, indtil hans øjne blev matte og hans ansigt langt og blegt.

Power og Walter kom endelig på det rene med, at det måtte være hans usikre fremtid, der tyngede på ham, og i denne tro nævnte Power sagen for dr. Lane ved første givne lejlighed.

Dr. Lane havde selv med bekymring bemærket den sindsstemning, der tærede på Kenrick som en sygdom. Det forundrede ham ikke at se drengen komme dybt bedrøvet tilbage fra Fuzby; men hvis "ungdommens tanker er lange, lange tanker, så er dens sorger korte og forbigående," og det forekom ham ikke naturligt, at Kenricks sorg skulle være uhelbredelig, og at en yngling med hans naturel skulle afvise enhver trøst. En dag, da han havde set Powers opgave igennem, begyndte han selv: "Ken har netop været her, Power; det bedrøver mig at se ham så forandret. Jeg kan næppe få et ord ud af ham; alt synes ham ligegyldigt, og hans øjne er bestandig fyldte med tårer. Hvad kan vi gøre for ham? Kunne lidt selskabelighed ikke opmuntre ham? Jeg bad ham forleden, men han åbnede ikke sin mund hele aftenen. Mon det ikke skulle kunne lykkes Henderson at lokke et smil fra ham?"

"Jeg tror det næppe," svarede Power, "vi har alle prøvet, men han undgår os. Jeg er bange for, at hvad der trykker ham er, at han ikke tror, han kan blive her, men skal på et kontor, som han gruer for."

"Den vanskelighed ser jeg mig i stand til at hæve for ham," sagde doktoren; "vi har ofte beholdt dygtige elever, hvis midler var små. Jeg vil, uden at Kenrick får det at vide underrette hans formynder om, at udgiften ikke skal være nogen hindring for, at han bliver her."

Den slags velgørenhed var ikke ualmindelig i St. Winifreds skole, der i sandhed var en *alma mater* for sine børn. Da Kenrick havde betroet denne sorg til Walter, blev det derfor ham, som bragte vennen den trøst, at dr. Lane ville overtale hans formynder til at lade ham blive. Det oplivede ham også et øjeblik, men så henfaldt han atter i sin sløve tilstand.

Stort mere virkede heller ikke den endnu glædeligere efterretning, som hans formynder skrev ham til, at en anonym og ukendt ven havde stillet en sum af 100 pund årlig til han disposition, indtil han kunne underholde sig selv, men *på den betingelse, at han blev sendt til universitetet*. Denne ædelmodige gave ville således give ham adgang til Oxford og derved åbne ham embedsvejen, så at han ikke længere behøvede at have den forhadte kontorvej i udsigt. Denne nyhed oplivede ham – men kun en kort tid. Han tog det hele som en tilskikkelse og prøvede ikke engang at gætte, hvem den ukendte ven var. Fire år efter fik han at vide, at det var den ædle, indflydelsesrige sir Lawrence Power, der på sin søns indtrængende opfordring havde ydet ham denne hjælp. Power nævnte det til ingen, ikke engang til Walter, og Kenrick anede kun lidt, da han meddelte vennen sin

lykke og modtog hans varme lykønskning, at han havde vidst det før han selv. Imidlertid var og blev Kenrick hjertesyg; hans liv sneg sig langsomt hen, som en flod taber sig i ørkenen, idet dens sølvklare strømme kvæles af sand og støv.

Sagen var den, at straffen, som havde ramt ham slag i slag havde knust ham. De kammeraters udvisning, som han havde sluttet sig til, hans nedflytning og dom, Wiltons tyveri og rejse, hans opvågnende samvittighed, hans bekendelse, den nagende skamfølelse, hans mislykkede konkurrence, og som toppunktet for alle disse genvordigheder – hans moders død, påfulgt af hans kolde formynders hårdhed, tilintetgørelsen af ethvert håb – alt dette tilsammen havde ganske nedbrudt drengen. Vanære, sorg, savn, samvittighedens stemme, en fortid, som han havde forskertset, udsigten til en mørk og ensom fremtid, alt dette slappede ham, forgiftede hans sind, lammede enhver kraft i hans sjæl og udtørrede hans livs kilde. Menneskehånd kunne ikke rive ham ud af den tilstand, hvori Guds straffe havde bragt ham.

Men vækkelsen kom til sidst og i rette tid.

Kenrick strejfede efter sædvane alene omkring på toppen af klipperne uden mål for sin vandring. Hans tanker var intet steds; kun det ene stod ham klart, at det var dårskab længere at nære denne håbløse melankoli, og dog savnede han energi til at ryste den af sig. I denne stemning satte han sig ned, iagttog skibene, der sejlede forbi, idet han undrede på, hvorfra de kom, og hvorhen de gik. Mørket faldt på, det blæste koldt. Pludselig erindrede han, at han måtte være hjemme til te; han rejste sig for at vende om, men ved denne bevægelse tabte han sin hat, som vinden bar ud over klipperanden, hvor den blev hængende

få fod under ham i en tamariskbusk. Da grunden var kalket og ujævn, kunne han forsøge på at nå den; det lykkedes, men næppe havde han gjort den fri med sin fod, før den atter trillede ti meter længere ned. Da begyndelsen var gået så let for ham, besluttede han at vedblive sin nedstigen for at få hatten. Det faldt ham ikke ind, hvor uendelig meget lettere for ham det ville have været at gå hjem uden hat og købe sig en anden end at løbe den fare, han gjorde. Imidlertid fik han fat i den og satte den med en vis tilfredshed på sit hoved. Da han atter ville til at stige op igen, løsnede der sig en betydelig mængde kalk under hans fødder, og han måtte gribe fat med begge hænder for ikke at styrte i vandet. Ned ad gik det let nok, for hver gang kalken gled, gled han med, men opad var han nødt til at presse sin fod dybt ind for at få fodfæste, og hver gang skred kalken, hvilket udtrættede ham til ingen nytte, fyldte hans sko med småsten og grus, lagde sig på hans klæder og fik hans øjne til at løbe i vand. Enhver bjergbestiger ved, at mange steder, hvor man med lethed kommer ned, er det næsten umuligt igen at stige op. Efter mange forgæves forsøg fandt Kenrick, at han havde været meget uforsigtig og ængstede sig for alvor. Da han havde udtrættet sig med frugtesløse anstrengelser og et par gange nær var styrtet ned, var han nødt til at opgive ethvert forsøg og se at finde på en anden udvej.

Han mente, det måtte være at gå til foden af klippen, og derfra se igennem grus og sten at bane sig vej langs den pynt, som på den ene side indesluttede bugten, hvor han nu befandt sig, indtil han nåede en smal strandbred, der førte til St. Winifreds højder. Han vidste, det lod sig gøre ved ebbetid; i hvert fald så han heri sin eneste frelse.

Atter steg han ned ad klippen, og skønt den var tredive meter høj, fandt han det dog ikke besværligt, før han kom til et sted, hvor dens overflade var aldeles lodret i en højde af lidt over tre meter og desuden glattet af bølgerne. Med begge hænder holdt han fast i klipperanden og lod sig falde ned; lidt rystet af faldet stod han nu i en lille stenet bugt eller et indsnit, som klipperne dannede i kysten, med en række stejle skrænter, der bugtede sig til højre, og til venstre St. Winifreds næs, der strakte sig ud i søen. Nu blot omkring pynten, så var han reddet; blot ud af den stenede bugt, hvor han stod, så håbede han at finde et sted, hvorfra han kunne bestige klipperne og nå hjem.

Der var ingen tid at spilde; han måtte løbe så hurtigt, han kunne, over de løse sten henimod pynten; den ulykkelige stråhat kastede han fra sig; han havde ingen snor i den, og det sinkede ham for meget at holde på den. Nu havde han stridt sig igennem stenene; med besvær kom han over nogle nedstyrtede klippestykker, dækkede med dynd og slimet tang. Det var hans håb, at han, når han nåede omdrejningen, ville se en strandbred, der om end smal, dog var bred nok til at løbe ad, før floden steg. Ad denne vej ville han nå St. Winifreds højder, som han mente at bestige ad en fåresti, eller på hænder og fødder. Snart stod han, hvor klipperne endte; han vovede næppe at se frem for sig, men da han endelig så efter, var et blik tilstrækkeligt til at sige ham, at der kun var ringe håb. På et sted havde floden allerede nået foden af klippen, men kunne han blot nå det, før vandet steg for højt, så at han kunne vade igennem det, så håbede han at være frelst. Stedet var ikke langt borte; han løb og løb, og alt som han løb, syntes stedet at fjerne sig mere og mere. Hans knæ svigtede ham, og hans fod sank

ved hvert skridt ned i den løse, skurende blanding af grus og sten, han trådte i.

Læser! Har du nogen sinde løbet om kap med havet? Hvis ikke, så tag mit ord for, at det er pinefuldt og spændende; mere end én gang har jeg prøvet det. Blandt andet løb jeg en gang sammen med en ven; vi slap lykkeligt fra det; men senere hen blev han fangen og slugt af det store, mørke hav. Det er forfærdeligt at løbe for sit liv! At føle, at søen vinder ind på dig, at din hundredarmede fjende fanger dig dog i sine utallige bugter, ænser ikke din fare, holder sig ikke et hårsbred tilbage, formindsker ikke sin hast et sekund. Kenrick løb, til han tabte vejret og snublede af træthed; – men han kom for sent. Klipperne stod dybt i vand, og som om bølgerne vrededes på den modstridende vind, hævede de sig op med en vild hvislen og oversprøjtede klipperne med skum.

Erfaring havde lært ham, hvor hurtigt og med hvilken kraft den forræderske flod stiger på denne farlige kyst; der var intet øjeblik at spilde; men da han ilede tilbage til den lille stenede bugt, havde vandet allerede nået ham, og som en hungrig medusa strakte det sine arme omkring de tangdækkede klippestykker, som han sprang over.

Hans ansigt var oversprøjtet; hans brune hår stod om ham i den stærke blæst; han fløj mere, end han løb, tilbage til det sted, hvor han først var steget ned; herfra ville han atter, som sidste redning, forsøge at bestige klippen. Men det viste sig at være umuligt. Ikke så langt, øjet kunne række, så han på den stejle, glatte klippe et fremspringende punkt, hvor han kunne få fodfæste og hæve sig om blot en meter over strandbredden. Hans skarpsindighed viste ham en anden, forfærdelig sandhed,

nemlig, at det mærke, som søen, når den steg højest, afsatte på klippen, som en lang frynse af søgræs, hang højt oppe over hans hoved.

Det var for sent at forbande sin dårskab og ubesindighed; heller ikke ville han ret overskue sin forfærdelige stilling, før han havde gennemtænkt alle midler til at frelses.

Der var endnu én udvej tilbage, *kun én,* og den indgav fortvivlelsen ham. Kenrick var en udmærket svømmer; mange gange, når han badede, selv som lille dreng, var han dristigt svømmet langt ud i bugten, endog ud til den klodsede, røde bøje, som bestandig tumlede sig op og ned med bølgerne. Havde han kunnet svømme for sin fornøjelse, hvor meget lettere måtte han da kunne svømme nu, da det gjaldt livet! Sandt nok var den strækning, som lå for ham, længere og dristigere, end han nogen sinde havde drømt om; men en svømmer har selvtillid, han tror ikke på at kunne drukne, fordi han ikke kan tænke sig en træthed, der forhindrer ham i at holde sig oppe. Kenrick vidste, at forsøget kun burde gøres i den yderste nød, men den stod også nu for døren, og det var desuden bogstaveligt den sidste udvej, som lå imellem ham og – hvad han ikke i øjeblikket ville tænke på.

Mens den skarpe vind peb omkring ham, og aftenrøden næsten var forsvundet, kastede han sine klæder på den klamme bred, og som en, der når hans håb er bristet, styrter sig i sin fjendes gab, således løb han hen over de spidse sten, uden at ænse, at de sårede hans fødder, og styrtede sig dristigt i de sydende bølgers hæslige fråde. Kulden bragte en skælven over ham, hans tænder klaprede, han frygtede for at få krampe. Den slimede tang, som hans fødder rørte ved, blæretangens lange,

rådne trevler, der viklede sig om hans ben, fik ham til at gyse, også det klamme, kolde skum, han skulle igennem, gjorde ham syg.

Men da han vel havde pløjet sig igennem alt dette og var kommet ud på dybet, blev han varm af bevægelsen, og han hævede sig over bølgerne med en svømmers stolte bevidsthed. Han tænkte kun på at vinde frem, uden at måle strækningen; men da han til sidst blev træt og så fremad, opdagede han at mere end halvdelen endnu lå for ham. Han så også, hvorledes brændingen brødes og sloges mod den jernkyst, som han i sit vanvid forsøgte på at nå. Selv om han kunne svømme så langt, *og nu følte han, at han ikke kunne,* hvorledes skulle han da kunne lande på det sted? Ville ikke en bølge hæve ham op på sin legende stråle og slynge ham død imod klippen, som den gjorde med sit eget afkom? Da dette blev ham klart, svandt alt hans mod. Vinden hylede omkring ham, vandet boblede i hans ører, mågen slog med vingerne, idet den fløj forbi ham og udsendte sit ildevarslende skrig over hans hoved. Hjertet sank i ham. Hurtigt drejede han om, og med udmattede arme svømmede han tilbage til det landingssted, der lyste ham i møde som den eneste redning; stadig stred han sig frem med lemmer så trætte, at de kun formåede uden kraft at gøre bevægelserne i bølgerne, der mere og mere svulmede omkring ham. Vandet var allerede nået til det sted, hvor han havde kastet sin stråhat fra sig. Søen legede foragteligt med den, kastede den op og ned, hvirvlede den rundt og rundt som en fjer; vinden blæste den ud i søen, der atter kastede den tilbage – den ville ikke modtage nogen gave af sin fjende; dog, vinden vandt sejr! Mens Kenrick vred søvandet af sit dryppende hår, og kastede klæderne om

sine stivfrosne, våde lemmer, så han hatten flyde hen over bølgerne.

Da var det, da han stod ansigt til ansigt med døden, og dens rædsler greb ham, at han udstødte et vildt, gennemtrængende skrig, der gav genlyd rundt om på dette ensomme sted. Endnu et – et tredje – og så var alt stille, for Kenrick sad nu sammenkrøben ved foden af klippen, langt fra den stigende sø, og stirrede ubevægelig på den fremskridende skumlinje. Han forestillende sig det øjeblik, da søen nåede ham; måske ville den drage ham med sig tilbage, måske steg den op over hans mund og tvang ham til atter at svømme og kæmpe, indtil hans styrke, som sult og tørst, kulde og træthed havde formindsket betydeligt, aldeles ville svigte ham; vandet ville da boble ind i hans ører, standse hans åndedræt – så ville alt blive stille. Og da han havde udmalet sig denne scene så levende, at han gennemgik alle dens kvaler, fløj hans tanke tilbage over hele hans syndige fortid. Erindringen tændte sin kærte og oplyste med dens skin enhver forglemt krog, enhver skjult vrå; intet sted forblev uigennemsigtigt eller uoplyst. Som en mand, der, når han stiger ned med lys i sin dykkerklokke, lokker dybets uhyrer til sig, hvilke, tiltrukne af det sjældne skin, samler sig om ham og vælter sig hæsligt, således strømmede nu alle urene tanker og glemte synder frem i frygtelig mangfoldighed i denne stakkels menneskesjæl. Og til sidst lød, som gennem en dæmons stemme, dette budskab til ham, der snart hviskedes ham, snart råbtes spottende til ham, stigende og faldende med vinden: "Du har forspildt dit liv, du har givet dig hen til det onde og til lediggang, du har forsømt dine pligter og nedgravet dine talenter, *Gud vil tage det liv fra dig, som du så dårligt har brugt.*" Men

da var der en anden stemme, som hans hjerte kendte så godt, der lød som musik i hans ører, der hviskede til ham: "*Det skal gives dig igen, brug det bedre, brug det bedre; vågn op, brug det bedre, det skal gives dig igen!*"

Hans skrig var blevet hørt. Hele kysten var i almindelighed så ensom, at man kunne gå milevis uden at møde et levende væsen, så det faldt ham ikke ind, at nogen kunne komme denne vej. Men det traf sig således, at Walter og Charlie, der netop var spadseret en mil bort for at se en skonnert, der var strandet i de sidste dages urolige vejr, netop nu vendte hjem. Da de passerede det sted, hvor Kenrick sad, studsede de først og blev forfærdede ved de gennemtrængende skrig.

"Gode Gud! Der må være nogen her neden under!" udbrød Walter.

"Hvorledes skulle det være det muligt for nogen at komme ned der?" spurgte Charlie.

"Hørte du ikke et skrig?"

"Jo flere. Oh, Walter, se her," og Charlie pegede på sporene ned ad klippen.

"Hvem i al verden kan være gået ned her, og i hvilken hensigt?"

"Ser du nogen, Walter?"

"Nej, intet uden vand," for Kenrick sad skjult af klippen og floden var nu steget så højt, at ingen bred kunne ses fra toppen. "Men hvad er det?"

"Det er en stråhat; det er en af vore kammeraters, jeg kan tydeligt skelne farverne i båndet – mørkeblåt og hvidt slynget sammen."

"Mørkeblåt og hvidt, det er fodboldspillernes farver; Charlie, det må være Kenrick. Oh Gud, hvad er der hændt!"

"Kenrick!" råbte de begge, så højt de formåede, men klippen var høj, og vinden, der var steget til en halv storm, førte deres råb med sig. Under almindelige omstændigheder ville Kenrick måske have hørt deres stemmer, men nu blandede de sig kun med de fantasibilleder, som rædslen fødte i hans hjerne. Derfor råbte de og fik intet svar.

"Ingen svarer, Charlie; men der er nogen dernede, lige så sikkert, som vi står her."

Charlie forsøgte imidlertid at stige ned ad klippen. "Stop, stop, Charlie!" råbte Walter og trak ham op igen. "Det må du ikke, hører du. Er det muligt, vil jeg selv." Men han indså snart, at selv om han kunne komme ned, ville det være umuligt igen at stige op; desuden, hvad ville han vinde derved? Intet. Med en anden plan for øje klatrede han med besvær op igen.

"Ad denne vej opnår vi intet, Charlie." I dette øjeblik hørtes atter et skrig, thi Kenrick havde troet, imellem vindstødene, at skelne lyden af stemmer. "Hørte du det?" spurgte Walter og svarede, men alt forblev tyst. "Charlie, vi må tilbage til St. Winifred, der er ingen tvivl om, at her er en dreng neden under os. Bliv her, hvis du vil, du kan dog ikke løbe så hurtigt som jeg. Desværre frygter jeg, det bliver til ingen nytte. St. Winifred ligger næsten seks kilometer herfra, og før jeg kommer den vej 2 gange, kan drengen mange gange være død; men vi må forsøge." Han begyndte at løbe, men Charlie greb ham i armen.

"Husker du ikke det lille hus, som kun ligger halvt så langt herfra som St. Winifred, ved den lille bugt? Der er en båd."

"Du er en flink dreng at tænke på det, Charlie; det er netop, hvad vi behøver. Kom." Walter tog Charlie ved hånden, og fløj af sted i fuld fart. "Stræk ud, min ven, og bryd dig ikke om, at du er træt, vi kan snart være der." De nåede bugten, fo'r ned ad den stejle sti, der førte til hyttedøren, og bankede på. En hunds gøen var det eneste svar, de fik, der var ingen hjemme.

"Nå, lige meget, der ligger båden, vi må tage den uden forlov," og Walter sprang ned og løste den.

"Hu, ha, hvilken fæl, gammel kasse, den trænger til at øses."

"Det er der ingen tid til, Charlie; er det nu ikke heldigt, at Semlyn sø har lært os begge at ro?"

"Ja, gid vi havde vor *Perle* her, så skulle vi skyde en anden fart end med dette skrøbelige uhyre."

"Nå, lad os indbilde os, at det er perle og Semlyn sø," sagde Walter, der vadede op til knæene for at få båden los, og sprang op i den, da den skød raskt ud i søen.

De roede ypperligt, men Charlie havde aldrig prøvet sin styrke i en sø som denne og følte sig ængstelig til mode.

"Hvor her går stærk sø, Walter," sagde han, da båden blev vippet op og ned som en nøddeskal.

"Hold modet oppe, min dreng, og ro væk, du skal ikke være bange."

"Det er jeg heller ikke, når du er med; men, Walter –"

"Hvad er der?"

"Om en halv time er det mørkt."

"Ikke ganske, og til den tid kan vi også være der; vi behøver ikke at ro længere ud, og strømmen er med os."

De to tapre brødre roede standhaftigt uden at tale. Charlie begyndte kun endnu en gang: "Walter –"

"Nå, Charlie, vil du nu igen forsøge at gøre mig bange?" spurgte Walter muntert. "Det skal ikke lykkes dig."

"Nej, jeg ville kun gøre dig opmærksom på, at din åre har været itu og er blevet splidset sammen."

"Jeg har set det, og skal bruge den varsomt. Men jeg kan mærke, du er forknyt, det er bedst, jeg opmuntrer dig, hold op med at ro et øjeblik."

Det gjorde han. "Vend dig om og se."

Han pegede på en sort skikkelse, som nu tydeligt sås ved foden af den hvide klippe. "Oh, Walter, nu er jeg parat, jeg skal ikke sige et ord mere." Og han lænede sig frem over sin åre og brugte den som en mand.

Hvor yndigt er det ikke en duftende, mild sommeraften at ligge på sin ryg på strandbredden og betragte havets let krusede overflade, der farves rød og blå. Hvor behageligt er det ikke – mens børnene leger ved din side, slår smut og graver i det gule sand, hvori hvert fodtrin bliver stående – at lade vandet skvulpe ved dine fødder, lytte til dets sølverrislen og iagttage dets rolige stigen. Men meget forskelligt er det, når du bag dig har en række truende, stejle, ubestigelige klipper, der nægter dig enhver tilflugt; når du i stedet for sommeraftenens stemningsfulde farvepragt har en stormfuld, mørk vinteraften; i stedet for bølgernes violette, gyngende toppe ser for dig en rasende kamp imellem elementerne, hører blæsten synge din gravsang, mens usynlige hænder kimer med dødsklokken.

Der sad endnu den ulykkelige dreng. Hans ansigt var så hvidt som klippen over ham, hans lemmer stivfrosne og hans klæder gennemblødte af søvand. Hvert øjeblik strøg han det dryppende hår fra sin pande for bedre at se den død under øjne, som nu

var ham så nær, allerede viklede ham ind i sin folderige kåbe, kaldte på ham, og fik ham til at stivne ved sin iskolde berøring.

Og den ubarmhjertige flod steg bestandig. Søen vedblev sin grusomme leg, sprang op ad klipperne og rakte efter dem med sine lange arme som for at rive dem med sig.

Det hele kunne forekomme som en leg med *ham*; han sad støttet op til klippen og så først floden komme sig så nær, at den helt og holdent oversprøjtede ham, så veg den atter tilbage, men kun for næste gang at nå hans fodsåler, så hans ankler, så hans knæ, så steg den ham til livet. Han følte allerede, hvorledes den løftede ham, han vidste, at han om få øjeblikke ville blive nødt til at svømme – så ville den sidste strid begynde.

Hans hjerne omtågedes, hans sanser sløvedes, da opdagede han gennem mørket, der nu faldt på, de sorte omrids af en båd, ikke ti meter borte, og opfangede lyden af åreslagene. Han stirrede på den; men netop som den var på siden af ham, tabte han bevidstheden, udstødte et svagt skrig og sank i bølgerne.

39. På det mørke hav

I næste øjeblik havde Walters stærke arm grebet ham og løftet ham ind over båden; mens bølgerne tumlede den om, lagde de ham ned, så godt de formåede, og skønt søvandet drev af hans klæder, og han endnu ikke var kommet til sin bevidsthed, begyndte de straks at ro hjem, for mørket var nu faldet på. Vinden blæste med voldsomme stød, himlen hang truende over dem, og de vrede bølger steg højere og højere. Der var ingen tid at give bort, det var alt det, om de kunne redde sig selv. Den stigende flod slog dem ind imod klippen, og for at komme fri, satte Walter kraftigt af med åren. Skrøbelig som den i forvejen var, blev den det endnu mere ved dette kraftige stød. Charlie så det også, men ingen af dem talte; tværtimod, den lille dreng sad parat med sin åre imellem åretoldene og begyndte i rette tid at kløve bølgernes overflade, som han piskede til skum med sine kraftige tag.

Det gik kun småt for dem; bølgerne hævede dem så højt og sænkede dem atter så dybt i deres rullende dale, at det næsten var en umulighed at ro, og den elendige, gamle båd tog mere og mere vand ind. Til sidst, ved et stærkere tag end sædvanlig, knagede Walters åre, brækkede og kastede ham baglæns. Sejlgarnet, den var bundet sammen med, var råddent, det bristede på flere steder, åren flød bort og Walter holdt den ubrugelige stump i sine hænder.

"Oh Gud, nu er det ude med os!" var det fortvivlelsens udråb, som ved denne skrækkelige ulykke undslap ham, idet Charlie, der havde lagt sin åre, som nu var til ingen nytte, op i båden, kastede sig om sin broders hals og græd. De tre drenge – den

ene bevidstløs og afkræftet – var i en usikker, gammel båd på den stormende sø, givet til pris for vind og vejr; strømmen og stormen, som hylede omkring dem, drev dem længere og længere fra land.

"Oh Walter, jeg kan ikke dø! Jeg kan ikke dø endnu; ikke ude på denne store sø, langt borte fra alle!"

"Fra alle undtagen Gud, Charlie. Fat mod, min lille broder, jeg er jo med dig, Gud vil ikke forlade os!"

"Oh Walter, bed til Gud for dig og mig og Kenrick, bed ham om at skåne vort liv."

"Vi vil begge bede, Charlie!" og han slog sine arme omkring den lille dreng, som nu, da han ikke længere kunne ro, blev grebet af angst for det tiltagende mørke. Walter, hvis gode samvittighed gjorde ham rolig, selv i dette frygtelige øjeblik, udøste sin hele sjæl i bøn; Charlie, hvis stemme var kvalt af gråd, gentog ordene, så godt han kunne.

Efter bønnen følte Walter sit hjerte lettet og sit mod så styrket, at han for sit eget vedkommende var rede til at trodse enhver skæbne; men hans lille broder og hans ven lå ham tungt på hjerte. Det var hans pligt at holde modet oppe hos dem og gøre, hvad der kunne gøres. Kenrick var kommet så meget til sig selv, at han kunne begynde at tale, og brødrene var i samme øjeblik ved hans side.

"Du har reddet mit liv, Walter, da jeg selv havde forspildt det, reddet det på mere end én måde," hviskede han, før deres stilling endnu var ham rigtig klar. Han trak sine fødder til sig ud af vandet i bunden af båden. Gradvis stod hele situationen for ham. "Hvor kan det være, at I ikke ror?" spurgte han; "er I trætte? Lad mig prøve, jeg kan vist nok."

"Det vil ikke være til nogen nytte, Ken," svarede Walter; "jeg mener, vi kan ikke ro," og han pegede på stumpen.

"Så har du reddet mig på dit eget livs bekostning, oh du ædle Walter!" udbrød Kenrick, og tårerne strømmede ned ad hans kinder. "Hvor rædselsfuldt er ikke dette! Det synes som om jeg rives fra én død til en anden. Liv og død strides om mig i aften, også det evige liv og den evige død," hviskede han og greb Walters hånd. "Alt dette er for mine synders skyld, Walter; jeg er som Jonas i skibet; jeg har i timevis holdt døden borte, men den har bud til mig, og jeg må lystre ordre. Jeg kan ikke undgå min skæbne; men, oh Gud! jeg håber jeres liv må blive sparet, at I ikke skal miste det for min skyld."

Det var tilstrækkelig lyst til at skimte hans ansigt, som viste sig vildt og blegt for dem, belyst af månen, der nu og da sendte sine stråler igennem de forrevne skyer. Hans ord blev nu usammenhængende og uforståelige. Walter så, at den lange spænding og frygt havde gjort ham uklar; snart efter henfaldt han i en halv søvn eller slaphedstilstand, som end ikke bådens krængen vakte ham af.

"Walter, han sover, eller – oh Walter, er han død?" spurgte Charlie med rædsel.

"Nej, nej, Charlie, kom her, læg din hånd på hans hjerte. Kan du mærke, det slår? Det er kun udmattelse."

"Men han vil blive skyllet over bord, Walter."

"Så skal jeg sige dig, hvad vi vil gøre, vi må hjælpe os som vi kan." Walter løftede roret op, løsnede tovet og bandt med det Kenrick til rorbænken, hvor han lå; derpå dækkede han sin egen frakke over ham, for at han skulle sove. Men fremfor alt betænkt på at berolige Charlie satte den opofrende dreng, der

kun havde tanke for andre, sig ved hans side på den midterste bænk og slog sin beskyttende arm omkring ham. Regnen begyndte nu at falde ned i strømme over dem.

"Oh, Walter, det stormer og er så koldt og vådt og mørkt. Jeg er så bange, jeg kan ikke gøre ved det. Tag mig på dit skød og bed for os igen."

Walter gjorde, som han bad om, lagde hans hoved op imod sit bryst, slog sine arme om ham og tørrede hans tårer. Den lille drengs hulken hørte op, da Walter for anden gang hævede sin røst i bøn til Gud.

"Walter, Gud må høre vor bøn; jeg er vis på, han gør det, han kan ikke andet!" udbrød Charlie naivt.

"Han bønhører os på den måde, der er os tjenligst, hvilken den så er, Charlie."

"Men tror du, vi dør?" spurgte den lille dreng atter med angst.

"Husk, hvad du lige nu sagde, Charlie, og vær tapper. Skulle det ske, kan vi så dø smukkere, min lille ven, end ved at gøre vor pligt og forsøge at redde stakkels Kens liv? Vel betænkt, er det slet ikke så forfærdeligt. En gang skal vi alle dø, ved du; mange er døde lige så unge og yngre end du og jeg."

"Men ikke som vi, Walter, ude på de sorte, kolde bølger."

"Jo, Charlie, mangen en lille forladt matrosdreng er død således, idet hans skib er knust mod fjerne klipper og splintret til atomer, eller en fremmed sø har slugt ham, da hans skib gik til bunds i en tyfon, tusind mil borte fra gamle England; det var små drenge som du, Charlie, og de er døde som helte uden en levende sjæl har været nær og kunnet høre deres skrig, uden

andet mærke på deres grav end den boble, der steg op, hvor de sank."

"Er det muligt, Walter?"

"Det er sket mange gange, og den samme Gud, som tog deres liv, gav dem mod og styrke til at dø, som han også vil give os, hvis det skal så være."

Efter en pause sagde Charlie: "Tal til mig, Walter, så hører jeg ikke efter vandets stød og alle de andre lyde. Walter, jeg tror – jeg tror, vi må dø."

"Mod, min lille ven, jeg har endnu håb, og hvis vi skal dø, så vil vi dø således omslyngede, Charlie; jeg skal ikke slippe dig, således skal vore lig skylle op på stranden."

"Du har været mig så god, så god en broder, hvor jeg elsker dig, Walter," og idet han trykkede sig tættere op til ham, spurgte han i en modigere tone: "Hvad håb har du, Walter?"

"Se op, Charlie; ser du et lys?"

"Ja, hvad er det?"

"Sharksfin fyr; kan du ikke huske, du har set det fra St. Winifred? Ja, og de lys, som glimter der langt borte, er St. Winifred. Det må være lysene i skolen, vi ser; de lange vinduer er kapellet. Drengene må være der nu, ellers ville det ikke være oplyst. Måske nogle af vore venner, måske Power og Eden, beder for os; de må have savnet os ved teen."

"Gid vi var hos dem!"

"Vi kommer måske, og så er vi så meget klogere og bedre efter at have oplevet denne alvorsfulde aften, Charlie. Når blot vinden og strømmen ville drive os så nær hen imod fyret, at de kunne høre os."

Sharksfin fyr er bygget på en høj, stejl klippe en halv mil ude i søen. Fra pynten lige over for har jeg iagttaget det på en klar, varm sommerdag, da lyngen dækkede klipperne omkring mig med et purpur skær, og der ikke var vind nok til at bevæge vingerne på sommerfuglen, der hvilede sig på blåklokken, eller forstyrre den honningtunge bi, der summede over timianen. Og selv på en sådan dag kogte og sydede bølgerne omkring de sunkne klipper, mens havet rundt om skummede vildt, som om tusind Leviathaner fnyste i dybet. Tænk dig da, min læser, hvorledes søen måtte se ud på en stormfuld vinterdag. Det mægtige Atlanterhav stod ind, og de splittede brodsøer slog omkring sig i et frygteligt raseri, til hele søen kom i en bevægelse, som om det var en djævlekedel, der kogte over en undersøisk ild.

Idet de drev med strømmen og hævedes op og ned af bølgerne, passerede de tæt forbi fyrtårnet, og godt var det, at de ikke kom endnu nærmere, for det ville have været den visse død. De skummende bølger styrtede over tårnet og indhyllede dets høje, stærke grundstykke, der slyngede dem tilbage, som en ædel, viljestærk mand ryster bagvaskelse og forfølgelse af sig. Bølgerne veg tilbage, sydende som af harme, uden at kunne mindske lyset og glansen, som fyret udsendte over søen. Strålerne svævede sejrrigt over de tøjlesløse bølger. Fyret skuede ud i den mørke, stormfulde nat med sit rolige øje og advarede den trætte sømand mod de skjulte skær.

Båden drev gennem den brede lysstribe, og Walter skreg ud med opbydelsen af al sin kraft. De tre mænd i fyrtårnet fortalte bag efter, at de vel havde troet at høre råben; men forunderlige, hemmelighedsfulde, uartikulerede stemmer bæres ofte af

vinden og spøger over den skummende søs øde strækninger. Ofte havde de troet at høre jamrende, forvirrede skrig, mangen en gang havde de set ud, og så ofte var de blevet skuffet, at de, når lyden ikke utvivlsomt og tydeligt kom fra en menneskelig stemme, tilskrev disse lyde andre årsager og opfattede dem som fænomener ved de heftige storme. Og selv om de virkelig havde hørt det, hvad kunne de vel have gjort, og hvorledes kunne de have sat deres båd i vandet, mens bølger som bjerge omskyllede deres farefulde klippe?

Charlie havde længe siddet tavs, med ansigtet skjult op imod Walters skulder; men han havde dog set det skær, som fyret kastede hen over bølgerne, og havde også bemærket, at de efterhånden var kommet i mørke igen, og han spurgte: "Er vi forbi fyrtårnet, Walter?"

"Ja."

"Jeg er så sulten og tørstig, hvad skal vi gøre?"

"Se at glemme det, lidt faste skader os ikke."

Efter en lang pause, hvor de sad tæt omslyngede og hørte hinandens hjerter slå, sagde Charlie med næppe hørlig stemme: "Walter –"

"Jeg ved, hvad du vil sige, Charlie."

"Vandet i båden går mig til knæene."

"Der er skyllet en hel del ind i båden, ved du."

"Ja, og desuden –"

"Ja, det er sandt, der er en læk; lad mig sætte dig ned og se om jeg kan øse lidt ud."

"Å nej, Walter, lad mig blive på dit skød, slip mig ikke."

"Nå, det ville heller ikke være til stor nytte."

"Gode Gud!" udbrød den lille dreng i dødsangst, "vi synker, vi går til bunds!"

De slog armene omkring hinanden og Walter sagde: "Det synes så, min elskede broder, døden er nær, men Gud er med os; skulle døden komme, da husk, at den betyder himmelsk fred. Farvel, Charlie, farvel, således vil vi sidde sammen til det sidste."

40. Hvad søen gav igen

I St. Winifred herskede der stor bekymring og sorg. Ingen blev urolig, fordi de tre drenge ikke kom hjem til te; men da de hverken mødte til aftengudstjeneste eller sengetid, og da man endnu næste morgen intet havde hørt til dem, begyndte man alvorligt at ængstes og gøre forespørgsler i omegnen.

Man fandt det sted på klippen, hvor Kenrick var steget ned, men da man kun så fodtrin af én, var det så langt fra at give nogen oplysning, at det tværtimod gjorde det hele mere uforståeligt. At Bryces båd var forsvundet, kastede lidt lys i sagen; tillige blev den værste anelse bestyrket ved hans erklæring om, at den var i en meget dårlig forfatning, kun bestemt til at stage sig frem langs kysten i godt vejr. Men hvad i al verden kunne have bevæget de tre drenge til at gå ud i en sådan kasse i det urolige vejr? Det var ufatteligt, at de skulle have gjort det for deres fornøjelse, så meget mere som det var strengt forbudt at ro, og da man ingen anden grund kunne finde, slog alle gisninger fejl.

Fiskerne gik ud i deres smakker, men så hverken spor af drengene eller fik nogen underretning om dem. I løbet af denne lange, angstfulde dag bestyrkedes den tro, at de var omkommet på søen. Power, Henderson og Eden opholdt sig næsten hele dagen på strandbredden og stirrede ud over havet med det håb at se dem komme roende over bugten; men forgæves, alle matroserne langs kysten forsikrede dem, at hvis drengene var gået ud i en åben båd, i særdeleshed i Bryces, var det en ren umulighed, at de kunne være sluppet levende igennem stormen den foregående aften.

Til sidst, henimod aften, havde søen ikke givet sine døde igen, og man havde heller intet hørt til de tre drenge, hvad der blev taget som et tydeligt bevis for deres sørgelige skæbne. Henderson, hvis ophidsede tilstand Power forgæves søgte at dæmpe, spadserede langs stranden med ham og Eden, der næppe var mindre bevæget, da han pludselig fik øje på noget svømmende, der steg og faldt med den svulmende flod, der kom ind. Med gru troede de at skelne håret af en druknet, men indså snart, det måtte være noget andet. Han vadede ud efter det op til bæltestedet og bragte kammeraterne en gennemblødt, uformelig hat. Skønt båndet var afbleget af søvandet, havde de dog let ved at se, at den tilhørte en af skolens drenge; de undersøgte nøje foret og fandt navnet "Kenrick" skrevet på en lille påsyet linnedklud. Dette fund gjorde dem ivrige, og kort efter pegede Power, med et pludselig undertrykt skrig, på noget sort, der ved sin form ængstede dem, langt borte på sandet. Igen blev blodet til is i dem; de løb derhen, og med ny fortvivlelse og rædsel så de den frakke, som Walter sidst havde båret. De genkendte den straks; men for at hæve det over al tvivl, fandtes hans navn i det ene ærme. I den ene lomme lå en notesbog, hvori han foruden sine skolenotitser havde nedskrevet skæmtefulde indfald og hist og her kradset en karikatur. I den anden lomme fandtes hans sidste breve, så medtagne af søvandet, at gik fra hinanden ved berøring.

Den næste dag blev tvivlen til vished. Man havde skrevet til hr. og fru Evson, der kom til skolen med følelser, man ikke kan beskrive. Power gav fru Evson Walters frakke, og han og Henderson forlod ikke deres vens forældre den hele dag, men søgte på enhver måde at holde det håb oppe hos dem, som de

næppe længere selv turde nære. Fru Evson gemmer den dag i dag frakken som en helligdom, der skal minde hende om den store barmhjertighed, der styrkede hende til at bære den første sorg, hendes lykkelige liv havde bragt hende. Power beholdt den stakkels Kenricks hat, som ingen slægtning afkrævede ham.

Atter oprandt en ny dag, og sorg og fortvivlelse hvilede tungt på alle – lærere og drenge – i St. Winifred. Synet af hr. og fru Evsons tavse kummer knugede alle hjerter, og håbet syntes ganske at have forladt alle – undtagen Eden. Han påstod, at de tre drenge var blevet reddede; den idé havde han pludselig fået, han levede sig ind i den, han var *vis* på det; derfor var hans selskab den største trøst for den sønderknuste moder. "Hvad gjorde ham så tillidsfuld?" spurgte hun; han vidste ikke selv, om han havde set, drømt eller følt det, men han var sikker i sin sag. "De skal se, kære fru Evson, de kommer nok tilbage, de må komme tilbage," var hans gentagne forsikring, som hun aldrig kunne blive træt af at høre på.

Den fjerde dag, da hr. Evson var rejst til London for at forhøre sig hos alle de skibe, der den pågældende dag havde passeret St. Winifred på vejen til London, kom Eden – der glemte tid og sted – farende ind i dr. Lånes dagligstue, hvor fru Evson sad, og ude af sig selv af henrykkelse råbte han: "Oh, fru Evson, jeg fik ret; jeg fik ret; sagde jeg det ikke nok, de er reddet!"

"Tys, min dreng, rolig," hviskede fru Lane; "du burde ikke have sagt det så pludseligt, overgangen fra sorg til glæde vil være for meget for fru Evson på én gang."

"Oh Eden, fortæl mig alt," bad den stakkels moder med svag stemme og forsøgte at samle sig efter denne rystende

efterretning. "Er du vis på det? Hvor er mine drenge?"

"De vil snart være her," sagde han roligere, og i næste øjeblik, til bekræftelse på hans ord, fløj døren op, og Charlie forsvandt i sin moders arme, blev trykket til hendes bryst, følte kys på kys på sin kind, mens hans glade ansigt vædedes af hendes glædestårer.

"Charlie, min egen, elskede Charlie, hvor er Walter?" var hendes første spørgsmål.

"Hvad for noget, moder, kender du mig ikke, og har du intet kys til overs for mig?" spurgte nu en dreng klædt i matrosdragt, og nu kom turen til Walter til at blive trykket i den elskede moders favn.

Kenrick så bedrøvet til, ikke misundelig, men erindringen stemte ham vemodigt. I næste øjeblik havde Walter taget ham ved hånden og forestillet ham for sin moder, der også gav ham et kys på kinden. "Deres navn er mig så bekendt, Kenrick," sagde hun, "og De har jo nu delt mine børns fare."

"Walter har to gange reddet mit liv, fru Evson," sagde han, "og denne gang håber jeg, det er i dobbelt forstand."

Drengene havde snart fortalt deres historie. Netop som båden begyndte at synke, og de havde stridt dødsangstens kvaler, fik Walter øje på et lys om bord i et skib, hvis store, sorte skrog knejste højt på vandet tæt ved dem. Walter og Charlie råbte med et fornyet håbs vilde styrke, og Himlen ville, at deres skrig skulle høres; til trods for faren, der var forbundet med det på grund af uvejret, nærmede skibet sig dog til dem, redningsbåden blev sat ud, og de forbavsede matroser tog de tre drenge op, ikke ti minutter før deres elendige jolle gik til bunds.

De var utrættelige i at fortælle om den venlighed og omhu, hvormed kaptajnen og mandskabet om bord i *Morgenstjernen* havde behandlet dem. Den herlige varme i kaptajnens kahyt tillige med god føde og vin, som de så højligt trængte til; men mest af alt den uforstyrrede ro og en søvn på 24 timer bragte dem til kræfter igen. Når man kommer ud af St. Winifreds bugt, er kysten på en strækning af mange mil kantet med høje klipper, hvilket, i forbindelse med at det var fralandsvind, gjorde det til en umulighed for kaptajnen at landsætte dem før denne dags morgen, hvor han oven i købet havde forsynet dem med de nødvendige penge for at nå hjem.

"Du kan ikke gøre dig nogen idé om, hvor morsomt der var om bord, moder," sagde Charlie; "jeg er blevet en halv sømand; sikke løjer, vi havde for!"

"Du må ikke tro, kære moder, at vi ikke tænkte på dig; men vi gik ud fra, at I stolede på, et skib havde taget os op."

"Ja, min kære Walter, og denne glæde opvejer enhver udstået sorg," sagde hans moder. "Du må takke din ven Eden, som holdt modet oppe hos mig; han var den eneste, der troede på jeres frelse."

"Og nu, fru Evson," sagde Power, "må De overlade os dem i ti minutter; alle lærerne og drengene er utålmodige efter at trykke deres hænder."

Som en løbeild var den glædelige nyhed nået til alle drengene, og de følte sig atter stolte ved at høre om Walters behjertede opførsel. Da han viste sig i sin sømandstrøje – som kaptajn Peters havde forsynet ham med – arm i arm med Kenrick og med Charlie ved hånden, brød drengene ud i

rungende hurraer; til sidst, for at give deres begejstring luft, bar de de tre drenge rundt om gården på deres skuldre.

Det var et lykkeligt middagsselskab, der den dag samledes hos dr. Lane. Hr. Evson havde, som de formodede, i London af kaptajn Peters egen mund hørt om sine drenges redning; han fandt lejlighed til at takke ham i de varmeste udtryk og forærede ham som tegn på sin erkendtlighed et kostbart kronometer. Da han kom tilbage til St. Winifred, traf han sine 2 drenge i dagligstuen, hver med en af moderens hænder i sine og omringet af deres venner. Walter havde endnu sin sømandstrøje på, som klædte ham godt, og som hverken fru Evson eller drengene ville tillade ham at tage af. Det var en uforglemmelig aften, og ligeså var den frokost, som 6. klasse gav Walter og Kenrick til minde om denne begivenhed, og som lille Charlie blev bedt med til.

Disse glæder var berettigede, men deres liv var dog blevet sparet for større og bedre hensigter. Disse tre drenge havde stået ansigt til ansigt med en pludselig død. Den havde lagt sin hånd på deres skulder, havde taget dem i håret, stirret på dem og bedt dem opgøre deres regnskab, og da den atter havde sluppet sit greb, var livets alvorsfulde betydning gået op for dem.

Power forlod skolen ved halvårets slutning; han havde i årenes løb vundet alle skolens forskellige præmier og endte med at få Balliol-legatet. Walter afløste ham som skolens duks. Han og Kenrick, der havde indtaget sin gamle plads, arbejdede hånd i hånd på at fremme skolens tarv. I den tid stod den i sit bedste flor: Vel styret, den bedste tone iblandt eleverne, og æret af omverdenen. Power forlod skolen elsket og som en udmærket

elev. Walter og Kenrick trådte i hans fodspor. Til skolens store triumf fik de begge, i samme år, det største legat, hver ved sit universitet, og da de forlod den, havde de været lige så heldige i deres bestræbelser som Power, og var om muligt endnu mere almindeligt afholdte. Whalley fortsatte endnu et år denne smukke tradition, og da hans tid kom, opnåede lille Charlie også at blive skoleduks og opførte sig således, at hans og Walters navne i mange år var knyttet til flere af skolens lykkeligste og bedste indretninger.

Slutning

Bør jeg ikke forlade dem her? Hvor kan jeg bedre gøre det end ved indgangen til deres lovende ungdom? Endnu er de lykkelige og ædle, med friske følelser, med lyst håb, med begejstring i enhver tanke. Behøver jeg at sige noget om deres senere liv, hvor de tidligste illusioner svinder, og kulde og hårdhed ofte træder i stedet? Jeg vil helst dvæle ved dem på dette punkt af deres liv, trykke deres hånd til farvel og forlade dem som de drenge, jeg har kendt. De lever endnu, er lykkelige og højt hædrede i verden.

Dog gælder dette ikke dem alle. Charlie Evson er død! Af trang til at blive missionær, og med det ønske, lige som Edward Irving, at udrette noget højere og mere heroisk i religiøs retning end sædvanlig i vor tid, gik han som missionær til en af de store grupper af Stillehavsøerne. Der plejede han mangen gang, efter at have anvendt sin dag på at lære de indfødte at beplante deres marker og bygge deres huse, at samle dem om sig i tusmørket, og her, mens den kølige vind bevægede hans hår og sagte viftede kokospalmens fjerlette blade, talte han jævnligt til dem med sin blide røst, indtil stjernerne kom frem på himlen. Han fortalte dem om den ene, som kom fra det høje for at forløse dem fra ugudelighed og fornedrelse, og for at helliggøre dem, som han selv var hellig, og give dem af sin renhed. Hans bestræbelser var i ualmindelig grad heldige; men når han havde nedlagt det første frø til en frugtbringende kristendom på en ø, sejlede han derfra til andre klippeøer, altid

medbringende det hellige evangelium. Da en aften det lille missionærskib, som Charlie selv havde bygget, nærmede sig land, så de, at indfødte indtog en truende stilling på strandbredden; den unge missionær, der stolede på at kunne vinde dem ved venlighed og gaver, tog i den hensigt nogle iøjnefaldende småting med sig og nærmede sig til kysten med nogle få ledsagere. I begyndelsen syntes de indfødte tilbøjelige til at modtage ham vel, men pludselig, ved en af disse ustyrlige impulser, der er et særkende for barbarer, gennemborede en af de vilde en sømand med sin lanse; med al kraft vristede Evson våbnet ud af hans hånd og befalede sine folk at tage den sårede matros og trække sig tilbage. Det lykkedes. Selv steg han sidst i båden, og idet han vendte ryggen for at stige ind, slog en af de elendige ham på hovedet med sin kølle. Han faldt om, bedøvet, blødende; på et øjeblik styrtede 100 vilde sig over ham med deres spyd og køller, mens bådens besætning med nød og næppe undslap med deres liv; det lille fartøj havde, skønt det satte alle sejl til, ondt ved at slippe bort. Liget lå blødende på en navnløs strand; det lyse, bløde hår, som en moders hånd havde glattet og en moders læber kysset, hang som en trofæ ved en kannibals bælte. Således døde Charlie; en marmortavle i Semlyn kirke, prydet med udsøgt billedhuggerarbejde, fortæller hans sørgelige skæbne og står som et vidnesbyrd om hans forældres ømme kærlighed. Som dreng havde han vist en martyrs ubøjelige mod, som mand vandt han den sjældne løn – en martyrkrone.

Jeg behøver ikke at sige mere om Walter, Henderson og sir Reginald Power, hvilken sidste kun alt for tidligt arvede sin faders titel og godser. Deres modne alder holdt, hvad deres

ungdom havde lovet. Et lykkeligt livs medbør bar dem blidt fremad. De var brave, modige og hæderlige drenge, og de voksede op til højsindede og hæderlige mænd.

Ikke at de ikke også havde deres tunge prøvelser, ej heller forskånedes de i nogen særlig grad for vore fælles sorger; i den stormende og urolige periode af livet, da lidenskaberne er stærke, sindet selvrådigt og stolt, mens på samme tid dømmekraften ofte er svag og tankerne umodne, måtte de, som alle vi andre, købe deres erfaringer dyrt. Med skam måtte de mindes nogle dårskaber og beklage adskillige fejltagelser. Jeg vil kun hermed sige, at de ikke var fejlfri; hvem af os er det? Men jeg tør dristigt påstå, at man ikke ofte træffer ædlere og mere retsindige ynglinge end disse. De fejl, de begik, søgte de med tålmodighed at oprette; deres talenter brugte de på rette måde, og de søgte at leve i kærlighed og venskab med alle deres omgivelser. Fremfor alt bevarede de deres gudsfrygt og mistede aldrig de unge års friskhed og livslyst. Derfor elsker det øje dem, som ser dem, og den tunge, som taler om dem, velsigner dem. Og når deres livsbane slutter, når døden for bestandig slukker deres glæder og sorger, deres håb og deres frygt, da ved jeg vist, at de, som sørger oprigtigt over dem, de, der velsigner deres minde og begræder deres tab, er mange, og jeg ved for vist, at de selv med ro og glæde vil møde den store skygge, at de ser frem med et sikkert og ydmygt håb til et bedre og varigere liv, til en syndefri og uplettet verden, til et gensyn med længe savnede venner, *til den hvile, som bliver for Guds udvalgte*.

Om "St. Winifred"

Forfatter: Frederic W. Farrar (1831-1903).
Org.udgave: *St. Winifred's or, The World of School*. Adam & Charles Black, Edinburgh 1862.
Denne udgave baseret på: Fr. W. Farrar: *St. Winifred eller Livet i en Engelsk Skole*. Dansk-Norsk Udgave ved Fruerne B. Frøhlich og C. Grut. E. Jespersens Forlag, København / Cammermeyers Boghandel, Kristiania (Hovedkommissionær for Norge). 3. oplag, 1906.
Oversættere: Benedicte Frølich (1841-1917) og Cathinca Grut (1832-1911).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af C. Dudley Tennant (1866-1952): "*Kenrick stood still, his cheeks flushed, his eyes downcast*", fra udgaven Adam and Charles Black, London 1909.

ISBN 978-87-7979-945-5
1. ebogsudgave.

© 2023 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk